

Карл Май

Съкровището в Сребърното
езеро

Първа глава Черната пантера

Около обед в един много горещ юнски ден „Догфиш“ ((англ.) – акула. Б. пр.), един от най-големите пътнически и товарни параходи по Арканзас, пенеше яростно с колелата си водите на голямата река. Беше тръгнал от Литъл Рок рано сутринта и скоро трябваше да пристигне в Луисбърг, където щеше да хвърли котва. Това разстояние срещу течението на реката не беше малко и параходът се клатушкаше и пухтеше усилено, като че ли искаше със старанието си да задоволи претенциите на пътниците, намиращи се на борда му.

Голямата жега беше прогонила по-заможните пътници в техните кабинни и каюти. Повечето пасажери обаче лежаха на борда зад бъчви, сандъци и друг багаж, който им осигуряваше поне малко сянка. За тях капитанът бе заповядал да се направи на палубата някакво подобие на бар, над който беше опънато ленено платнище. Там бяха наредени най-различни чаши и шишета, чието съдържание съвсем не беше подходящо за изнежени гърла и езици. Със затворени очи и изтощен от жегата, зад тезгяха седеше келнерът, а главата му клюмаше от време на време. Когато клепащите му се повдигнеха, от устата му се отронваше тихо проклетие или някоя друга неприлична дума. Причината за лошото му настроение бяха двадесетината мъже, които бяха насядали в полукръг на земята пред тезгяха и предаваха от ръка на ръка чаша със зарове. Играеше се на така наречения „дринк“, т.е. изгубилият плащаше в края на играта на всеки участник по чаша бренди. Вследствие на това келнерът можеше само да мечтае за дългоочакваната дрямка.

Във всеки случай тези мъже не се бяха запознали едва тук, на парахода, защото се държаха много интимно помежду си, а от откъслечните фрази можеше да се разбере, че вече се познават много добре. На фона на тази всеобща приятелска атмосфера сред тях се открояваше един мъж, към когото останалите се отнасяха с известно уважение. Наричаха го Корнъл, едно твърде разпространено произношение на думата „полковник“ или „предводител“.

Този човек беше висок и слаб. Гладко избръснатото му лице с ъгловати и остри черти бе заобиколено от тънка, добре оформена четинеста червеникава брада. Късо подстриганата му коса също бе рижа – това се виждаше ясно, тъй като старата му износена филцова шапка беше силно

килната назад. Беше обут в тежки, обковани с гвоздеи кожени обувки. Панталоните и късото му яке бяха от жълтеникав памучен плат. Не носеше жилетка, но вместо нея можеше да се види неогладена мръсна риза, чиято широка яка не беше пристегната от никаква кърпа, поради което стоеше широко отворена и показваше голите му, загорели от слънцето гърди. В черния му пояс, украсен с ресни, стърчаха дръжките на нож и два пистолета. Зад гърба му имаше една сравнително нова пушка и раница от ленено платно с два ремъка.

Останалите мъже бяха облечени също така небрежно и в мръсни дрехи, но и те бяха добре въоръжени. Между тях не се виждаше нито един, към когото човек би могъл да изпита някакво доверие още при пръв поглед. Те продължаваха да хвърлят заровете с такава комарджийска страст и да разменят помежду си такива груби изрази, че несъмнено никой що-годе почтен човек не би могъл да стои при тях дори и минута. Във всеки случай си личеше, че играта дринк продължава от доста време, защото лицата им се бяха разгорещили не само от жегата, а и от алкохола, вече поразмъттил разсъдъка им.

Капитанът беше напуснал командния мостик и беше отишъл към задната палуба при кормчията, за да му даде някои необходими указания. След като свърши с наставленията си, последният го попита:

– Капитане, какво ще кажете за онези момчета, дето хвърлят заровете? Струва ми се, че са от онзи вид юнаци, които никой не приема на борда си с удоволствие.

– И аз мисля така – кимна запитаният. – Представиха се за жътвари, които отиват на запад, за да търсят работа по фермите, но не бих желал да съм фермерът, при когото ще потърсят работа.

– Well (добре, да, хмм. Б. пр.), сър. А аз ги считам направо за стопроцентови трампове (скитници). Дано поне тук на борда стоят мирни!

– Не бих ги посъветвал да ни досаждат повече, отколкото можем да изтърпим. На борда имаме достатъчно моряци, за да ги изхвърлим всичките в стария благословен Арканзас. Впрочем подготвяйте акостирането – след десет минути ще видим Луисбърг!

Капитанът се върна на мостика, за да даде необходимите заповеди за акостиране. Скоро можеха да се различат къщите на града, който беше поздравен от продължителния рев на параходната сирена. От кея дадоха сигнал, че параходът трябва да вземе товар и пътници. Намиращите се досега под палубата пътници се появиха, за да се поразвлекат от продължителното скучно плаване.

Не им беше предложена кой знае колко забавна гледка.

Тогавашното градче съвсем нямаше значението, което има сега. На пристанището стояха неколцина безделници. На парахода бяха натоварени само няколко сандъка и пакета, а броят на пътниците, които се качиха на борда не надхвърляше числото три.

Единият от тях беше бял, с висока фигура и изключително здраво телосложение. Имаше толкова голяма и тъмна брада, че от лицето му се виждаха само очите, носът и горната част на бузите. На главата му се мъдреше стара шапка от боброва кожа, чиито косми с течение на времето бяха почти изпадали. Беше направо невъзможно да се определи някогашната ѝ форма – най-вероятното беше да е имала вече всички възможни форми. Облеклото на мъжа се състоеше от панталони и яке от дебел сив ленен плат. В широкия кожен пояс бяха напъхани нож, два револвера и множество малки предмети, така необходими за всеки уестман (така Май нарича опитните ловци, трапери и авантюристи в Запада („нецивилизованите“ райони в САЩ през XIX в., западно от река Мисисипи)). Освен това той носеше тежка двуцевна пушка, към чийто приклад беше завързана дълга секира.

След като си плати билета, той хвърли по палубата изпитателен поглед. Добре облечените пътници от каютите, изглежда, не го интересуваха. Тогава погледът му падна върху онези, които бяха прекъснали играта си, за да огледат новопристигналите на борда. Той забеляза Корнъл, но погледът му се отмести веднага, като че изобщо не го бе видял. Ала докато оправяше смъкнатите кончови на високите си ботуши, измърмори:

– Behold! ((англ.) – Я виж! Б. пр.) Да ме опушат и изядат заедно с подметките, ако тоя не е Червения Бринкли! Дано не ме познае!

Онзи, когото той имаше предвид, също се стъписа, като го видя. Той попита тихичко спътниците си:

– Я погледнете оня чернокос юначага! Познава ли го някой? На въпроса му отговориха отрицателно.

– Но аз сигурно съм го виждал някъде, и то при не много радостни за мен обстоятелства. Останал ми е някакъв смътен спомен.

– Тогава и той трябва да те познава – обади се някой. – Но погледна към нас, без да ти обърне някакво внимание.

– Хмм! Може би все пак ще се сетя. Или още по-добре ще бъде да го попитам как се казва. Щом чуя името му, веднага ще знам как стоят нещата. Да му предложим един дринк!

– Ами ако откаже?

– Мислиш ли? Това би било позорна обида, както ви е известно.

Онзи, на когото отхвърлят предложението за дринк, има в тази страна правото да отговори с ножа или револвера и ако убие противника си, хич никой няма да го е еня.

– Не ми изглежда човек, който би допуснал да му наложат нещо, което не е по вкуса му.

– Pshaw! (означава пренебрежение, неодобрение. Б. пр.) Да се обзаложим ли?

– Да, да, обзаложете се! Който загуби, ще черпи всички по три чаши. .

– Нямам нищо против – заяви Корнъл.

– И аз също – каза другият. – Но трябва да се предвидят възможности за реванш. Да направим три облога с три дринка.

– С кого?

– Е, първом с чернобрадия, за когото твърдиш, че го познаваш, без да знаеш всъщност кой е. После с някой от онези джентълмени, зяпащи към брега. Да си изберем онзи юначага, дето изглежда пред другите като великан сред джуджета. И накрая е на ред индианецът, който дойде на борда заедно с момчето си. Или те е страх от него?

Силен всеобщ смях беше отговорът на този въпрос, след което Корнъл каза презрително:

– Аз ли да се страхувам от тази червенокожа мутра? Pshaw! Ако става дума за страх, тогава по-скоро виж великана, срещу когото искаш да ме насъскаш. The devil (по дяволите Б. пр.), ама трябва да е страшно як! Но обикновено точно такива гиганти имат най-малко смелост, а и този е облечен толкова изискано, че сигурно е свикнал само с обществото в салоните, но не и с хора като нас. И така, поддържам облога си. По един дринк с всеки от тримата. А сега на работа!

Той изрече последните три изречения толкова високо, че те несъмнено бяха дочути от всички пътници. Всеки американец и всеки уестман познава добре значението на думата дринк, особено когато бъде произнесена с висок и заплашителен тон, както бе сторено от Корнъл. Ето защо погледите на всички се отправиха към него. Явно беше, че той и компанията му са вече полупияни, но никой не се помръдна от мястото си, защото всички очакваха някоя интересна сцена.

Корнъл нареди да напълнят чашите, взе една чаша в ръка, отправи се към чернобрадия и каза:

– Good day (добър ден! Б. пр.), сър! Бих желал да ви предложа тази чаша. Разбира се, считам ви за джентълмен, защото аз пия само с действително благородни хора и се надявам, че ще изпразните чашата за мое

здраве!

Гъстата брада на Корнъл се разтегли встрани, а после отново се събра, по което можеше да се заключи, че по лицето на непознатия премина усмивка на задоволство.

– Well – отвърна той, – склонен съм да ви направя тази услуга, но преди това бих желал да узная кой ми оказва така изненадващо тази чест.

– Съвсем правилно, сър! Човек трябва да знае с кого пие. Казвам се Бринкли, Корнъл Бринкли, ако нямате нищо против. А вашето име?

– Името ми е Гросър, Томас Гросър, ако ви е угодно. И така, за ваше здраве, Корнъл!

Той изпразни чашата си, при което и другите обърнаха чашите на един дъх. След това върна чашата на Корнъл. Последният се почувствува като победител, огледа го от глава до пети по един презрителен начин и го попита:

– Струва ми се, че името ви е немско. Значи сте проклет дъчман (презрително прозвище за немците в САЩ. Б. пр.), а?

– Не, аз съм немец, сър – отвърна той дружелюбно, без да обръща никакво внимание на неговата грубост. – Вашият „проклет дъчман“ си го запазете за някой друг. При мен не минават тия неща. Благодаря за питието и довиждане!

Той се завъртя рязко на токовете си и бързо се отдалечи, като си мърмореше тихо: „Значи наистина е Бринкли! А пък сега се нарича и Корнъл! Сигурно крои нещо недобро. Ще си държа очите отворени.“

Бринкли беше спечелил първата част от облога, но съвсем не приличаше на победител. Изражението на лицето му се бе променило, то издаваше, че се беше ядосал. Беше се надявал, че Гросър ще му откаже, и тогава той щеше да го накара да пие чрез заплахи. Ала чернобрадият се бе оказал по-умен, първо пи и после заяви открито, че е твърде благо-разумен, за да даде повод за някоя свада.

Това вбеси Корнъл. Той нареди да напълнят чашите отново и се приближи до своята втора жертва, индианеца.

Заедно с Гросър на борда се бяха качили двама индианци, един по-възрастен и един по-млад, който имаше около петнадесет години. Очепийната прилика в чертите на лицата им издаваше, че са баща и син. Облеклото и въоръжението им бяха дотолкова еднакви, че синът изглеждаше като подмладено копие на бащата.

Двамата носеха кожени индиански панталони, украсени отстрани с ресни. Бяха обути в жълто боядисани мокасини. Не можеше да се види

дали носеха някоя ловджийска риза или елек, защото горната част на телата им бе напълно покрита от онези красиви пъстри одеяла, правени от племето зуни (северноамериканско индианско племе, живеещо в щата Аризона, от което сега са останали около 2500 души. Б. пр.), които не рядко струваха и повече от шестдесет долара. Черните им коси бяха сре-сани семпло назад и се спускаха до плещите им, което им придаваше женствен вид. Лицата им бяха овални, с меки черти, а изразът – им беше извънредно добродушен, което се подчертаваше още повече от ярката червенина на циновъра, нанесен върху страните им. Пушките, които държаша в ръцете си, не струваха и половин долар, взети заедно. Изоб-що двамата изглеждаха съвършено безобидни и при това тъй странни, че както вече споменахме, предизвикаха смеха на пианиците. Индиан-ците се бяха отдръпнали плахо встрани, като че ли се бояха от хората и се бяха облегли на голяма дървена каса от дебели дъски, чиято висо-чина и ширина бе около човешки бой. Те седяха там, без да обръщат внимание на нищо, и сега, когато Корнъл се приближи до тях, повдигна-ха очи едва когато той ги заговори:

– Ама че жегга днес! Или не мислите така, червенокожи момчета, а? В това време, като пийне човек, му става добре. На, вземи старче, излей го в гърлото си!

Индианецът не се помръдна, а отвърна на завален английски:

– Не пие.

– Какво, не искаш да пиеш ли? – избухна собственикът на червена-та брада. – Това Се казва дринк, разбра ли, дринк! Отказът на дринк се приема от всеки истински джентълмен, какъвто съм аз, за Кръвна обида, на която се отвърща единствено с ножа. Как се казваш?

– Нинтропан Хауей. отвърна запитаният спокойно и скромно.

– Към кое племе принадлежиш?

– Тонкава.

– Значи си от опитомените червенокожи, които се страхуват от вся-ка котка, разбра ли, от всяка котка, па ако ще да е и най-малкото котен-це! Няма да се церемоня много с тебе. Ще пиеш ли?

– Не пие огнена вода.

Въпреки заплахата на Корнъл тези думи бяха изговорени също така спокойно, както и предишните. Но Корнъл замахна и му залепи звучна плесница.

– Ето ти наградата, червенокож страхливецо! – извика той. – Няма да си отмъщавам по друг начин, защото такъв негодник като тебе стои много по-долу от мен.

Веднага щом рижият удари индианеца, ръката на момчето се мушна под одеялото, очевидно за да извади някакво оръжие, а погледът му се прикова в лицето на баща му, за да види какво ще каже или стори той.

Лицето на индианеца така бе променило израза си, че сега човек почти не можеше да го разпознае. Цялата му фигура изглеждаше някак по-голяма, в очите му проблясваха мълнии и чертите на лицето му се изпънаха и оживиха от внезапно избликнала вътрешна сила. Но той също така бързо сведе поглед, тялото му се стърчи и лицето му придоби смирен израз.

– Е, какво ще кажеш? – попита Корнъл подигравателно.

– Нитропан Хауей благодари.

– Толкова ли ти хареса шамарът ми, та ми и благодариш за него? Тогава на ти още един!

Той замахна пак, но удари с ръката си сандъка, на който индианците се бяха облегли, защото тъкмо в този миг червенокожият светкавично наведе глава. Сандъкът издаде силен кук звук. Но отвътре се дочу най-напред кратко остро ръмжене и фучене, което бързо премина в див ужасен рев, чиито зловещи звуци сякаш разтърсиха целия параход.

Корнъл отскочи няколко крачки назад, изпусна чашата и извика с изплашен глас:

– Heavens (небеса! Б. пр.) Какво е това? Какъв е този звяр в дървената каса? Нима е разрешено такова нещо? Човек може да умре от страх!

Страхът беше завладял и другите пътници. Само на четирима от тях не им трепна око: на чернобрадия, който се намираще сега най-отпред на носа на парахода, на господина с исполинските размери, когото Корнъл възнамеряваше да покани за третия дринк, и на двамата индианци. Четиримата несъмнено притежаваха голямо самообладание, придобито в безброй опасни приключения.

Ревът беше чут и в каютите. Появиха се няколко дами, които пищяха силно. .

– Нищо няма, дами и господа, – извика един доста прилично облечен господин, който току-що бе напуснал кабината си. – Това е само една пантерка, една малка пантерка и нищо повече. Една миличка *Felis pardus*, само една черна пантерка, господа!

– Какво? Черна пантера ли? – изплака дребно човече с очила, по чиято външност си личеше, че познава дивите животни много по-добре от книгите по зоология, отколкото от личен контакт с тях. – Черната

пантера е най-опасният звяр! Тя е по-голяма и от лъва, и от тигър! Уби-
ва от чиста кръвожадност, а не само от глад.

На каква възраст е?

– Само на три години, сър, не повече.

– Само? На това „само“ ли му казвате? Та тя е пораснала напълно!
Боже мой! И този звяр се намира на борда! Кой носи отговорността?

– Аз, сър, аз – отвърна елегантният непознат и се поклони към
всички присъстващи. – Позволете ми да ви се представя, дами и гос-
пода! Аз съм прочутият собственик на менажерии Джонатан Бойлър и
от известно време се намирам с моята трупа във Ван Бюрн. Тъй като
тази черна пантера бе докарана в Ню Орлиънс за мене, аз тръгнах на път
с най-опитния си зверокротител, за да я прибера. Капитанът на този до-
бър кораб ми разреши да натоваря животното срещу висока транспортна
такса. При това той постави условието по възможност пътниците да не
разберат в чия компания се намират. Затова хранех пантерата през ноц-
та и бог ми е свидетел, че винаги ѝ давах по цяло теле, за да може да се
натъпче така, че едва да се движи и да преспива целия ден. Но естестве-
но, че ако се удря по сандъка с юмруци, тя ще се събуди и ще чуете гла-
са и. Надявам се, че уважаемите дами и господа няма да се сърдят зара-
ди присъствието на пантерчето, което с нищо няма да наруши спокойст-
вието им.

– Какво? – обади се очилатият, като гласът му премина във фалсет.
– Няма да наруши спокойствието им ли? Да не се сърдят ли? По дяволи-
те, трябва да кажа, че досега от мене наистина никой не е изисквал по-
добно нещо! Аз да съжителствам на този параход заедно с една черна
пантера! Да ме обесят, ако се съглася! Или тя, или аз! Хвърлете звяра
във водата! Или свалете сандъка на брега!

– Но, сър, наистина не съществува никаква опасност – увери го ме-
нажерът. – Я погледнете колко здрава е касата и...

– Ах, касата – прекъсна го човечето. – И аз мога да разбия тази ка-
са, а какво остава за пантерата!

– Моля, оставете ме да кажа, че вътре в дървената каса се намира
желязна клетка, която не може да бъде разбита от десет лъва или
пантери.

– Вярно ли е? Покажете ни клетката. Искам сам да се убедя.

– Да, покажете ни клетката, покажете я! Трябва да знаем истинско-
то положение на нещата – извикаха десет, двадесет, тридесет гласа.

Менажерът беше янки и веднага се възползва от случая да припече-
ли нещо от това всеобщо желание.

– С най-голямо удоволствие, с най-голямо удоволствие, – отвърна той. – Но госпожи и господа, съвсем ясно е, че никой не може да види клетката, без да види и пантерата. А това не бих могъл да разреша без известно заплащане. И за да стане рядкото зрелище още по-привлекателно, ще наредя да нахранят животното. Обикновено имаме три вида места: най-добрите струват по един долар, другите са по половин долар, а последните по четвърт долар. Но тъй като тук виждам само дами и джентълмени, аз съм убеден, че предварително ще трябва да премахнем второстепенните и третостепенните места. Или между вас има някой, който би желал да заплати само половин или дори само четвърт долар?

Естествено никой не се обади.

– И така остават само първите места. Моля уважаемите дами и господа да дадат по един долар на човек.

Той свали шапката си и събра парите, докато звероукротителят, когото извика, започна да подготвя зрелището.

Повечето от пътниците бяха янки и като такива се съгласиха изцяло с подобно развитие на нещата. Ако преди това мнозина от тях бяха възмутени от разрешението на капитана да бъде качен на парахода един толкова опасен звяр, сега те бяха бързо успокоени от добре дошлото развлечение по време на скучното пътуване. Дори и дребничкият учен беше преодолял страха си и очакваше спектакъла с голямо нетърпение.

– Слушайте, момчета – обърна се Корнъл към спътниците си, – аз спечелих първия облог, а загубих втория, тъй като червенокожият негодник не пожела да пие. Дотук сме квит. Ще сключим третия облог не за три чаши бренди, а за по един долар – колкото трябва да платим за зрелището. Съгласни ли сте?

Разбира се, че другарите му се съгласиха, защото великанът нямаше вид на човек, който ще се остави току-така да бъде сплашен.

– Добре – рече Корнъл, уверен в победата си поради голямото количество изпито бренди. – Сега само гледайте колко бързо и с какво удоволствие този голиат ще се съгласи да пие с мене!

Той си напълни чашата и се приближи до непознатия. Наистина тялото му имаше исполински размери. Той бе по-висок и по-широкоплещ от чернобрадия, представил се с името Гросър. Беше около четиридесетгодишен. Гладко избръснатото му лице бе силно загоряло от слънцето, неговите мъжествено красиви черти излъчваха смелост, а сините му очи имаха онзи особен, неподлежащ на описание поглед, с който се отличават хората, живеещи там, където хоризонтът е безкраен – моряците и обитателите на пустините или прериите. Беше облечен във

фин пътнически костюм и не носеше оръжие. До него стоеше капитанът, слязъл от командния мостик, за да може да наблюдава спектакъла с пантерата.

Корнъл се приближи, застана широко разкрячен пред третата си „жертва“ и каза:

– Сър, предлагам ви този дринк. Надявам се, че няма да откажете да ми се представите, тъй като съм истински джентълмен.

Мъжът му хвърли учуден поглед, след което се обърна, за да продължи разговора си с капитана, прекъснат от този нахален тип.

– Охо! – извика Корнъл. – Да не би да сте глух или не искате да ме чуете? Не ви съветвам да вършите последното, защото не се шегувам, ако някой откаже да пие с мен. Ще ви посъветвам да си вземете добър пример от случилото се с индианеца!

Великанът повдигна леко рамене и се обърна към капитана:

– Нали чухте какво ми каза този момък?

– Да, сър, чух всяка дума – кимна запитаният.

– Well, значи сте ми свидетел, че не съм го викал.

– Какво? – разгневи се Корнъл. – Момък ли ме нарекохте? И отказвате да пиете с мене? Да не би да искате да споделите участта на индианеца, когото...

Но той не можа да продължи, защото в същия миг получи такъв силен удар от исполина, че падна на земята, тялото му се изпързала няколко метра и накрая се претърколи. Той остана да лежи на палубата известно време като зашеметен, но след това бързо скочи на крака, измъкна ножа си, вдигна високо ръка и се нахвърли върху едрия човек.

Исполинът го очакваше спокойно, с пъхнати ръце в джобовете на панталона си, сякаш не го заплашваше ни най-малка опасност, просто като че ли Корнъл изобщо не съществуваше. Корнъл изрева:

– Куче, мене ли ще удриш? Ще ти струва проливане на кръв, и то на твоята!

Капитанът понечи да се намеси, но великанът го спря с енергично движение на главата и когато Корнъл се приближи на около две крачки от него, той вдигна десния си крак и го посрещна с такъв ритник в стомаха, че Корнъл отново се намери на земята и се претърколи няколко пъти.

– Е, ама вече стига, иначе... – извика голиатът заплашително. Но Корнъл отново се изправи, тикна ножа обратно в пояса, измъкна от там един от pistolетите си и като изрева от ярост, се опита да го насочи към своя противник. Но последният извади дясната си ръка от джоба,

където бе имал скрит револвер.

– Хвърли pistolета! – заповяда той и насочи дулото на малкото си оръжие към дясната ръка на противника си. Последваха един, два, три слаби, но остри гърмежа... и Корнъл извика и изпусна pistolета.

– Така, момко! – каза великанът. – Известно време няма да можеш да раздаваш шамари, когато някой откаже да пие от чашата, в която си завил бързивата си муцуна. А ако все още искаш да научиш името ми, то...

– Нека бъде проклето! – пенеше се Корнъл. – Не ща и да го чуя. Но ти ми трябваш и ще те пипна. Напред, момчета, дръжете го, go on (хайде! Б. пр.)

Сега стана ясно, че тези негодници бяха организирана банда, в която важеше принципът „един за всички, всички за един“. Те извадиха ножове от поясите си и се нахвърлиха към великана. Той обаче пристъпи с единия си крак напред, вдигна ръце и извика:

– Хайде да видим дали ще посмеете да посегнете на Олд Файерхенд!

Произнасянето на това име оказа светкавично въздействие.

Корнъл, който беше стиснал ножа със здравата си лява ръка, извика уплашено:

– Олд Файерхенд! По дяволите, това е съвсем неочаквано! Защо не ни казахте името си по-рано?

– Нима може само името да отърве един джентълмен от грубиянщината ви? Махайте се оттук, стойте спокойно в някой ъгъл и не ми се мяркайте повече пред очите, иначе ще ви очистя всичките!

– Well, друг път пак ще си поговорим!

Корнъл се обърна и се отдалечи с кървяща ръка към предната част на кораба. Неговите хора го последваха като пребити кучета. Насядаха встрани от другите, превързаха ръката на предводителя си, разговаряха от време на време тихо помежду си и отправяха към прочутия ловец погледи, които в никой случай не можеха да се нарекат приятелски, за това пък издаваха голямото им страхопочитание към него.

Но това известно име не бе направило впечатление само на тях. Едва ли имаше някой измежду пасажерите, който да не беше чувал нещо за този смел мъж, чийто живот изцяло бе преминал в опасности и приключения. Капитанът му подаде ръка и му каза с най-любезния тон, на който беше способен един янки:

Но, сър, защо не ми казахте кой сте? Щях да ви отстъпя собствена-та си каюта. Бога ми, голяма чест е за „Догфин“ че кракът ви стъпи на

палубата му. Защо си послужихте с друго име?

– Казах ви истинското си име. Олд Файерхенд (Огнената ръка. Б. пр.) е име, което ми е дадено от уестманите, защото огънят от пушката ми в моите ръце е смъртоносен.

– Чувал съм, че винаги улучвате целта си.

– Pshaw! Всеки добър уестман може да стреля като мене. Но вие видяхте ползата от едно известно бойно име. Ако моето име не беше толкова популярно, сигурно щеше да се стигне до сбиване.

– Но вие нямахте никакви шансове срещу толкова много противници!

– Така ли мислите? – попита Олд Файерхенд и по устни те му пробягна усмивка. – Води ли се схватката само с ножове, не ме е страх. Сигурно щях да се държа, докато вашите хора се бяха намесили.

– Да, те нямаше да закъснеят да сторят това. Но какво да правя сега с тези вагабонти? Аз съм господар и съдия на палубата на моя кораб. Да ги окова ли?

– Не.

– Да ги сваля ли на брега?

– И това не. Сигурно не бихте желали да правите този курс с вашия параход за последен път, нали?

– Разбира се, че и през ум не ми минава! Смятам още дълги години да плавам нагоре-надолу по стария Арканзас.

– Е, тогава се пазете да не си навлечете отмъщението на тези хора! Те са в състояние да се прикрият някъде по брега и да ви изиграят някой номер, който може да ви струва не само парахода, а дори и живота.

Сега Олд Файерхенд забеляза чернобрадия, който се беше приближил и стоеше настрани. Погледът му, отправен към ловеца, издаваше желанието му да говори с него.

– С мене ли искате да говорите, сър? – попита го Олд Файерхенд и направи няколко крачки към него. – С какво мога да ви бъда полезен?

– Като ми разрешите да ви стисна ръка та, сър – отвърна немецът. – Това е единствената ми молба. После ще бъда удовлетворен и ще си отида, без да ви досаждам повече. Но през целия си живот няма да забравя този час.

Откритият му поглед и тонът, с който изрече тези думи, показваха, че той говори от сърце. Олд Файерхенд му подаде десницата си и попита:

– Докъде ще пътувате с този кораб?

– С този кораб ли? Само до форт Гибсън, а после продължавам с

лодка. Опасявам се, че вие, комуто не липсва смелост, сте ме взели за страхливец, понеже приех да пия с този така наречен Корнъл.

– О, не. Мога само да ви похваля, че бяхте толкова разумен. Едва после, когато удари индианеца, реших да му дам един добър урок.

– Дано да се поучи от него. Впрочем щом му осакатихте дясната ръка, с него е свършено като уестман. Но не знам какво да мисля за червенокожия. Държа се като истински страхливец, но когато изрева пантерата, той ни най-малко не се изплаши. Никак не мога да си обясня тези неща.

– Нищо, аз ще ви ги обясня. Никак не ми е трудно. Познавате ли индианеца?

– Чух името му, когато го каза. Беше някаква дума, от която човек може да си изкълчи езика. Беше ми невъзможно да я запомня.

– Защото той си послужи с родния език. Не искаше Корнъл да разбере с кого си има работа. Името му е Нинтропан Хауей, а синът му се казва Нинтропан Хомош; това ще рече Голямата мечка и Малката мечка.

– Нима е възможно? Наистина съм чувал за тях твърде често. Тонкавите са се изродили, само двете Мечки са запазили бойния дух на прадедите си и бродят из планините и прериите.

– Да, двамата си ги бива. Не видяхте ли как синът сграбчи под одеялото ножа или томахока? (бойна брадва у индианците с различна форма. Б. пр.) Едва след като забеляза безизразното лице на баща си, той се отказа да изпълни отмъщението веднага. Ще ви кажа, че за този вид индианци понякога е достатъчно един-единствен поглед, докато ние, белите, се нуждаем от дълги речи. От момента, в който Корнъл удари индианеца в лицето, неговата смърт е само въпрос на време. Двете Мечки няма да изпуснат следите му, докато не го очистят. Но след като вие споменахте името си, разбрах, че сте немец. Значи сме сънародници.

– Как, нима сте немец, сър? – попита Гросър учудено.

– Да, истинското ми име е Винтер. И аз ще попътувам още с този параход и ние все ще намерим възможност пак да си поприказваме. Отскоро ли сте в Запада?

– Е – отвърна брадатият скромно, – вече доста дълъжко съм тука. Името ми е Томас Гросър, но тук обикновено се изпуска фамилното име, от Томас става Том и понеже имам такава голяма брада, са ме кръстили Черния Том.

– Как? Какво? – извика Олд Файрхенд. – Вие сте Черния Том, прочутият рафтър ((англ.) – дървари, които свличали дървения материал

със салове. Б. пр.)?)

– Казвам се Том и съм рафтър, но се съмнявам, че съм прочут. Но, сър, Корнъл не бива да научи името ми, защото по него би могъл да ме разпознае.

– Значи вече сте имали работа с него?

– Да, малко. Ще ви разкажа и за това. Не го ли познавате?

– Днес го виждам за първи път, но ако остане по-дълго време на борда, ще трябва да го наблюдавам по-внимателно. И с вас трябва да се запозная по-добре. Тъкмо вие сте човекът, който ми е необходим. Ако вече нямате нещо друго предвид, бихте могли да ми свършите добра работа.

– А-а – започна Том, като гледаше замислено в пода, – честта да бъда с вас е много по-ценно нещо от всичко друго. Наистина аз съм заедно с група рафтъри, които дори ме избраха за техен предводител. Но ако ми дадете време да ги уведомя, въпросът ще се реши много лесно. Но я вижте! Изглежда, че зрелището скоро ще започне.

Менажерът беше наредил в няколко редици сандъци и пакети и сега приканваше публиката с помпозни фрази да заеме местата си. Хората насядаха. И екипажът, с изключение на заетите в момента хора, получи разрешение да гледа зрелището. Корнъл и хората му не се появиха, желанието им да видят пантерата се бе изпарило.

Никой не попита двамата индианци дали имат желание да погледат. Собственикът на животното не желаше в никой случай да бъде упрекнат, че е допуснал двама индианци сред дами и господа, всеки от които е заплатил по един долар. И така двамата стояха надалеко и като че ли не обръщаха внимание нито на публиката, нито на клетката, но от скритите им бързи погледи не отбягваше нищо.

Публиката седеше пред все още неотворената дървена каса. Повечето зрители нямаха представа как изглежда черната пантера. Животните от рода на котките, които обитават Новия свят, са значително по-малки и безопасни, отколкото хищниците в Стария свят. Например гаучото лови ягуара, наричан още „американски тигър“, с ласо и го влачи след коня си. Но той никога не би поел подобен риск с един бенгалски тигър. А американският лъв, пумата, бяга от хората дори когато я измъчва глад. Така че повечето зрители очакваха да видят някакъв хищник не по-висок от половин метър и не особено опасен. И сега, когато предната страна на дървената каса беше махната и съзряха пантерата, те зяпнаха с уста.

Пантерата бе стояла на тъмно от Ню Орлиънс. Касата бе отваряна

само през нощта и сега тя виждаше дневната светлина за първи път от дълго време. Светлината я заслепи. Пантерата затвори очи и остана да лежи известно време опъната в цялата си дължина. После леко отвори очи; щом забеляза седящите пред нея хора, тя мигновено се изправи и нададе такъв рев, че повече от зрителите наскачаха, готови да побягнат.

Да, това беше напълно пораснал великолепен екземпляр, поне един метър висок и около два дълъг, без да се има предвид опашката. Тя разтърси железните пръчки на клетката с предните си лапи с такава сила, че цялата клетка се заклати. Същевременно оголи страшните си зъби.

– Дами и господа – започна да обяснява менажерът, – родината на черната разновидност на пантерата са Зондските острови. Но тези животни са дребни. Истинската черна пантера, която е твърде рядка, живее в Северна Африка, по границата на Сахара. Тя е силна като лъва, но е далеч по-опасна от него и може спокойно да сграбчи с челюстите си цяло говедо и да го отнесе. Ще имате възможност да видите на какво са способни зъбите ѝ веднага, защото започваме да я храним.

Звероукротителят донесе половин овца и я сложи пред клетката. Щом съзря месото, пантерата като че ли полудя. Започна да скача насам-натам, да фучи и да реве така силно, че по-страхливите зрители се отдръпнаха още по-назад.

Един негър, който работеше в машинното отделение на парахода, не бе могъл да устои на любопитството си и се беше промъкнал на палубата да погледа. Капитанът го видя и му заповяда да се върне и да продължи работата си. След като чернокожият не се подчини веднага, капитанът сграбчи края на едно корабно въже и го удари. Негърът се отдалечи бързо, но при люка, водещ към машинното отделение, се спря и се закани на капитана с юмрук. Понеже внимание то на зрителите бе погълнато изцяло от пантерата, те не забелязаха тази сцена. Но Корнъл видя всичко и каза на спътниците си:

– Струва ми се, че този нигър(презрително наименование на негрите в САЩ. Б. пр.) не изпитва особено приятни чувства към капитана. Ще трябва да се позанимаем с него. Няколко долара вършат чудеса сред чернокожите.

В този момент кокалестият звероукротител промуши месото в клетката между железните пръчки, огледа зрителите с изпитателен поглед и каза тихо на господаря си няколко думи. Последният поклати нерешително глава. Звероукротителят продължи да го убеждава в нещо и изглежда, че разсея съмненията му, защото собственикът на животното кимна най-после в знак на съгласие и заяви на висок глас:

– Дами и господа, вече ви казах, че имате невиджано щастие. Никой още не е видял укротената черна пантера, поне не у нас, в Щатите. През време на тримесечния си престой в Ню Орлиънс моят звероукротител се е позанимавал с пантерата и сега ми заяви, че би могъл за първи път пред публика да влезе в клетката при звяра и да седне до него, в случай че получи подходящо възнаграждение.

Пантерата се беше нахвърлила върху месото и зъбите ѝ трошаха костите леко, сякаш бяха от картон. Тя така се беше съсредоточила в храненето си, та човек можеше да си помисли, че не би било чак толкова опасно да се влезе в клетката тъкмо в този момент.

Обади се не някой друг, а доскоро така уплашеният дребен учен, който извика възторжено:

– Чудесно, сър! Това е просто виртуозен номер, за който човек си заслужава да плати. Колко иска този човек?

– Сто долара, сър. Опасността, която го грози, не е никак малка, защото животното е само полуопитомено.

– Аха! Е, аз не съм богат, но давам пет долара. Мешърс (съкращение от френската дума „messieurs“ (господа). Б. пр.), кой ще прибави още нещо?

Обадиха се толкова много хора, че сумата беше събрана бързо. Всички искаха да се насладят на зрелището докрай. Дори и капитанът бе обхванат от възбуждение и започна да сключва облози.

– Сър – предупреди го Олд Файерхенд, – не правете подобна грешка! Моля ви да забраните това безумие. Тъкмо защото този човек счита животното за полуопитомено, сте задължен да се обявите против.

– Да се обявя против ли? – засмя се капитанът. – Pshaw! Да не би да съм баща или майка на звероукротителя? Тук, в тази благословена страна, всеки има правото да рискува кожата си както му е изгодно. Ако бъде изяден от пантерата – е, това ще засяга само него и пантерата, но не и мене. И тъй, джентълмени, аз твърдя, че този човек няма да излезе от клетката така здрав и читав, както ще влезе в нея, и залагам сто долара. Кой ще приеме облога ми? Звероукротителят ще получи допълнително десет процента от печалбите.

Примерът му наелектризира публиката. Сключиха се облози за значителни суми и се оказа, че ако звероукротителят успее в рискованото си начинание, ще спечели накрая към триста долара.

Не беше уточнено дали звероукротителят ще влезе в клетката въоръжен, или не. Той донесе своя бич, в чиято дръжка имаше поставен експлозивен патрон. Ако животното го нападнеше, беше необходимо само

да му нанесе силен удар и щеше да го умъртви моментално.

– Нямам много голямо доверие в този камшик – каза Олд Файрхенд на Черния Том. – По-полезен би бил някакъв фойерверк, защото ще изплаши животното, без да го убие. Ще го похваля за рискованата му постъпка, но едва когато всичко мине добре.

В това време звероукротителят се обърна към публиката с няколко думи, а после се отправи към клетката. Най-напред махна тежкото резе и после бутна встрани тясната решетка, която служеше за врата и бе висока около пет стъпки. За да влезе вътре, той трябваше да се наведе. При това беше принуден да използва и двете си ръце, за да придържа вратата, и едва след като се озовеше вече вътре, можеше да я затвори отново; ето защо той стисна камшика между зъбите си и макар и за кратко време се оказа беззащитен. Наистина вече беше влизал многократно в клетката при животното, но при съвсем други обстоятелства. Тогаво пантерата не бе стояла дни наред в тъмнината, не бе имало толкова много хора наблизко, нито пък такъв шум от параходната машина и от колелата, които биеха водната повърхност. Всичко това не беше предвидено нито от менажера, нито от звероукротителя и, скоро всички видяха последиците.

Щом пантерата чу шума от отварящата се решетка, тя се обърна. Тъкмо когато звероукротителят подаде глава в клетката, последва неимоверно бързо движение от страна на хищника, просто едно светкавично стрелване и главата на звероукротителя, изпуснал от устата си бича, се оказа в устата на звяра, който за секунда я разтроши и превърна в каша.

Крясъците, разнесли се в този миг пред клетката, бяха неописуеми. Всичко живо наскоча и се разбяга с неистови писъци. Останаха само трима: менажерът, Олд Файрхенд и Черния Том. Менажерът се опита да затвори вратата на клетката, но се оказа невъзможно, тъй като трупът се намираще наполовина вън. След това понечи да хване мъртвеца за краката и да го издърпа навън.

– Недейте за бога! – извика Олд Файрхенд. – Така ще излезе и пантерата. Напъхайте тялото вътре, вече няма значение – той е мъртъв. Поне ще затворите вратата!

Пантерата се бе изтегнала до обезглавения труп. По покритата и с кървави лиги муцуна се виждаха парченца от кости; беше втренчила искрящите си очи в своя господар. Сега, изглежда, разгада намерението му, защото изрева ядовито и пропълзя върху трупа, като по този начин го затисна с тежестта на тялото си. Главата ѝ се бе приближила до

вратата само на няколко сантиметра.

– Бягайте, бягайте! Ще излезе! – извика Олд Файерхенд. – Том, дайте ми пушката си! Пушката! Революерът само ще я раздрзни.

От момента, когато звероукротителят бе прекрачил клетката бяха изминали десетина секунди. Цялата палуба се покри с безразборно бягачи и викащи от страх пътници. Вратите към каютите се задръстиха. Хората се криеха зад бъчви и сандъци, а после отново изскачаха, защото им се струваше, че не са на достатъчно сигурно място.

Капитанът изтича към командния мостик и се закатери нагоре, като взимаше по три-четири стъпала наведнъж. Олд Файерхенд го последва. Менажерът избяга зад клетката, а Черния Том се спусна да донесе пушката си. Докато тичаше, се сети, че беше завързал секирата си за карабината, и в момента не можеше да я използва. Той грабна пушката от ръцете на стария индианец.

– Аз стрелям сам – обади се индианецът и протегна ръка за оръжието си.

– Остави ме! – извика брататият. – Във всеки случай стрелям по-добре от тебе!

Той се обърна към клетката. Пантерата току-що беше излязла от нея, вдигна глава и изрева. Черния Том се прицели и дръпна спусъка. Изстрелът изтреща, но куршумът не улучи. Том грабна пушката на младия индианец, и пак стреля по животното, но... със същия неуспех.

– Лошо стреля. Не познава пушка – обади се Голямата мечка с такова спокойствие, като че ли се намираще на сигурност във вигвама си и печеше месо.

Немецът не обърна внимание на думите му. Захвърли пушката и изтича към носа на кораба, където се бяха разположили хората на Корнъл. Тези джентълмени не бяха показали особено желание да опитат силите си срещу пантерата, а бързо се бяха изпокрили.

Но ето че в близост до командния мостик се разнесе ужасяващ вик. Една жена се опитваше да потърси на него спасение. Пантерата я забеляза, сниши се към земята и после се насочи към нея с огромни скокове. Жената беше стигнала вече подножието на стълбата, когато Олд Файерхенд се намираще на петото или шестото стъпало. Той бързо я сграбчи, изтегли я до себе си, а после силните му ръце я издигнаха до капитана, който я пое. Всичко стана за не повече от две секунди, но пантерата се намираще вече до стълбата. Тя сложи предните си лапи на едно от стъпалата и сви тялото си, за да се хвърли мълниеносно нагоре върху Олд Файерхенд. Ловецът я ритна с всичка сила по муцуната и изстреля

останалите три куршума от револвера си в главата ѝ. .

Този начин на отбрана бе всъщност доста смешен. Не можеш да спреш една черна пантера само с ритник и няколко револверни куршума, големи колкото едри грахови зърна, но Олд Файрхенд просто не разполагаше с по-ефикасни средства за защита. Той беше убеден, че сега животното ще го сграбчи, но това не стана. Останала в същото положение, с опрени предни лапи на стъпалата, пантерата изви бавно глава встрани, като че ли искаше да измисли нещо по-умно. Дали изстреляните в нея от такава близост куршуми не я бяха зашеметили в известна степен, Макар че едва ли бяха проникнали на повече от милиметър в здравия ѝ череп? Или пък ритникът по чувствителния ѝ нос е бил толкова болезнен? Така или иначе тя отвърна погледа си от Олд Файрхенд и го насочи към предната палуба, където беше застанало съвсем неподвижно около тринадесетгодишно момиче, сякаш вкаменено от страх. Светлите му, биещи на очи дрехи веднага привлякоха вниманието на пантерата. Тя свали лапите си от стъпалата, обърна се и се стрелна към момичето, правейки скокове, дълги по няколко метра.

Всички, които наблюдаваха тази сцена, извикаха или изреваха, но никой не можеше да помогне. Никой ли? Все пак се намери един, и то този, от когото най-малко очакваха такава смелост и присъствие на духа – младият индианец.

Той и баща му се намираха на около десетина крачки от момичето. Щом забеляза страшната опасност, в очите му припламна огън. Огледа се наляво и надясно, като че ли търсеше начин за спасение, после захвърли пъстрото одеяло от раменете си и извика на баща си на езика на тонкавите:

– Тиакайтат, шай шойана – стой тук, ще плувам! С два скока той се озова при момичето, хвана го за колана, пристегнат на талията му, покати се с него по релинга, където се забави за миг, за да се огледа. Пантерата бе вече съвсем наблизо и тъкмо се готвеше за последния скок. Лапите на животното едва се бяха отделили от дъската на палубата, когато младият индианец скочи от релинга в реката, насочвайки скока си встрани, за да не се озове във водата в непосредствена близост до пантерата. Реката го погълна заедно със момичето. В същото време пантерата прелетя над релинга и падна във водата, защото силата на скока ѝ беше много голяма и тя не съумя да се задържи.

– Стоп, стоп на място! – изкомандва капитанът в рупора към машинното отделение, без да губи присъствие на духа. Беше даден заден ход, параходът спря и витлото му заработи само с такава сила, която го

задържаше на едно място, противодействайки на течението.

Тъй като опасността за пътниците беше преминала, те побързаха да се измъкнат от всевъзможните си скривалища и да изтичат към парапетите на борда. Бащата на момичето извика силно:

– Давам хиляда долара за спасяването на дъщеря ми. две хиляди... три хиляди... пет хиляди!

Никой не го слушаше. Всички се бяха надвесили над реката, за да могат да видят какво става в реката. Пантерата, един великолепен плувец, се държеше над водата с широко разперени лапи и се оглеждаше за плячката си – напразно.

– Удали са се, попаднали са под колелото! – вайкаше се бащата и скубеше косата си с две ръце.

Но ето че откъм другия борд се разнесе гръмкият глас на стария индианец:

– Нитропан Хомош бил умен! Плувал под кораб, да не го види пантерата! Тук долу е!

Всичко живо се затича към щойерборда (дясната страна на плавателен съд. Б. пр.) и капитанът заповяда да хвърлят във водата въжетата. Наистина долу, съвсем близо до корабната стена, плуваше бавно по гръб Малката мечка, сложил припадналото момиче напреко през тялото си. Въжетата бяха спуснати бързо във водата. Момчето завърза едно от тях под мишниците на момичето, а самото то се изкатери пъргаво по другото въже.

Посрещнаха го с бурни овации, но то се отдалечи гордо, без да каже нито една дума. Само когато минаваше покрай Корнъл, който също беше видял цялата сцена, то се спря и каза високо, за да го чуят всички:

– Страхува ли се тонкава и от най-малката крастава котка? Корнъл избяга с всички негови двадесет герои, но тонкава привлякъл голямо чудовище върху себе си, за да спаси момиче и пътници. Корнъл скоро чуе още повече за тонкава!

Спасеното момиче бе изтеглено с въжето и отнесено в една каюта. Но ето че лоцманът протегна ръка към бакборда (лявата страна на плавателен съд. Б. пр.) и извика.

– Вижте пантерата, вижте сала!

Отново всички се втурнаха към другата страна, където пред очите им се разигра нова, не по-малко вълнуваща драма. Досега никой не беше забелязал малкия сал, направен от клони и тръстика, на който седяха двама души и се мъчеха да се доближат до кораба откъм десния бряг на реката. Те гребяха с импровизирани гребла, набързо приготвени от

отсечени клони. Единият от тях беше юноша, а другият пък приличаше на жена, облечена твърде странно. Главата ѝ бе покрита с някакво подобие на стара качулка, под която се виждаше пълно червенобузесто лице с две малки очички. Тялото се намираше в някакъв широк чувал или нещо подобно, чиято кройка и фасон сега никой не можеше да определи, тъй като тази персона не стоеше, а седеше. Черния Том бе застанал до Олд Файерхенд и го попита:

– Сър, познавате ли тази жена?

– Не. Нима е толкова прочута, че трябва да я познавам?

– Да, прочута е, но всъщност не е жена, а мъж, прериян ловец и трапер. А ето че идва и пантерата. Сега ще видите какво може да стори една жена, която е мъж.

Той се наведе над релинга и извика:

– Ало, Лельо Дрол, внимавай! Искате да те изяде!

Салът беше стигнал на около петдесет крачки от парахода. Пантерата бе плувала досега насам-натам покрай кораба, търсейки плячката си. Сега тя забеляза сала и се насочи към него. Седналата на сала мнима жена вдигна глава към палубата, позна човека, който ѝ беше извикал, и отвърна с висок фалцет:

– Good look (израз на удивление), ти ли си. Том, Много се радвам да те видя, щом трябва! Що за добиче е това?

– Черна пантера, която скочи от борда. Гледайте да изчезнете! Бързо, бързо!

– Охо, Леля Дрол не бяга от никого, няма да избяга и от някаква си пантера, ако ще да е и черна, и синя или зелена. Може ли да застреляме животното?

– Разбира се! Но няма да успеете. Собственост е на една менажерия и е най-опасният хищник в целия свят. Бягайте към другата страна на кораба.

Палачото на сала, изглежда, изпитваше голямо удоволствие да си играе с пантерата на гоненица. Той работеше с крехкото гребло наистина майсторски и успяваше да избяга с учудваща сръчност. Докато гребеше, извика с пискливия си глас към кораба:

– Ще се справя, драги Том. Къде е необходимо да се улучи подобно създание, щом трябва?

– В окото – отвърна Олд Файерхенд.

– Well! Тогава да оставим този воден плъх да се приближи. Той прибра греблото и взе пушката, която лежеше до него. Пантерата и салът се приближаваха бързо един към друг. Хищникът гледеше

неприятеля си с широко отворени немигащи очи. Траперът се прицели бързо и даде два изстрела. След това за секунда хвърли пушката, грабна веслото и загреба в обратна посока. Пантерата беше изчезнала. Там, където всички я видяха за последен път, се образува водовъртеж, който сочеше мястото на предсмъртната ѝ борба. После я видяха да изплува на повърхността на реката далече надолу по течението, мъртва, безжизнена: трупът ѝ бе понесен за броени секунди от течението, след което отново потъна.

– Майсторски изстрел! – извика Том от палубата и всички пътници го подкрепиха с въодушевление, само менажерът мълчеше, защото бе разстроен от загубата на звероукротителя и скъпата пантера.

– Бяха два изстрела – отвърна загадъчната фигура от сала. – За всяко око по един. Закъде плава този параход, щом трябва?

– Дотам, докъдето ще има достатъчно вода – отвърна капитанът.

– Искаме да се качим на борда, та и затова направихме този сал на брега. Ще ни вземете ли?

– Можете ли да си платите билета, мадам или сър? Наистина не знам дали да се обръщам към вас с „мадам“, или „сър“.

– Обръщайте се с „лельо“, сър. Аз съм Леля Дрол, разбрахте ли, щом трябва? А що се отнася до билета, имам обичай да заплащам със суха пара и дори с чисти златни зърна.

– Тогава идвайте на борда! Трябва час по-скоро да се махаме от това злополучно място.

Спуснаха въжената стълба. Най-напред се изкачи момчето, което също бе въоръжено с карабина, после неговият спътник сложи пушката си на рамо, стана, хвана стълбата с ръце, отблъсна сала с крак и се покатери до палубата със сръчността на катеричка, посрещнат от всички с широко опулени очи и учудени погледи.

Втора глава Трамповете

„Съединените американски щати въпреки или по-скоро вследствие на либералните си институции са огнище на своеобразни социални бедствия, които са напълно немислими в някоя европейска държава.“

Всеки познавач на тамошните отношения ще признае, че това твърдение на един съвременен географ си има своите добри основания. Бедствията, за които говори той, могат да се разделят на хронични и актуални. Към първите би трябвало преди всичко да споменем вечно търсещите скандали безделници и хулигани, а също и така наречените скитници, които се „занимаваха“ предимно с преселниците. Скитничеството, безделничеството и хулиганството са пуснали здрави корени в Америка, и както личи по всичко, ще пребъдат още дълги години. Малко по иначе стои въпросът с втория вид социална напаст, която обикновено се развива по-бързо, но и по-скоро отмира. Тук бихме причислили безправните отношения за живот на хората от Далечния запад, вследствие на които се образуваха разбойнически банди и шайки от главорези, които мистър Линч (плантаторът от южните щати Чарлз Линч, популяризирайки „линчуването“ – жестока саморазправа на тълпата с някого. Б. пр.) успя да ликвидира само чрез безмилостно крути мерки. По-нататък би трябвало да споменем и куклуксклановците, които вилнееха по време на Гражданската война, а и по-късно. Но трамповете се превърнаха в най-страшната и опасна социална напаст, те бяха представители на най-бруталния и безогледен бандитизъм.

Когато за известен период търговията и производството се намираха в затруднение, хиляди фабрики спираха да работят и десетки хиляди работници оставаха безработни, много от безработните започваха да се преселват, като по-голямата част от тях тръгнаха на запад. Щатите, намиращи се отвъд Мисисипи, се оказваха от време на време буквално наводнени с такива хора. Но скоро сред тях настъпваше процес на детерминиране – работливите и честните между тях започваха да работят каква да е работа, макар и лошо платена и изморителна. Най-често постъпваха на работа във фермите, за да помогнат при прибирането на реколтата, и затова обикновено ги наричаха „жътвари“.

Мързелите обаче образуваха банди, които живеяха от грабежи, палежи и убийства; те скоро достигаха до най-долното стъпало на

моралното падение, а техните водачи бяха търсени от ръката на закона под дърво и камък.

Трамповете се появяваха обикновено на големи групи, наброяващи понякога по триста и повече човека. Те нападаха не само отделни ферми, но и малки градове, за да ги ограбят. Превземаха дори железопътни гари, справяха се с чиновниците и използваша влаковете, за да се придвижат по-бързо до някоя друга област, където повтаряха престъпленията си. Тези безчинства взеха такива размери, че губернаторите на няколко щата се видяха принудени да свикват доброволци и да водят истински сражения с тези негодници.

Капитанът и кормчията на „Догфиш“ смятаха, че Корнъл Бринкли и неговите хора принадлежат тъкмо към тези трампове. Групата им беше около двадесетина души и следователно бе твърде слаба, за да се справи с останалите пътници и екипажа на парахода, но предпазливостта и бдителността не бяха в никакъв случай излишни.

Вниманието на Корнъл естествено беше също привлечено от чудноватата фигура, която се бе приближила до парахода на паянтовия сал и беше убила така безгрижно опасния хищник. Корнъл се беше смял, щом чу Том да произнася странното име „Леля Дрол“. Но сега, когато видя непознатият да се качва на палубата, той мрачно сбърчи вежди и прошепна на хората си:

– Този хубостник никак не е толкова смешен, колкото иска да се представи. Предупреждавам ви, че трябва да се пазим от него.

– За какво му е този маскарад? – попита някой.

– Това не е маскарад. Този човек си е всъщност голям оригинал, но същевременно е един от най-опасните полицейски агенти, които познавам.

– Pshaw! Леля Дрол и полицейски агент! Може да е всичко друго, каквото кажеш, но не мога да повярвам, че е детектив!

– И все пак такъв е! Слушал съм много за Леля Дрол; казват, че Лелята е трапер, който не е с всичкия си, но поради веселия си характер се намирал в най-добри отношения с всички индиански племена. Но сега, когато го виждам пред себе си, мога да кажа, че го познавам по-добре. Този дебелак е детектив и половина. Срещал съм го горе в Дакота при форт Съли, край Мисури, където успя да измъкне измежду нас един наш другар, когото после обесиха. Лелята беше сама, а ние бяхме над четиридесет души!

– Не е възможно! Могли сте да му направите поне четиридесет дупки в тялото!

– Не, не можахме. Той действа много по-често с хитрост, отколкото със сила. Вижте само малките му лукави очички – също като на невестулка! И игла в купа сено ще ти открие. Приближава се към жертвата си с най-голяма подкупваща любезност и после капанът щраква, преди изобщо да си помислиш, че можеш да бъдеш пипнат.

– Познава ли те?

– Мисля, че е изключено. Тогава той изобщо не ми обърна внимание, а после измина много време, а и аз се промених доста. Въпреки това смятам, че ще е уместно да се държим спокойно и непринудено, за да не привлечем вниманието му. Струва ми се, че тук ще успеем да изиграем един хубав номер и не ми се ще той да ни се изпречи на пътя.

Дрол съвсем не изглеждаше толкова опасен, колкото го описа Корнъл, напротив, при появяването му присъстващите трябваше да положат големи усилия, за да не избухнат в смях, който би го обидил. Предметът, покриващ главата му, не беше нито шапка, нито каскет, нито качулка и въпреки това приличаше по нещо на всеки един от тези видове шапки. Състоеше се от пет различни по форма кожени парчета. Средното от тях имаше формата на обърната паница, задното парче засенчваше тила, а предното – челото; то трябваше да играе ролята на козирка; четвъртото и петото парче покриваха ушите като две клапи.

Палтото му беше много дълго и невероятно широко. Състоеше се от безброй много шевове и кожени кръпки, които са били пришивани една върху друга. Нямаше две кръпки с една и съща възраст – личеше си, че са наставяни непрекъснато в течение на много години. Краищата на палтото бяха снабдени отпред с къси ремъчета, които бяха вързани и по този начин заместваха липсващите копчета. Тъй като голямата дължина и ширина на тази неповторима дреха отежняваше ходенето, човекът я беше разрязал отзад до кръста и така бе свързал двете ѝ половини около краката си, че се беше образувало някакво подобие на шалвари, които правеха движенията на Леля Дрол извънредно смешни. Тези съмнителни панталони стигаха до глезените му. Чифт кожени обувки допълваха облеклото му надолу. Ръкавите на палтото бяха също необичайно дълги и широки за него. Той ги беше зашил в краищата, а в горната им част бе пробил две дупки, през които беше извадил ръцете си. По този начин от двата ръкава се бяха получили два висящи кожени джоба, в които той можеше да побере какви ли не неща.

Тази дреха правеше фигурата на човека да изглежда като самото възплъщение на безформеността, а прибавим ли и пълното червенобузесто, извънредно дружелюбно лице, чиито очички сякаш нито за миг не

можеха да останат неподвижни и непрекъснато шареха наоколо, за да не би да им се изплъзне нещо – става ясно, че всичко това не можеше да не те накара да се разсмееш.

Подобни екземпляри съвсем не са рядкост в Запада. Който живее дълги години из нецивилизованите райони, няма нито време, нито удобен случай, пък и пари, да възстанови по друг начин изпокъсаното си облекло освен с различни подръчни материали, каквито може да му предложи самотата далеч от цивилизацията; ето защо често ще срещнете прочути хора, чието облекло е в такова състояние, че ако се появят в някой град, децата биха тръгнали след тях с крясъци и смях.

Човекът държеше в ръката си двучевна пушка, достигнала достопочтена възраст. Можеше само да се гадае дали не притежава и други оръжия, тъй като палтото обгръщаше фигурата му като завързан чувал, в който можеха да се скрият най-разнообразни предмети.

Момчето, което се намираше в обществото на този оригинал, беше може би на шестнадесет години. Беше русокосо и добре сложено, а погледът му имаше сериозен, дори упорит израз, като човек, който вече може сам да се справя с живота. Облеклото му се състоеше от шапка, ловджийска риза, панталони, гамаши и обувки – всичко беше изработено от кожа. Освен пушка то имаше още револвер и нож.

Когато Леля Дрол се качи на палубата, подаде ръка на Черния Том и извика с високия си писклив гласец:

– Welcome (добре дошъл, здравей! Б. пр.), приятелю Том! Ама че изненада! Цяла вечност, откакто не сме се виждали! Откъде идваш и накъде пътуваш? Те си разтърсиха сърдечно ръцете и Том отвърна:

– Идвам от долното течение на Мисисипи. Отивам в Канзас, в чиито гори са моите рафтъри.

– Well, всичко се нарежда. И аз отивам натам, че и по-далеко. Можем известно време да бъдем заедно. Но преди всичко да си платя пътуването, сър. Колко ще ни струва – имам предвид себе си и този младеж, щом трябва?

Този въпрос беше отправен към капитана.

– Зависи докъде ще пътувате и какво място ще си изберете – отвърна той.

– Какво място ли? Леля Дрол пътува винаги на най-хубавото място, сър, тоест каюта. А докъде? Засега да кажем до форт Гибсън. Можем да удължим ласото винаги, когато пожелаем. Приемате ли златни зърна?

– С най-голямо удоволствие.

– А къде са ви златарските везни? Да не сте мошеник? Въпросът му

прозвуча тъй комично и малките му очички примигаха така особено, че никой не можеше да му се сърди. Въпреки това капитанът се престори на ядосан и промърмори:

– Ако ме попитате пак такова нещо, ще ви изхвърля веднага през борда!

– Охо! Да не мислите, че някой може току-така да хвърли Леля Дрол във водата? Хайде, опитайте!

– Е-е – махна капитанът с ръка, – човек трябва да е любезен към дамите и понеже вие сте леля, спадате към нежния пол. Няма да обърна чак такова внимание на въпроса ви. Впрочем не е необходимо да плащате толкова бързо.

– Не, не взимам назаем нито за минута, имам си принципи, щом трябва!

– Well! Елате с мен в служебната каюта!

Двамата се отдалечиха, а другите продължиха да разговарят за появяването на този странен човек. Капитанът се върна по-бързо от Дрол. Все още удивен, той каза:

– Мешърс, да бяхте видели златните зърна, златните зърна! Той бръкна с ръка в един от ръкавите си и като я извади от дупката, тя беше пълна със златни зърна, големи като бобчета, като лешници, а и още поголеми. Този човек сигурно е открил някоя бонанса ((исп.) – богато находище на скъпоценен метал. Б. пр.) и я е изпразнил.

След като Дрол плати пътуването си, започна да се озърта наоколо. Най-напред съзря хората на Корнъл. Приблужи се бавно до предната палуба и ги огледа. Погледът му се спря за няколко мига върху Корнъл, след което го попита:

– Извинете, сър, не сме ли се виждали с вас някъде?

– Нямам представа – отвърна запитаният.

– О, просто не мога да се отърва от чувството, че вече съм ви срещал някъде. Почакайте, може би беше горе по Мисури?

– Не.

– А не беше ли във форт Съли?

– Дори не съм го виждал.

– Хмм. Мога ли да науча името ви?

– Защо? За какво ви е?

– Просто ми харесвате, сър. А щом ми се хареса някой човек, нямам мира, докато не науча името му.

– Ако става въпрос за това, и вие ми харесвате – отвърна Корнъл остро, – но въпреки всичко не бих желал да постъпвам неучтиво и да

питам за името ви.

– Защо? Аз не го считам за неучтивост и бих отговорил веднага на въпроса ви. Нямам причини да премълча името си. Премълчава го само онзи, чиято съвест не е съвсем чиста.

– За обида ли да го считам, сър?

– И през ум не ми е минавало да ви обиждам. Аз никога не обиждам хората, щом не трябва. Аудио, сър, и си запазете името за вас! Не ми е толкова необходимо. Дрол се обърна и се отдалечи.

– На мене ли този номер? – изскърца със зъби червенокосият. – И трябва да го преглътна!

– А защо ще мълчиш? – изсмя се един от хората му. – Аз на твоето място бих отговорил с юмрука си на този кожен чувал.

– И щеше да си изпатиш.

– Pshaw! Тази жаба с нищо не издава челичена сила.

– Да, но не бива да подценяваш човек, който оставя една черна пантера почти да се приближи до него и тогава най-хладнокръвно и изпраща куршума, като че ли има пред себе си пъдпъдък. Впрочем въпросът не се свежда само до него. Веднага срещу нас ще се нахвърлят и други хора, а ние трябва да избягваме всякакъв шум около себе си.

Дрол се беше запътил отново към задната част на парахода и се натъкна на двамата индианци, които бяха седнали на бала с тютюн. Щом го видяха, те станаха. Дрол се поспря, после забърза към тях и извика:

– Mira, el Oso grande y el Oso chico! – (Я виж. Голямата и Малката мечка!)

Беше заговорил на испански. Той явно знаеше, че двамата индианци не говореха английски добре, но пък владееха испански отлично.

– Que sorpresa, la tia Droll! (Каква изненада. Леля Дрол!) – отвърна старият индианец.

– Какво търсите тук, в Изтока, и накъде с този параход? – попита ги Дрол, като им подаде ръка.

– Бяхме в Ню Орлиънс и се връщаме в къщи. Изминаха много луни, откакто видяхме за последен път лицето на Леля Дрол.

– Да, през това време Малката мечка е станал два пъти по-едър. Цари ли мир между моите червенокожи братя и техните съседи?

– Те заровиха бойната секира в земята и не искат пак да я изравят.

– Кога ще отидете при вашите хора?

– Не знам още. Голямата мечка не може да се завърне във вигвама си, преди да е потопил ножа си в кръвта на бледоликия, който го обиди.

– Кой е той?

– Онова бяло куче с червената коса. То удари Голямата мечка с ръка в лицето.

– По дяволите! Да не би да е мръднал! Сигурно знае какво значи да удариш индианец в лицето, а още повече, ако той е Голямата мечка.

– Той не знае кой съм аз. Казах му името си на езика на моя народ и моля моя бял брат да не ме издава.

– Бъди спокоен! Сега ще трябва да отида при другите, които искат много да поговорят с мене, но пак ще се върна при вас.

Той продължи пътя си към кърмата. Бащата на спасеното момиче беше излязъл от каютата си, за да съобщи, че дъщеря му се е съвзела, че се чувства сравнително добре и има нужда само от почивка, за да се възстанови напълно. После забърза към индианците, за да благодари на храброто момче за неговата смела постъпка. Дрол беше чул думите му и се осведоми за случилото се. След като Том му разказа всичко, той продума:

– Да, това момче е способно на такова нещо, не е дете вече, а истински мъж.

– Познаваш ли ги двамата? Видях те да разговаряш с тях.

– Срещнахме се веднъж.

– Срещнахте ли се? Той каза, че е от племето тонкава, а то е почти измряло и оцелелите индианци никога не се движат свободно, а водят заседнал живот в жалкия резерват в долината на Рио Гранде.

– Но Голямата мечка никога не е започвал да води заседнал живот, а е останал верен на традициите на своите прадеди. Скита се свободно из страната, също като вожда на апачите Винету. Мястото, което нарича „в къщи“, не е известно никому. Говори често за „своите хора“, но кои са и къде са, не съм могъл никога да разбера. И сега искаше да отиде при тях, но го спира отмъщението му към Корнъл.

– Говори ли ти за него?

– Да. Той няма да намери покой, докато не си отмъсти. За мен Корнъл е вече мъртъв човек.

– И аз смятам така – обади се Олд Файерхенд. – Добре познавам индианците и мога да кажа, че той понесе удара така спокойно не от страх.

– Тъй ли? – обърна се Дрол към великана. – И вие ли познавате индианците, щом трябва? Но съвсем нямате такъв вид, въпреки че сте цял голиат. Мисля, че мястото ви е в някой салон, а не в прерията.

– Олеле, Лелю! – засмя се Том. – Тук сбърка страхотно! Я се

опитай да познаеш кой е този господин!

– Нямам такива намерения. Може би ще имаш добрината да ми кажеш веднага кой е той.

– Не, толкова лесно няма да ти се размине. Лельо, този човек е един от нашите най-прочути уестмани.

– Тъй, тъй! Значи не от прочутите, а от най-прочутите, а!

– Да.

– Според моето мнение от този сорт има само двама. – Той направи малка пауза, примижа с едното око, намигна с другото на Олд Файерхенд, изкиска се кратко, което прозвуча като едно „Хи-хи-хи-хи“, изсвилено на кларинет, и продължи: – А това са именно Олд Шетърхенд (Поразяващата ръка. Б пр) и Олд Файерхенд. Тъй като познавам първия, щом трябва, то този господин не може да бъде никой друг освен Олд Файерхенд. Познах ли?

– Да, аз съм – кимна ловецът.

– Egad!?! (ей богу. няма Б. пр.) – попита Дрол, отстъпи две крачки назад и го огледа още веднъж с отвореното си око. – Наистина ли сте вие?! Фигурата е същата, както я описват, но... може би се шегувате!

– Добре, а това шега ли е? – попита Олд Файерхенд, като хвана с десницата си Дрол за яката на палтото, вдигна го, завъртя го около себе си три пъти и го сложи върху един сандък.

Лицето на Дрол беше станало тъмночервено. Той едва си пое дъх и извика, изговаряйки с мъка думите:

– Zounds (за бога! Б. пр.) сър, да не би да ме мислите за махало на часовник или за ветропоказател? Да не би да съм създаден, за да кръжа около вас? Цяло щастие е, че спалният ми чувал е направен от здрава кожа, иначе щеше да се скъса и щяхте да ме запратите в реката! Но проверката си я биваше, сър, виждам, че наистина сте Олд Файерхенд. А и ща не ща, трябва да ви вярвам, иначе сте в състояние да демонстрирате на тези джентълмени още веднъж как Луната обикаля около Земята. Когато се е говорило за вас, винаги съм си мислил колко много бих се радвал да ви видя някога. Ето ръката ми и ако не искате да ме огорчите дълбоко, стиснете я здраво!

– Защо не? С удоволствие подавам ръката си на всеки смелчага, а още повече на човек като вас, представил ни се по такъв превъзходен начин.

– Представил ли съм се? Как така?

– Като застреляхте пантерата!

– Аха! Но то не беше никакъв подвиг, за който заслужава да се

говори. Животното не се чувстваше добре във водата и аз просто му помогнах.

– Умно постъпихте! Пантерата не се бои от водата, тя е отличен плувец и можеше да стигне до брега без много усилия. Какво нещастие, ако беше успяла! Спасихте живота на много хора. Стискам ви ръката с намерението да се запознаем по-отблизо.

– Изрекохте желанието ми, сър. Предлагам да пийнем за нашето запознанство. Не съм дошъл на този параход, за да умра от жажда. Да вървим в салона.

Последваха поканата му. Когато господата напуснаха палубата, се появи негърът, на когото бяха забранили да гледа пантерата. Идваше от машинното отделение. Беше сменен от друг работник и сега си търсеше сенчесто място, за да може да подремне. Той влачеше бавно краката си и намусената му физиономия ясно показваше, че бе в лошо настроение. Това не убягна от погледа на Корнъл, той го извика и му направи знак да се приближи.

– Какво има, сър? – попита чернокожия, когато ги приближи. – Ако имате някакво желание, обърнете се към стюарда. Аз не се занимавам с пътниците.

– Знам, знам – отвърна Корнъл. – Исках само да те попи там дали нямаш желание да изпиеш с нас чаша бренди.

– Ако това имате предвид, нямам нищо против. В машинното отделение ти пресъхва не само устата, а и стомахът. Но не виждам тук нищо за пиене!

– Ето. вземи един долар. Купи ей от бара каквото ти душа иска и ела при нас!

Недоволният израз веднага изчезна от лицето на негъра. Бързо донесе две пълни шишета с бренди и няколко чаши и седна до Корнъл, който му направи място с готовност. Бързо и жадно изпрати две чаши и каза:

– Чудесно ободрява, сър, а човек като мене не може да си го позволява много често. Как ви дойде идеята да ме почерпите? Белите обикновено не са така любезни към чернокожите.

– За мен и моите приятели негърът има същата стойност, както и белият. Забелязах, че работиш при котлите. Това е тежка работа, от която човек ожаднява и понеже мога да предположа, че капитанът не ти плаща със стодоларови банкноти, казах си, че една хубава глътка ще ти бъде добре дошла.

– Имали сте превъзходна идея. Наистина капитанът ми плаща

лошо, човек не може дори да се напие, още повече че не дава аванс, поне на мен не дава, а бръква в кесията си едва когато свърши пътуването – damn! (проклятие, по дяволите! Б. пр.)

– Значи те е взел на мерник, а?

– Така е. Казва, че жаждата ми била много голяма, на другите плаща всеки ден, а на мене не. Тогава чудно ли е, че жаждата ми постоянно се увеличава?

– Сега ще зависи само от теб дали днес ще можеш да я задоволиш напълно. Готов съм да ти дам няколко долара, ако ми направиш една услуга.

– Няколко долара ли? Ура! За тях ще си купя три-четири пълни бутилки! Казвайте желанието си, сър! Аз съм човекът, който ви трябва, щом става въпрос за спечелването на бренди.

– Възможно е и да си ти. Но тази работа трябва да се подхване хитро. Необходимо е малко да се послушаш, да подслушаш.

– Къде? Кого?

– В салона.

– Така ли? Хмм – промърмори негърът замислено. – А защо, сър?

– Защото... е, с теб ще бъда откровен. – Той му подаде пълна чаша и продължи с доверителен тон: – Там ще видиш един едър господин с великанска осанка, когото наричат Олд Файерхенд, някакъв чернобрад юначага наричан Том, и най-сетне един палячо в дълго кожено палто, който се отзовава на името Леля Дрол. Този Олд Файерхенд е богат фермер, а другите двама са негови гости, които той води със себе си. Съвсем случайно и ние отиваме към тази ферма, за да потърсим там работа. Много ни се иска да разберем що за хора са тези тримата, защото ще си имаме работа с тях. Сам виждаш, че не искам от теб нищо нередно и противозаконно.

– Съвсем правилно, сър! Никой не може да ми забрани да слушам, когато другите говорят. В продължение на шест часа съм свободен и мога да правя каквото си пожелаея.

– Но как мислиш да постъпиш? Имаш ли право да влизаш в салона?

– Не ми е забранено изрично, но там нямам работа. Мога да внеса или да изнеса нещо, но то става за толкова кратко време, че няма да успея да изпълня задачата си.

– Няма ли някаква друга работа, с която би могъл да останеш по-дълго време?

– Няма... или чакайте! Хрумна ми нещо. Прозорците са мръсни и бих могъл да ги измия.

– Това няма ли да направи впечатление?

– Не. В салона винаги има хора, така че миенето никога не може да стане на празен салон. То е всъщност работа на стюарда и ще му свърша голяма услуга, ако го отърва от нея.

– Но той може да се усъмни.

– Няма. Той знае, че нямам пари, а обичам да пия бренди. Ще му кажа че съм ожаднял и че ще изчистя прозорците вместо него срещу чаша бренди. Не се безпокойте, сър, ще гледам да я уредя. Колко долара ми обещавате?

– Ще ти заплатя според стойността на сведенията, които ми донесеш, но минимумът ще бъде три долара.

– Ол райт, съгласен съм. Налейте ми още една чаша и тръгвам.

Когато чернокожият се отдалечи, някои зададоха на Корнъл въпроса какво цели със задачата, поставена на негъра. Той им отвърна: .

– Ние сме бедни трампове и трябва да търсим изгода навсякъде. Тук бяхме принудени да си платим пътуването и се налага поне да опитаме да си възвърнем тези пари по някакъв начин. Нужно е да се подготвим за дългия път, който ни очаква, а вие знаете, че кесиите ни са твърде празни.

– Нали ще ги напълним от касата на железопътната станция?

– Нима сте толкова сигурни, че планът ни ще успее? Щом можем и тук да докопаме пари, трябва да сме големи глупаци, ако не се възползваме от случая.

– Да си го кажем направо – значи, ще крадем на кораба? Опасно е. Щом ограбеният забележи, че му липсва нещо, сигурно ще вдигне адски шум, в резултат на това ще последва претърсване на всички хора и на всички ъгълчета на парахода. А ние ще бъдем първите, върху които ще падне подозрението.

– По-наивен човек от тебе не съм виждал. Една такава работа може да бъде опасна, но може и да не бъде, зависи как ще я подхванеш. А аз не съм от онези хора, които подхващат нещата наопаки. Ако ме следват, ще ни се удаде всичко, включително и големият удар накрая.

– Горе при Сребърното езеро ли? Хмм! Само да не са те пратили за зелен хайвер.

– Pshaw! Знам каквото знам. Но и през ум не ми минава да ви разкривам всички подробности още отсега. Ще научите всичко, когато пристигнем на самото място. А дотогава ще трябва да ми имате пълно доверие и да ми вярвате, щом ви казвам, че горе има такива богатства, че ще стигнат за всички ни, докато сме живи. Но сега да не приказваме

излишно, а да изчакаме спокойно да видим какви новини ще ни донесе онзи глупав негрър.

Той се облегна на релинга (парапет, перила на кораб. Б. пр.) и затвори очи, което беше знак, че не иска повече нито да слуша, нито да говори. И другите се настаниха колкото се може по-удобно. Едни от тях се опитваха безуспешно да заспят, а други разговаряха шепнешком за големия план, чието изпълнение ги бе свързало на живот и смърт.

Изглеждаше все пак, че „глупавият негрър“ успешно се справя със задачата си. Защото, ако беше срещнал някаква непреодолима спънка, той положително щеше да се върне и да съобщи. Но след като най-напред отиде в служебното помещение, за да говори със стюарда, той изчезна във входа на салона и вече не се появи. Измина повече от час, преди отново да се покаже на палубата. В ръката си държеше няколко парцала за бърсане, отнесе ги нанякъде, а после се върна и седна при хората на Корнъл, които се бяха оживили. Обаче той не успя да забележи двата чифта очи, зорко следящи трамповете и него. Това бяха очите на двамата индианци – Голямата и Малката мечка.

– Е? – попита Корнъл с любопитство. – Как се справи със задачата?

Негрърът отвърна намръщено:

– Направих всичко, каквото можах, но мисля, че за онова, което успях да науча, няма да получа повече от уговорените три долара. Вие сте се заблудили, сър.

– Защо?

– Защото великанът наистина се казва Олд Файрхенд, но не е никакъв фермер и не е канил при себе си този Том и Леля Дрол.

– Хайде бе! – скочи Корнъл, като се престори на разочарован.

– Да, така е – потвърди негрърът. – Този великан е прочут ловец и отива високо горе в планините.

– Къде?

– Не каза. Можех да чуя всичко, нито дума от разговора им не ми се изплъзна. Тримата мъже седяха малко настрана от другите заедно с бащата на момичето, което пантерата искаше да изяде. Бащата се казва Патерсън, инженер е и ще пътува заедно с него.

– Инженер ли? Какво ли ще търсят двамата в планините?

– Може би е открил някаква мина, която Патерсън иска да огледа.

– Не ми се вярва, защото Олд Файрхенд разбира от тази работа повече и от най-умния инженер.

– Най-напред ще посетят тъста на Патерсън, Бътлър, който има голяма ферма в Канзас. Този тъст сигурно е много богат човек. Продад

бил добитък и пшеница в Ню Орлиънс и сега инженерът му носи парите от продажбата.

Очите на Корнъл проблеснаха, но нито той, нито някой от трамповете издадоха колко важна беше тази новина за тях.

– Да, в Канзас има фермери, червиви от пари – забеляза Корнъл с безразличен глас. – Но този инженер е много непредпазлив. Голяма ли е сумата?

– Девет хиляди долара в банкноти, чух го ясно, макар че го казваше шепнешком.

– Човек не бива да носи у себе си толкова голяма сума, та за какво са банките! Ако попадне в ръцете на трамповете, парите му са загубени.

– Не са, защото няма да ги намерят. , О-о, те са хитреци.

– Да, но там, където е скрил парите, те сигурно няма да ги търсят.

– Значи знаеш къде ги е скрил?

– Да. Показа ги на другите. Наистина стори го скришом, защото аз бях там, макар и гърбом към тях, но те не обърнаха внимание на огледалото, в което можех да видя всичко.

– Хмм. Огледалото лъже. Когато някой застане пред него всеизвестно е, че вижда нещата обърнати.

– Не съм мислил по тези неща и не разбирам от тях. но съм сигурен във видяното от мен. Инженерът има стар ловджийски нож, в чиято кука дръжка са поставени банкнотите.

– Аха! Е, това нас всъщност не ни интересува. Не сме трампове, а честни жътвари. Съжалявам само, че съм се заблудил във великана. Странно много прилича на фермера, когото познавам, и имената им са еднакви.

– Може да му е брат. Впрочем не само инженерът носи много пари у себе си. Чернобрадият също спомена за някаква значителна сума, която бил получил и трябвало да раздели между другарите си, те били рафтьри.

– А тези пък къде се намират?

– Секат дървета някъде край реката Блек Бър (Черната мечка. Б. пр.), която изобщо ми е непозната.

– Знам я. Влива се в Арканзас под Съли. Голяма ли е групата им?

– Около двадесетина души, все отбор юнаци, както каза той. А онзи веселят в кожения спален чувал носи сума златни зърна у себе си. И той отива на запад. За какво ли му е притрябвало златото? Никой не мъкне из пущинаците злато със себе си!

– Защо пък не? И в Запада човек има своите нужди. Има фортове,

отворени през лятото магазини, пътуващи търговци, при които човек може да похарчи доста злато и пари. Но така или иначе тези хора са ми съвършено безразлични. Само недоумявам защо онзи инженер отива високо в Скалистите планини, а води със себе си това младо момиче.

Тя му е единственото дете. Дъщеря му го обича много и не пожелава да се раздели с него. А тъй като инженерът има намерение да остане необичайно дълго време в планините и ще им бъде необходимо да си построят дори и къщи, той най-сетне решил да вземе и дъщеря си.

– Ще строят къщи ли? Така ли каза?

– Да. Къщи от стволовете на дървета.

– Но за него и за дъщеря му ще е достатъчна една-единствена къща. Би трябвало да се предположи, че няма да са сами там. Любопитно ми е да знам каква ли цел преследват.

– И чернобрадият искаше да разбере, но Олд Файерхенд му каза, че ще научи по-късно.

– Значи тайна! Вероятно става въпрос за някоя бананса, за някоя богата рудна жила, която искат тайно да изследват, и ако си заслужава, да започнат да я експлоатират. Как ми се иска да науча мястото, където отиват!

За съжаление не го споменаха. Както изглежда, възнамеряват да вземат със себе си чернобрадия и Леля Дрол. Така здраво са се сприятелили, че са наели съседни кабинни за спане. В номер едно ще спи инженерът, номер две взе Олд Файерхенд, номер три Том, номер четири – Леля Дрол, и номер пет – малкият Фред.

– Кой е той?

– Момчето, което пристигна с Лелята.

– Негов син ли е?

– Доколкото разбрах, не е.

– Как му е фамилното име и защо е тръгнал с Дрол?

– За това не стана дума.

– Къде се намират кабините от едно до пет, отляво или отдясно?

– Оттук погледнато, са вляво. Дъщерята на инженера ще спи естествено в дамска каюта.

– Понеже се припознах в тези хора, съвсем ми е безразлично къде ще лежат и къде ще спят. Впрочем не им завиждам за тесните кабинни, където ще се задушат, докато ние тук на откритата палуба имаме свеж въздух колкото си искаме!

– Well! Но и въздухът в каютите не е лош, защото на прозорците има поставен тюл. Най-зле сме ние. И когато не работим през нощта,

трябва да спим долу. – Той, посочи към един люк, разположен наблизко, който водеше под палубата, – а ако боцманът ни разреши да си легнем на палубата при другите пътници, това е вече висше благоволение. През тесния люк чистият въздух изобщо не стига до долу, а от трюма излиза плесенясал въздух. През топлите дни човек може направо да се задуши.

– А помещението, където спите, свързано ли е с трюма? – запита Корнъл непринудено.

– Да. Една стълба води надолу.

– А трюмът заключва ли се?

– Не. Това би усложнило всичко.

– Тогава наистина си за окайване. Но стига сме дърдорили. В шешето има още бренди.

– Прав сте, сър. И от приказване пресъхва гърлото. Ще обърна още една чашка и отивам на сянка, за да си подремна. Щом изминат шестте часа, трябва да се връщам при котлите. Но какво става с моите долари?

– Държа на думата си, макар че ги плащам абсолютно напразно. Но тъй като сам съм си виновен за моето заблуждение, няма причина да те ощетявам. Ето ти трите долара. Не би трябвало да искаш повече, защото услугата ти не донесе никаква полза.

– Аз и не искам повече, сър. С тези три долара ще си купя толкова много бренди, че ще мога да се напия до смърт. Вие сте истински дженгълмени. Ако желаете още нещо, обърнете се пак към мене, а не към някой друг. Можете да разчитате на мен.

Той изпи още една пълна чаша и отиде настрани, където легна в сянката на една голяма бала.

Трамповете гледаха предводителя си с любопитство. Бяха запознати с нещата в общи линии, но не можеха да разберат защо Корнъл беше задал някой от въпросите.

– Зяпнали сте ме за обяснения, нали? – каза им той и на лицето му се появи самодоволна усмивка на превъзходство. – Девет хиляди долара в банкноти, и то суха пара, а не разни полици и чекове, при изплащането на които си изложен винаги на опасности да те пипнат! Това е хубава сума, която ще ни бъде добре дошла.

– Ако я докопаме! – обади се мъжът, който обикновено изразяваше и мнението на другите.

– Ще я пипнем!

– А как? Как ще се доберем до ножа?

– Ще го вземем от кабината.

– Ти самият?

- Разбира се. Не мога да предоставя тази важна работа другиму.
- А ако те спипат?
- Невъзможно! Планът ми е готов и ще успеея.
- Ако излезе вярно, само ще се радвам. Но когато се събуди инженерът, ще забележи липсата на ножа си. И ела да видиш каква олелия ще се вдигне тогава.
- Да, наистина ще се вдигне, ама ние няма да сме вече тук.
- Ами къде?
- Чуден въпрос! На брега, разбира се.
- Да не би да плуваме до него?
- Не. Няма да искам това нито от вас, нито от себе си. Не съм лош плувец, но не ми се ще да се доверявам нощно време на тази река, чиито брегове едва се виждат.
- Значи си решил да завладеем някоя от двете лодки?
- Пак не позна.
- Тогава не виждам как ще достигнем сушата, преди да са открили кражбата.
- Тъкмо туй е едно доказателство, че си овча глава. Защо разпитвах тъй подробно за трюма, а?
- Откъде да знам.
- Не можеш да знаеш, да, но би могъл да отгатнеш. Огледай се! Какво има до навитото котвено въже?
- Изглежда е сандък с инструменти.
- Позна! Вече видях, че в него има чукове, пили, клещи и няколко свредела, един от които е с диаметър от цол и половина. Хайде сега, помисли си какво общо могат да имат свределите и трюмът!
- By love! ((англ.) – За бога! Б. пр.) Да не би да искаш да пробиеш парахода? – подскочи другият.
- Разбира се, че искам. Щом параходът започне да пропуска вода, значи има нейде пробито място, а има ли пробито място, ще го откарат на брега, за да се избегне всяка опасност и за да има време спокойно да се огледа повредата.
- Ами ако я забележат късно?!
- Не бъди страхливец! Когато започне да потъва един параход, а то въпрочем става бавно, линията, до която достига водата, почва да се качва. Боцманът или кормчията сигурно ще го забележат, освен ако не са слепи. Това ще предизвика такъв шум и паника, че отначало инженерът изобщо няма да помисли за ножа си. А когато открие кражбата, нас вече няма да ни има.

– А ако все пак се сети за ножа и докарат парахода до брега, но не пуснат никой да слезе? Всичко трябва да се премисли.

– Е, тогава няма да намерят нищо. Ще завържем ножа за някаква връв, ще го пуснем във водата, а другия край на връвта ще завържем някъде отвън на кораба. За да открие някой ножа ще трябва направо да е всезнаещ.

– Тази идея наистина не е лоша. Но какво ще правим, щом напуснем кораба?

– Мисля, че бързо ще се натъкнем на някоя ферма или индианско село, откъдето ще можем да си купим коне, без да ги плащаме.

– Дотук добре. А после накъде ще яздим?

– Най-напред към реката Блек Бейър, където са рафтърите, за които говореше негрът. Лесно ще открием лагера им. Разбира се, няма да се мяркаме пред очите им, а ще издебнем чернобрадия и ще му вземем парите. Щом свършим и тази работа, ще имаме достатъчно средства, за да можем да се подготвим за по-нататъшния дълъг път, който ни предстои.

– Значи ще се откажем от касата на железниците?

– В никакъв случай. В нея ще има десетки хиляди долари и ние трябва да пипнем тези пари. Но ще бъде много глупаво, ако преди това не съберем всичко, което ни се предлага. Вече знаете как стоят нещата. Тази вечер ни чака работа и няма да се спи. Затова се поопънете малко сега.

Последваха съвета му. На парахода цареше необичайна тишина и покой поради голямата горещина. И отляво, и отдясно пейзажите не предлагаха нищо интересно на пътниците и те прекарваха времето си, като спяха или поне дремеха, а това средно състояние между спане и бодрствуване не носеше истинска почивка нито на тялото, нито на духа.

Едва привечер, когато слънцето вече клонеше към хоризонта, хората се раздвижиха по палубата. Жегата беше намаляла и бе излязъл лек прохладен ветреца. Дамите и господата наизлязоха от кабините си, за да се насладят на прохладата. Между тях беше и инженерът. Придружаваше го дъщеря му, която се бе съвзела напълно от голямата уплаха и неволната баня. Двамата потърсиха индианците, защото момичето още не им беше благодарило.

Голямата мечка и Малката мечка прекараха целия следобед с присъщото си индианско спокойствие и неподвижност на същия сандък, на който седяха още когато бяха поздравени от Леля Дрол.

– Хе-ел бак ше-бак ко-та нешек-омеон (Сега ще ни дадат пари) – каза бащата на сина си на езика на тонкавите, когато видяха, че

инженерът се Приближава с дъщеря си.

Лицето на индианеца помръкна, защото споменатият начин за изразяване на благодарност представлява за индианеца обида. Синът му обаче вдигна дясната си ръка нагоре и после бързо я спусна, с което искаше да покаже, че е на друго мнение. В погледа му, отправен към спасеното от него момиче, се четеше симпатия. Момичето се запъти към него, хвана ръката му с две ръце, стисна я сърдечно и каза:

– Ти си добро и храбро момче. Жалко, че не живеем наблизо, щях да те обикна.

Той погледна сериозно розовото ѝ лице и отвърна:

– Мой живот би ти принадлежал. Великият дух чува тези думи и знае, че те верни.

– Тогава ще ти подаря поне един спомен от мене, за да не ме забравиш. Нали може?

Той кимна. Тя свали тънък златен пръстен от пръста си и го сложи на левия му малък пръст. Той погледна първо пръстена, а после нея, след това бръкна под шареното одеяло, развърза нещо от врата си и ѝ го подаде. Беше малко, дебело, четвъртито кожено парче, ошавено и пресовано, по което личаха някакви знаци.

– Аз също ти даде спомен – каза той. – Това тотем на Нинт-ропан Хомош, само кожа, не злато. Но ако попаднеш опасност при индианци и покажеш, тогава опасност веднага изчезне. Всички индианци познават и обичат Нинтропан Хомош и се подчиняват негов тотем.

Тя не разбра какво представлява един тотем и каква огромна стойност може да има при някои стечения на обстоятелствата. Разбра само, че в замяна на пръстена ѝ подарява парче кожа; но тя не показва никакво разочарование. Беше твърде мила и добросърдечна, за да може да си позволи да го обиди, като не приеме подаръка му, който на пръв поглед беше нищожен. Ето защо тя окачи тотема на врата си, при което очите на младия индианец светнаха от удоволствие, и му отвърна:

– Благодаря ти! Сега и ти имаш нещо от мене, и аз нещо от тебе. Това ще радва и двама ни, макар че и без тези подаръци ние няма да се забравим.

После бащата на момичето каза:

– Как да се отплатя на Малката мечка за стореното? Не съм беден, но всичко, което притежавам, би било малко в сравнение с това, което той ми запази. Следователно аз ще му остана длъжник. Мога да му дам само нещо за спомен, за да се защитава от враговете си, както защити и дъщеря ми срещу пантерата. Ще приеме ли той тези оръжия? Аз го моля

да ги вземе.

Той извади два нови, много добре изработени револвера, чиито дръжки бяха украсени със седеф, и му ги подаде. Младият индианец не се поколеба нито за миг как да постъпи. Той направи крачка назад, изпъна се като войник и каза:

– Белият човек ми предлага оръжия, това голяма чест за мене, защото само мъже получават оръжие. Аз ще ги вземе и употреби само тогава, когато защитава добри хора и ще стреля по лоши. Хау!

Той взе револверите и ги пъкна в пояса си под одеялото. Сега баща му не може да се сдържи повече. По лицето му личеше как се бори с вълнението си. Той каза:

– И аз благодаря на бял човек, че не дал пари като на слуги или на хора без чест. Така това голяма награда, която ние не забравим. Ние винаги приятели на белия човек и негова дъщеря. Нека пази добре тотем на Малка мечка – той също и мой. Нека Великият дух винаги изпраща на него слънце и радост!

След като поднасянето на благодарностите приключи, те си подадоха още веднъж ръцете и се разделиха. Двамата индианци отново седнаха на сандъка.

– Енок шакинбак-ен! (Добри хора) – каза бащата.

– Енок-ак шакинбак-ен? (Много добри хора) – съгласи се синът.

Това бяха и единствените изблици на сърдечни чувства, които им разреши тяхната индианска мълчаливост.

Инженерът нямаше никаква заслуга, че изказа благодарността си по най-добрия възможен начин според индианските представи и схващания. Той бе твърде слабо запознат с обичаите и нравите на червенокожите, за да може да знае как да се държи в подобен случай. Беше помогнал Олд Файрхенд за съвет и се бе придържал към неговите указания. Сега той се върна при него, където бяха дошли вече Том и Дрол, и му разказа как бяха посрещнати подаръците. Когато спомена за тотема, от тона му стана ясно, че не може твърде добре да си представи неговото значение. Ето защо Олд Файрхенд го попита:

– Знаете какво нещо е тотемът, нали?

– Да. Представлява знакът на някой индианец, да речем както при нас клеймото или печатът, и може да се поставя върху различни предмети или да се изработва от разни материали.

– Това определение е вярно, но не е изчерпателно. Не всеки индианец има правото на тотем, а само вождовете; а фактът, че този юноша вече притежава тотем, показва, че е извършил такива подвизи, които

дори и червенокожите считат за необикновени. Освен това тотемите се различават и по своето предназначение. Един вид от тях служи наистина за легитимиране или потвърждение на нещо, каквато служба изпълняват при нас да речем печатът или подписът. Но онзи вид тотем, който за нас, бледоликите, има най-важно значение, служи за препоръка на притежателя му. Препоръката може да се различава и по степента на своята сърдечност. Дайте ми тотема да го видя.

Момичето му го подаде и той го разгледа внимателно.

– Нима можете да разчитате тези знаци, сър? – попита Патерсън.

– Да – кимна Олд Файерхенд. – Толкова често съм бил при различните индиански племена, че мога да говоря не само техните диалекти, но разбирам и писмените им знаци. Този тотем е извънредно голяма ценност и такъв тотем се подарява много рядко. Написан е на езика на тонкавите и гласи: „Шаке-и-елатан шаке-и-ша-кин, хеншон-елатан хеншон-шакин; катепанон.“ Точно преведено това означава: „Неговата сянка е и моя сянка, а неговата кръв е и моя кръв; той е по-големият ми брат.“ А отдолу е поставен знакът на Малката мечка. Думите „по-големият ми брат“ изразяват още по-голямо уважение, отколкото само „брат ми“. Тотемът представлява всъщност най-сърдечна препоръка. Ако някои причини на собственика му някакво зло, то той трябва да очаква най-сурово отмъщение от страна на двете Мечки и на техните приятели. Увийте добре тотема, сър, за да не избелее червената боя на знаците. Кой знае каква голяма помощ може да ви окаже, тъй като ще минем през местности, където живеят съюзниците на тонкавите. От това малко парче кожа може да зависи животът на много хора.

Следобед параходът мина покрай Озърк, форт Смит и Ван Бюрън и достигна мястото, където Арканзас прави голям завои в северна посока. Капитанът съобщи, че към два часа след полунощ параходът ще достигне форт Гибсън. Повечето от пътниците си легнаха да спят рано, за да се събудят при пристигането във форта, защото можеше да се предполага, че там никой нямаше да спи до сутринта. Палубата се опразни от пътниците, които имаха каюти, а в салона останаха съвсем малко хора, занимаващи се с шах и други игри. В съседния салон, предназначен за пушачи, имаше само трима души: Олд Файерхенд, Том и Дрол, които си разказваха преживелиците. Двамата се отнасяха към Олд Файерхенд с такова уважение, което граничеше със страхопочитание, но въпреки това Олд Файерхенд все още не бе научил абсолютно нищо за намеренията на Леля Дрол, нито пък нещо за неговия живот. Сега той го попита къде е получил странното си име „Леля“. Запитаният отвърна:

– Известен ви е обичаят на уестманите да си дават бойни имена и прякори, нали? А аз наистина приличам на жена в моя спален чувал, за което допринася и пискливият ми глас. По-рано имах басов глас, но при една страшна простуда гласът ми загуби ниските си тонове. А и понеже имам навика да се отнасям към всеки добряк като грижовна майка или леля, кръстиха ме Леля Дрол.

– А Дрол (Droll (англ.) весел, смешен, забавен.) фамилното ви име ли е? .

– Да. Но аз често съм си весел, а може би и малко забавен Затова името ми подхожда добре.

– Името ви звучи като немско (Drolling (нем.) – весел, смешен, забавен.), да не би да сте от немски произход, както каза и Том?

– Да.

– А в Щатите ли сте роден?

Тогава Дрол (който изцяло е замислен като комична фигура, говори на смешен за немците диалект, който би могъл донякъде да се сравни с нашия шопски говор, но за съжаление остава непреводим. Б. пр.) направи най-веселата и хитра физиономия на която беше способен, и отвърна на немски език:

– Не, навремето и през ум не ми е минало. Избрал съм си немска семейна двойка.

– Как? Значи сте роден в Германия, в такъв случай сме сънародници. Ето ти изненада! – извика Олд Файерхенд.

– Не сте ли се сетили досега? Искам да кажа, че ми личи от пръв поглед. Можете ли да отгатнете къде съм проходил и къде съм скъсал първия си чифт обувки?

– Разбира се, вашият говор го издава.

– Издава ли го? Това ме радва извънредно много, понеже винаги съм се гордял с нашия хубав диалект, който за съжаление по-късно ми провали цялата кариера, щом трябва. И тъй, кажете ми къде съм се родил?

– В красивото херцогство Алтенбург, където правят най-хубавата извара.

– Правилно, в Алтенбург, веднага познахте! А туй за изварата е чиста истина – тя няма равна на себе си в цяла Германия. Знаете ли, исках да ви изненадам и затова не ви казах веднага, че съм ваш съотечественик. Но сега, когато така хубаво сме седнали заедно, ми се изплъзна от езика и ето, че можем да поговорим за хубавата ни родина, която не съм забравил, въпреки че живея тук вече дълги години.

По всичко личеше, че тримата щяха да завържат оживен разговор, но за съжаление това не стана, защото неколцина от господата в салона се бяха наситили на разните игри и сега влязоха в помещението, за да попушат. Завърза се общ разговор и те се видяха принудени да изоставят подхванатата тема. Когато По-късно се разделяха, за да отидат да спят, Дрол каза на Олд Файрхенд:

– Жалко, че не можахме да си поговорим, но и утре е ден, и ние ще продължим разговора си. Лека нощ, господин сънароднико, лек сън и спете по-бързо, защото след полунощ ще трябва да ставаме пак!

Всички отидоха по кабините си, а в салона угасиха светлините.

На палубата останаха да светят само два фенера: един на носа и друг при кърмата на парахода. Първият фенер осветяваше реката на толкова голямо разстояние, че дежурният моряк можеше навреме да забележи всяко препятствие във водата и да вдигне тревога. Изглежда, че дежурният, кормчията и боцманът, който се разхождаше по палубата насам-натам, заедно с обслужващия машините персонал бяха единствените будни хора.

Но трамповете се преструваха, че спят. Корнъл беше наредил хитро хората си около люка, водещ към трюма, така че никой не можеше да стигне до него, без те да не го забележат.

– Ама че дяволска работа! – прошепна той на човека до него. – Как не се сетих, че през нощта на носа на кораба остава човек, който оглежда пътя на парахода. Той ще ни пречи.

– Няма да ни пречи толкоз много. В тази тъмнина не може да вижда чак до люка. Тъмно е като в рог, няма ни една звезда на небето. А освен това той е втренчил поглед в осветения от фенера кръг и ако се обърне, няма да забележи абсолютно нищо. Кога започваме?

– Веднага. Нямаме време за губене, защото трябва да свършим, преди да сме стигнали форт Гибсън. Свределът е вече у мене и слизам надолу. Ако се наложи да ме предупредиш, кашляй силно. Сигурно ще те чуя.

Той се надигна и пропъзля до люка под закрилата на голямата тъмнина. Напица с крак тясната стълба и бързо слезе по десетината стъпала. Опипа с ръце пода, на който беше застанал, и откри люка, водещ още по-надолу. Заслиза по втората стълба, а тя се оказа по-дълга от първата. Щом се озова долу, той запали клечка кибрит и се огледа.

Помещението, в което се намираше, беше високо повече от два метра и водеше почти до средата на парахода. Пред него се простираше в цялата си ширина долната част на корабното тяло, незащитена от

никаква преграда. Наоколо се търкаляше само багаж. Корнъл се приближи към бакборда и заби свредела в стената на парахода – разбира се, под водната линия. Под силния натиск на ръката му инструментът бързо започна да пробива дървото. Изведнъж той се натъкна на твърдо препятствие – ламарината, с която беше обкована онази част от парахода, която оставаше под водата. Тя трябваше да бъде пробита с удари. Но за по-бързо напълване на помещението с вода бяха необходими поне две дупки. Ето защо Корнъл проби също до ламарината втора дупка, колкото се може по-назад. После взе един от здравите камъни, служещ за балласт, и заудря по свредела, докато върхът му проби металната обвивка. Водата нахлу веднага и му измокри ръцете. Но когато измъкна свредела с известно усилие, той бе облян от силна, дебела водна струя, така че трябваше незабавно да се отдръпне. Шумът от параходните машини беше заглушил ударите с камъка. Сега Корнъл проби и ламарината зад първата дупка, намираща се по-близо до стълбата и започна да се изкачва. Той все още държеше свредела в ръка и щом се добра до горната стълба, го захвърли настрани. Защо ли му трябваше да го мъкне до горе?

Щом стигна до своите хора, те го попитаха тихо дали е успял. Отвърна им утвърдително и заяви, че веднага отива към кабина номер едно.

Салонът и съседната с него пушалня се намираха при задната палуба, а от двете им страни се редяха кабините. Всяка от тях имаше самостоятелна врата, която водеше към салона. Външните стени, изработени от лек дървен материал, бяха снабдени с доста големи прозорци, чиито отвори бяха закрити с тюл. Между външните стени на кабините и борда на парахода имаше един тесен коридор.

Корнъл трябваше да се упъти към десния коридор, тоест към щойерборда. Кабина номер едно беше първата и бе разположена в ъгъла. Той легна на пода и започна да пълзи предпазливо напред, като се движеше плътно до релинга, за да не бъде забелязан от боцмана, който ходеше насам-натам. Достигна целта си успешно. През тюла на първи прозорец се виждаше слаба светлина. Осветлението в кабината не бе угасено. Дали Патерсън не спеше? Може би четеше. Но Корнъл забеляза, че и от другите прозорци се процеждаше слаба светлина. Това го успокои. Може би тъкмо това осветление щеше да улесни изпълнението на задачата му. Извади ножа си и изряза безшумно тюла от горе до долу. Някаква завеса му пречеше все още да надникне в кабината. Той я побутна леко встрани и гледката, която видя, едва не го накара да

извика високо от радост.

На лявата стена до леглото беше поставена светеща нощна лампичка, закрита отдолу, за да не смушава спящия. Под нея, с лице, обърнато към стената, спеше инженерът. На един стол бяха сгънати дрехите му, а до дясната стена на сгъваема масичка бяха оставени часовникът, кесията и... ножът на спящия, които можеха да се достигнат с ръка съвсем лесно. Корнъл посегна и взе ножа, а кесията и часовника остави на мястото им. Измъкна острието от ножницата и огледа дръжката. Тя се отвиеше лесно. Това му беше достатъчно.

– По дяволите, леко мина! – прошепна си крадецът. – Иначе трябваше да влизам вътре, а можеше да се наложи и да го удуша!

Никой не забеляза случилото се; прозорецът гледаше към водата. Корнъл затъкна ножа в пояса си и се прилепи към пода, за да пропъзти до своите хора. Успя да мине покрай боцмана. Няколко метра по-нататък, вляво, той забеляза две слабо фосфоресциращи точки, които веднага след това изчезнаха. За Корнъл нямаше съмнение, че бяха човешки очи. Със светкавичен и мощен тласък той се хвърли напред, като се мъчеше да не издаде никакъв шум, а после бързо се изтърколи встрани. Ето че не се бе излъгал! Откъм мястото, откъдето бе забелязал очите, се разнесе шум от паднало на земята тяло. Боцманът го дочу и се приближи.

– Кой е там? – попита той.

– Аз, Нинтропан Хауей – дойде отговорът.

– А-а, индианецът! Защо не спиш?

– Тук се промъкнал човек, нещо лошо сторил, аз него видял, но той бързо избягал.

– Накъде?

– Напред, където Корнъл лежи, може би бил той сам.

– Pshaw! За какво ли пък му е притрябвало на него или на когото и да било да пълзи тук! Хайде спи и не смуздавай другите!

– Ще спя, но не виновен, ако стане лоша работа. Боцманът се послуша към предната част на парахода и тъй ката оттам не се долавяше нищо, той се успокои. Беше убеден, че червенокожият се е заблудил.

Измина доста дълго време. Някой го извика откъм носа на парахода.

– Сър – каза морякът, който беше на носа на кораба, – не знам на какво се дължи, но водата се покачва бързо, корабът потъва!

– Глупости! – изсмя се боцманът.

– Елате и вижте!

– Боцманът се наведе, но не каза нищо, а се затича към каютата на капитана. След две минути двамата се появиха заедно на палубата. Носеха със себе си фенер и осветиха реката зад борда. Беше донесен и още един фенер. Боцманът слезе през задния люк, а капитанът през предния, за да разгледа трюма. Междувременно трамповете се бяха отстранили от люка. Не след дълго капитанът се появи и забърза към кормчията.

– Не иска да вдига тревога – прошепна Корнъл на хората си. – Но внимавайте как параходът ще се приближи до брега!

Той имаше право. Всички моряци и работници бяха събудени тайно и параходът промени посоката си; Разбира се, всичко това не можа да стане без известен шум. Хората, които спяха на палубата, се събудиха, и се появиха и някои пътници от каютите.

– Мешърс, няма нищо, няма никаква опасност – извика им капитанът. – долу се е събрала малко вода и трябва да я изпомпаме. Ще хвърлим котва до брега и ако някой се страхува, може да слезе на сушата.

Целта му беше да успокои хората, но постигна точно обратното. Всички завикаха и закрепяха за спасителни пояси, кабините се опразниха. Всичко живо се разтича безредно насам-натам. Тогава светлината от предния фенер освети високия бряг. Параходът се изви така, че застана успоредно на брега и хвърли котва. Към сушата спуснаха двата моста, които се оказаха достатъчно дълги, и по-страхливите пътници се втурнаха към брега. Разбира се, измежду първите бяха трамповете, които бързо изчезнаха в тъмнината на нощта.

На парахода остана екипажът, Олд Файерхенд, Том, Дрол и Голямата мечка. Олд Файерхенд слезе в трюма, за да види докъде е стигнала водата. Скоро се появи с фенер в дясната ръка, а в лявата със свредела и попита капитана, който наблюдаваше пренасянето на помпите:

– Сър, къде стои обикновено този свредел?

– Ей в онзи сандък за инструменти – отвърна един моряк. – Следобед беше все още там.

– А сега беше хвърлен до стълбата. Върхът му е изкривен. Обзалагам се, че с него е била пробита металната обвивка на парахода.

Впечатлението, което направиха тези думи, бе подсилено от едно друго откритие. Инженерът се бе погрижил преди всичко да отведе на брега дъщеря си, после се върна на парахода, за да се дооблече. Сега той изскочи от кабината си така, че го чуха всички:

– Обран съм! Девет хиляди долара! Разрязали са тюла на прозореца и са ги взели от Масата!

В този момент Голямата мечка извика още по-силно:

– Аз знае, Корнъл откраднал и пробил кораб. Аз видял това, но боцман не повярвал. Попитат черен огняр! Той пият с Корнъл, той отива в салон и чисти прозорци, той идва и пие пак, той трябва каже всичко.

Веднага всички присъстващи се събраха около индианеца и инженера, за да ги разпитат по-подробно. Но ето че откъм сушата, малко понадолу от хвърлилия котва параход, се разнесе вик.

– Това са Малката мечка – извика индианецът. – Аз го изпратил след Корнъл, който бързо избягал на брега, той каже къде Корнъл.

Ето че Малката мечка се зададе тичешком по моста и сочейки към реката, осветена надалеч от междувременно запалени те многобройни светлини на парахода, извика:

– Там гребат! Корнъл прерязал въжетата на голямата лодка и прехвърля на друг бряг.

Всички видяха бързо отдалечаващата се лодка. Трамповете ликуваха и крещяха подигравателни думи към парахода. Моряците и голяма част от пътниците им отговориха гневно. Във всеобщата възбуда никой не обърна внимание на двамата индианци, които изчезнаха внезапно. Най-сетне мощният глас на Олд Файерхенд успя да въдвори тишина. В същия миг към реката се разнесе друг глас:

– Голямата мечка взел назаем малка лодка. Преследва Корнъл да си отмъсти. Отвѣд завърже малка лодка, капитан може намери. Вождът на тонкава няма остави избяга Корнъл. Голямата мечка и Малката мечка трябва имат негова кръв. Хау! – Двамата бяха взели малката лодка при носа на парахода и сега гребяха след бегълците.

Капитанът ругаеше и кълнеше страшно. Докато моряците изпомпваха водата от трюма, разпитаха чернокожия огняр. Олд Файерхенд го постави с въпросите си толкова натясно, че той си призна всичко и предаде дума по дума разговора с Корнъл. Така нещата се изясниха. Корнъл беше откраднал парите и пробил парахода, за да може да избяга с хората си на брега, преди да бъде открита кражбата. Но предателството на негъра не остана ненаказано. Капитанът заповяда да го вържат, за да си получи на следващото утро определения от него брой тояги. Нямаше основание да бъде даден под съд.

Скоро се оказа, че помпите бързо ще се справят с водата и параходът не се намира в опасност. След кратко време той щеше да бъде в състояние да продължи пътуването си. Пътниците се завърнаха от неприветливия бряг на палубата и всеки се настани колкото се може по-удобно. Никой не се оплакваше от загубата на време, дори мнозина бяха доволни от интересното преживяване, което им разобрази скучното

пътуване.

Разбира се, инженерът бе най-малко възхитен от интересното преживяване. Беше загубил значителна сума пари, която трябваше да възстанови. Олд Файерхенд го успокои с думите:

– Все още има надежда да си възвърнете парите. Продължете спокойно пътуването с дъщеря си. Ще се срещнем пак при вашия тъст.

– Какво? Искате да ме напуснете?

– Да, ще преследвам Корнъл, за да му отнема плячката.

– Но това е опасно!

– Pshaw! Олд Файерхенд не е от хората, които ще се уплашат от някакви си скитници. .

– И все пак ви моля да се откажете. По-добре да загубя тези пари завинаги.

– Сър, тук не става дума само за вашите девет хиляди долара, а за много повече. Трамповете са разбрали чрез негъра, че Том също носи доста пари у себе си и че другарите му го очакват при Блек Бър. Сигурно не се лъжа в предположението си, че ще се отправят в тази посока, за да извършат отново престъпление, при което могат да бъдат убити и хора. Двамата тонкави са по дирите им като добри ловджийски хрътки и щом се съмне, ние също поемаме по следите. Тръгваме аз. Том, Дрол и неговото момче Фред. Нали, господа?

– Да – отвърна Том простиичко и сериозно.

– Тъй вярно – обади се и Дрол. – Трябва да пипнем Корнъл и в името на други хора. А хванем ли го, нека господ да му е на помощ, щом трябва!

Трета глава

Нощни схватки

На високия бряг на река Блек Бейър гореше голям огън. Луната грееше на небето, но светлината ѝ не успяваше да проникне между гъстите върхари на дърветата. Ако нямаше огън, наоколо щеше да цари непрогледна тъма. Пламъците осветяваха един блокхаус ((англ.) – типични за времето на американските пионери здрави дървени къщи, устойчиви срещу студ и нападения. Б. пр.), построен не както обикновено от хоризонтални, наредени един над друг дървесни стволове, а малко по-особено. Бяха използвани четири растящи дървета, които образуваха правилен четириъгълник; върховете им бяха отрязани и дънерите им представляваха четирите ъгли на къщата. На горните им краища бяха поставени напреко гредите, носещи покрива. Този покрив, а също така и четирите стени бяха направени от онези дъски, наречени Clap-boards ((англ.) – дъски с един изтънен ръб. Б. пр.), които се изсичат от суровите стволове на кипариса или червения дъб, но само от стъблото под клоните, за да бъдат избегнати чепове. В предната стена бяха оставени три отвора – един по-голям, служещ за врата, и два по-малки от двете страни на големия за прозорци. Именно пред тази къща гореше споменатият огън, около който седяха двадесетина силуета, по чиято подивяла външност си личеше, че от дълго време не са влизали в допир с цивилизацията. Дрехите им бяха изпокъсани, лицата им бяха не само загорели от слънцето, а и с кожа, която бе направо напукана и избелена от вятъра, дъжда, студа и жегата. Освен ножове, друго оръжие не се виждаше, изглежда, бе оставено в блокхауса.

Над огъня, окачен на дебел клон, висеше голям железен котел, в който вряха огромни късове месо. До огъня се намираха две издълбани тикви с огромни размери, пълни с медовина. Щом някой ожаднееше, просто грабваше пълна чаша медовина или пък горещ бульон от котела. Водеше се оживен разговор. Изобщо изглеждаше, че тези хора се чувствваха в пълна безопасност, защото никой не си даваше труд да говори тихо. Освен това, ако допуснеха, че наблизо може да има някакъв враг, те щяха да запалят и поддържат огъня си по индиански маниер, така че да образува малък пламък, който не може да се вижда отдалече. На стената на къщата бяха облепени брадви, секири, големи триони и други инструменти, издаващи, че това е група от рафътри, дървари и салджии.

Рафтърите са особен вид на американските пионери (под това название обикновено се разбират всички заселници, които първи излизат в „нецивилизованите“ райони на Северна Америка – ловци, рафтъри, фермери, и др. Б. пр.). Тяхното място е някъде между фермерите и траперите. Докато фермерите са във всяко едно отношение по-близо до цивилизацията и водят заседнал живот, то траперът, ловецът, който лови животните с примки и капани, води почти скитнически живот, също като индианеца. И рафтърът не се задържа на едно място и води свободен, почти независим живот. Преминава свободно от един щат в друг и от една държава в друга. Не обича да се среща с хора и да посещава домовете им, защото занаятът му всъщност е незаконен. Земята, на която той сече дърва, не е негова собственост. Съвсем рядко се сеща и да попита кому принадлежи тази земя. Щом открие подходяща за сеч гора и някъде наблизко удобна река за спускане на салове, той се залавя за работа, без да го интересува къде се намира тази месност, дали принадлежи на Конгреса, или е частна собственост. Отсича дърветата, отрязва клоните и обработва стволите, като си избира, разбира се, най-хубавите дървета, после ги свързва на салове и ги пуска надолу по реката, за да продаде някъде добития материал.

Рафтърът не е много желан гост. Вярно е, че гъстите гори създават затруднения на някои нови преселници, които с удоволствие биха видели горите си разчистени, но рафтърът не разчиства. Той обира, както вече споменахме, най-хубавите дървета, отрязва короните им и ги захвърля наоколо. Под и около тези корони от тези дървета избуяват нови фиданки, които се оплитат с диви лози и други пълзящи растения и образуват такава плътна маса, срещу която брадвата, а често дори и огънят са почти безпомощни.

Въпреки това почти никой не закача рафтърите, защото те са силни и смели мъже и никой не рискува да се разправя с тях из пустите райони, далеч от всякаква помощ. Разбира се, рафтърът, не може да работи сам, а винаги се събират неколцина души – четири, осем или десет. Понякога образуват и по-големи групи и тогава се чувстват съвсем сигурни, защото никой фермер няма да започне разправия с такъв брой хора, способни да рискуват живота си само и само да се сдобият с някое хубаво дърво.

Наистина животът, който водят те, е изпълнен с лишения и се състои само в тежка и напрегната работа, но пък в крайна сметка не печелят лошо. На рафтъра му падат хубави пари, защото материалът му е безплатен. Докато другите работят, един или неколцина (това зависи от

големината на групата) се грижат за прехраната им. Те са ловци, които по цял ден, а често и нощем бродят наоколо, за да „направят месо“. В местности, богати на дивеч, това не е никак трудно. Но ако дивечът е малко, на ловците им се отваря голяма работа; тогава на ловеца не му остава свободно време да търси мед и други деликатеси, а рафтърите са принудени да ядат и такова месо, което обикновено се изхвърля от ловците и траперите – те ядат и вътрешностите на животните.

Но рафтърите, работещи край Блек Бьър, изглежда, не страдаха от липса на месо, което ни доказваше пълният котел. Ето защо всички бяха в добро настроение и след тежката работа през деня сега се пускаха какви ли не шегички. Разказваха се различни весели и интересни преживявания.

– Ако можехте да видите едного, когото срещнах веднъж във форт Ниобрара... – обади се възрастен мъжага с посивяла брада – беше истински мъж, и въпреки това му викаха „Леля“.

– Да не би да е Леля Дрол? – обади се друг.

– Да, тъкмо той и никой друг. И ти ли си го виждал?

– Да, веднъж. Беше в Демойн, в странноприемницата, където появянето му привлече вниманието на хората и всички започнаха да му се подиграват. Между тях имаше един, който просто не го остави на мира, докато Дрол не го сграбчи за колана и не го изхвърли навън през прозореца. Оня не се върна повече.

– Лелята е способна на подобно нещо. Дрол обича шегата и няма нищо против да му се посмеят, но не бива да се преминава една определена граница, защото тогава той си показва зъбите. Впрочем аз бих пребил всеки, който се осмели да го обиди сериозно.

– Ти ли, Блентър? Защо?

– Защото веднъж ми спаси живота. Двамата заедно бяхме пленени от сиусите. Повярвайте ми, без неговата помощ сигурно още тогава щяха да ме изпратят във Вечните ловни полета. Аз не съм човек, който би се уплашил от неколцина индианци, нито пък започвам да хленча, когато ми върви наопаки, ала тогава бях изгубил вече всяка надежда и наистина не виждах никакъв начин за спасение. Но този Дрол е безподобен хитрец, така метна червенокожите, че свят им се зави. Изобщо не видяха как избягахме.

– Е, какво направи? Как стана? Разказвай, разказвай!

– Ако нямаш нищо против, предпочитам да си премълча. Не е никакво удоволствие да разказваш някаква случка, в която собствената ти роля не е особено завидна. Достатъчно е да ти кажа, че ако сега седя тук

между вас и си хапвам от тази вкусна сърна, единствената заслуга е на Леля Дрол.

– Значи сигурно здравата си бил загазил. Защото старият Блентър Мисуриец е известен като уестман, който винаги ще намери вратата на изхода, стига изобщо да я има.

– Но тогава не можах да я намеря. Още малко и щяха да ме вържат на кола на мъчението.

– Наистина ли? Лоша работа! А този кол на мъчението е сатанинско изобретение! Щом се сетя за тази дума, и намразвам червенокожите двойно повече.

– Значи изобщо не знаеш какво вършиш и какво приказваш. Който мрази индианците, той просто съди зле за тях, въобще не е размислил какво е трябвало да понесат и изтърпят червенокожите. Ако сега се зададе някой от някъде и поиска да ни изгони оттук, ти какво би сторил?

– Ще се защитавам, та ако ще и да загубя живота си.

– А това място твоя собственост ли е?

– Нямам никаква представа чие е, знам само че не съм го плащал.

– Е, на червенокожите е принадлежала цялата тази страна. Ние сме им я отнели и когато те се защитават, за което имат много по-голямо право от тебе, ти започваш да ги съдиш, така ли?

– Хмм! Туй дето го казваш, е вярно, но червенокожите трябва да се махнат, да измрат и това им е предопределено.

– Да, те измират, защото ги избиваме. Казват, че не били способни да приемат културата и затова трябвало да изчезнат. Но културата не можеш да я изстреляш като куршум от дулото на пушката си, за нея е необходимо време, много време. Не разбирам съвсем от тия работи, но ми се струва, че са необходими векове. А нима някой дава време на червенокожите? Може ли да изпратиш едно шестгодишно момче на училище и да започнеш да го биеш по главата, ако след четвърт час не е станало професор? А ние постъпваме точно така с индианците. Не искам да ги защитавам, защото нямам никаква полза от това, но ще ви кажа, че между тях съм видял не по-малко добри хора, отколкото сред белите, а дори и много повече. По чия вина изгубих моя хубав дом и семейство, та трябва да се скитам остарял и посивял из Дивия запад? По вина на червенокожите или по вина на белите?

– Откъде да знам. Никога не си ни разказвал.

– Не съм ви разказвал, защото истинският мъж по-скоро погребва тези неща дълбоко в себе си, отколкото да приказва за тях. Останал е само един-единствен, последният, който ми избяга, но тъкмо той беше

предводителят им, най-лошият, най-долният!

Старият човек произнесе тези думи бавно, скърцайки със зъби, и като че ли искаше на всяка от тях да придаде особена тежест. Това привлече още повече вниманието на другите, те се скупчиха по-близо до него и го загледаха очаквателно, но без да проронват нито дума. Той втренчи поглед в огъня, ритна с крак няколко пъти горящите главни и продължи, сякаш говореше сам на себе си:

– Аз не ги застрелях, нито пък ги убих с нож, а ги бих до смърт, всеки по реда му. Трябваше да ги залавям живи, за да могат да умрат точно от същата смърт, от която умря семейството ми, моята жена и двамата ми сина. Бяха шестима, петима от тях успях да очистя за кратко време, но шестият избяга. Последвах го през всички щати, докато най-сетне успя да скрие следите си. След това не можах никога вече да науча нещо за него. Но сигурно е още жив, защото беше по-млад от мене, много по-млад, и ми се струва, че старите ми очи ще го видят още веднъж, преди да ги склопя завинаги.

Настъпи дълбока тишина. Всички чувствавах, че в случая става дума за нещо съвсем необикновено. Едва след извесно време един от рафтърите се осмели да попита:

– Блентър, кой беше този човек? Старият се стресна от размислите си:

– Кой беше ли? Не бе индианец, а бял, едно чудовище, каквото няма сред червенокожите. Да, момчета, ще ви кажа дори, че той бе такъв, каквито сме ние, беше рафтър.

– Как? Рафтър ли избиха семейството ти?

– Да, рафтър! Нямайте никакво основание да се гордеете с професията си и да си въобразявате, че сте по-добри хора от червенокожите. Ей тъй, както си седим тука, всички сме крадци и мошеници.

Разбира се, че това твърдение срещна оживени възражения. Но Блентър продължи несмутимо:

– Реката, край която седим, гората, която сечем и продаваме, не са наша собственост. Посягаме на онова, което принадлежи на държавата или е частна собственост. Ще застрелям всеки дори и законния собственик, ако се опита да ни изгони оттука. Това не е ли кражба? Не е ли нещо повече – не е ли грабеж?

Той се огледа наоколо и тъй като никой не се обади, продължи:

– И точно с такива разбойници си имах тогава работа. Идвах откъм Мисури, а в джоба ми се намираще напълно редовен документ за извършена покупка. С мен бяха жена ми и синовете ми. Имахме добитък,

няколко коня, свине и една голяма кола, пълна с покъщнина, понеже бях горе-долу заможен. Наблизо нямаше други заселници, но и ние не се нуждаехме от никого, защото нашите осем ръце бяха достатъчно здрави и работливи. За кратко време си построихме блокхаус. Изкоренихме, и изгорихме известна част от гората, за да имаме няколко ниви, които засяхме. Ала един хубав ден ми изчезна една крава: тръгнах да я търся из гората. Изведнъж чух удари от брадва и се отправих в тази посока. Заварих шест рафтъръ, които сечаха моите дървета. При тях лежеше кравата, бяха я застреляли, за да я изядат. Мешърс, какво бихте направили на мое място, а?

– Щях да ги застрелям като кучета! – извика един рафтър. – И то с пълно право. Според законите на Запада всеки крадец на коне или говеда се наказва със смърт.

– Вярно е, но аз все пак не постъпих така. Държах се дружелюбно с тези хора и поисках само да напуснат земите ми и да ми заплатят кравата. Изсмяха ми се. А на другия ден отново ми изчезна една крава. Рафтърите я бяха отвели. Когато пак отидох при тях, те я бяха разсекли на парчета и бяха окачили месото да съхне, за да приготвят пемикан (чукано и сушено месо с голяма трайност. Б. пр.). Заплаших ги, че ще си потърся правата, и поисках да ми заплатят щетите. Един от тях, който, изглежда, беше предводителят им, вдигна пушката си срещу мене. Успях да стрелям и да я счупя в ръцете му. Нямах намерение да го ранявам и се бях прицелил само в пушката му. След това побързах да се върна и да доведа синовете си. Ние тримата изобщо не се страхувахме от тези шест човека, но когато се върнахме, бяха изчезнали. Разбира се, сега трябваше да бъдем предпазливи и през следващите няколко дни излизахме само в непосредствена близост до блокхауса. На четвъртото утро нашите припаси се свършиха и аз излязох с един от синовете си, за да си набавим месо. Естествено че бяхме много предпазливи, но от рафтърите нямаше и следа. Докато се промъквахме из гората бавно и безмълвно, изведнъж видях на около двадесет крачки от мен водача на рафтърите, застанал зад едно дърво. Не ме беше забелязал, но бе видял сина ми, вдигна пушката си и се прицели в него. Никога не съм изпитвал желание да убия някое човешко същество без нужда и ето защо с няколко бързи скока се озовах при него, изтръгнах пушката от ръцете му, измъкнах светкавично ножа и пистолета от пояса му, след което го ударих в лицето и той падна на земята. Но не загуби присъствие на духа нито за миг, веднага скочи на крака и изчезна, преди да успее да посегне към него. Просто в този момент той бе действал по-бързо и от мен.

– По дяволите! После тази твоя глупост ти е струвала скъпо! – извика някой. – Ясно е, че по-късно човекът си е отмъстил за удара.

– Да, отмъсти си – кимна старият и стана, за да направи няколко крачки насам-натам. Спомените го бяха развълнували. След малко отново седна и продължи: – Имахме късмет и направихме добър лов. Когато се върнахме, аз отидох най-напред зад къщата, за да оставя там дивеча. Стори ми се, че чух уплашения вик на сина ми, но за съжаление не му обърнах особено внимание. Когато влязох в стаята, видях моите хора на пода, вързани и със запушени уста, а в същото време и аз бях сграбчен и съборен на земята. През време на нашето отсъствие рафтърите бяха дошли във фермата ни. завързали жена ми и сина ми и зачакали само нашето завръщане. И когато по-големият ми син влязъл в стаята преди мене, те се нахвърлили отгоре му така бързо, че той успял само да извика слабо, за което вече споменах. И мене ме сполетя същата участ. Бях толкова изненадан и всичко стана тъй бързо, че се видях вързан, преди да успея да помисля за съпротива, след това натъпкаха и в моята уста някакъв парцал, за да не мога да викам. Онова, което последва, едва ли може да се опише с думи. Бяхме съдени: понеже бях стрелял в пушката на водача им, ме обвиниха в престъпление, заслужаващо смърт. Впрочем тези негодници нападнаха моето бренди и междувреме така се натряскаха, че в тях не остана нищо човешко. Решиха да ни убият. Като специално наказание за удара, който водачът им беше получил от мене, той поиска да бъдем бити и ние, тоест да бъдем убити чрез бой. Двамина се съгласиха с него, трима бяха против, но той успя да се наложи. Изкараха ни навън край оградата. Най-напред беше ред на жена ми. Вързаха я здраво и я биха с тояги. По едно време у одного от тях се събуди, изглежда, някакво чувство на състрадание и той я застреля в главата. Но синовете ми си изпатиха по-лошо от нея, те бяха буквално убити с тояги. А аз лежах наблизо и бях принуден да гледам всичко, защото бях оставен последен. Хора, хора, казвам ви, че онзи четвърт час ми се стори цяла вечност. Бях просто полудял, а не можех да се помръдна. Най-сетне дойде и моят ред. Изправиха ме и ме вързаха за оградата. Не чувствавах удари те, които получавах. Душата ми се намираше в такова състояние, в което телесните болки й бяха безразлични. Само си спомням, че изведнъж откъм царевичната нива се разнесе вик, но понеже рафтърите не му се подчиниха веднага, се чу и изстрел. След това съм изпаднал в безсъзнание.

– Дошли са хора, които те спасиха, нали?

– Хора ли? Не, защото беше един-единствен човек. По

неестественото положение на главата ми той още отдалеч разбрал, че живота ми няма да струва и пени (дребна английска монета. Б. пр.), ако веднага не се намеси. Затуй извикал и стрелял. Това бил само предупредителен изстрел, стрелял във въздуха, понеже не могъл да повярва, че има пред себе си убийци. След като се приближил бързо, един от негодниците го познал и изплашено извикал името му. Те можеха да убиват подло, но и шестимата не намерили смелост да се противопоставят на него, единствения. Избягали, използвайки къщата за прикритие, и изчезнали в гората.

– Е, тогава дошлият сигурно е бил някой прочут уестман, към хората са изпитвали голямо страхопочитание.

– Уестман ли? Pshaw! Беше индианец. Да, момчета, казвам ви, че ме спаси един червенокож!

– Червенокож ли? Който да всява такъв респект, че шестима рафтьри да избягат от него? Не е възможно.

– Беше Винету!

– Винету, вождът на апачите? Good look! Да, в такъв случай можем да повярваме на тази работа! Но беше ли името му толкова известно по онова време?

– Наистина тогава беше в началото на славата си, но рафтьрът, който извикал името му и после избягал, изглежда, се е бил запознавал вече с него при обстоятелства, които правели една втора среща между двамата най-нежелателна. Впрочем хората, видели Винету макар единствен път, знаят какво огромно впечатление прави дори само неговата външност.

– Но защо е оставил негодниците да избягат?

– Остави ги, но само временно. Ти иначе ли би постъпил? Той разбрал от бързото им бягство, че съвестта им не е съвсем чиста, но не е знаел нищо по-определено. Видял трупове на земята едва след като влязъл в двора.

Тогава разбрал, че на това място е извършено престъпление. Но не е могъл да се впусне след бегълците, защото трябвало най-напред да се заеме с мене. Когато се съвзех, той бе коленичил до мен също като някой самарянин от Библията. Беше махнал парцала от устата ми и въжетата, които ме стягаха. Наистина не чувствах болки и се опитах да стана, за да си отмъстя, но той не ми позволи, пренесе ме заедно с трупове в къщата, където бих могъл лесно да се защитавам срещу рафтьрите, в случай че им хрумнеше да се върнат, а после препусна към най-близкия ми съсед, за да доведе някого, който да се грижи за мене и да ми

помага. Трябва да ви кажа, че този съсед живееше на повече от тридесет мили от моята ферма и че Винету не беше минавал никога през тези места. Но той го намери, въпреки че пристигнал там по тъмно, а призор беше при мен заедно с него и един ратай. После ме остави, за да проследи дирите на убийците. Не го видях повече от седмица. Междувременно погребях моите близки и помолих съседа да продаде имението ми. Още не бяха заздравели раните ми, но аз очаквах връщането на апача с болезнено нетърпение. Той бе проследил рафтърите, беше подслушал разговора им вечерта и разбрал, че се канят да посетят форта Смоуки Хил. Нито се беше показвал пред тях, нито им бе сторил нещо, защото отмъщението беше само моя работа. След като се разделихме отново, взех пушката си, качих се на коня и потеглих. Знаете останалото или поне се досещате.

– Не го знаем! Разказвай по-нататък, разказвай!

– Можете да си представите, че всичко това не бе никакво удоволствие за мене. Петимата заминаха за оня свят един подир друг. Шестият, най-лошият, ми се изплъзна. Беше рафтър и може би още се занимава с този занаят, затова и аз станах рафтър, струваше ми се, че по този начин ще мога най-лесно да се срещна с него. А сега... Behold! Тези пък кои са?

Той скочи, а и другите последваха примера му, защото току-що из тъмнината на гората в осветения от огъня кръг се появиха две фигури, загърнати с пъстри одеяла. Бяха индианци. Единият беше възрастен, а другият – млад. Първият вдигна ръка успокоително и каза:

– Никой се не тревожи, не врагове! Тук работят рафтърите, които познават Черен Том?

– Да, познаваме го – отвърна старият Бленгър.

– Той заминал донесе ваши пари?

– Да, отиде да получи парите и след около седмица ще се върне при нас.

– Той дойде по-скоро. Значи ние при рафтърите, хора, които търсим. Направи малък огън, да не вижда отдалече. И говори тихо, защото чува надалече.

Той свали одеялото от плещите си, приближи се към огъня, развърля главните, угаси повечето и остави съвсем малко от тях да горят. Младият индианец му помагаше. След като свършиха тази работа, той хвърли поглед към котела, седна на земята и каза:

– Дайте ни парче месо, защото яздили отдалече и не яли. Неговите спокойни и твърди действия предизвикаха, разбира се, учудване на

рафтърите. Старият Мисуриец го попита с тон, в който личеше възмущение:

– Ама човече, как така! Настаняваш се при нас, като че ли туй мястото е твое!

– Ние нищо не рискува – гласеше отговорът, – червенокож човек не винаги лош човек. Червенокож човек, добър човек. Бледолик разбере скоро.

– Ама кой си ти? Във всеки случай не си от племената, които живеят из прериите или край реките. По външността ти мога по-скоро да направя извода, че идваш от Ню Мексико и си може би от индианците пуебло.

– Идва от Ню Мексико, но не е пуебло. Аз вожд тонкава и се казва Голяма мечка, а този мой син.

– Какво, Голямата мечка ли? – извикаха изненадано няколко рафтъри, а Мисуриецът прибави: – Значи това момче е Малката мечка?

– Така, правилно! – кимна червенокожият.

– Това е вече друго нещо! Дватама тонкави са добре дошли навсякъде. Взимайте месо и медовина колкото искате и останете при нас докато ви харесва. Какво ви води насам?

– Идва предупреди рафтъри.

– Защо? Каква опасност ни заплашва?

– Опасност голяма.

– Ама каква? Говори де!

– Тонкава първо яде, после доведе коне и тогава говори. Той направи на сина си знак и момчето се отдалечи. После взе парче месо от котела и започна да го яде с такова спокойствие, като че ли се намираще на сигурно място в родния си вигвам.

– И коне водите със себе си? – попита старият. – През нощта в тази тъмна гора? На всичко отгоре сте ни търсили и наистина ни намерихте! Това се казва майсторство!

– Тонкава има очи и уши. Той знае, че рафтъри винаги живее край вода, на реки. Вие говори много силно и гори голям огън който ние вижда отдалеч, а подуши още по-отдалеч. Рафтъри много непредпазливо, врагове лесно намерят тях.

– Наоколо няма врагове. Съвсем сами сме в тази местност, а и смятам, че сме достатъчно силни, за да се справим с всеки неприятел.

– Бентър Мисуриец се лъже!

– Какво, и името ми ли знаеш?

– Тонкава стоял дълго време там зад дърветата и слушал какво

говорят бледолики, чувал твое име. Ако враговете сега не тук, те дойдат. Ако рафтърци непредпазлив, тогава ги победи и малоброен неприятел.

Ето че се разнесе тропот от копита, приглушен от меката почва. Малката мечка доведе два коня, завърза ги за едно дърво, взе си парче месо от котела и седна до баща си, за да се нахрани. Баща му вече се беше наял, прибра ножа в пояса си и каза:

– Сега тонкава говори и после рафтърци изпушат с него лулата на мира. Черния Том има много пари. Трампове идват, издебнат него и вземат пари.

– Трампове ли? Тук край Блек Бейър? Сигурно си се заблудил.

– Тонкава не заблуждава, а точно знае и на вас обясни. Той разказа на заваления си английски събитията на парахода, но бе твърде горд да спомене макар и с една-единствена дума геройската постъпка на сина си. Разбра се, че всички го слушаха най-напрегнато. Разказа също и за нещата, които се бяха случили след бягството на трамповете. Той и синът му достигнали брега на Арканзас с малката лодка броени минути след Корнъл и останали да лежат на брега до разсъмване, понеже в тъмнината не можели да проследят дирята на трамповете. А тя била много ясна и след като заобикаляла форт Гибсън, се отправяла на запад между Канейдиън и Ред Форк, а после завивала на север. През една от следващите нощи трамповете нападнали село на индианците крики, за да си набавят коне. По обяд на следващия ден двамата тонкави срещнали ски-тащи воители от племето чоктави, от които си купили два коня. Но с обичайните церемонии при покупката на конете те загубили толкова време, че трамповете получили вече преднина от цял ден. После прекосили Ред Форк и през една открита прерия се отправили към Блек Бейър. Сега трамповете лагерували на малка полянка край реката, а тонкавите посетили най-напред рафтърците, за да ги предупредят.

Въздействието от този разказ не закъсня. Вече всички говореха съвсем тихо и огънят беше изгасен напълно.

– На какво разстояние оттук се намира лагерът на тези трампове? – попита старият Мисуриец.

– За да стигне дотам, трябва върви време, което бледолики наричат половин час.

– Гръм и мълния! Значи не са видели огъня ни, но са могли да подушат дима. Наистина сме се чувствали прекалено сигурни. А откога се намират на това място?

– Час преди здрачаване.

– Тогава несъмнено са ни търсили. Не знаеш ли нещо за това?

– Тонкава не бива наблюдава трампове, защото още светло. Тръгна веднага, предупреди рафтъри, понеже...

Той спря и се послуша. После продължи, но вече съвсем тихо:

– Голямата мечка нещо видя, нещо мръдна при ъгъла на къща. Тихо седи и не говори! Тонкава пропъзли и разбере.

Той легна на земята и запълзя към къщата, като остави пушката си. Рафтърите наостриха уши. Изминаха може би десетина минути, после изведнъж се разнесе кратък остър вик, вик, познат на всеки уестман – предсмъртен човешки вик. След малко вождът се върна.

– Един разузнавач на трампове – каза той. – Тонкава го убил с ножа си. Но може би не бил сам. Другият се върне и съобщи. Затова бързо, ако бели мъже искат подслушат трампове.

– Имаш право – съгласи се Мисуриецта шепнешком. – Аз ще тръгна, а ти ще ме водиш, защото познаваш точно мястото, където са се разположили да ношуват. Засега те все още не подозират, че присъствието им ни е известно. Чувстват се сигурни и ще говорят за планове си. Ако тръгнем веднага, може би ще научим какво мислят да правят.

– Да, но съвсем тихо и потайно, за да не види друг разузнавач, че тръгваме. И не взема пушки, а ножове. Пушки пречат.

Светът му беше последван. Рафтърите се прибраха в блокхауса, където никой не можеше да ги наблюдава, а Мисуриецта и вождът запълзяха към лагера на трамповете.

Реката Блек Бър може да се определи като граница на онази своеобразна хълмиста равнина, наречена „вълниста прерия“. В нея се издигат хълм до хълм, почти напълно еднакви, разделени помежду си от също така еднакви падини. И това се наблюдава на територията на целия източен Канзас. Тази вълниста прерия е богата на води и гори. Ако погледнем от птичи поглед безкрайно следващите едни след други хълмове и падини, те ще ни заприличат на развълнуваните води на някое зелено море. Оттам е дошло и името на прерията, от което можем да заключим, че под „прерия“ не трябва да разбираме винаги само равнини, покрити с трева. Водите на река Блек Бър се бяха вдълбали надълбоко в меката хумусна почва на този хълмист терен, така че бреговете ѝ бяха в по-голямата си част високи и обрасли с гъсти гори чак до мястото, където реката излизаше от вълнистата прерия. Това е (или по-скоро беше) непокътната дива местност, защото в последно време вълнистата прерия се насели сравнително гъсто, а безразборното и безотговорно ловуване унищожи запасите ѝ от дивеч.

На мястото, където работеха рафтърите, високият бряг се спускаше стръмно към реката недалеч от блокхауса, което беше извънредно удобно, тъй като по него рафтърите можеха да свличат до водата отсечените дънери твърде лесно. За щастие по стръмния бряг не растяха храсталаци, но въпреки това не беше никак просто да се върви по него нощем. Мисуриецът беше стар и много опитен уестман, но се възхищаваше от вожда, който го беше хванал за ръката и се движеше безшумно между дърветата, избягвайки стволите им тъй ловко и сигурно, сякаш наоколо бе светъл ден. Долу се чуваше ромолението на реката, което поглъщаше всеки неволен шум, причинен от нечий крак.

След като повървяха около двадесетина минути, двамата се спуснаха в хълмиста долина, пресичаща пътя на реката. И тя беше обрасла с гъста гора. Получаваше обилна влага от малко поточе, което тихо бълбукаше. Близко до мястото, където поточето се вливаше в реката, се разстиляше поляна, по която растяха само няколко храста. Там се бяха разположили трамповете и бяха запалили огън, чиято светлина бе забелязана от двамата още докато се промъкваха из гората.

– Трампове непредпазливи като рафтърите – прошепна вождът на тонкавите към спътника си. – Запалили голям огън, сякаш на него пекат много голям бизон. Червенокожи воители винаги правят малък огън, тогава пламък не се вижда и прави малко дим. Сега ние много лесно приближим и направим така, че нас не видят.

– Да, можем да се приближим – каза старият, – но дали ще е достатъчно близо, за да можем да чуем какво си говорят, това е вече друг въпрос.

– Можем съвсем близо, ние чуем всичко. Но помагаме си, ако трампове открият нас. Който нас нападне, бързо с нож убием и веднага скриваме се в гората.

Те се промъкнаха до последните дървета, откъдето можеха да огледат огъня и насядалите около него хора. Тук имаше повече комари, отколкото горе, при лагера на рафтърите. Комарите са обичайна напасть по теченията на реките в онези райони. Може би точно заради тях трампове бяха наклали такъв огромен огън. Някъде встрани бяха завързани конете им. Не можеха да се видят, но се чуваха. Москитите ги измъчваха и за да ги прогонят, конете се намираха в постоянно движение. Мисуриецът ясно долови ударите на копитата им.

Сега двамата легнаха на земята и запълзяха към огъня, като се стремяха да използват за прикритие храстите, растящи по поляните. Трампове се бяха настанили близо до потока, чиито брегове бяха обрасли

нагъсто с камъш, а той се простираше почти до самия лагер и предлагаше чудесна възможност за прикриване. Индианецът, който пълзеше първи, показва наистина завидно майсторство. Трябваше да се промъкнат между високите изсъхнали стебла безшумно, а то беше почти невъзможно. Върховете на тръстиките не биваше да се разклащат, защото това би ги издало твърде лесно. Голямата мечка избягваше тази опасност, като просто си проправяше път с ножа. Той отрязваше с острия си нож тръстиковите стебла и освен това гледаше всячески да улесни Мисуриец, който го следваше. Индианецът режеше сухата тръстика толкова тихо, че дори и старият не съумяваше да долови някакъв шум.

Така те се приближаваха постепенно до огъня и замряха, прилепени до земята, едва когато можеха да доловят разговора на трамповете, а те изобщо не си даваха труд да говорят тихо. Блентър огледа бързо насядалите срещу него фигури и попита вожда шепнешком:

– Кой от тях е Корнъл, за когото ни разказваше?

– Корнъл не тук, няма го – отвърна индианецът едва чуто.

– Може би е тръгнал да ни търси?

– Аз така мисли.

– Е, тогава сигурно е онзи, когото ти уби.

– Не, не той.

– Но как си могъл да го различиш?

– Бледолики виждат само с очи, индианци виждат и с ръце. Моите пръсти щяха разпознат Корнъл.

– Тогава той не е бил сам и ти си убил неговия другар.

– Така ще е. Изчакаме, докато Корнъл върне. Трамповете разговаряха оживено, бърбореха за какво ли не, само не и за онова, което интересуваше двамата подслушвачи. Най-сетне един от тях каза:?

– Любопитно ми е дали предположенията на Корнъл са били верни. Би било много глупаво, ако рафтърите не са вече тук.

– Тук са, и то наблизко – отвърна друг. – Треските, които плуват по водата, са съвсем наскоро сечени, може би са от вчера или най-много от завчера.

– Ако е така, тогава се налага да се оттеглим, понеже сме в опасна близост до тях. Не бива да ни виждат в никакъв случай. С тях всъщност си нямаме работа, защото ни трябват само Том и парите му.

– Но няма да ги получим – обади се трети. – Да не си мислите, че рафтърите няма да ни открият дори и ако се оттеглим на известно разстояние? Ние оставяме тук следи, които не можем да заличим. А щом стане известно присъствието ни, и хубавият ни план пропада!

– Не пропада! Ще ги изпозастреляме!

– Да не мислиш, че ще се оставят спокойно да се целиш в тях? Аз дадох на Корнъл най-добрия възможен съвет, но той не ме послуша. На изток, в големите градове, всеки който е обран, отива в полицията и предоставя на нея преследването на крадеца, но тук, в Запада, всеки сам си върши нещата. Убеден съм, че са ни преследвали доста надалече. А кои са тръгнали по следите ни? Във всеки случай онези хора измежду пътниците, които разбират нещо от тези работи, а те са Олд Файерхенд, Черния Том и най-вече онзи чуждак Леля Дрол. Трябваше само да ги причакаме и щяхме да вземем парите на Том съвсем лесно. Но вместо да го сторим, ние яздохме с дни, а сега киснем край тази река, без изобщо да знаем дали ще видим някога парите. А не по-малко глупаво е, че Корнъл се лута нощем из гората, за да търси рафтърите. Можеше да почака до утре и...

Той прекъсна разсъжденията си, защото в този момент онзи, за когото говореше, се появи откъм гората и бързо се отправи към огъня. Корнъл забеляза, че хората му го гледаха с нескрито любопитство, свали си шапката, хвърли я на земята и каза:

– Лоши новини, момчета, нямах късмет.

– Защо? Какво се случи? Разказвай! – разнесоха се наоколо възгласи. – Къде е Брънс? Защо не е с теб?

– Брънс ли? – отвърна Корнъл, като седна. – Той изобщо няма да се върне, мъртъв е.

– Мъртъв ли? Да не си полудял? Да не му се е случило нещо?

– Наистина на клетника му се случи нещо, но с „помощта“ на нож, който беше забит в сърцето му.

Тази новина предизвика голяма възбуда. Всеки питаше и разпитваше и затрупан от въпроси, Корнъл изобщо нищо не можеше да обясни. Затова заповяда на всички да мируват. Щом настъпи тишина, започна да разказва:

– Брънс и аз мислехме, че рафтърите са нейде нагоре по реката, и тръгнахме в тази посока. При това трябваше да бъдем много предпазливи, защото можеха лесно да ни забележат. Ето защо напредвахме доста бавно и скоро се стъмни. Аз поисках да се връщаме вече, но Брънс беше на друго мнение. Бяхме срещнали различни следи, от които той си вадеше заключението, че сме близо до сечището. Каза, че сме щели да подушим рафтърите, защото те сигурно били запалили огън заради комарите. Това се потвърди, най-сетне ни замириса на дим и на високия бряг забелязахме бледи отблясъци като от огън, чиято светлина се процежда

между дърветата и храстите. Закатерихме се нагоре и скоро видяхме огъня. Беше запален пред един блокхаус и около него седяха рафтърите, двадесетина на брой, колкото сме и ние. Промъкнахме се по-наблизо. Аз останах да лежа до едно дърво, а Бърнс пропъзля зад къщата. Още не се бяхме заслушали в разговора им, когато изведнъж се появиха двамина, които не бяха рафтъри, а непознати за тях хора. И по дяволите, бяха двамата индианци от „Догфиш“!

Тази новина изненада трамповете много, но те направо зяпнаха с уста, като разбраха какво е разказал вождът на рафтърите. После Корнъл продължи:

– Видях, че червенокожият започна да гаси огъня и после всички заговориха толкова тихо, че не можех нищо да разбирам. Вече исках да се връщаме, но трябваше да изчакам идването на Бърнс. Изведнъж чух един толкова ужасяващ вик, толкова страшен, че потреперих от глава до пети. Разнесе се откъм къщата, зад която се бе скрил Бърнс. Започнах да се безпокоя за него и се запромъквах около лагера към къщата. Беше толкова тъмно, че бях принуден да се движа пипнешком. Изведнъж ръката ми напипа човешко тяло, което лежеше в локва кръв. По дрехите разбрах, че е Бърнс, и страшно се изплаших. Беше ударен в гърба на такова място, че несъмнено сърцето му бе улучено. Какво можех да направя? Изпразних джобовете му, взех пистолета и ножа му и го оставих. Когато се озовах отново откъм предната страна, забелязах, че рафтърите се бяха прибрали в къщата, и побързах да си плюя на петите. А сега нямаме време за губене – трябва да се махаме.

– Защо? – попитаха наоколо.

– Защо ли? А не чухте ли, че тези червенокожи са видели лагера ни? Естествено, че ще ни нападнат. И е възможно да се появят твърде скоро, защото ще се досетят, че поради изчезването на убития ще станем подозрителни. Ако се оставим да ни изненадат, сме загубени. Трябва веднага да продължим пътя си и да се откажем от парите на рафтърите. Това е най-умното и... – Той спря и направи с ръка внезапно движение.

– Какво има? Какво ти е? Продължавай! – обади се един. Корнъл стана, без да отговори. Той беше седял близо до мястото, където двамата подслушваха. Но те не лежаха вече един до друг, както отначало. Когато старият Мисуриец съзря Корнъл, бе обхванат от необикновено вълнение, което се засили още повече, щом чу неговия глас. Мисуриецът не можеше вече да лежи спокойно сред тръстиките, а започна да се промъква все по-напред и по-напред. Очите му горяха и изглежда, сякаш

искаха да изскочат от орбитите си. В своята възбуда той забрави всяка предпазливост и изобщо не обърна внимание, че почти цялата му глава стърчеше над тръстиките.

– Не се показва – прошепна му вождът на тонкавите, като го хвана и дръпна назад.

Но вече беше късно, защото Корнъл бе забелязал главата му. Затова беше прекъснал изречението си и бе станал, за да се опита да обезвреди съгледвача. Но той прояви твърде голяма съобразителност и каза:

– Току-що се сетих, че имам още работа при конете и... и, я елате двамата с мен!

Той махна с ръка на двама души, които седяха до него от двете му страни. Те станаха и той им прошепна:

– Само се преструвам, защото зад нас в тръстиката лежи някакъв човек, сигурно е рафтър: Ако разбере че съм го видял, ще избяга. Щом се хвърля върху него, дръжте го й вие! По този начин ще го пипнем тъй здраво, че няма да може да се защитава и да ме рани. И така... напред!

Той се обърна светкавично и се хвърли към мястото, където бе забелязал главата.

Вождът на тонкавите беше изключително предпазлив, опитен и прозорлив човек. Той видя, че Корнъл стана и зашепна нещо на двамата, забележа как един от тях направи неволно движение назад. Колкото незабележимо и кратко да беше то, Голямата мечка разбра за какво ставаше въпрос. Той докосна стария с ръка и му прошепна:

– Бягай! Бързо, бързо! Корнъл видял и те хване. В същото време той се обърна и без да се надига от земята, се изтегли бързо назад и изчезна зад един храст. Не бяха изминали и две секунди, а вече чу зад гърба си гласът на Корнъл да казва „напред“ и когато обърна глава, видя, че Корнъл се хвърли върху Мисуриецата и двамата трампове веднага последваха примера му.

Старият Блентър беше напълно обезвреден, въпреки прочутото си присъствие на духа. Тримата бяха легнали или коленичили върху него и държаха здраво ръцете и краката му, а трамповете наскачаха и бързо се приближиха. Индианецът извади ножа си, за да се притече на помощ на стария, но незабавно разбра, че не би могъл да стори нищо срещу толкова многоброен противник. Можеше само да види какво щеше да стане с Мисуриецата и да съобщи на рафтърите. Но за да не бъде открит и той самият, пропълзя далеч от проправения в тръстиката път и се скри зад един храст.

След като трамповете видяха пленника, вдигнаха голям шум, но

Корнъл им заповяда да мълчат:

– Тихо! Никои не знае дали е бил сам. Дръжте го здраво. Отивам да проверя!

Той обходи близката околност и за свое успокоение не забеляза никакъв човек. Докато четирима души държаха пленника неподвижен на земята, Корнъл се наведе над него, за да разгледа лицето му. Хвърли му продължителен, остър и замислен поглед, след което каза:

– Човече, отнякъде те познавам! Къде съм те виждал? Стариат беше достатъчно предпазлив, за да не му каже. Омразата кипеше в гърдите му, но той положи усилия да си придаде по възможност по-безразличен вид.

– Да, виждал съм те някъде – повтори Корнъл. – Кой си ти! Не си ли от рафтърите, които работят по-нагоре?

– Да – отвърна запитаният.

– А защо пълзиш наоколо и ни подслушваш?

– Чуден въпрос! Да не би тук в Запада да е забранено да поогледаш хората? Напротив, считам го за чиста необходимост. Има достатъчно люде, от които трябва да се пазиш!

– Ти си чул какво си говорихме и следователно знаеш кои сме и какво правим тук.

– Нищо не можах да чуя. Бях слязъл надолу по реката и исках да се върна в лагера ни. Тогава видях вашия огън и разбира се, реших да се промъкна и да видя кой лагерува тук. Изобщо не успях да чуя за какво се говореше, защото бях твърде непредпазлив и ме видяхте веднага.

Той се надяваше, че Корнъл не бе успял да го разгледа добре горе при блокхауса. Но се беше излъгал, защото червенокосият отвърна подигравателно:

– Това е чиста лъжа! Не само че те видях при рафтърите, но те чух и да говориш, така че те разпознах веднага. Признаваш ли си?

– И през ум не ми минава! Това, което казах, е вярно!

– Значи си бил сам тук, а?

– Да.

– Още ли твърдиш, че не си чул нито дума от разговора ни?

– Ни една-единствена.

– Как се казваш?

– Адъмс – излъга Мисуриеця, който имаше пълно основание да премълчи истинското си име.

– Адъмс – повтори Корнъл замислено. – Адъмс! Никога не съм познавал някой Адъмс, който да ти прилича. И все пак не мога да се отърва

от чувството, че вече сме се виждали някъде.

– Не сме – обади се старият. – А сега ме пуснете да си вървя! Нищо лошо не съм ви сторил и се надявам, че сте честни уестмани, които оставят другите почтени люде на мира.

– Да, ние наистина сме почтени хора, много почтени хора – изсмя се червенокосият, – но преди малко вие убихте един от нашите, а според законите на Запада това злодеяние изисква отмъщение. Кръв за кръв, живот за живот. Не ме интересува кой си, но с тебе е свършено!

– Как? Искате да ме убиеете?

– Да, също както и вие убихте нашия другар. Сега ще видим дали и ти ще умреш от нож като него, или ще те удавим в реката. Но няма много-много да се церемоним. Нямаме никакво време. Да гласуваме бързо. Затъкнете му устата, за да не може да вика. Който иска да го хвърлим във водата, да вдигне ръка!

Тази покана бе отправена към трамповете и повечето от тях веднага вдигнаха ръка.

– Значи ще го удавим! – каза Корнъл. – Вържете здраво ръцете и краката му, за да не може да плува. След това го хвърлете бързо във водата и да изчезваме, преди да са дошли рафтърите!

По време на разпита старият Мисуриец беше държан здраво от неколцина трампове. Най-напред решиха да му запушат устата. Той знаеше, че за тези кратки минути бе невъзможно индианецът да стигне до рафтърите, и следователно не можеше да се надява на помощ, но въпреки всичко той стори онова, което би направил всеки друг на неговото място – започна да се съпротивлява с все сила и нададе силни викове за помощ. Гласът му проехтя надалеч в нощната тишина.

– Hell and damnation! ((англ.) – Хиляди дяволи! (проклетие) Б. пр.) – извика гневно Червения Бринкли. – Не го оставяйте да реве така. Ако не можете да се справите с него, то аз сам ще го укротя. Само гледайте!

Той грабна пушката си и замахна, за да удари с приклада стария по главата. В същият миг от гъсталака изскочи огромна сянка. Корнъл получи страхотен удар и се просна по гръб на земята...

Малко преди здрачаване четирима конници язدهа нагоре по реката, без да изпускат из очи дирята на трамповете. Бяха Олд Файерхенд, Черния Том и Леля Дрол с момчето Фред. Следата навлезе под дърветата; различаваше се горе-долу добре, но не беше лесно да се определи кога е била оставена. Едва когато дирята прекоси една малка тревиста полянка, Олд Файерхенд слезе от коня си за да я разгледа внимателно, понеже тревните стебълца даваха възможност за по-правилни и точни

заклучения, отколкото горският мъх. След като огледа отпечатъците подробно, той каза:

– Негодниците са на около една английска миля (=1,609 м. Б.пр.) пред нас, защото следата е от преди половин час. Ще трябва да пришпорим конете си.

– Защо? – попита Том.

– За да можем още преди падането на здрача да се приближим до трамповете толкова, че да успеем да открием лагера им.

– Няма ли да е опасно за нас? Те ще си изберат място за лагер преди настъпването на тъмнината и ние сигурно ще влезем право в ръцете им.

– Не ми се вярва. Не можем да ги настигнем, преди да се стъмни. По различни белези разбрах, че се намираме близо до рафтърите, които искаме да предупредим. В такъв случай винаги ще ни бъде от полза да познаваме мястото, където са се разположили трамповете. А тъкмо затова трябва да побързаме. Иначе ще ни изненада нощта, а тогава могат да се случат много работи, които няма да сме в състояние да предотвратим. Какво е мнението ви, Дрол?

Двамата бяха разговаряли на немски. Дрол отговори на своя диалект:

– Просто изказахте моето мнение. Колкото по-бързо яздим, толкова по-бързо ще ги пипнем, а ако яздим по-бавно, ще ги пипнем по-късно. И така, господа, пришпорете конете, за да затреперят дърветата!

Тъй като тук дърветата растяха по-нарядко, предложението беше последвано. Но и трамповете бяха използвали дневната светлина докрай и бяха спрели да ношуват едва когато тъмнината ги бе принудила. Ако Олд Файерхенд не се беше придържал точно по техните следи, а бе следвал посоката в по-голяма близост до брега на реката, той щеше да се натъкне на следите от двамата тонкави, които имаха съвсем малка преднина пред него.

Когато се стъмни дотолкова, че следите от конските копита едва си личаха, ловецът отново слезе от коня си, за да ги разгледа. Скоро съобщи резултата:

– Наваксали сме половин миля, но за съжаление и трамповете са яздили бързо. Въпреки това ще се опитаме да ги стигнем. Слизайте! Ще продължим пеша и ще водим конете за юздите!

За съжаление скоро се стъмни толкова много, че следата вече не се виждаше. Четиримата спряха.

– А сега? – попита Том. – Принудени сме да стоим тука.

– Ами – отвърна Дрол. – Хич няма да стоим тук, ами продължаваме, докато ги намерим.

– Но нали ще ни чуят, като се приближаваме!

– Тогава ще вървим тихичко. Мене няма да ме чуят, нито ще ме хванат. Не сте ли на същото мнение, господин Файерхенд?

– Да, на вашето мнение съм – отвърна ловецът, – но предпазливостта ни повелява да се отбием встрани от следата. Нека се придържаме малко по-вдясно, в такъв случай те ще бъдат някъде между нас и реката и със сигурност ще видим огъня им, без да ни забележат.

– А ако не запалят огън? – обади се Том.

– Тогава ще подушим конете им – отвърна Дрол. – В гората ще можем да ги усетим с обонянието си по-лесно, отколкото на открито. Носът ми още никога не ме е изоставял в беда. И така, давай напред и малко по-вдясно!

Олд Файерхенд закричи начело като хвана коня си за юздата, и другите го последваха. На това място реката описваше твърде широка дъга вляво, така че те се отдалечиха доста от нея. Олд Файерхенд го забеляза по намалената влажност на почвата наоколо и затова пак свърна малко наляво. Но ето че внезапно усети миризмата на дим и се спря. Зад него Дрол задуши из въздуха и каза:

– Това е дим, иде ей оттам, значи трябва да се насочим малко по-нататък. Но внимавайте, струва ми се, че там нещо се светлее. Може да е само някой огън.

Той понечи да продължи, но се спря, защото острият му слух долови шум от приближаващи се стъпки. Олд Файерхенд също ги чу, чу и ускореното дишане на идващия. Той пусна юздите на коня си и направи няколко крачки напред. Неговият слух му подсказа, че човекът ще мине оттам. Скоро пред него изплува човешка фигура, която сред мрака на нощната гора беше трудно забележима дори и за окото на прочутия ловец. Сянката се канеше бързо да отmine, когато двете ръце на ловеца я сграбчиха яко.

– Стой! – заповяда ѝ той с приглушен глас. – Кой си ти?

– Шай нек енок, шай копейа (не знам, никой) – отвърна сянката, като се мъчеше да се измъкне.

Дори и най-безстрашният човек ще се изплаши, ако посред нощ в гората, където си мисли, че е сам, го сграбчат внезапно две силни ръце. В такива мигове на уплаха човек неволно си служи винаги с родния език. Това направи човекът, когото Олд Файерхенд държеше здраво в ръцете си. Ловецът разбра думите му и каза изненадано:

– Говори езика на тонкавите. Голямата мечка със сина си се намират пред нас. Да не би... кажи, кой си ти?

Сега човекът престана да се съпротивлява. Беше познал гласа на ловеца и отвърна бързо на завален английски:

– Аз Нинтропан Хауей, ти Олд Файерхенд. Това много добре, много добре! Още хора при теб?

– Значи наистина Голямата мечка! Каква щастлива случайност! Да, аз съм Олд Файерхенд. С мене са още трима души, а имаме и коне. Какво правиш тук? Трамповете са наблизко. Внимавай!

– Аз ги видях. Пленили стар Мисуриец Блентър. Сигурно искат убият. Бърза доведе рафтър на помощ, но Олд Файерхенд хванал.

– Искат да убият един рафтър? Трябва да им попречим! Къде се намират?

– Там назад мен, където светло между дърветата.

– Червения Корнъл там ли е?

– Да, там. .

– Къде са конете им?

– Когато Олд Файерхенд стигне тях, коне надясно от огън.

– А къде са рафтърите?

– Горе нависоко. Голяма мечка бил вече там и говорил с тях. Той разказа накратко със задъхан глас какво се бе случило. Олд Файерхенд се обади:

– Щом е бил убит трамп, те ще пречукат и Мисуриец. Ние четиримата ще вържем тук конете си и ще се промъкнем към огъня колкото се може по-бързо, за да предотвратим убийството. А ти тичай при рафтърите и ги доведи незабавно на помощ!

Индианецът изчезна. Четиримата завързаха поводите на конете за околните дървета и се втурнаха към лагера на трамповете. Не след дълго пред тях стана по-светло и скоро видяха пламъците на огъня между дънерите на дърветата. Вдясно забелязаха конете, които си почиваха на една полянка.

Сега те легнаха на земята и запълзяха към огъня. Олд Файерхенд се обърна към Фред и понечи да му каже да отиде при конете на трамповете и да застреля всеки, който се опита да яхне някой кон, за да избяга. Но едва бе изрекъл една дума и откъм лагера се разнесе силен, пронизителен вик. Както вече споменахме, старият Мисуриец викаше за помощ.

– Ще го убият! – каза Олд Файерхенд с все още приглушен глас. – Да се нахвърлим върху тях и да ги разпръснем! Никаква милост за онези, които се отбраняват!

Той скочи и се втурна към огъня. Трябваше да събори трима-четирима трампове, за да се докопа до Корнъл, който току-що бе замахнал да удари рафтърта. Ловецът пристигна тъкмо навреме и стовари приклада на пушката си върху червенокосия. Следващите му удари повалиха тримата трампове, канещи се да вържат Мисуриецта. После хвърли пушката, с която изобщо не беше стрелял. Извади револвера си и откри огън на останалите неприятели. При това от устата на грамадния ловец не се бе отронил никакъв звук.

Но пък другите трима викаха и заради него. Черния Том бе влетял между трамповете като ураган, обработваше ги с приклада на пушката и ги обсипваше с най-цветисти ругатни, Заплахи и подигравки. Шестнадесетгодишният Фред стреля най-напред с пушката си, после я захвърли и извади револверите. Стреляше с тях непрестанно и крещеше с всички сили, за да се засили уплахата на трамповете.

Но най-силно се чуваше пискливият глас на Леля Дрол. Чудатият ловец крещеше и ругаеше за десет души. Движенията му бяха толкова бързи, че никой от враговете му не би могъл сигурно да се прицели в него. Но и никой от тях нямаше това намерение. Трамповете така се бяха смаяли и уплашили от неочакваното нападение, че в първите мигове не помислиха да се съпротивляват, а когато се окопитиха, на земята лежаха толкова много от другарите им убити, ранени или зашеметени, че оцелелите сметнаха за най-умно да ударят на бяг. Те избягаха, без изобщо да разберат, че числено превъзхождаха противника си, тъй като вследствие на кръсъците на Леля Дрол бяха помислили нападателите за многобройни. От момента, когато Олд Файерхенд бе нанесъл първия удар, до бягството на оцелелите трампове не беше изминала и минута.

– След тях! – извика Олд Файерхенд. – Аз оставам тук! Не им позволявайте да стигнат до конете си!

Том, Дрол и Фред се втурнаха към мястото, където бяха видели конете им, като продължиха да крещят. Трамповете, отправени се в тази посока с надеждата да избягат с конете си, се уплашиха и се отказаха от намерението си; продължиха да тичат все по-навътре в гората.

Междувременно рафтърите очакваха в блокхауса завръщането на двамата си разузнавачи – Мисуриецта и вожда на тонкавите. След като чуха изстрели те долу край реката, те помислиха че двамата се намират в опасност. Грабнаха оръжията си и доколкото им позволяваше голямата тъмнина, се затичаха в посоката, откъдето се бяха разнесли изстрелите. Крещяха с всички сили, за да отвлекат вниманието на трамповете от двете им жертви и да ги сплашат. Начело на всички тичаше Малката

мечка и от време на време извикваше на рафтърите, за да не се объркат. Едва бяха изминали половината разстояние, когато пред тях се чу друг глас, гласът на Голямата мечка:

– Бързо идва! – извика той. – Олд Файерхенд тук и стреля по трампове. С него само трима, на помощ!

Четвърта глава

Избягнато отмъщение

Когато рафтърите се появиха долу при огъня, край него седяха най-спокойно Олд Файерхенд, Том, Дрол, Мисуриец и Фред, като че ли те го бяха запалили и нищо особено не се бе случило. На едната страна лежаха трупове на убитите трампове, а на друга бяха оставени ранените, както и вързаните пленници. Между последните се намираше и Червения Корнъл.

– Гръм и мълния! – извика първият рафтър, който се приближи до Мисуриец. – Мислехме, че се намираш в опасност, а ти си седиш тук като в лоното Авраамово!

– Бях в опасност! – отвърна старият. – Исаха да ме пратят при Авраам, Корнъл беше вдигнал приклада си над мене и тогава се появиха тези четирима господа и ме спасиха. Бърза и чиста работа! Можете да научите нещо от тях, момчета!

– А... наистина ли Олд Файерхенд е между тях?

– Да, ей къде е седнал. Огледайте го и му стиснете ръката! Заслужил го е. Представете си само, трима мъже и едно момче се хвърлят срещу двадесет души, убиват девет и пленяват шест, без никой от тях да получи и дракотина!

При тези думи той стана. Изправиха се и другите. Рафтърите бяха застанали почтително на известно разстояние и сега, отправиха погледите си към Олд Файерхенд. Той ги подкани да се приближат и стисна всекиму ръката. Двата тонкави обаче поздрави специално, като им каза:

– Моите червенокожи братя показаха при преследването на трампове голямо умение и много ме улесниха да ги следвам.

– Похвалата на моя бял брат повече за чест, отколкото заслужена – отвърна скромно Голямата мечка. – Трампове оставили следа дълбока и широка, като от стадо бизони. Кой не види следа, значи сляп. Но къде Корнъл? И той ли мъртъв?

– Не, жив е. Моят удар само го зашемети. Вече дойде на себе си и го вързахме. Ето го къде лежи.

Той посочи с ръка към мястото, където се намираше Корнъл. Индианецът се приближи до него, извади ножа си и каза:

– Щом не умрял от удар, тогава умре от нож. Той удари мен, сега аз

вземе кръвта му!

– Стой! – извика старият Мисуриец, като хвана вдигнатата ръка на вожда, държаща ножа. – Този човек е само мой!

Голямата мечка се обърна, погледна го сериозно в лицето и каза:

– Ти също има отмъщение към Корнъл?

– Да, и то какво!

– Кръвно?

– Да, той проля кръв и уби.

– Кога?

– Преди много, много години. Той уби жена ми и синовете ми с тояги.

– Ти не се лъже? – попита индианецът, комуто не се искаше да се откаже от отмъщението, което му повеляваше законът на прерията при тези обстоятелства.

– Не, изключено е да се лъжа. Веднага го познах. Това лице не се забравя.

– Ти значи убиеш?

– Да, без никаква милост.

– Тогава аз отстъпи, но не съвсем. На мен даде кръв, а на теб живот. Тонкава не може опрости негово наказание, той му вземе ушите. Ти съгласен?

– Хмм, а ако не се съглася?

– Тогава тонкава убие него веднага!

– Добре, вземи му ушите! Може и да не е християнско, че се съгласявам, но който е преживял такива мъки, каквито ми причини този човек, сигурно също няма да се съобразява с християнското милосърдие, което би пощадило дори такъв злодей, а със закона на саваната.

– Значи уши мои, аз веднага взема тях. Той клекна до Корнъл, за да изпълни намерението си. Щом Корнъл видя, че работата става сериозна, извика:

– Мешърс, ама какво мислите да правите? Нима е християнско? Какво съм ви направил, че ще позволите на този червенокож дивак да обезобрази главата ми?

– Ще говорим по-късно за това, което само на мене си направил – отвърна Мисуриец студено и сериозно.

– Аз ще ти кажа веднага в какво те обвиняват другите – добави Олд Файрхенд. – Още не сме претърсили джобовете ти, я да видим какво има в тях!

Той направи знак на Дрол и Лелята изпразни джобовете му.

Измежду много други предмети беше и портфейлът на трампа. Когато го отвори, видяха вътре непокътната сумата, която беше открадната от инженера.

– Аха, ти още не си делил с хората си! – усмихна се Олд Файерхенд. – Това доказва, че те имат към тебе по-голямо доверие отколкото ние. Ти си крадец, а по всяка вероятност и нещо повече. Не заслужаваш милост. Нека Голямата мечка прави каквото си иска!

Корнъл изрева от страх, но вождът го хвана за косата и без да обръща внимание на крясъците му, с две бързи и сигурни движения му отряза ушите и ги хвърли в реката.

– Така! – каза той. – Тонкава отмъсти, сега тръгва.

– Сега ли? – попита Олд Файерхенд. – Няма ли да дойдеш с мен или да останеш при нас поне тази нощ?

– За тонкава все едно дали ден, или нощ. Негови очи добри, но времето много малко. Загубил много дни преследва Корнъл. Сега язди ден и нощ стигне свой вигвам. Той приятел на белите мъже, голям приятел и на брат Олд Файерхенд. Нека Великият дух винаги дава на бледоликите много барут и месо, защото били добри към тонкава. Хау!

Той нарами пушката си и потегли. Синът му също сложи пушката си на рамо и го последва в тъмната нощ.

– Къде са оставили конете си? – осведоми се Олд Файерхенд.

– Горе при нашия блокхаус – отвърна Мисуриец. – Естествено че най-напред ще отидат до горе, за да ги вземат, но дали ще ги намерят така лесно през нощта в тази гъста гора, не...

– Не се безпокойте – прекъсна го ловецът. – Те знаят пътя, иначе щяха да останат. Нека не им пречим да си тръгнат, щом искат и да се заловим с нашите работи. Какво ще правим с труповете и пленниците?

– Труповете ще изхвърлим във водата, а пленниците ще бъдат съдени, както си му е обичаят. Но нека първо се убедим, че не ни заплашва опасност от страна на избягалите.

– О, те са толкова малобройни, че няма защо да се страхуваме от тях. Сигурно са избягали колкото се може по-надалеч. Впрочем бихме могли да поставим постове.

Корнъл лежеше при другите пленени трампове и скимтеше от болки, но засега никой не се занимаваше с него. Откъм реката едва ли можеше да се очаква опасност и затова поставиха няколко поста откъм сушата. Олд Файерхенд нареди да доведат коне и съдът на саваната започна.

Най-напред бяха съдени другарите на Корнъл. Не можеше да бъде

доказано, че някой от тях е сторил какво да е зло някому от присъстващите. Получените рани и загубата на коне и оръжия се счете като достатъчно наказание за престъпните им планове. През нощта, щяха да бъдат пазени зорко, а рано сутринта щяха да ги пуснат на свобода. Разрешиха им да си превържат взаимно раните.

Ето че дойде ред на Корнъл, главния престъпник. До този момент той беше лежал в сянка и сега го довякоха до огъня. Едва що светлината от пламъците освети лицето му, и младият Фред нададе силен вик, скочи, наведе се над него и го заразглежда, като че ли искаше да го погълне с очите си, а накрая извика към Леля Дрол.

Той е! Той е! Убиецът! Познах го! Хванахме го! Дрол се приближи бързо и попита:

Да не се лъжеш? Това съвсем не може да бъде той, не е възможно.

– О, възможно е, той е, сигурен съм! – упорстваше момчето. – Виж го как опули очи! Не виждаш ли смъртния страх в тях? Разбра, че е открит, и губи всякаква надежда за спасение.

– Но ако е той, трябваше да го познаеш още на парахода.

– Там изобщо не съм го видял. Видях групата на трамповете, но не и него. Навярно винаги е седял така, че другите са го закривали.

– Да, той се криеше между хората си, но има и нещо друго: ти ми описа убиеца като човек с къдрава черна коса, а този Корнъл има къса и права рижа коса.

Момчето не отговори веднага. То сложи ръка на челото си, поклати глава, отстъпи крачка назад и каза с глас, в който звучеше несигурност:

– Това е вярно! Наистина лицето е същото, но косата е съвсем друга.

– Сигурно го бъркаш, Фред. Някои хора страшно си приличат, а и черната коса не може да стане червена.

– Не, наистина не може – обади се старият Мисуриец, – но черната коса може да бъде остригана и да се сложи червена перука.

– Ах! Да не би това тук...? – попита Дрол, без да довърши изречението си.

– Разбира се! Аз не се полгах от червената коса. Човекът, когото търся от толкова дълго време, убиецът на жена ми и децата ми, също имаше черна къдрава коса. Този негодник тук има червена коса, но аз твърдя, че той е убиецът. Сега носи перука.

– Не е възможно! – каза Дрол. – Не видяхте ли как го беше хванал индианецът за коса та, когато му отрязаше ушите? Ако имаше фалшива коса, той щеше да му я сваля.

– Pshaw! Изработена е добре и е закрепена превъзходно. Ще ви го докажа веднага.

Корнъл лежеше на земята с вързани ръце и крака. От ушите му все още течеше кръв. Раните му сигурно го боляха много, обаче сега не му беше до тях. Цялото му внимание бе насочено към това, което се говореше. Ако досега погледът му изразяваше безнадежност, то изразът на лицето му изведнъж се промени. Страхът отстъпи място на надеждата, плахостта – на подигравката, отчаянието – на сигурността. Старият Мисуриец беше напълно убеден, че Корнъл носи перука. Той се изправи в седнало положение, хвана го за косата и я задърпа, за да свали перуката от главата му. За негово голямо учудване това не му се удаде. Косата си остана на мястото. Беше истинска.

– По дяволи те, подлецът има наистина собствена коса! – извика той изненадано и лицето му придоби толкова смаяно изражение, че другите сигурно биха се разсмели, ако положението не беше така сериозно.

По лицето на Корнъл се изписа подигравателна усмивка и той извика с глас, изпълнен с безкрайна злоба:

– Лъжец и клеветник! Къде е перуката? Много е лесно да обвиняваш един човек в престъпление само защото приличал на някой друг. Докажи че съм онзи, за когото ме мислиш!

Старият Мисуриец поглеждаше безпомощно ту към него, ту към Олд Файерхенд. Най-сетне рече на ловеца:

– Кажете ми, сър, какво мислите за тази работа! Онзи, за когото ви говоря, наистина имаше черна и къдрава коса, а този тук има права и рижа: И все пак бих се заклел хиляди пъти, че е той! Не е възможно да ме лъжат очите.

– И все пак твърде е възможно да се лъжеш – отвърна ловецът. – Изглежда, има някаква прилика, която ви заблуждава.

– Тогава не бива вече да се доверявам на добрите си стари очи!

– Отваряй ги по-хубаво! – обади се Корнъл подигравателно. – Да ме вземат дяволи те, ако съм чувал, че някъде била убита майка с двамата и сина. или както казваш ти, че били пребити с тояги!

– Но нали ме познаваш! Сам ми го каза преди малко!

– Нима предположението, че някъде съм те виждал веднъж, доказва, че съм човекът, когото търсиш? А и момчето се припознава в мене. Очевидно онзи, за когото говори то, и твоят човек, са едно и също лице, но аз нито познавам това момче, нито...

Той внезапно прекъсна думите си, като че ли нещо го бе стреснало или учудило, но мигновено се съвзе и продължи в същия тон:

– ... нито пък съм го виждал някога. Е добре, обвиняваш е ме! Но са необходими и доказателства, ако искате да ме осъдите и линчувате само заради една случайна прилика, вие сте просто убийци, което смятам, че е недопустимо поне за един Олд Файерхенд, на чиято закрила единствено разчитам.

Кратката пауза, която направи Корнъл, си имаше своята причина. Той седеше близо до трупове. Докато лежеше, главата му беше положена върху един от тях. След като Мисуриец го изправи да седи, вдървеният безжизнен труп се бе леко отърколил. Това движение бе съвсем естествено за всички, защото при ставането на Червения Бринкли трупът загуби опорната си точка. Сега той се намираще непосредствено зад Корнъл, и то в сянка, понеже последният беше седнал срещу огъня. Но трупът съвсем не беше труп, този човек дори не бе ранен. Беше от онези, които Олд Файерхенд повали с приклада си. Кръвта на убитите му другари го изцапала и изглеждаше, сякаш самият той е улучен. Когато дойде в съзнание, той се видя сред мъртвците, чиито джобове току-що бяха изпразнени, а оръжието им иззето. Поиска му се да скочи и избяга, още повече че забеляза само четирима неприятели, но не му се щеше да скача в реката, а пък от другата страна се дочуваха вече виковете на приближаващите рафтьри. Затова реши да изчака удобен момент. Той незабелязано скри ножа в ръкава си. В този миг до него се приближи Мисуриец, обърна го насам-натам и го помисли за умрял. Извади всичко от джобовете и пояса му и го завлече до мястото, където събираха трупове.

От тази минута трампът наблюдаваше всичко наоколо през полупуснатите си клепачи. Ръцете и краката му не бяха вързани и той бе готов в подходящ момент да скочи и да избяга. Когато подпряха Корнъл върху него, през главата му веднага мина мисълта да го освободи. Когато изправиха Червенокосия да седне, мнимият мъртвец се търкулна подире му и остана да лежи точно зад вързаните му ръце. Докато Корнъл говореше и вниманието на всички беше насочено към него, трампът извади ножа от ръкава си и с предпазливо движение разряза въжетото, стягащо китките на Корнъл. После тикна дръжката на ножа в дясната му ръка, за да може със светкавично движение да разреже и ремъците на краката си, да скочи внезапно и да избяга. Червения Бринкли почувствува тайното освобождение на ръцете си, почувства и дръжката на ножа, която сграбчи веднага, но силната изненада го накара за миг да изгуби самообладание и да прекъсне речта си. Ала то бе само за един кратък миг. После той продължи да говори и никой не забеляза какво се случи зад

гърба на обвиняемия. Понеже Корнъл се беше позовал на справедливостта на Олд Файерхенд, ловецът отвърна:

– Там, където имам думата, няма да се извърши убийство, бъди съвсем сигурен. Но също така е сигурно, че черният цвят на косата ти няма да ме заблуди. Тя може да е боядисана.

– Ами! Нима е възможно да се боядиса косата в червено, когато се намира все още на главата?

– Разбира се! – кимна ловецът многозначително.

– А как, да не би с червена креда? – попита Корнъл с принуден смях. – Нали ще изцапам всичко наоколо си!

– Смей се, смей се, няма да се подиграваш още дълго – отвърна Олд Файерхенд спокойно. – Други можеш да излъжеш, но не и мене.

Той стана и се приближи до оръжията и вещите, събрани от пленените и убитите, наведе се, вдигна една кожена торбичка, която Корнъл беше носил на колана си и докато я отваряше, каза:

– Вече разгледах съдържанието на торбичката и намерих в нея няколко предмета, чието предназначение не ми беше съвсем ясно. Но сега започнах да разбирам.

Той измъкна запушено шишенце, една малка пила за дърво и парче от клонче, по което все още имаше кора, поднесе трите предмета към очите на Червенокосия и го попита:

– Защо носиш тези неща у себе си?

Лицето на Корнъл побледня леко, но той веднага отвърна със сигурен глас:

– Брей, какво чудо, виж ти великият Файерхенд с какви дреболии се занимава! Кой би могъл да повярва! В шишенцето има лекарство, пилата е необходим инструмент за всеки уестман, а парчето дърво попадна в торбичката съвсем случайно и не ми служи за нищо. Сега доволен ли сте, сър?

При тези думи той хвърли подигравателен, но същевременно страховит и изпитателен поглед към лицето на ловеца. Олд Файерхенд отвърна по своя обичаен, сериозен и твърд начин:

– Да, доволен съм, но не от думите ти, а от моите умозаключения. Трампът няма нужда от пила, а особено пък щом е толкова малка. Някоя обикновена пила би му била по-полезна. Шишенцето съдържа наикиснати в спирт стърготини, а туй парче дърво, ако се съди по кората му, е клонче от „*Celtis occidentalis*“ (Дърво от рода на брястовете. Б. пр.) А аз знам твърде добре, че от стърготините на това дърво, престояли известно време в спирт, се получава червена боя, която може да боядиса и

най-тъмната коса; следователно... няма ли да кажеш нещо?

– Мога да кажа, че не разбрах нито дума от целия научен доклад – отвърна Корнъл ядно. – Иска ми се да видя човека, комуто би хрумнало да боядиса в червено хубавата си черна коса. Тази личност ще има доста странен вкус!

– В този случай вкусът не играе роля, целта е важна. Човекът, преследван за тежки престъпления, сигурно с удоволствие ще преобоядиса косата си в червено, стига да може да спаси живота си. Убеден съм, че ти си търсеният човек и утре рано, щом се съмне, ще разгледам внимателно главата и косата ти.

– Няма нужда да чакаме дотогава – намеси се Фред. – Той има белег, по който можем да го познаем. Когато ме събори и започна да ме ритва, успях да промуша с нож прасеца на крака му така, че ножът излезе чак от другата страна. Нека ни покаже крака си. Ако е човекът, когото търсим, трябва да има два белега на прасеца си.

Нищо друго не беше по-добре дошло за Червения Бринкли от това предложение. Ако искаха да го изпълни, той дори нямаше нужда сам да си прорязва ремъците на краката. Затова отвърна бързо:

– Well. мое извънредно умно момче. В такъв случай ще се убедиш и ти, че всички се заблуждават. Но се учудвам, че при твоята голяма находчивост можеш да очакваш от един вързан човек да вдигне крачолите на панталона си!

Момчето нетърпеливо се озова до пленника. Клекна и започна да развързва ремъка, омотан около краката на Корнъл. След като ремъкът беше развързан, той се опита да вдигне единия крачол на памучния панталон, но получи такъв ритник от Корнъл, че отхвъркна надалеч. В следващата секунда Червенокосия скочи.

– Гуд бай, мешърс? Пак ще се видим! – извика той и размахвайки ножа, се втурна между рафтърите, префуча през поляната и изчезна сред гората.

Бягството на човека, когото смятаха за много добре вързан, бе толкова неочаквано за присъстващи те, че всички останаха като вцепенени. Само Олд Файрхенд и Леля Дрол притежаваха такова присъствие на духа, което не отказваше да им служи и в най-необичайните случаи.

Веднага щом Бринкли скочи и размаха ножа, Олд Файрхенд понечи да се хвърли и да го залови, но се натъкна на неочаквано препятствие. Трампът, когото всички мислеха за умрял, счете, че е настъпил моментът да бяга. Мислеше, че няма да му е трудно да офейка, тъй като вниманието на всички бе привлечено от Корнъл. Той скочи на крака и

се стрелна покрай огъня, за да пробие кръга на рафтърите. В същия миг обаче Олд Файерхенд направи огромен скок над пламъците на огъня и се сблъска с трампа. Сграбчи го, вдигна го и го хвърли на земята – за всичко това не му трябваша повече от две секунди.

– Вържете този хитрец, който се преструваше на умрял! – извика той, обърна се пак след Корнъл, който поради сблъскването на двамата бе спечелил време и бе излязъл от района на лагера, вдигна пушката си и се прицели, за да му попречи с куршума си да избяга. Но веднага разбра, че е невъзможно да изпълни намерението си, защото близо зад беглеца тичаше Дрол и фигурата му така закриваше Корнъл, че съществуваше опасност самият той да бъде засегнат от куршума.

Червения Бринкли тичаше като човек, който се стреми да си спаси живота. Дрол се носеше след него с всичката бързина, на която беше способен. И сигурно щеше да го стигне, ако не бе неговият прочут кожен „спален чувал“. Тази дреха беше твърде тежка и неудобна за такова преследване. Олд Файерхенд захвърли пушката си и се понесе след двамата с лъвски скокове. Започна да вика:

– Спрете, Дрол, спрете!

– Но Дрол не обръщаше внимание на виковете му и продължаваше да тича. Корнъл беше излязъл вече от пространството, осветено от огъня, и изчезна в тъмнината на гората.

– Спрете, за бога спрете, Дрол! – извика отново Олд Файерхенд ядосано. Сега се намираше на три-четири метра зад него.

– Трябва да го пипна, трябва! – отвърна възбудено Лелята с обичайния си писклив глас и се втурна между дърветата.

Тогава Олд Файерхенд се спря като добре обучен кон, който в най-бързия си бяг се подчинява послушно на юздата, обърна се и бавно се отправи към огъня, сякаш нищо не се бе случило. Край огъня хората бяха образували няколко групи, които разговаряха възбудено и поглеждаха към гората в очакване на резултата от преследването.

– А, вие се връщате сам! – извика старият Мисуриец.

– Както виждате – отвърна Олд Файерхенд спокойно, повдигайки рамене.

– Невъзможно ли бе да го хванете?

– Дори беше много лесно, но този проклет трамп ми се изпречи на пътя и ме блъсна.

– Неприятна история, тъкмо главният престъпник ли трябваше да избяга?

– Е, вие имате най-малкото право да се оплаквате, драги Блентър.

– Защо пък аз?

– Защото вие сте виновен, за да избяга.

– Аз ли? – попита старият засегнат. – Нищо не разбирам! Уважавам ви, сър, и ви вярвам, но бих искал да се обясните!

– Много лесно. Кой претърси умрелия, който внезапно оживя?

– Аз, разбира се.

– И сте го помислили за мъртъв! Как може да се случи подобно нещо с един толкова опитен рафтър и ловец като вас? А кой взе оръжията и вещите от джобовете?

– Пак аз.

– Но сте му оставили ножа!

– Той изобщо нямаше нож!

– Имал е, но го е скрил. Беше легнал зад Корнъл и не само че е презял ремъка, но му е дал и ножа.

– Наистина ли е станало така, сър? – запитва старият смутено.

– Попитайте го. Ето къде лежи!

Блентър ритна вързания трамп и с помощта на заплахи го накара да проговори. Скоро разбра, че всичко е станало точно така, както предполагаше Олд Файерхенд. Тогавя той зарови ръце в дългата си посивяла коса, разроши я ядно във всички посоки и каза гневно:

– Иде ми сам да си залепя няколко плесници. Такава бездънна глупост още никой не е виждал в целите Щати. Аз съм виновен, само аз и никой друг! А живота си давам, само този трамп да се окаже търсеният от мен човек!

– Разбира се, че е той, иначе щеше спокойно да изчака да му разгледаме крака. Ако няма два белега на крака си, нищо не можеше да му се случи, защото според закона на саваната не можем да го накажем за кражбата на парите от инженера, тъй като самият инженер не присъства тук.

В този момент и Дрол Се завърна през поляната бавно и с наведена глава. Беше преследвал беглеца доста навътре в гората, беше се сблъскал с много дървета, но когато спрял, за да се ослуша, не могъл да долови никакъв шум около себе си. Ето защо решил да се върне обратно.

Олд Файерхенд беше обикнал този странен човек и не искаше да го кара да се черви пред рафтърите. Затова го попита на немски:

– Но, Дрол, не чухте ли какво ви извиках неколкократно?

– Това, което ми извикахте, го чух, разбира се – отвърна дебелият.

– А защо не се съобразихте с него?

– Защото исках да пипна негодника.

– И затова го последвахте в гората?

– А как иначе трябваше да постъпя? Той ли трябваше да ме последва?

– Разбира се, че не – засмя се Олд Файерхенд. – Но за да хванете един човек в гората, е необходимо да го виждате или поне да го чувате. А докато тичате вие самият, шумът от неговите стъпки остава недоловим за вас, разбрахте ли?

– Не е толкова трудно за разбиране. Значи трябваше да спра?

– Да.

– Божеее, върви, че го разбери! Ако спра, той ще избяга, а аз мога да стоя на едно място чак докато дойде Страшният съд; Или си мислите, че той ще се върне доброволно, за да се хвърли в обятията ми?

– Не точно така, но нещо подобно. Обзалагам се, че е бил достатъчно умен, за да не избяга надалеч. Навлязъл е съвсем малко в гората и после се е скрил зад някое дърво, за да ви види най-спокойно как профучавате край него.

– Как? Какво? Край него ли? Ако е истина, едва ли бих могъл да се изложам повече!

– Сигурно е станало така. Затова ви извиках да спрете. Щом като веднъж се озовахме с вас в тъмната гора, щяхме да легнем на земята и да наострим слух. С притиснато ухо към земята щяхме да чуем стъпките му и да определим приблизителната им посока. Ако той беше спрял, щяхме да го заобиколим безшумно. Поне знам, че в безшумното промъкване щяхте да се представите значително по-добре.

– И аз мисля така! – отвърна Дрол, поласкан от тази похвала. – Като се поразмисля, ми се струва, че имате пълно право. Държах се глупаво. Доста глупаво. Но може би ще мога да се реванширам. Нали? Какво мислите?

– Не е изключено да си поправите грешката, но няма да ни бъде леко. Ще трябва да изчакаме утрото, за да потърсим следите му. И ако тръгнем по тях, е твърде вероятно да го настигнем.

Той сподели мислите си и с рафтърите, на което старият Мисуриец отвърна:

– Сър, и аз тръгвам с вас. Заловихме достатъчно коне, така че мога да взема един от тях. Червения Бринкли е човекът, когото търся от толкова дълги години. Сега съм най-последно отново по дирите му и моите другари няма да ми се разсърдят, ако ги напусна. А и аз самият не губя нищо, защото започнахме работа съвсем наскоро.

– Това ме радва – отвърна Олд Файерхенд. – Впрочем искам да

направя едно предложение на всички ви.

– Какво предложение?

– Ще ви кажа по-късно. Сега имаме по-важна работа. Трябва да се върнем при вашия блокхаус.

– А защо не останем тук до сутринта, сър?

– Защото имуществото ви е в опасност. От Корнъл можем да очакваме всичко. Възможно е да му хрумне мисълта да посети блокхауса.

– Zounds! Би било приятно! Там са инструментите ни, резервните ни оръжия и мунициите. Бързо да тръгваме!

– Много добре! Блентър, вземете двама души и вървете! Ние, останалите, ще ви последваме заедно с конете и пленниците. Ще осветяваме пътя си с главни от огъня.

Проницателният ловец предвиди правилно действията на Корнъл. Щом се озова в гората, Червенокосия се скри зад едно дърво. Видя как Дрол префуча наблизко и как Олд Файрхенд се върна при огъня. Тъй като посоката, в която тичаше Дрол, не съвпаднаше с посоката, накъдето се намираше блокхаусът, Корнъл тръгна тихо и предпазливо натам. За да предпази лицето си от клоните, той вдигна ръце пред себе си и се отправи нагоре по височината. През цялото време умът му непрестанно се занимаваше с мисълта, каква изгода би могъл да извлече от блокхауса. Той вече беше ходил там и не бе възможно да се е заблудил. Несъмнено в къщата се намираше по-голяма част от имуществото на рафтърите и можеше да им отмъсти. Корнъл ускори крачките си, доколкото му разрешаваше тъмнината.

Щом се намери горе, той най-напред спря и се послуша. Не беше изключено някой рафтър да бе останал в блокхауса. Но навсякъде цареше пълна тишина и той се приближи до къщата. Пак се послуша и затърси вратата пипнешком. Тъкмо когато се канеше да я отвори, почувства, че две ръце го сграбчат за гърлото и го повалят на земята. Няколко души се нахвърлиха отгоре му.

– Пипнахме поне един, но той ще изкупи всичко! – каза някой. Бринкли разпозна гласа ѝ го обхвана радостна изненада. Напрегна всичките сили, за да освободи гърлото си, и успя с мъка да процеди думите:

– Удуърд, ти ли си, дяволе! Пусни ме! Удуърд беше помощник-главатар на трамповете. Той разпозна гласа на Бринкли, пусна го, разбута другите настрана и извика:

Корнъл! Наистина, той е! Как попадна тук? Мислехме, че си пленен.

Бях – изпъшка той, докато се изправяше, – но избягах. Не можехте

ли да бъдете по-предпазливи? Щяхте да ме убиете с лапите си! Какво правите тук?

– Събрахме се още долу, съвсем случайно, само трима сме, не знам къде са другите. Видяхме, че рафтърите останаха край огъня, и ни хрумна да дойдем насам и да им изиграем някой номер.

– Правилно сте постъпили! Същата мисъл доведе и мен дотук. Искам да запалим тази барака.

– Това беше и нашето намерение, но решихме първо да огледаме какво има в нея. Може би ще намерим нещо, което да ни бъде от полза.

– Да, но ни трябва светлина, пък онези негодници ми изпразниха джобовете изцяло. А в къщата можем да търсим някое огниво цяла вечност.

– Забравяш, че ние не сме обрани, а всичко си е у нас.

– Вярно! А убедихте ли се, че наоколо няма никаква засада?

– Няма жив човек. Резето на вратата се маха много лесно и ние се канехме вече да влизаме, когато се появи ти.

– Тогава да побързаме, преди негодниците да се сетят да се върнат обратно!

Удуърд махна резето и всички влязоха вътре. След като затвориха вратата след себе си, Удуърд запали огниво си и освети вътрешността на къщата. Над леглата имаше сковани полици и по тях те видяха свещи от еленова лой, каквито уестманите си приготвят сами. Всеки от четиримата запали по една свещ и всички започнаха трескаво да търсят предмети, които можеха да им бъдат полезни.

Намериха няколко пушки, пълни рогове с барут, секири, брадви, триони, ножове, барут, сандъчета с патрони, месо и други припаси. Всеки от трамповете си взе каквото му трябваше и каквото му хареса, после сложиха горящите свещи в сухата тръстика на постелите. Те се запалиха веднага и подпалвачите изскочиха бързо навън. Оставиха вратата отворена, защото въздушното течение разгаряше огъня още по-силно и се спряха, за да се послушат. Не се чуваше никакъв шум, освен прашенето на огъня и шумоленето на дърветата.

– Още ги няма – каза Удуърд. – Сега какво ще правим?

– Ще се изпарим, естествено – отвърна Корнъл.

– Но накъде? Местността ни е непозната.

– Утре сутринта ще потърсят следите ни, за да ни преследват. Следователно не бива да оставяме следи.

– Това е невъзможно, освен ако се движим по вода.

– Така и ще направим.

– Но в какво или с какво?

– С лодка, разбира се. Нима не знаеш, че всяка група рафтъри си построява една или повече лодки, които са им така необходими в тяхната работа? Обзалагам се, че ще ги намерим долу при мястото, откъдето спускат саловете.

– Но това място не ни е познато.

– Ще го намерим. Ето вижте; оттук започва свлачището. Да видим дали можем да слезем оттук.

В същия миг пламъците пробиха покрива и осветиха цялата околност. В края на гората, откъм реката, се забелязваше просека между дърветата. Трамповете забързаха към нея; стръмната тясна просека продължаваше надолу, а отстрани беше закрепено здраво въже, за което хората можеха да се държат.

Четирима се спуснаха надолу.

Когато се намериха на брега на реката, те дочуха далечни гласове и викове, които се приближаваха към блокауса.

– Идат – каза Корнъл. Побързайте да намерим лодка! Не беше нужно да търсят дълго, защото съвсем наблизо бяха привързани три лодки кану. Бяха направени по индиански начин. От кората на дърво, а цепнатините бяха залени със смола. Всяка от тях можеше да побере четирима души.

– Завържете другите две лодки за първата! – заповяда Червенокосия. – Трябва да ги вземем с нас, после ще ги унищожим, за да не могат да ни преследват с тях.

Изпълниха заповедта му. После четиримата се качиха в първото кану, взеха лежащите на дъното гребла и отблъснаха лодката от брега. Корнъл седеше отзад и я управляваше. Един от неговите хора загреба срещу течението на реката.

– Греших! – каза му Корнъл. – Ще пътуваме по течението.

– Но нали отиваме навътре в Канзас, към голямото сборище на трамповете? – отвърна човекът.

– Разбира се. Но Олд Файерхенд сигурно ще изтръгне тези сведения от пленниците. И утре сутринта ще ни търси нагоре по течението на реката, затова тръгваме надолу, за да го заблудим.

– Да, но заобикаляме страшно много!

– Нищо подобно. Ще плаваме до първата прерия, която ще достигнем още утре сутринта. Ще потопим лодките и ще откраднем коне от тамошните индианци. После ще се отправим бързо на север и за един ден ще наваксаме това малко забавяне, докато рафтърите ще се мъчат

продължително и безрезултатно да открият следите ни.

Придържаха лодките в сянката на брега, за да не бъдат осветени от заревото на горящия огън. След като излязоха от обсега на светлината, Корнъл насочи лодката към средата на реката. Това стана точно в момента, когато рафърите заедно с конете и пленниците достигнаха горящия блокаус.

Щом видяха, че имуществото им пропада в горящия огън, те нададоха силни викове. По адрес на подпалвачите бяха отправени стотици псувни и проклетия. Но Олд Файрхенд ги успокои с думите:

– Мина ми през ум, че Корнъл ще направи някоя беля. Но за съжаление закъсняхме. Не трябва да го вземаме толкова присърце. Ако приемете предложението, което ще ви направя, в скоро време ще спечелите повече от загубеното тук. Но за това – по-късно. Сега трябва преди всичко да се убедим, че наоколо не е останал никой от тези разбойници.

Най-старателно претърсиха цялата околност, но не откриха нищо подозрително. Тогава всички насядаха в светлината на огъня край Олд Файрхенд. Пленниците бяха отведени настрана, тъй че не можеха да чуват какво се говори.

– Мешърс – започна ловецът, – дайте ми най-напред честната си дума, че няма да разказвате никому нещата, които ще научите сега от мен, дори и ако не се съгласите с предложението ми! Зная, че всички сте джентълмени, и мога да разчитам на дадената от вас дума.

След като всички обещаха да пазят пълна тайна, той продължи:

– Виждал ли е някой от вас голямото планинско езеро високо горе в Скалистите планини, което носи името Сребърното езеро?

– Аз – отвърна един-единствен човек и той беше Леля Дрол. – Всеки от нас е чувал това име, но както мога да заключа от мълчанието на всички джентълмени, изглежда, освен мене, никой друг не е бил там.

– Well! Знам, че горе се намират много богати мини, стари мини, рудни жили и рудни находища от праиндианско време, чиито богатства изобщо не са били експлоатирани от тогавашното население. Познавам доста такива мини и находища и сега съм решил да отида до горе с един добър минен инженер, за да разберем дали си заслужава започването на експлоатацията на тези мини и залежи на промишлени начала и дали ще можем да добиваме от самото езеро необходимата ни водна и електрическа енергия. Нашето начинание, разбира се, не е безопасно и затова имам нужда от група добри и опитни уестмани, които да ни придружат. Оставете временно тукашната си работа и елате с мен до езерото, господа! Ще ви заплащам добре!

– Ето това се казва предложение, чудесно предложение! – извика въодушевено старият Мисуриец. – Щях да тръгна веднага, моментално, но не мога, просто не мога, защото трябва да пипна този Корнъл.

– И аз, и аз – намеси се Дрол. – С какво удоволствие щях да тръгна с вас, не заради заплащането, а заради приключенията и защото смятам, че е голяма чест да можеш да яздиш до Олд Файерхенд. Но е неосъществимо, защото и аз не бива да изпускам от очи следата на Червения Бринкли.

По лицето на Олд Файерхенд пробяга лека усмивка, преди да отговори:

– И двамата имате едно и също желание, което може би ще се сбъдне най-сигурно в случай, че останете при мен. Когато тръгнахме от долния огън насам, трябваше, разбира се, да вземем и вързаните трампове с нас. В ръцете ми попадна най-младият от тях. Осмели се да ме заговори и скоро разбрах, че мястото му всъщност не е между трамповете и че съжалява за прекараното време при тях; бил се присъединил към тях само за да угоди на брат си, който сега лежи долу сред мъртвите. Обеща да ми разкаже нещо за плановете на Корнъл и къде от човешчина, къде от предвидливост, съм решил да не отказвам предлаганите му услуги. Да го доведе ли?

Останалите единодушно се съгласиха и Олд Файерхенд се изправи, за да доведе трампа. Младежът бе навършил неотдавна двадесет години, имаше умно изражение и яка фигура.

Олд Файерхенд беше махнал ремъците, които го стягаха, и му посочи да седне до него.

– Е – обърна се той към трампа, – виждаш, че съм склонен да изпълня желанието ти. Бил си подведен от твоя брат. Ако ми обещаеш тържествено да станеш добър човек, веднага ще ти върна свободата, а при мен ще можеш да се превърнеш в добър уестман. Как се казваш?

– Ноли се казвам, сър – отвърна запитаният. Докато подаваше ръка на ловеца, в очите му се появиха сълзи. – Ще ви бъда благодарен до края на живота си, ако ми изпълните две желания.

– Кои са те?

– Простете ми не само привидно, а и искрено, че ме намерихте в такова общество, и ми разрешете утре сутринта да погребя убития си брат. Не искам да изгние във водата и да го изядат рибите.

– Твоите жаления ми доказват, че не съм се излъгал в тебе, ще бъдат изпълнени. Отсега нататък те приемаме сред нас, но предишните ти другари не бива да те виждат, защото не искаме да разберат, че си

минал на наша страна. Беше споменал нещо за плановете на Корнъл. Известни ли са ти?

– Да. Дълго не ни казваше нищо, но вчера ги сподели с нас. Най-напред ще посети голямото сборище на трамповете, което ще се състои в най-скоро време.

– Heigh-day! ((англ.) – възклицание на радост или изненада. Б. пр.) – извика Дрол. Значи не са ме излъгали, когато ми казаха, че тези вагабонти ще се събират със стотици някъде зад Харпър, за да обсъдят извършването на няколко масови акции. Знаеш ли точно кое място имат предвид?

– Да – отвърна Ноли. – Оттук се намира наистина зад Харпър и се нарича Осаге-нук. (букв. Място на осагите. Осаги – индианци, живели в северната част на щата Оклъхома. Понастоящем наброяват около 4600 души. Б. пр.)

– Не съм чувал нищо за подобно място. Странно! Канех се да посетя това сборище с надеждата да намеря човека, когото търсех, а нямах и представа, че пътувам с него на един и същи параход. А можех да го хвана още на борда! Значи Корнъл иска да отиде до Осаге-нук. Е, мистър ((англ.) – господар, господин, майстор. Б. пр.) Блентър, тръгваме след него, нали?

– Да – кимна старият. – Наистина ще трябва да се откажем от предложението на Олд Файерхенд.

– Това съвсем не е пречка – обади се ловецът. – Моята следваща цел се намира до онова място. Тя е фермата на Бътлър – собственост на тъста на инженера, който ме очаква там. Поне дотам ще бъдем заедно, какви други планове има Корнъл?

– Какви планове има ли? След сборището на трамповете иска да се отправи към Игъл Тейл ((англ.) – Орлова Опашка. Б. пр.), да нападне чиновниците и работниците от железопътната линия и да им обере заплатите.

– Чудесно, че научихме всичко това! Ако не успеем да го пипнем на сборището, то сигурно няма да ни избяга при Игъл Тейл.

– Ако ви се измъкне и там – продължи Ноли, – ще го намерите покъсно при Сребърното езеро.

Тези думи смаяха всички, дори и на Олд Файерхенд направиха толкова силно впечатление, че той бързо попита:

– При Сребърното езеро ли? Какво знае Корнъл за това място и какво ще прави там?

– Ще търси някакво съкровище.

– Съкровище ли?

– Да. там в езерото били закопани или потопени големи богатства на стари народи още от незапомнени времена. Корнъл има точен план на мястото, където трябва да търси.

– Виждал ли си плана?

– Не. Не го показва никому.

– Но нали го претърсихме целия и му взехме всичко, без да открием никакъв план у него!

– Изглежда, го е скрил много добре. Дори ми се струва, че не го носи у себе си. От неговото подхвърляне може да се заключи, че го е закопал някъде.

Вниманието на всички бе погълнато от бившия трамп, тъй че никой не забеляза в каква голяма възбуда изпаднаха Дрол и Фред от последните му думи. Дрол беше вторачил широко отворените си очи в Ноли, а след като той приключи разказа си, Фред извика:

– Това е бил Корнъл! Той е бил! Този план принадлежеше на баща ми!

Сега всички погледи се насочиха към момчето. Отрупаха го с въпроси, но Дрол размаха енергично ръце и каза:

– Мешърс, нито дума повече! По-късно ще разберете как стоят нещата. Най-важното е, че вече мога да заявя следното: аз и Фред във всички случаи оставаме на разположение на Олд Файрхенд.

– И аз! – заяви старият Мисуриец с радостен глас. – Оплетохме се в толкова много тайни и загадки, че ми е чудно как ще се оправим. Момчета, и вие идвате всички с нас, нали?

– Да, да, разбира се, да! – завикаха рафтърите наоколо.

– Well! – каза Олд Файрхенд. – Тогава утре рано тръгваме! Няма нужда да търсим следите на Корнъл, защото знаем къде отива. Ще го преследваме през гори и прерии, през планини и долини, а ако е необходимо, и чак до Сребърното езеро. Очакват ни напрегнати дни. Господа, нека станем добри приятели и да си помагаме взаимно!

Пета глава

Индианска ловкост

Вълнистата прерия беше обляна от обедното слънце. Хълмовете се редяха един след друг, обрасли в гъста трева, която се поклащаше от лекия вятър. Така те приличаха на смарагдово море, чиито вълни са били внезапно вкаменени от някоя вълшебна сила. Всяка една от тези „вълни“ приличаше на друга по дължина, височина и форма, а ако човек навлезеше от една падина в друга, той не намираше никаква разлика между двете. И наоколо, докдето ти стигат очите, не се виждаше нищо друго освен вълнисти хълмове. Ако човек се опиташе да се оправи тук без компас или без помощта на слънцето, той положително щеше да се заблуди, както неопитният пътник в малка лодка се загубва сред безбрежното море.

Изглежда, че в тази зелена пустиня нямаше живи същества. Само горе високо във въздуха кръжаха два черни лешояда, като едва забележимо раздвижваха крилете си. Дали те не бяха единствените живи същества наоколо? Не, защото тъкмо в този момент се чу силно пръхтене и иззад един от хълмовете се появи ездач, и то твърде странен ездач.

Този човек имаше обикновена фигура: нито беше висок, нито нисък, нито дебел, нито слаб, но изглеждаше много як. Носеше дълги панталони, жилетка и късо яке, направени от непромокаема гумирана материя. На главата му се мъдреше коркова шапка със спусната към тила му кърпа; такива шапки носеха обикновено английските офицери в Източна Индия и другите горещи страни. Краката му бяха обути в индиански мокасини.

Човекът седеше на коня си със стойката на опитен ездач; лицето му – да, всъщност лицето му беше твърде странно. Изразът му можеше да се нарече направо глуповат, и то не само заради носа му, който имаше две съвсем различни половини. Лявата половина беше с бял цвят и имаше леко извита форма на обикновен орлов нос. Ала дясната му половина бе надобелена, стоеше като подута и цветът ѝ представляваше нещо средно между червено, зелено и синьо. Лицето му бе заобиколено с брада, чиито дълги и редки косми стърчаха във всички посоки. Брадата се подпираше от висока твърда яка, чийто синкав блясък издаваше, че и ризата му е от гумирана материя.

На двата ремъка до стремената отляво и отдясно висеше по една

пушка. Прикладите на пушките се допиреха до краката на ездача, пъхнати в стремена с формата на обувки. Отпред на седлото висеше дълга металическа тръба или кутия, предназначението на която беше известно недоумение. Човекът носеше на гърба си кожена раница със средни размери, по която бяха накачени няколко тенекиени съдове и телове с най-причудливи форми. Коланът му беше също от кожа, широк, и приличаше на онези колани, в които хората си носеха парите. По него бяха окачени различни торбички. Отпред се подаваха дръжките на един нож и няколко револвера, а отзад бяха прикрепени две чантички, в които, изглежда, си носеше патроните.

Конят беше съвсем обикновено животно – нито добър, нито лош за тежките прекеждия, които обикновено предлага Западът. По него нямаше нищо особено, като се изключи едно много скъпо пъстро одеяло, служещо на коня за чул.

Ездачът, изглежда, беше на мнение, че конят му разбира от прерия много повече от самия него. Поне не се забелязваше да го управлява, беше го оставил да върви както си иска и накъдето си иска. Конят мина през няколко падини, после се изкатери по един хълм, спусна се лениво по него, мина доброволно в тръс, след това отново забави ход, накратко, човекът с корковия шлем и глупавата физиономия, изглежда, нямаше определена цел, но затова пък имаше доста свободно време.

Внезапно конят спря, наостри уши, а ездачът се стресна, защото пред него се разнесе остър повелителен глас:

– Стоп, ни крачка напред, иначе стрелям! Кой сте, мастър? Ездачът погледна пред себе си, после назад, наляво и надясно. Не се виждаше жив човек. По лицето му не трепна нито мускул, той махна капака на продълговатата кръгла металическа кутия, прикрепена под седлото, изтърси от нея далекоглед, изтегли частите му, така че той придоби дължина на около пет стъпки, примижа с лявото си око, поднесе далекогледа към дясното и насочвайки го нагоре, почна продължително да оглежда небето, сериозен и задълбочен, докато най-сетне отново се чу същият глас, който сега се смееше:

– Я си приберете телескопа! Не се намирам на луната, а тук долу, на старата майка земя. А сега ми кажете откъде идвате!

Ездачът се подчини, събра отново частите на далекогледа си една в друга, пъхна го в кутията, затвори я грижливо и бавно, като че ли нямаше никаква бърза работа, и посочвайки с ръка зад гърба си, отвърна:

– Идвам оттам!

– Знам го, момчето ми! А накъде отиваш?

– Натам! – отвърна ездачът и посочи с ръка пред себе си.

– Ама ти наистина си чудесно момче! – изсмя се другият, който все още оставаше невидим. – Но понеже веднъж си тръгнал из тази благословена прерия, предполагам, че познаваш законите ѝ. Тук скитат толкова често съмнителни банди, че честният човек се вижда принуден да бъде внимателен при всяка среща. Назад можеш да се върнеш с божията помощ и ако нямаш нищо против. Но ако искаш да продължиш напред, както ми се струва, ще трябва да ни отговориш, и то самата истина. И така започвай! Откъде идваш?

– От замъка Кестълпул – отвърна запитаният като някой ученик, принуден да отговаря пред строгия учител.

– Не ми е известно това място. Къде се намира?

– На географската карта на Шотландия – обясни ездачът и лицето му придоби още по-глупав вид.

– Бог да се смили над разсъдъка ти, сър! Какво ме интересува Шотландия?! А къде отиваш?

– Към Калкута.

– И това име не ми говори нищо. Къде се намира този хубав град?

– В Източна Индия.

– Lack a day! ((англ.) – възклицание, изразяващо удивление, изненада. Б. пр) Значи след като си тръгнал от Шотландия, имаш намерение през този слънчев следобед да прекосиш Съединените щати и да стигнеш до Източна Индия?

– Е, днес няма да стане.

– Тъй, тъй? Нямахте и да ти бъде леко. Сигурно си англичанин?

– Йес.

– Каква ти е професията?

– Лорд.

– Гръм и мълния! Английски лорд с кръгла капела на главата! Трябва да те разгледаме по-добре. Ела, Чичо, този човек сигурно няма да ни изяде. Много ми се иска да му вярвам. Или е откачен, или наистина е английски лорд с пет хектолитра сплин ((англ.) – тъга, меланхолия, скука. Б. пр.) у себе си.

На съседния хълм се появиха две човешки фигури, които до този момент се бяха крили в тревата – едната от тях беше висока, а другата много дребна. Двамата бяха облечени съвсем еднакво, изцяло в кожа, като истински уестмани, дори и широкополите им шапки бяха от кожа. Фигурата на дългия стоеше на хълма вдървено, сякаш там бе побит кол, а дребният пък беше гърбав и имаше ястребов нос, който изглеждаше

като острието на нож. Пушките им представляваха стари, много дълги карабини. Малкият гърбушко беше опрял приклада на карабината си на земята, но въпреки това дулото ѝ стърчеше малко над шапката му. Той, изглежда, говореше винаги от името на двамата, защото, докато дългият не беше казал още ни една дума, малкият продължи:

– Мастър, не мърдай все още, защото ще стреляме! Още не сме свършили.

– Да се обзаложим ли? – попита англичанинът, като вдигна глава към тях.

– На какво?

– На десет долара, или на петдесет или сто, както искате вие двамата.

– А за какво ще се обзалагаме?

– Че ще ви застрелям, преди вие да можете да ме застреляте.

– Тогава ще загубиш!

– Така ли мислиш? Well, да заложим по сто долара. Той посегна към един от патрондашите, висящи отзад на колана му, издърпа го отпред, отвори го и извади оттам няколко банкноти. Двамата на хълма се спогледаха учудено.

– Мастър – извика малкият, – ако не се лъжа, влачиш у себе си изперията цяла торба банкноти.

– А нима можеш да сключвам облози, ако нямах пари у себе си? И така, по сто долара казахме, нали? Или някой от вас ще заложим повече?

– Ние нямаме пари.

– Няма значение. Ще ви дам назаем, докато можете да ми ги върнете.

Тези думи бяха изречени толкова сериозно, че дългият зяпна с уста, а гърбушкото извика смаяно:

– Ще ни заемеш пари, докато можем да ти ги върнем ли? Значи си сигурен, че ще спечелиш?

– Уверен съм!

– Но, мастър, за да спечелиш, би трябвало да ни застреляш, преди ние да успеем да го сторим, а как ще ти платим, като умрем?

– Все едно! И без това ще спечеля, а имам толкова много пари, че не са ми потрябвали вашите.

– Чичо – каза малкият на дългия, поклащайки глава, – такова чудо нито съм виждал, нито съм чувал. Ще трябва да слезем при него, за да го поразгледаме по-отблизо.

Той заслиза с бързи крачки, а дългият го последва бавно и толкова

вдървено, сякаш бе глътнал бастун. Щом стигнаха долу, гърбушкото каза:

– Прибери си парите. От този облог няма да излезе нищо. И чуй какъв съвет ще ти дам: не показвай кесията си никому, защото може да съжаляваш горчиво или да заплатиш с живота си. Аз наистина не знам какво да мисля за тебе и какво да те правя. Струва ми се, че не всичко е наред в главата ти. Но ми се ще да те поизпитам. Ела с нас малко настрани.

Той протегна ръка, за да хване юздите на коня му, но в този миг в ръцете на англичанина блеснаха два револвера и той извика кратко и строго:

– Махни си ръката, иначе ще стрелям!

Малкият отскочи, уплашено и се опита да вземе пушката си.

– Остави я! Никой да не мърда, иначе стрелям! – Държането и лицето на англичанина изведнъж корено се бяха променили. Нямахме го вече предишният глупав израз, а очите му излъчваха такава интелигентност и енергия, че другите двама не пророниха нито дума.

– Нима си помислихте, че действително съм откачен? – продължи той. – И наистина ли ме взехте за човек, пред когото можете да играете ролята на собственици на прерията? В такъв случай сте се излъгали. Досега вие питахте, а аз отговарях. Но сега и аз искам да знам с кого си имам работа. Какви сте и как се казвате?

Тези въпроси бяха отправени към дребосъка. Той срещна изпитателния поглед на непознатия, който му направи съвсем необичайно впечатление, и отговори полуядосано, полузамислено:

– Не си запознат с тази страна и този начин на живот, затова не ни и познаваш. А нас ни знаят хората от Мисисипи до Фриско (Сан Франциско. Б. пр.) като честни ловци и трапери. Сега отиваме към планините да потърсим някоя група ловци на бобри, към които да се присъединим.

– Well, а имената ви?

– Няма да имаш полза от рождените ни имена. Наричат ме Хъмпи ((англ.) – гърбав. Б. пр.) Бил, понеже за съжаление съм гърбав, но пък и нямам намерение заради това да си посипвам главата с пепел; моят приятел е познат под името Чичо Гънстик ((англ.) – дълга металическа пръчка, с която се чистели и зареждали стари пушки; харбия, шомпол Б. пр.), защото винаги ходи тъй, сякаш е глътнал някоя харбия. Така, сега ни познаваш и ще ни кажеш истината и за себе си, без да правиш глупави шеги.

Англичанинът ги изгледа проницателно, като че ли погледът му

искаше да проникне дълбоко в сърцата им, след това чертите на лицето му отново добиха приятелско изражение. Той извади от кесията си някакъв документ, разгърна го и им го подаде с думите:

– Не съм се шегувал. Понеже ви считам за добри и честни люде, можете да видите този паспорт.

Двамата разгледаха и прочетоха документа, спогледаха се, после дългият разтвори очи и уста, доколкото му беше възможно, а малкият каза с извънредно учтив тон:

– Наистина сте лорд, лорд Кестълпул! Но, милорд, какво търсите в прерията? Животът ви е в...

– Pshaw! – прекъсна го лордът. – Какво търся тук ли? Искам да се запозная с прерията и Скалистите планини и ще се отправя после към Фриско. Вече съм бил из целия свят, само Съединените щати не ми бяха познати. Но хайде доведете конете си! Въпреки че никъде не ги виждам, все пак мисля, че не сте тръгнали пеша.

– Разбира се, че имаме коне; ей зад този хълм са, където бяхме спрели, за да си починем.

– Тогава последвайте ме!

Сега и неговият тон бе станал заповеднически. Той слезе от коня си и закрачи пред тях в падината. Зад хълма пасяха два коня, които просто-народният език нарича обикновено кранти, козли или направо мърши. Неговият кон го беше последвал като куче. Сега другите два коня се опитаха да се приближат до него, но той изцвили гневно и ритна към тях два-три пъти със задните си копита, за да ги откаже от намерението им.

– Ама че отровна змия! – каза Хъмпи Бил. – Изглежда доста необщителен.

– О не – отвърна лордът. – Той разбира само, че още не съм се сприятелил с вас, и затова засега желае също да остане на разстояние от конете ви.

– Нима може да е толкова умен? Няма такъв вид. Струва ми се, че по-рано е теглил рало на нивата.

– Ха! Той е чистокръвен кюрдистански жребец, ако нямате нещо против.

– Тъй ли? А къде се намира пък тази страна?

– Между Персия и Турция. Собственоръчно закупих животното в Кюрдистан и го отведох у дома.

Той каза всичко това с такъв безразличен тон, като че ли да пренесеш цял кон от Кюрдистан до Англия и оттам до Съединените щати, не

е по-трудно от пренасянето на едно канарче от Харц до Тюрингер Валд. (красиви планини (сега в по-голямата си част в ГДР), които се намират близо една до друга. Б. пр.) Дватама ловци си размениха скришом погледи. Но той се разположи удобно в тревата, където двамата бяха почивали преди това. На земята се намираше печен сърнешки бут, който бе вече наченат. Англичанинът извади ножа си, отрязва едно голямо парче и започна да яде, сякаш месото не беше на двамата, а негова собственост.

– Само така! – обади се гърбавият. – В прерията няма нужда от много церемонии.

– Затова и не се церемоня много – отвърна той. – Ако вие сте застреляли вчера някакъв дивеч за вас и за мене, то аз пък ще застрелям днес или утре за трима ни.

– Тъй ли? А сигурен ли сте, милорд, че утре ще бъдем все още заедно?

– И утре, и още дълго време ще сме заедно. Да се обзаложим ли? Ако искате, мога да заложа десет долара пък и повече. Той посегна към парите си.

– Оставете банкнотите си на мястото, където са – отвърна Хъмпи. – Не искаме да се обзалагаме.

– Тогава седнете при мен! Ще ви обясня.

Те се настаниха на земята срещу него. Той отново ги изгледа изпитателно и каза:

– Пътувах по Арканзас и слязох в Мълвейн. Там се опитах да наема един или двама водачи. Но всички се оказаха негодници. Тръгнах сам, като си казах, че човек може да намери истински прерийни ловци само в прерията. Сега ви срещнах и ми харесахте. Ще тръгнете ли с мене за Фриско?

– Ама Така си ги приказвате, сякаш след един ден пътуване сме там.

– Пътуването си е пътуване. Дали ще трае ден, или година, ми е все едно.

– Хмм. Добре. А имате ли представа какво може да ви се случи по пътя?

– Надявам се да разбера.

– Без такива пожелания. Впрочем и без това няма как да ви придружим. Не сме така богати като вас, живеем от лов и не можем да си позволим неколкomesечно отклонение към Фриско.

– Аз ще ви плащам!

– Тъй ли? Е, тогава можем да пообсъдим тази работа.

– Умеете ли да стреляте?

Гърбавият хвърли към лорда полусъжалителен поглед и отговори:

– Дали може да стреля един прериен ловец! Това е още по-нелепо от въпроса дали вълкът може да яде. И двете неща са така естествени, както и гърбицата ми.

– Все пак бих искал да ви изпитам. Можете ли да свалите онези два лешояда горе?

Хъмпи измери на око височината, където се рееха двете птици, и отвърна:

– Защо не? Наистина за вас туй е невъзможно с тези парадни пушки. – Той посочи към коня на лорда. Пушките висяха все още край стрелената. Бяха тъй излъскани, че изглеждаха като нови. А това ужасява всеки уестман.

– Тогава стреляй! – заповяда лордът, без да обърне внимание на последната забележка на гърбавия.

Дребният ловец стана, вдигна пушката си, прицели се бързо и натисна спусъка. Всички видяха, че един от лешоядите беше ударен. Той размаха бързо криле, опита се да се задържи във въздуха, но напразно. Беше принуден да се спусне, отначало по-бавно, а после все по-бързо. Най-сетне полетя надолу с прибрани криле и тупна на земята като тежка буца пръст.

– Е, милорд, какво ще кажете? – попита стрелецът.

– Не беше лошо – гласеше безразличният отговор.

– Какво? Само „не беше лошо“ ли? Ами я си помислете на каква височина летеше, а куршумът ми попадна право в сърцето му, защото още във въздуха умря! Всеки познавач би нарекъл този изстрел майсторски.

– Well, а сега другия! – кимна лордът на дългия ловец, без да отговори на упрека на гърбавия. Чичо Гънстик се надигна непохватно от земята, подпря се с лявата ръка на своята дълга карабина, вдигна десницата си във въздуха като някой декламатор, отправи поглед към небето, където летеше другият лешояд, и заговори с патетичен глас:

Рей се орелът в простора небесен, лети над реки и скали безсловесен; страстно копней за аромата на мърша, но ще му бързо живота аз свърша!

Докато изричаше тези рими, позата му беше вдървена и непохватна като на някое чучело. Досега той не беше продумал нито една дума и затова смяташе, че тази великолепна поема ще направи толкова по-силно впечатление. Поне той си мислеше така. Ето защо, след като свали

вдигнатата си ръка, Гънстик се обърна към лорда и го изгледа в гордо очакване. От доста време лицето на англичанина отново беше придобило глупаво изражение. Сега то имаше такъв вид, сякаш по него смехът и плачът се бореха помежду си.

– Слушахте ли добре, милорд? – попита гърбавият. – Да, Чичо Гънстик си го бива. Бил е артист, а и досега си е останал поет. Иначе дума не продумва, но отвори ли си устата, проговорва с езика на ангелите, тоест в рими.

– Well! – кимна англичанинът. – Дали говори в рими, или бръщолевни глупости, си е лично негова работа, а не моя. Но дали може да стреля?

Дългият поет направи гримаса, при което устата му достигна до дясното ухо и махна широко с ръка, което трябваше да изрази презрението му. После вдигна карабината си, за да се прицели, но скоро я свали. Беше пропуснал удобния момент, понеже по време на поетичните му излияния женският лешояд, изплашен от смъртта на мъжкия, реши да избяга. Птицата се беше отдалечила значително.

– Не е възможно вече да бъде улучен – каза Хъмпи. – Не си ли на същото мнение, Чичо?

Гънстик вдигна двете си ръце към небето по посока на отдалечаващия се лешояд и отговори с глас, който можеше да събуди и мъртвите:

Отнасят го далеч крилата, далеч високо над земята, и радва се в блаженство тайно, че ми убегна най-случайно. , Който иска да го хване, трябва сам орел да стане.

– Глупости! – извика лордът. – не е възможно да бъде улучен?

Наистина ли мислите, че вече не е възможно?

– Да, сър – отвърна Хъмпи. – Никой устман не може сега да го свали.

– Аха!

Докато лордът изговаряше тази единствена дума, по лицето му пробягна странна усмивка. Приблужи се бързо до коня си, взе една от пушките, махна предпазителя ѝ, вдигна я, прицели се, натисна спусъка – всичко това стана за съвсем кратко време, после свали пушката, седна и посегна към бута, за да си отреже още едно парче месо. След малко каза:

– Е, можеше ли да се улучи, или не?

Лицата на двамата ловци изразяваха голямо учудване, дори смайване. Птицата беше ударена, и то точно, защото започна да пада към земята по спирала, чиито кръгове се стесняваха все повече.

– Wonderful! ((англ.) – прекрасно, чудесно! Б. пр.) – извика Хъмпи въодушевено. – Милорд, ако не е случайност...

Той Млъкна. Англичанинът седеше на земята и спокойно дъвчеше, обърнал гръб на падащата птица. Това вече беше просто невероятно!

– Но, милорд – продължи ловецът, – обърнете се, де! Не само че улучихте лешояда, но го и убихте!

– Знам – отвърна англичанинът, без да се обърне, и сложи в устата си парче месо.

– Но вие не гледахте какво ще стане!

– И не беше необходимо, знам какво стана. Куршумът ми никога не отива напразно.

– Но тогава вие сте човек, който спокойно може да се мери с нашите най-прочути уестмани, с Винету, с Олд Файерхенд, с Олд Шетърхенд – поне що се отнася до стрелбата! Нали, Чичо?

Фамозният Чичо Бастун отново зае театрална поза и отвърна, жестукирайки и с двете си ръце:

Орелът беше поразен, от майсторска ръка свален, от славата се аз отказвам....

– ... и няма в рими да приказвам! – обади се англичанинът, като го прекъсна. – Защо е това стихоплетство и този шум. Исках само да разбера що за стрелци сте двамата. А сега сядайте пак и да продължим да преговаряме. Значи тръгвате с мене, а аз ще ви плащам разноските по пътуването. Съгласни ли сте?

Двамата се спогледаха, кимнаха си и отвърнаха „да“ в един глас.

– Well! А каква сума искате?

– Милорд, този въпрос ме поставя в затруднено положение. Никога не сме служили някому, а смятам, че не може да става дума за редовно заплащане на скаути ((англ.) – разузнавач, следотърсач. Б. пр.), каквито ще бъдем ние.

– Ол райт! Харесва ми вашата гордост. Наистина може да става въпрос само за един хонорар, към който ще прибавя и допълнително възнаграждение, ако бъда доволен от вас. Дошъл съм тук, за да преживя нещо интересно, да се запозная с прочути ловци, и ще ви направя следното предложение: за всяко преживяно приключение ще ви плащам по петдесет долара.

– Сър – изсмя се Хъмпи, – тогава ще станем богати хора, защото тук не липсват приключения, но за един чужденец е по-разумно да избягва приключенията, вместо да ги търси.

– Но аз ги търся! Ясно ли е! Искам да се срещна и с известни ловци.

Преди малко споменахте три имена, които вече неколкократно съм чувал. За всеки от тези трима ловци ви плащам по сто долара – в случай че ги срещнем.

– По дяволите! Нима имате толкова много пари у себе си, милорд?

– Имам толкова, колкото ми трябват за из път. Вашите пари ще си получите едва във Фриско, при моя banker. Така доволни ли сте?

– Да, разбира се! Ето ръцете ни!

Двамата му подадоха ръка. Той посегна към втората чантичка, висеща отзад на колана му, и извади една книжка.

– Това е моят бележник, където нанасям всичко – обясни той. – Ще открия на всеки от вас сметка, а отгоре ще поставя името и главата му.

– И главата ли? – попита гърбавият учудено.

– Да, и главата! Я застанете за известно време неподвижно! – Той отвори бележника и взе един молив. Те видяха, че поглеждаше ту към тях, ту към хартията, и същевременно движеше молива насам-натам. Не след дълго им показа какво беше нарисувал; те разпознаха сполучливо изобразените си глави, под които стояха имената им.

– На тези листове ще нанасям постепенно сумите, които ще ви дължа – обясни им той. – Ако ми се случи нещастие, ще вземете бележника и ще отидете във Фриско при банкера, чието име написвам ей тука! Той веднага ще ви изплати пълната сума, без да ви прави никакви пречки.

– Чудесно измислено, милорд – каза Хъмпси. – съвсем не ви пожелаваме да ... behold, Чичо, я погледни конете ни! Размахват уши и издуват ноздри. Наблизо сигурно има нещо, което ги е разтревожило. Опасна е вълнистата прерия. Ако се изкачиш на хълма, ще те видят, а ако останеш долу, не можеш да забележиш приближаването на врага. Ще се кача за малко горе.

– И аз идвам – заяви лордът.

– По добре да си останете тук, сър! Може да изпортите всичко.

– Pshaw! Няма да изпортя нищо.

Двамата се заизкачваха към върха на хълма. Малко преди да го достигнат, легнаха на земята и пропълзяха внимателно до самия връх. Тревата прикриваше телата им, а главите им се подаваха само дотолкова, доколкото бе необходимо, за да се оглеждат.

– Хмм, като новак не започвате чак толкова лошо, сър – похвали го Хъмпси. – Едва ли аз самият бих могъл да се справя по-добре. Но я вижте онзи човек на втория хълм пред нас, забелязвате ли го?

– Йес! Изглежда, е индианец, нали?

– Да, червенокож е. Да имах... ах, сър, върнете се бързо долу и

донесете вашия далекоглед, за да мога да разгледам лицето му.

Лордът изпълни желанието му.

Индианецът лежеше в тревата на върха на споменатия хълм и се вираше настойчиво на изток, където обаче не можеше да се забележи нищо. На няколко пъти той се показваше до пояс над тревата, за да огледа местността наоколо по-добре, но всеки път се скриваше бързо пак в тревата. Ако очакваше някого, то това можеше да бъде само някой неприятел.

Сега лордът донесе далекогледа си, нагласи го и го подаде на гърбавия. Точно в този момент индианецът се обърна да погледне и назад и бе възможно лесно да се разпознае лицето му. Хъмпи свали веднага далекогледа, скочи на крака, така че цялата му фигура можеше да се забележи от мястото на червенокожия, сложи ръце на устата си и извика силно:

– Менака танка, Менака танка! Нека моят брат дойде при белия си приятел!

Индианецът се обърна бързо, позна гърбавата фигура, сръчно се спусна от върха на хълма и изчезна в падината.

– Сега, милорд, може би твърде скоро ще имате възможност да ни платите първите петдесет долара – каза Хъмпи на англичанина и пак се скри в тревата.

– Приключение ли ще има?

– Твърде вероятно, защото съм убеден, че вождът се оглеждаше за врагове.

– Този индианец вожд ли е?

– Да, истински мъж, вожд на осагите. Чичото и аз сме пушили с него лулата на мира, сключили сме братство и следователно сме задължени да му помагаме.

– Well, тогава ми се иска да очаква повече врагове, а не само един-единствен!

– Не си търсете белята! Подобни желания са твърде опасни, защото се сбъдват много лесно. Хайде да слизаме! Чичото ще се зарадва, но ще бъде и доста изненадан да види вожда по тези места.

– Как нарекохте червенокожия?

– На езика на осагите се казва Менака танка, а то означава Доброто слънце или Голямото слънце. Той е много смел и опитен воин и при това не е отявлен враг на бледоликите, въпреки че осагите се числят към голямото племе на все още непокорните сиуси.

Когато се озоваха долу, завариха Чичото във вдървена театрална

поза. Беше чул всичко и беше заел тази стойка, за да посрещне червенокожия си приятел по възможно най-достойния начин. След малко конетите започнаха да пръхтят и веднага след това видяха, че индианецът се задава. Той се намираще в разцвета на силите си и носеше обичайното индианско облекло от кожа, което бе изпокъсано на няколко места, а на други беше изцапано с прясна кръв. Нямаше оръжия. На всяка от страните му беше татуирано по едно слънце. Кожата на китките му бе ожулена до кръв, навярно е бил вързан, но после е успял да разкъса ремъците около ръцете си. Едно бе сигурно – той бягаше и беше преследван.

Въпреки опасността, която го застрашаваше и изглежда, бе твърде близко, индианецът се приближи бавно и подаде ръка на двамата ловци, без да обърне отначало внимание на англичанина. Със спокоен тон и на много добър английски той каза:

– Веднага познах гласа и фигурата на моя брат и приятел, радвам се, че мога да ви поздравя.

– Ние също се радваме, че те виждаме – бъди сигурен! – отвърна Хъмпи.

Дългият Чичо простря ръце над главата на червенокожия, като че ли искаше да го благослови и извика:

Поздрав искрен приеми, вожде, много пъти ти, при приятели седни и спокойно отдъхни; бързо дай си малко труд и изгризкай този бут!

Той посочи в тревата към останките от бута, пощадени от лорда, а именно кокъла с парчета сухожилия, които бяха устояли на ножа.

– Мирувай, Чичо! – сопна му се Хъмпи. – Сега наистина не е време за стихотворенията ти. Не виждаш ли в какво състояние се намира вождът?

Смърненият Чичо отвърна патетично:

От подъл враг пленен, избягал той след ден, о, щастие, завчас, насочил се към нас.

Гърбавият се обърна, посочи към лорда и каза на осага:

– Този бледолик стреля много майсторски и отскоро е наш приятел. Нека бъде и твой приятел, както и на цялото ти племе. . Сега червенокожият подаде десницата си и на англичанина с думите:

– Аз съм приятел на всеки добър и честен бледолик. Но крадците, убийците и мародерите ще паднат под ударите на томахока ми!

– Нима си се срещал с толкова лоши хора? – осведоми се Хъмпи.

– Да. Нека братята ми държат пушките си готови, защото моите преследвачи могат да се появят всеки миг, въпреки че досега не съм ги видял. Те имат коне, а аз трябваше да тичам. Но краката на Доброто

слънце са бързи и издръжливи като краката на елена, който не може да бъде стигнат от никакъв кон. Описах много дъги и кръгове, а няколко пъти се връщах и в обратна посока. Искат да ме убият.

– Много ли са?

– Много, много са, няколко стотици лоши хора, които бледоликите наричат трампове.

– Трампове? Как ли са дошли дотук и какво ли търсят в тази отдалечена местност? Къде се намират?

– В онази част на гората, която се нарича Осаге-нук, и която ние кръстихме „Място на убийството“, защото там беше подло убит нашият най-славен вожд заедно с най-храбрите си воители. Всяка година, щом луната наедрее за тринадесети път, пратениците от нашето племе посещават това място, за да изпълнят на гробовете на падналите герои танца на смъртта. Така и аз тръгнах тази година от нашите ловни полета с още дванайсет воители и се отправих към Осаге-нук. Завчера стигнахме целта си и се настанихме край гробовете да лагеруваме. Днес започнахме тържеството. Бях поставил два поста, но въпреки това бледоликите успяха да се промъкнат близо до нас незабелязано. Навярно са видели следите, оставени от нашите крака и от копитата на конете ни. Нападнаха ни по време на танца, бяхме толкова изненадани, че съпротивата ни трая само няколко мига. Бяха неколкостотин души. Убихме неколцина от тях, те застреляха осем души от моите воители, аз и още четирима бяхме повалени и вързани. Разбрахме, че днес вечерта са решили да ни измъчват при огъня и накрая да ни изгорят живи. Те се разположиха край гробовете, а мен ме отделиха от моите воители, за да не можем да говорим помежду си. Вързаха ме здраво за едно дърво и поставиха до мен един бледолик, за да ме пази, ала ремъкът, който стягаше ръцете ми, не беше здрав. Скъсах го. Вярно, че се връза дълбоко в месото ми, но бях свободен и като използвах момента, когато моят пазач се отдалечи за малко, успях да се измъкна.

– А четиримата ти спътници? – попита Бил.

– Още са там. Или смяташ, че трябваше да ги потърся? Нямах да мога да ги спася, та щяхме само да загинем заедно. Реших да бързам към фермата на Бътлър, който е мой приятел, и да поискам помощ от него.

Хъмпи Бил поклати глава и каза: .

– Това е почти невъзможно. От Осаге-нук до фермата са цели шест часа на кон, а ако имаш лош кон, ти трябва и много повече време. Как ще успееш да се върнеш до вечерта, когато твоите другари ще бъдат

убити?

– Краката на Доброто слънце са също така бързи, както и краката на коня – отвърна вождът самоуверено. – Бягството ми ще ги принуди да отложат убийството и те най-напред ще положат усилия да ме хванат пак. Така помощта би дошла все пак навреме.

– Този твой извод може да е верен, но може и да не е. Добре стана, че се срещнахме, защото сега не е необходимо да тичаш до фермата на Бътлър. Ние тръгваме с тебе, за да освободим воините ти.

– Наистина ли моят бял брат е решил да ми помогне? – попита индианецът зарадвано.

– Разбира се! Та може ли да бъде иначе? Осагите са наши приятели, а трамповете са врагове на всеки честен човек.

– Но те са толкова много, толкова са многобройни, а ние заедно имаме само осем ръце и осем крака.

– Pshaw! Четири умни глави могат да рискуват да се промъкнат до една орда трампове, за да освободят няколко пленници. Какво мислиш по въпроса, стари Чичо?

Чичо Бастун разпери ръце, притвори унесено очи и извика:

На коня си крилати сега ще полетя и трамповете подли след миг ще връхлетя; а братята осаги, попаднали във плен, свободни ще посрещнат пак утрешния ден.

– Добре, а вие, милорд?

Англичанинът си беше извадил бележника, за да запише името на вожда, сега го прибра на мястото му и отговори:

– Разбира се, че идвам и аз, та това е приключение!

– Но е много опасно, сър!

– Толкова по-добре! Ще платя десет долара повече, значи стават шестдесет. Но ако трябва да яздим, ще се наложи да намерим отнякъде един кон за Доброто слънце!

– Хмм, да – отвърна гърбавият, като го погледна изпитателно. – ама откъде ще го намерим, а?

– Естествено, че от преследвачите му, които вече вероятно са по петите му.

– Съвършено вярно, съвършено вярно! Вие съвсем не сте загубен човек, сър. и ми се струва, че ще се сработим горе-долу. Но освен това щеше да е добре, ако нашият червенокож приятел имаше и някакво оръжие.

– Отстъпвам му една от моите пушки. Ето я. Ще му обясня как се борави с нея. А сега не бива да се бавим повече, трябва да се

разположим така, че когато пристигнат преследвачите, да се окажат заобиколени от всички страни.

Изразът на учудване върху лицето на дребния ловец ставаше все по-очевиден. Той измери англичанина с въпросителен поглед и отвърна:

– Говорите като някой стар и опитен ловец, сър! Как смятате, че трябва да се разположим?

– Много просто! Един от нас ще остане на хълма, където бяхме двамата. Той ще посрещне негодниците, също както и вие ме посрещнахте. Останалите трима ще опишат дъга и ще се качат на трите съседни хълма. И когато трамповете се появят, ще се намерят между четирите заети от нас височини, ще ги държим в шах, защото горе имаме прикритие и можем да пречукаме когото си пожелаем, а те ще видят само дима от пушките ни.

– Говорите като по книга, милорд! Я ни кажете честно, за пръв път ли идвате в прерията?

– Разбира се. Но по-рано съм бил на някои други места, където човек трябва да бъде не по-малко предпазлив, отколкото тука. Вече ви говорих за това.

– Well! Виждам, че няма да берем много ядове с вас, и туй ме радва. Признавам, че сякаш да направя същото предложение. Съгласен ли си, драги Чичо?

Чичо Бастун направи театрално движение с ръка и каза:

– Ще бъдат обградени, с куршуми умъртвени!

– Добре, значи аз оставам тук, за да ги заговоря веднага щом дойдат. Милордът ще тръгне надясно, ти – наляво, а вождът ще застане на най-предния хълм. По този начин те ще попаднат между нас, а дали ще ги убием, или не, ще зависи единствено от тяхното поведение. Ще говоря с тях толкова високо, че ще можете да чувате всяка дума и ще знаете какво трябва да правите. Ако застрелям някого от тях, ще бъде сигурен знак да започнете да стреляте по другите. Никой не бива да ни се изплъзне. Не забравяйте, че са убили осем осаги, без да са видели нищо лошо от тях! Но да щадите конете, те ще ни трябват. А сега – на работа, мешърс! Мисля, че не бива да се бавим повече.

Той се изкачи на близкия хълм и се скри в тревата, откъдето неотдавна заедно с англичанина беше наблюдавал индианеца. Останалите трима изчезнаха в страничните падини. Конете си останаха на място. Лордът взе далекогледа със себе си.

Измина около четвърт час, без да се появи някакво човешко същество. След това откъм височината, на която се беше разположил

англичанинът, се чу вик:

– Внимавайте, идват!

– Тихо! – обади се гърбавият.

– Pshaw! Не могат да ме чуят, сега са все още на около една миля от нас.

– В каква посока?

– Право на изток. Току-що видях с далекогледа на един хълм две фигури, които гледаха насам – сигурно търсят вожда. Оставили са конете си в падината.

Отново измина известно време, после чуха конски тропот, който приближаваше. В падината, разпростряла се пред гърбавия, се появиха двама конници, които язدهа един до друг. И двамата бяха много добре въоръжени, а и конете им бяха чудесни. Те не откъсваха поглед от следите на вожда. Веднага след тях се появиха още двама ездаци, а после и още един – следователно преследвачите бяха петима. Щом достигнаха средата на падината и така се озоваха между четиримата залегнали мъже, Бил извика:

– Стоп, мешърс, нито крачка напред! Иначе ще чуете гласа на пушката ми!

Те се спряха изненадани и погледнаха нагоре, но не забелязаха никого, защото гърбавият се беше скрил във високата трева. Но все пак се подчиниха на заповедта му и човекът, който ги водеше, отговори:

– По дяволите! И по тези пътища ли дебнат разбойници? Я се покажи и ни обясни с какво право ни спирате!

– С правото на всеки ловец, който среща непознати хора.

– И ние сме ловци. Ако сте почтен човек, покажете се да ви видим!

И петимата трампове бяха взели пушките си, видът им никак не беше миролюбив, но въпреки това дребният ловец каза:

– Тъй като съм честен човек, мога да ви се покажа. Ето ме! Той скочи на крака, което им даде възможност да огледат фигурата му. Но той нито за миг не ги изпускате от очи.

– Zounds! – извика един от тях. – Ако не се лъжа, този е Хъмпи Бил!

– Така ме наричат.

– Но тогава и Чичо Гънстик е наблизко, защото двамата са неразделни!

– Нима ни познавате?

– Струва ми се, че да, още от по-рано имам да си говоря с вас!

– Но аз не ви познавам!

– Възможно, защото сте ме виждали само отдалече. Момчета, този тарикат ни пречи, дори ми се струва, че се е съюзил с индианеца. Да го смъкнем от хълма!

Той се прицели в малката фигура и натисна спусъка. Бил веднага падна в тревата като подкосен от куршум.

– Neigh-day, добър изстрел! – извика човекът. – А сега остана само Гън...

Той не можа да довърши изречението си. Бил се беше хвърлил нарочно на земята, за да не бъде ударен от куршумите; сега от двете цеви на пушката му изскочиха пламъчета, а веднага след това изтрещяха и пушките на другите трима. Петимата трампове паднаха от конете си на земята, а четиримата победители слязоха от височините в педината, за да попречат на конете да се разбягат. Претърсиха трамповете.

– Добре си свършихме работата – каза Бил, – нито един изстрел не е отишъл на вятъра. Смъртта им е настъпила веднага.

Вождът на осагите разгледа двамата убити от него, в чиито чела се беше целил. Погледна малките дупки от куршумите непосредствено над основата на носа и се обърна към лорда:

– Пушката на моя брат има доста малък калибър, но тя е превъзходно оръжие, на което може да се разчита.

– И аз мисля така – кимна англичанинът. – Поръчах си двете пушки специално за прерията.

– Нека моят брат ми продаде тази пушка. Ще му дам сто боброви кожи за нея.

– Не я продавам!

– И за двеста ли няма да я продаде?

– Не, ако ще бобровите кожи да са десет пъти по-големи от кожата на слон.

– Тогава аз ще му предложа най-голямата цена, каквато изобщо е възможна – срещу тази пушка ще дам най-добрия жребец на осагите!

По лицето му си личеше, че предложението от него цена е нещо невиджано, но лордът поклати глава и отвърна:

– Лорд Кестълпул никога не разменя и не продава. Какво ще правя с твоя кон, когато моят има поне същите чудесни качества като него?

– В цялата савана няма по-хубав кон от моя. Но понеже не искам да принуждавам моя бледолик брат да продаде пушката си, аз му я връщам. При убитите има предостатъчно оръжие.

Той му върна пушката, но по лицето му се четеше голямо разочарование. От убитите взеха всички полезни вещи. Докато претърсваха

джобовете им. Бил рече:

– Този негодник каза, че ме познавал. Но аз не мога да си спомня да съм го виждал някога. Няма значение! Кой знае колко злодеяния предотвратиха нашите куршуми. Сега вождът ще получи и един кон, а ни остават още четири – тъкмо колкото ни трябват за осагите, които искаме да освободим.

– Веднага ли тръгваме към трапозете? – попита англичанинът.

– Разбира се! Познавам местността и знам, че не можем да пристигнем в Осаге-нук, преди да настъпи вечерта, тъй като и без това не бива да се движим по най-правия път, а ще опишем дъга, която ще ни отведе в гората зад трапозете.

– А трупозете?

– Ще ги оставим тук. Или имате желание да погребем тези негодници, да им построим мавзолей, а? Нека лешоядите и койотите ги погребат в стомасите си. Не заслужават по-добра участ!

Тези думи навярно могат да се нарекат жестоки, нехристиянски, но нежността и чувствителността в Дивия запад изглеждат по иначе. В онези места, където наоколо те заплашват смърт и гибел, много често се виждаш принуден да се съобразяваш преди всичко със самия себе си и да избягваш онова, което би могло да застраши личната ти сигурност.

Навързаха свободните коне един зад друг, яхнаха конете си и препуснаха, отначало право на север, за да завият по-късно на изток. Вождът яздеше пред всички. Целия следобед препускаха през откритата вълниста прерия. Когато слънцето се канеше да залезе, в далечината се показва тъмна ивица гора и осагът каза:

– Това е краят на гората. В началото й тревистата прерия се вдава навътре и образува ъгъла на мястото, наречено от нас „Място на убийството“, където се намират гробовете на нашите убити съплеменници. Щом влезем в гората, ще ни е необходим само четвърт час, за да достигнем до лагера на трапозете.

Тогава Бил спря коня си, слезе и седна в тревата, без да каже нито дума. Чичото и индианецът последваха примера му, сякаш се разбираше от само себе си. Накрая и англичанинът слезе от коня си, но се осведоми:

– Мисля, че не бива да губим време. Как ще освободим осагите, ако седнем тук и скръстим ръце в скута си?

– Грешите много, сър – отвърна гърбавият. – Да не мислите, че трапозете ще останат да седят спокойно в лагера си?

– Едва ли!

– Сигурно не! Трябва да ядат и ще отидат на лов. Те са се пръснали из гората. А там, където ще влезем в гората, тя е широка само четвърт час и е лесно да се предположи, че тъкмо там ще има хора, които могат да ни забележат. Тъй че се налага да чакаме тук търпеливо, докато се стъмни, след това тези разбойници ще се приберат в лагера си, а ние ще достигнем гората незабелязано. Сега ясно ли ви е?

– Well! – кимна лордът и седна на земята. – Не съм мислил, че мога да бъда толкова глупав!

– Щяхте да се напъхате право в ръцете на тези мили хорица, а аз и Чичо то щяхме да носим бележника ви до Фриско, без да получим нито един долар.

– Без да получите нищо ли? Защо?

– Защото още не сме преживели приключението си напълно.

– Преживяхме го! Вече мина и е нанесено. Срещата с вожда и убиването на петимата трампове е едно завършено приключение за петдесет долара. Вече е отбелязано. Освобождането на осагите е ново приключение.

– Йес!

– Е, тогава записвайте все така старателно, сър – засмя се Бил. – Ако продължавате да разчленявате всяко приключение на приключения ще трябва да ни платите във Фриско такава сума, че ще има да се чудите откъде да я вземете!

Лордът се усмихна под мустак:

– Все ще се намери. Ще ви платя, без да се наложи да продавам замяка Кестълпул.

Слънцето се скри и вечерните сенки пробягнаха по падините, заизкачваха се все по-нависоко по хълмовете и накрая ги покриха целите. Скоро цялата земя изчезна в мрачната им одежда. Небето също беше тъмно и беззвездно.

Настана време за тръгване. Отначало не стигнаха до самата гора. Предпазливостта налагаше да оставят конете на открито.

Всеки уестман носи у себе си дървени колчета, които се забиват в земята, за да се завържат за тях поводите на коня. Животните бяха вързани по този начин и всички се отпавиха към гората в индианска нишка.

Червенокожият вървеше най-напред. Краката му стъпваха толкова тихо по земята, че не можеше да се долови никакъв шум. Лордът, който го следваше, се мъчеше да върви също така безшумно. Наоколо не се чуваше нищо освен лекият шепот на вятъра, който леко поклащаше

върховете на дърветата.

Сега индианецът хвана десницата на англичанина и му пошепна:

– Нека моят бял брат подаде другата си ръка назад, на следващия, така че всички бледолики да образуват верига, която ще водя аз.

Докато с едната си ръка той опипом намираще пътя, с другата водеше белите след себе си. На лорда му се стори, че вървяха цяла вечност, защото в подобни положения минутите се превръщат в часове. Най-после вождът спря и прошепна:

– Нека братята ми се ослушат. Аз чух гласовете на трамповете.

Всички напрегнаха слух. Дочуха се гласове, но от такова разстояние, че нищо не можеше да се разбере. След като повървяха още малко, те забелязаха слаба светлина, която им помагаше вече да различават стволите на дърветата.

– Нека моите братя ме почакаат тук, докато се върна – каза осагът. Той се шумгна между дърветата и в следващия миг изчезна от погледите им. Измина повече от половин час, преди да се появи. Не можеха нито да вървят, нито да чуят завръщането му, той просто изникна пред тях като че ли изпод земята.

– Какво става? – попита Бил. – Какви са вестите?

– Дошли са още трампове, още много трампове.

– Проклятие! Дали тези вагабонти не са решили да провеждат тук някое сборище? Тогава тежко на фермерите, които се намират наоколо. Можеш ли да чуеш какво си говореха?

– Запалени са много огньовете и цялата околност е осветена. Трамповете са образували голям кръг и по средата стоеше един бледолик с червена коса, който държеше дълга реч на висок глас. Вниманието ми бе заето изцяло в търсене на мястото, където са моите червени братя, и затова успях да запомня много малко от онова, което той говореше.

– Е, а какво запомни? За какво ставаше дума?

– Той каза, че богатството било натрупано от богатите за сметка на бедните и трябвало да им се отнеме. Твърдеше, че държавата не бивало да събира данъци от поданиците си и затова трябвало да ѝ се вземат всички пари, които имала в касите си. Каза, че всички трампове били братя и можели да забогатеят бързо, ако приемели предложенията му.

– Дявол го взел! А после?

– Не обърнах повече внимание на думите му. Говореше се за някаква пълна голяма каса, за строежа на някаква железопътна линия и че трябвало да я обертат. Повече не чух нищо от думите му, защото забелязах мястото, където се намират моите братя.

– Къде е то?

– Близо до един по-малък огън, край който никои не седеше. Вързани са за стволите на дърветата и при всекиго е поставен по един трамп, за да го пази.

– Тогава няма да е лесно да се промъкнем до тях.

– Но не и невъзможно. Аз можех да прережа ремъците им, но исках преди това да взема със себе си моите бели братя. Все пак се промъкнах до един от моите воители и му прошепнах, че ще ги освободим.

– Тези трампове не са никакви устмани. Направили са голяма глупост, като не са поставили пленниците си в средата на лагера. Води ни към мястото, където се намират!

Вождът поведе четиримата, които започнаха да прибягват от дърво към дърво, като се стремяха, доколкото бе възможно, винаги да остават в сянката на дърветата. Така те приближиха бързо лагера, където можах да преброят осем огньове. Най-малкият от тях беше запален в онзи край от откритата площ, който се връзваше най-дълбоко в гората и се намираще много близо до дърветата. Натам се отправи и вождът. Той се спря веднъж за няколко мига и прошепна на тримата бели:

– Сега край този огън седят няколко бледолики. Преди нямаше никои. Между тях е и човекът с червената коса. Изглежда, тези хора са водачите на трамповете. А виждате ли на няколко крачки от тях моите осаги край дърветата?

– Да – отвърна гърбавият. – Червенокосия е свършил речта си и сега тези негодници са се отделили от другите, за да се съветват. Ще бъде много важно, ако успеем да научим намеренията им. Тук не могат да се съберат толкова много трампове само заради някаква дреболия. За щастие виждам между дърветата няколко храста. Ще се опитам да пропъзля дотам, за да чуя какво си говорят.

– Нека по-добре моят брат се откаже от това – предупреди го вождът.

– Защо? Да не мислиш, че ще се оставя да ме спипат?

– Не. Знам, че моят брат умее да пълзи безшумно, но все пак биха могли да го забележат.

– Да ме забележат да, но не и да ме хванат.

– Да, моят брат има бързи нозе и лесно ще избяга, но след това ще ни бъде невъзможно да освободим осагите.

– Не е така. За няколко мига ще пречукаме пазачите и ще срежем ремъците им. После изчезваме бързо в гората и отиваме при конете. Бих искал да видя трампа, който би ни попречил! И така, ще се промъкна

към огъня. Ако ме забележат, тичате веднага към пленниците. Нищо не може да ни се случи. Чичо, дръж ми пушката!

Той му подаде карабината си, легна на земята и запълзя към огъня. Задачата му се оказа много по-лесна, отколкото си беше мислил. Трамповете говореха толкова високо, че той се спря наред пътя, защото вече можеше да чува всяка дума.

Вождът беше казал, че четиримата насядали мъже около огъня са сигурно водачите на трамповете, и наистина не се бе излъгал. Единият от тях, червенокосият, беше Корнъл Бринкли, пристигнал тук привечер с малцината свои хора, спасили се от рафтърите. Той говореше в момента и Хъмпи Бил го чу да казва:

– Мога да ви предвещаю голям успех, защото там се намира главната каса. Значи сте съгласни?

– Да, да, да – отвърнаха другите трима.

– А какво става с фермата на Бътлър? Искате ли да участвате и там? Или сам да свърша тази работа, като взема тридесетина от вашите хора?

– Разбира се, че ще участваме и ние! – обади се един от тях. – Не виждам защо трябва да те оставим да туриш в джоба си всичките пари! Но все още е открит въпросът дали парите вече са пристигнали.

– Още не са. Рафтърите не са успели веднага да си намерят коне, а аз още на следващото утро се сдобих с едно хубаво животно. И така, те не могат да са вече във фермата. Но Бътлър и без това е достатъчно богат. Ще нападнем фермата, ще я ограбим и ще дочакаме спокойно пристигането на рафтърите и на онези подлещи, които ги водят.

– Сигурен ли си, че те наистина ще се отправят към нея?

– Стопроцентово. Олд Файерхенд трябва да отиде във фермата заради един инженер, който във всеки случай е вече там.

– Какъв е този инженер? Какво пък търси той там?

– Нищо. Това е друга история, която изобщо няма да ви интересува. Може би ще ви я разкажа някой друг път. Възможно е да ви вербувам после и за един друг удар, при който могат да се спечелят маса пари.

– Говориш със загадки! Да си призная откровено, не ми се ще особено да си имам работа с този Олд Файерхенд.

– Глупости! Какво би могъл да ни направи? Помисли си, че около нас са се събрали четиристотин юнаци, които биха тръгнали и срещу дявола!

– Хмм, тук си прав. А кога ще потеглим?

– Утре по обед, за да стигнем фермата привечер. Тя е голяма и от нея ще стане хубав огън, на който бихме могли да направим чудесно

печено.

Хъмпри Бил беше чул достатъчно. Той запълзя към своите другари и ги подкани да се заловят с освобождаването на осагите. По негово предложение всеки трябваше да се промъкне зад един от пленниците, ала вождът го прекъсна:

– Това, което предстои да става сега, не е работа на бледоликите мъже, а на червенокожите. Аз тръгвам сам и моите братя ще ми се прикат на помощ само ако бъда забелязан.

Той легна на земята и се запромъква като змия.

– Какво иска да направи? – попита англичанинът тихо.

– Ще ни даде урок по ловкост – отвърна Бил. – Наблюдавайте пленниците внимателно! Ако се объркат нещата, трябва веднага да изтичаме при тях и да помагаме. Необходимо е само да прережем ремъците и да бягаме към конете.

Лордът последва указанията му. Огънят, около който седяха четиримата предводители на трамповете, беше отдалечен на около десет крачки от края на гората. На едни от първите дървета бяха завързани пленниците. Бяха вързани прави за ръцете и краката. До всеки пленник седеше или лежеше по един въоръжен пазач. Англичанинът напразно напругаше зрението си, за да види вожда. Забеляза само че един от пазачите, който досега седеше, легна, и то с по-рязко движение, като че ли се беше отърколил. И другите трима пазачи се раздвижиха един след друг, странното беше само, че главите на всичките останаха да лежат в сенките на дърветата. При това не се беше чул ни най-малък шум.

Измина още малко време и изведнъж лордът забеляза, че вождът лежи между него и Бил.

– Какво, свърши ли? – попита Бил.

– Да – отвърна индианецът.

– Но твоите осаги са все още вързани! – прошепна му лордът.

– Не, те само останаха в същото положение, за да мога да говоря с вас. Ножът ми прониза сърцата на пазачите, след което им взех скалповете. Сега ще се промъкна пак до дърветата, за да отида с моите червени братя при конете на трамповете, където се намират и нашите коне. По-неже всичко мина тъй добре, не ни се иска да си тръгнем без конете.

– Защо ви трябва да се излагате и на тази опасност? – опита се да го предупреди Бил.

– Моят бял брат се заблуждава. Вече няма никаква опасност. Щом видите осагите да изчезват от дърветата, можете да тръгват е. Скоро ще чуете тропота на конете и виковете на трамповете, които ги охраняват.

После ние ще дойдем на мястото, където слязохме от конете, хау!

Последната дума потвърждаваше, че всяко възражение е излишно. След това той внезапно изчезна. Лордът започна да наблюдава пленниците. Те стояха изправени непохватно до дърветата, но после мигновено се изгубиха от погледа му, сякаш потънаха в земята.

– Wonderful! – прошепна той въодушевено на гърбавия. – Също както става в романите!

– Хмм! – отвърна дребосъкът. – Ще има да преживеете при нас още най-различни романи, но четенето е по-лесно от преживяването.

– Ще тръгваме ли?

– Още не. Искане ми се да видя физиономии на тези негодници, когато разберат цялата работа. Почакайте още малко.

Не мина много време и откъм другата страна на лагера се разнесоха уплашени викове, последваха ги нови крясъци и си личеше съвсем ясно, че произхождат от индиански гърла. После се дочу такова пръхтене, цвилене и тътен от конски копита, че земята потрепера.

Трамповете наскочаха. Всички викаха, крещяха и питаха какво се е случило. Тогава проехтя гласът на Червения Бринкли:

– Осагите са избягали! По дяволите, кой ги е... Той изведнъж прекъсна думите си. Беше се приближил бързо до пазачите и хвана един от тях, за да го изправи. Ала видя изцъклените му очи и окървавения череп, където косата липсваше. Бринкли издърпа в светлината на огъня и втория, и третия, и четвъртия и изкрещя ужасен:

– Мъртви! Скалпирани и четиримата! И червенокожите са избягали! А накъде?

– Индианци, индианци! – чуха се викове от посоката, където бяха конете на трамповете.

– На оръжие! На конете! – изрева Корнъл. – Нападнат и сме. Искат да отвлекат конете ни!

Последва сцена на неописуем хаос. Всички тичаха един през друг, но никъде не се виждаше врагът и едва след известно време, когато духовете малко се поуспокоиха, се установи, че липсват само плячкосаните от индианците коне. Претърсиха околността на лагера, но без никакъв успех. Решиха, че в гората са били скрити и други осаги, които са се промъкнали, за да освободят другарите си. При това са убили пазачите с нож в гърба и са ги скалпирани, след което са взели индианските коне. Необяснимо остана за трамповете само съвършено безшумното убийство на пазачите. А как ли биха се учудили, ако можеха да разберат, че всичко е извършено от един-единствен човек. Един-единствен човек,

който беше показал истинско индианско майсторство и ловкост!

Когато след известно време водачите на трамповете се събраха отново около своя огън, Корнъл каза:

– Тази случка не беше кой знае какво нещастие за нас, но ще ни принуди да променим утрешния си план. Ще тръгнем колкото се може по-рано отгук.

– Защо?

– Защото осагите са чули всичко, каквото приказвахме. Цяло щастие е, че не знаят нищо за намеренията ни при Игъл Тейл, защото за тях не говорихме тук, а при големия огън. Но знаят какво ще правим при фермата на Бътлър.

– И ти мислиш, че ще предупредят фермата?

– Разбира се!

– Нима тези диви негодници са приятели с Бътлър?

– Дали са приятели, или не, няма значение, ще го предупредят, за да ни отмъстят и да ни подготвят „топъл“ прием.

– Наистина е доста вероятно, затова и аз смятам, че е много уместно да тръгнем колкото се може по-бързо. Любопитен съм само къде се бавят още петимата, които тръгнаха да гонят вожда!

– И аз не мога да разбера. Ако беше побягнал из гората, щеше да бъде много трудно да го открием, ако не и невъзможно. Но следите му водят далеч в откритата прерия и той няма кон. Без съмнение са го спипали.

– Разбира се. Но сигурно нощта ги е изненадала на връщане и са объркали посоката. Или пък са спрели да нощуват, за да не се заблудят, и утре сутринта ще се присъединят към нас. Положително ще видим следите им, защото те тръгнаха в посоката, в която ще потеглим и ние.

Но той се заблуждаваше. Небето или по-точно облаците се погрижиха да заличат дирите. По-късно започна да вали дъжд, който трая няколко часа и унищожи всички следи, оставени от хората и конете.

Шеста глава

Изморителна езда в мрака

Бил, Чичото и англичанинът се отправиха бързо към конете си, доколкото им позволяваха тъмнината и дърветата. Благодарение усета на двамата ловци те успяха да намерят мястото, където бяха оставили конете. Лордът едва ли би могъл да се оправи сам, защото падините и хълмовете си приличаха през нощта още повече. Те отвързаха поводите на конете, яхнаха ги и взеха в ръце юздите на свободните животни.

Едва бяха свършили тази работа, когато чуха да се приближават петимата индианци.

– Тези трампове са слепи и глухи – каза Доброто слънце, – мнозина от тях ще се отправят към Вечните ловни полета, за да служат на духовете на осагите.

– Искаш да си отмъстиш ли? – попита Бил.

– А нима днес не загинаха осем осаги, чиято смърт трябва да бъде отмъстена? Та нямаше ли и ние останалите да бъдем измъчвани и убити? Ще се отправим към вигвамите на осагите, за да вземем много воини. След това ще проследим дирите на тези бледолики и ще убием от тях толкова, колкото Маниту ни изпрати в ръцете.

– Къде пасат сега стадата на осагите?

– На запад.

– Значи ще минете покрай фермата на Бътлър?

– Да.

– А колко време ти е необходимо, за да стигнеш от фермата до твоите хора?

– Ако не се бавим и конете ни са добри, още след половин ден ще срещнем първите стада.

– Много добре. Налага се да побързаме, за да спасим Бътлървата ферма.

– Какво каза моят бял брат? Бътлър е приятел и защитник на осагите. Да не го грози опасност?.

– Да. Но да не говорим сега за това. Трябва най-напред да се отдалечим от трамповете. Те са решили утре да нападнат фермата и се налага да побързаме, за да предупредим собственика й.

– Уф. Нека моите червенокожи братя вземат поводите на свободните коне, за да могат бледоликите ми братя да ме следват по-лесно.

Неговите хора се подчиниха и поеха поводите на свободните коне; тогава всички препуснаха в галоп между ниските хълмове в посоката, в която вождът беше бягал пред преследвачите си. В същата посока се намираше и фермата на Бътлър, която осажат възнамеряваше да посети.

В галоп! И то в такава тъмнина! Дори и през деня из тази прерия можеше да се ориентира само човек, който я познава добре, но да не се изгубиш из вълнистата прерия и през нощта, беше вече едва ли не чудо. Когато англичанинът се обърна с няколко думи в този смисъл към Бил, той отговори:

– Да, сър, наистина вече забелязах, че сте човек на място, ала тук и вие ще видите, чуете и преживеете някои неща, които досега сте считали за невъзможни.

– Значи и ти не би се заблудил сега?

– Аз ли? Хмм! Ако искам да бъда искрен, ще трябва да ви кажа, че никога няма и през ум да ми мине да се нося с такава бързина между тези хълмове. Аз бих яздил бавничко-бавничко и бих оглеждал внимателно накъде завива всяка падина. Но въпреки всичко утре рано сутринта пак нямаше да стигна мястото, закъдето съм тръгнал.

– Но тогава същото може да се случи и на вожда?

– Не, не може, един такъв индианец буквално надушва пътя и посоката. А което е най-важното – сега той язди собствения си кон. Сигурно е, че това животно няма да се отклони и на метър от дирята, която е оставил днес неговият господар. Небето е черно като катран, а от земята не мога да видя и толкова, колкото да се закрепя на върха на някоя игла, но въпреки всичко галопираме като посред бял ден по някой равен път, и аз се обзалагам, че преди да са изтекли шест часа, конете ни ще спрат точно пред вратите на Бътлъровата ферма.

– Какво? Какво? – извика англичанинът зарадвано. – Искаш да се обзаложиш ли? Великолепно! Значи такава е твоето мнение? Е, аз твърдя обратното и залагам пет долара или по-добре десет. Или да се обзаложим на по-голяма сума?

– Благодаря, милорд! Но туй за облога е просто езиков израз. Повтарям ви, че никога не се обзалагам. Задръжте си парите! Ще ви потрябват за друго. Не забравяйте колко ще трябва да платите на мен и на Чичото само за днешния ден!

– Сто долара. Петдесет за четиримата убити трампове, петдесет за освободените осаги, а нападението над фермата, което несъмнено ще отблъснем, е друго приключение и ще струва също петдесет долара.

– Не е толкова сигурно, че ще успеем да отблъснем нападението,

както вие си мислите. Но как стоеше въпросът с Олд Шетърхенд, Винету и Олд Файерхенд? Колко щяхте да ни платите, ако видите някой от тези трима мъже?

– Сто долара!

– Твърде е вероятно да срещнем Олд Файерхенд още утре или вдругиден, той също иска да отиде във фермата на Бътлър.

Вождът, който яздеше начело, чу тези думи, обърна се и без да забавя хода на коня си, попита:

– Олд Файерхенд, този прочут бледолик, ще дойде във фермата?

– Да. Чух го от Корнъл.

– От червенокосия човек, който държеше дългата реч? Откъде го е научил той? Видял ли е прочутия ловец и говорил ли е с него?

Докато препускаха напред, Бил разказа какво беше чул.

– Уф! – извика вождът. – Тогава фермата е спасена, защото главата на този бледолик струва повече от оръжията на хиляда трампове. Радвам се, че ще го видя!

– Познаваш ли го?

– Пушил съм с него калюмета. Почувства ли, започна да вали? Това е хубаво, защото дъждът ще даде на смачканата трева сила да се изправи за кратко време. Трамповете няма да могат утре сутринта да забележат следите ни.

Всъщност пътят не предлагаше никакви трудности: нямаше нито камъни, нито дупки, нито каквото и да било препятствие, което да забавя конете, а падините бяха толкова широки, че няколко коня винаги можеха да препускат един до друг съвсем спокойно. Навсякъде земята беше покрита с мека трева. Единствената пречка представляваше тъмнината.

От време на време ездачите оставяха конете си да повървят ходом, за да не се изтощат прекалено много, но най-често язدهа в тръс или галоп. След като изминаха няколко часа, изглежда, предишната увереност на Бил все пак се поразклати, защото той попита вожда:

– Уверен ли е моят брат, че яздим във върнатата посока?

– Нека моят бял брат не се тревожи – отвърна индианецът. – Ние се движим много бързо и скоро ще стигнем мястото, където днес се срещнахме.

Дали постоянните упражнения, или вроденият инстинкт караха този индианец да изговаря думите с такава увереност? На Бил изобщо не му се вярваше, че бяха изминали толкова голямо разстояние. Но заедно с дъжда откъм гърбовете им бе задухал остър вятър, който значително

улесняваше движението на конете.

Не мина много време и изведнъж конят на вожда забави своя ход, след това съвсем спря, без неговият ездач да се беше намесил. Конят изпръхтя леко.

– Уф! – каза червенокожият тихо. – Пред нас сигурно има хора. Нека моите братя се послушат, без да се движат, и да подушат внимателно въздуха!

Групата застана съвсем тихо и можеше да се чуе как вождът задуши въздуха.

– Огън! – пошушна той.

– Нищо не виждам! – обади се Бил.

– Но аз подушвам дима, който, изглежда, идва иззад следващия хълм. Нека моят брат слезе от коня си, за да се изкачим двамата на възвишението.

Те оставиха конете си и се запромъкваха един до друг към хълма. Не се бяха отдалечили и на десет метра, когато около гърлото на индианеца се ключиха две силни ръце и го събориха на земята. Въпреки че той заудря наоколо с ръце и крака, не му беше възможно да издаде никакъв звук. В същото време две други ръце стиснаха гърлото на гърбавия и също го събориха на земята.

– Държите ли го здраво? – попита съвсем тихо онзи, който беше сграбчил индианеца. Въпросът беше зададен на немски език.

– Така съм го пипнал, че и дума не може да каже – гласеше също тъй тихият отговор.

– Тогава бързо зад хълма! Трябва на всяка цена да разберем с кого си имаме работа. Тежи ли ви много?

– Ни най-малко! Този човек е лек като муха, която цели седмици нито е яла, нито е пила. Божее ама изглежда, че има отзад някаква гърбица, сякаш му е изкривен гръбначният стълб! Да не би да е...

– Какво?

– Да не би да е моят добър приятел Хъмпил Бил!

– Ще разберем при огъня. Засега поне можем да бъдем сигурни, че никой не ще ни последва. Останалите няма да се помръднат от мястото си, понеже ще очакват завръщането на двамата.

Всичко бе станало толкова бързо и безшумно, че спътниците на двамата пленени нямаха никакво понятие от случилото се, въпреки че бяха толкова близо. Олд Файрхенд – защото това беше самият той – взе на ръце своя пленник, а Дрол повлече другия по тревата след себе си. Отвъд възвишението на земята лежаха изморени коне, гореше малък

огън и на неговата светлина можеха да се различат около двадесетина фигури, които държаха в ръцете си пушки, готови да посрещнат с куршуми всеки неприятел.

– Гръм и мълния! – каза Олд Файерхенд, когато занесе пленника си в осветения от огъня кръг. – Та това е Менака танка, вождът на осагите! Няма защо да се страхуваме от него.

– По дяволите! – извика и Дрол. – Наистина е Бил, Хъмпил Бил! Човече, приятелю, любимо същество, не можа ли да ми кажеш, че си ти, когато те пипнах за гушата? А сега лежиш тук и не можеш нито да говориш, нито да си поемеш дъх! Ставай и ела в обятията ми, братко! Ах, вярно, та той изобщо не разбира немски! Естествено че няма да ме разбере! Скачай най-после, сърце мое! Не съм искал да те удуша, наистина, макар и наполовина вече да съм го сторил.

Бил лежеше на земята със затворени очи и се мъчеше да си поеме въздух; най-после той отвори очи, отправи дълъг и все по-проясняващ се поглед към наведения над него Дрол и попита с дрезгав глас:

– Нима е възможно? Леля Дрол!

– Разбира се, че съм аз – отвърна възторжено Дрол, но вече на английски.

– Бях съборен така бързо, че... ха, Олд Файерхенд! Той забеляза изправения ловец и тази нова изненада му възвърна окончателно способността да се движи. Хватката на Олд Файерхенд се оказа далеч по-мощна от хватката на Леля Дрол. Вождът все още лежеше на земята неподвижен и със затворени очи.

– Да не е умрял? – попита Бил.

– Не – отвърна великанът, подавайки ръка на дребния ловец. – Само е изгубил съзнание, но скоро ще дойде на себе си. Здравей Бил! Кой е заедно с вас? Предполагам, че са индианци от племето на вожда?

– Да, четирима са.

– Само четирима? Значи имате свободни коне?

– Да. Но освен това при нас са и Чичо Гънстик и един английски лорд.

– Лорд ли? Значи ще видим благородник. Доведете хората! Бил се затича. Но той измина само половината път, после спря и извика радостно:

– Чичо, елате насам! Срещнахме приятели. Тук са Олд Файерхенд и Леля Дрол.

Чичо Гънстик последва поканата му. Рафтърите се надигнаха от тревата, за да поздравят новопристигналите. А как се учудиха те, щом

видяха вожда в безсъзнание и разбраха какво се беше случило! Осагите слязоха от конете си и застанаха до тях, отправяйки отдалече към прочутия ловец погледи, изпълнени с почит и уважение. Лордът опули очи и се приближи бавно към него; Лицето му имаше такъв глупав вид, а ностът му представляваше такава гледка, че човек можеше да се разсмее с глас. Олд Файерхенд му подаде ръка и каза:

– Добре дошли, милорд! Сигурно сте били в Турция и в Индия, а може би и в Африка?

– Откъде знаете, сър? – попита англичанинът.

– Предполагам, защото на носа ви все още има остатък от Bouton d'Alep (Алепски оток. по името на сирийския град Алеп. Б. пр.). Който е предприемал такива пътешествия, ще се оправи и тук. въпреки че...

Той млъкна и огледа с усмивка екипировката на англичанина и особено скарата, окачена на раницата му. В същия миг вождът дойде на себе си. Той отвори очи, пое дълбоко дъх, скочи и изтегли ножа си – за всичко това му бяха необходими секунда-две. Но когато забеляза ловеца, ръката му се отпусна и той извика:

– Олд Файерхенд! Ти ли ме плени?

– Да. Беше толкова тъмно, че не можах да разпозная моя червенокож брат.

– Тогава аз съм доволен, защото не е позорно да бъдеш победен от Олд Файерхенд. Моят бял брат отива към фермата на Бътлър. нали?

– Да. Откъде знаеш?

– Бледоликите казаха така.

– Смятам да отида по-късно във фермата. Целта ми сега е Осагенук.

– Кого ще търси моят прочут брат там?

– Един бял на име Корнъл Бринкли и приятелите му, които са трампове.

– Тогава моят брат може спокойно да язди заедно с нас към фермата, защото червенокосият ще дойде утре там, за да я нападне.

– Откъде знаеш?

– Той самият го каза и Бил го чу. Трамповете ме нападناха с моите осаги, убиха осем от нас и ме плениха с останалите. Успях да избягам, срещнах Бил и Чичото, които заедно с този англичанин ми помогнаха да освободя моите червени братя.

– А тебе са те преследвали петима трампове дотук, нали?

– Да.

– Бил и Чичото са били тук на лагер?

– Така беше.

– И англичанинът се е срещнал малко преди това с тях?

– Казваш истината, но откъде знаеш всичко?

– Ние яздихме нагоре срещу течението на Блек Бейр и едва днес рано сутринта се отклонихме от реката, за да се отправим към Осаге-нук. Намерихме тук трупове на пет трампа и...

– Сър – прекъсна го Хъмпи Бил, – а как разбрахте, че са трампове?

– Този къс хартия ми издаде всичко – отвърна Олд Файрхенд. – Претърсили сте разбойниците, но тази хартия беше останала в джоба на един от тях.

Той извади изрезка от вестник, обърна я към огъня и започна да чете: „Комисарят-от Бюрото по териториалните въпроси на Съединените американски щати е разкрил една грешка, която едва ли някой би помислил за възможна. Този чиновник обърнал внимание на правителството върху учудващия факт, че в Съединените щати съществува област, по-голяма дори от някои държави, която се радва на привилегията изобщо да не бъде управлявана и стопанисвана. Този забележителен район обхваща територия с размерите на грамаден четириъгълник, широк 40 мили и дълъг 150 мили, с площ почти 4 милиона акра земя. Намира се между Индианската територия (днешният щат Оклъхома. Б. пр.) и Ню Мексико, северно от Тексас и южно от Канзас и Колорадо. Както вече се е установило, тази земя е била просто пропусната при официалните геодезични измервания и дължи споменатата си привилегия само на грешка при определяне границите на съседните територии. Вследствие на всичко това тази ничия земя не принадлежи на никой от щатите, няма правителство, макар и под каквато и да било форма, и не се подчинява на ничие правосъдие. Закон, право, данъци – там това са непознати неща. В доклада на комисаря тази територия се описва като една от най-красивите и плодородни местности в целия Запад, извънредно подходяща за животновъдство и земеделие. Населяват я само няколко хиляди «свободни американци», които обаче не са мирни земеделци или пастири, а банди от безделници, конекрадци, десперадоси (отчаян бандит. Б. пр.) и избягали престъпници, събрали се от всички краища на света. Всяват ужас на съседните територии и най-много страдат скотовъдците, непрестанно нападани от жестоките разбойници. Тъкмо от тези измъчени съседи се изисква настоятелно да се сложи край на свободната разбойническа държава чрез създаване на правителствени органи.“

Индианците останаха съвсем безразлични, като чуха тези думи, но белите се спогледаха учудено.

– Нима е истина? Възможно ли е такова нещо? – попита лордът.

– Мисля, че е истина – отвърна Олд Файерхенд. – Впрочем не е толкова важно дали статията лъже, или не. Важното е, че само един трамп може да носи у себе си подобно парче вестник толкова дълго време и на такова разстояние. Това е причината, поради която взех петимата за трампове. Когато дойдохме и видяхме трупове, естествено веднага разбрахме, че се е водила борба. Претърсихме трупове, огледахме останалите следи и стигнахме до следното заключение: тук са се били разположили двама бели, за да си починат – единият е бил висок, а другият дребен. После дошъл трети бял, който се присъединил към тях и излял остатъка от храната им. Тримата се състезавали в стреляне и убили два лешояда. Третият бял доказал, че е добър стрелец и бил приет в компанията на другите двама. После дошъл един индианец, който бързал много. Идвам откъм Осаге-нук и бягал, преследван от пет трампа. Белите му помогнали, застреляли петимата преследвачи, качили се заедно с индианеца на конете и се отправили по заобиколен път към Осаге-нук, вероятно за да нападнат трампове. Реших да им помогнем, но по-неже междувременно настъпи нощта, трябваше да изчакаме утрото, защото през нощта ни е невъзможно да следваме дирята.

– А защо ни нападна моят бял брат? – попита вождът.

– Защото ви помислих за трампове. Знаех, че при Осаге-нук са се събрали много трампове. Петима от тях бяха тръгнали да преследват индианеца, но бяха убити тук и не можах да се върнат. Това сигурно щеше да събуди загрижеността на другите и беше много вероятно да им бъде изпратена помощ. Ето защо поставих наоколо постове, които ми съобщиха, че се приближава отряд конници. Тъй като вятърът духаше откъм Осаге-нук можахме да забележим приближаването ви твърде рано. Вдигнах хората си на оръжие и тръгнах с Дрол внимателно срещу вас. Видяхме, че двама слязоха от конете си, за да се промъкнат към нашия лагер. Останалото ви е известно.

– А какво мисли моят брат да прави сега? Трампове негови лични врагове ли са?

– Да. Преследвам Червения Бринкли, за да го хвана. Но за да знам какво точно ще предприема, необходимо е да науча какво се е случило при Осаге-нук и как изглежда сега положението там. Ще ми разкажеш ли, Бил?

Хъмпи Бил разказа всичко подробно и приключи със следните думи:

– Както виждаш, трябва да се действа бързо. Сигурно ще тръгнете

веднага с нас към фермата?

– Ни най-малко. Оставам тук, макар да знам, че опасността е много по-голяма, отколкото си я мислиш. И тъй – смяташ, че негодниците ще тръгнат едва следобед?

– Да.

– А аз ти казвам, че ще тръгнат още рано сутринта!

– Но Корнъл каза така!

– Да, но сигурно междуременно си е променил решението, Бил. Къде бяха вързани пленените осаги?

– Близо до огъня седеше червенокосият.

– Те можеха ли да чуят, че фермата на Бътлър ще бъде нападената?

– Да.

– Е, а после избягват. Не е ли близко до ума Корнъл да предположи, че ще отидат веднага при Бътлър, за да го предупредят?

– По дяволите, вярно! Това е толкова естествено.

– Да, така е. И те ще тръгнат колкото се може по-рано, за да могат по този начин да увеличат шансовете си. Обзалагам се, че са решили да потеглят, щом се развидели.

– Обзалагате ли се? – извика лордът. – Well, вие сте човекът, който ми трябва, сър! Обзалагате се, че ще тръгнат толкова рано? Добре, тогава аз твърдя, че ще напусни Осаге-нук едва утре вечерта. Залагам десет долара, или двадесет, тридесет. Ако искате, и петдесет!

Той притегли едната от чантичките си и я отвори, за да извади пари. Едно леко движение от страна на Бил, което остана незабелязано за лорда, бе достатъчно за Олд Файерхенд, за да разбере, че пред него е застанал чудак. Затова той отвърна:

– Затворете си кесията, сър, не ми е минавало през ума да употребя думата „обзалагам се“ в конкретното ѝ значение.

– Но аз обичам да се обзалагам! – обясни лордът.

– А пък аз – не!

– Жалко, колко жалко! Толкова хубави неща съм чувал за вас. Един истински джентълмен като вас трябва на всяка цена да се обзалага!

– Сега са заложили на карта животът и имуществото на много хора и наш дълг е да предотвратим това нещастие. А то няма да стане чрез сключване на облози.

– Съвършено вярно, сър! И аз се обзалагам само между другото. Когато дойде време да действате, вие ще ме видите на моето място може би така спокоен и непоколебим като вас. Не всичко зависи само от физическата сила.

Той се беше разгневил и огледа херкулесовата фигура на ловеца с почти пренебрежителен поглед. За момент Олд Файерхенд имаше вид, сякаш не знаеше какво да отвърне на англичанина. Отначало лицето му се помрачи, но после бързо прие пак приветливия си израз и той каза:

– Само по-спокойно, сър! Нека не си разменяме грубости, преди да сме се запознали. Вие сте още новак в тази страна.

Думата „новак“ наистина оказа желаното въздействие; лордът се разгневи още повече и извика:

– А кой ви каза, че съм новак? Имам ли такъв фасон? Аз съм поне съоръжен така, както го изисква прерията, а вие сте в такъв вид, сякаш току-що сте излезли от някой клуб или се връщате от посещение при някоя дама!

Ето значи каква била работата! Олд Файерхенд наистина още носеше онзи изискан костюм, с който беше облечен на парахода. Не бе имал възможност да го свали, защото ловните му дрехи и принадлежности го очакваха във фермата на Бътлър. Разбира се, костюмът беше доста пострадал от ездата към рафтърите и другите преживелици, но на светлината на малкия, полуугасен от дъжда огън не изглеждаше толкоз лошо. Англичанинът не виждаше в Олд Файерхенд образа на един прочут прериен ловец. Последният кимна усмихнато и каза:

– Не мога да не призная, че имате известно право, сър, но може би ще успее все още да се устроя в познатия стар Запад, във всички случаи обаче ще се добрим.

– Ако говорите сериозно, тогава не се сърдете повече на облозите, защото истинският джентълмен се познава по сумата на сключения облог. Впрочем не разбрах защо искате да останете тук, а не тръгнете веднага към фермата. Вие ме поразочаровахте с това още в началото.

– Имам си основателни причини.

– Ще ми ги каже ли моят бял брат? – попита осагът.

– Да. Ще бъде напълно достатъчно, ако ти самичък отидеш да предупредиш Бътлър. Той е мъж на място и ще направи необходимите приготовления. Аз ще остана с моите рафтъри тук и ще задържа трамповете, за да попреча на бързото им придвижване до фермата; така те няма да я стигнат, преди да са се приготвили там за посрещането им.

– Моят брат има винаги най-добрата идея, но Бътлър не е в своя вигвам.

– Не е ли? – попита Олд Файерхенд изненадан.

– Не. Когато отивах към Осаге-нук, минах покрай фермата и се отбих, за да се видя с моя бял брат Бътлър. Но не го заварих в къщи.

Неговият далечен брат с дъщеря си му беше дошъл на гости и тримата бяха отишли до форт Дожд, за да купят дрехи за бялото момиче.

– Значи зет му е пристигнал вече! Знаеш ли колко време ще остане Бътлър във форт Дожд?

– Още няколко дни.

– Ти кога беше във фермата?

– Завчера сутринта.

– Тогава непременно трябва да отида във фермата – извика Олд Файрхенд и скочи на крака. – Колко време ще ти е необходимо, докато събереш твоите осаги?

– Ако тръгна веднага, ще можем да бъдем във фермата утре около полунощ.

– Късно, много е късно! Сега осагите в приятелски отношения ли са със шайените и арапахите? (свободолюбиви северноамерикански племена, участвали в битката при Литъл Бигхорн (1876 г.), останки от които, живеят сега в щатите Монтана и Оклъхома. Б. пр.)

– Да. Бойната секира е заровена между нас.

– Тези две племена живеят отвъд реката и оттук може да се стигне до тях за четири часа. Ще тръгне ли моят брат веднага, за да им съобщи моята молба?

Вождът не каза нищо, приближи се до коня си и скочи на седлото.

– Върви – продължи Олд Файрхенд – и кажи на вождовете м, че ги моля да дойдат при фермата на Бътлър с по сто воини колкото се може по-бързо.

Осагът цъкна с език, подкара коня си и след миг потъна в нощта. Лордът гледаше след него учудено. Нима можеше един такъв воин да се подчинява тъй безропотно и безпрекословно на човека в официалния костюм? Но ето че и той самият се метна на седлото си.

– Мешърс, не бива да губим нито минута – каза той. – Конете ни са наистина изморени, но все ще издържат до фермата. Напред!

Само след миг всички бяха готови. Огънят бе изгасен и ездачите тръгнаха на път.

Отначало се движеха бавно, после минаха в тръс, а когато очите свикнаха с тъмнината, препуснаха в галоп. Лордът се приближи до Бил и попита:

– Олд Файрхенд не може ли да събъра пътя?

– Толкова, колкото и вождът на осагите. Някои твърдят, че можел да вижда през нощта като котка.

– А носи костюм, сякаш отива на прием. Странна птица!

– Потърпете, докато го видите в дрехите му от бизонска кожа. Тогава изглежда съвсем иначе.

– Е, и така не изглежда лошо. А каква беше всъщност тази жена, която ви нападна?

– Жена ли? Тази лейди е мъж.

– Да, но ѝ викат леля!

– Само на шега, защото има писклив глас и се облича странно. Казва се Дрол и е много способен ловец, радва се на особено добро име. Но стига сме приказвали. При такава езда човек трябва да събира малкото си разсъдък.

Той имаше право. Олд Файерхенд яздеше начело като дявол и другите се носеха волно-неволю подир него със същата скорост. Лордът обичаше страстно бързата езда и нерядко беше рискувал живота си, но още не беше му се случвало да язди, както сега. Наоколо цареше непрогледна тъмнина, също като в неосветен тунел; човек имаше чувството, че животните се движат в безкрайна тъмна пещера, и въпреки всичко нито един кон не се спъна и не падна! Конете препускаха точно един след друг и всичко зависеше от Олд Файерхенд. Конят му не беше идвал още из тези места, а освен това беше най-обикновено животно, което той просто бе принуден да вземе, защото не бяха намерили по-добър. Лордът отново се изпълни с уважение към този човек.

Препускането продължи половин час, после цял, а след това с малки прекъсвания, та конете да имат възможност да поотдъхнат. Дъждът продължаваше да вали, но беше отслабнал дотолкова, че изобщо не правеше никакво впечатление на тези загубели и закалени мъже. Изведнъж отпред се разнесе гласът на ловеца:

– Внимание, мешърс! Спускаме се надолу, а после минаваме през един брод. Но водата стига едва до коремите на конете.

Темпото беше намалено. Чу се плисък на вода и въпреки непрогледната тъмнина всички можеха да забележат фосфоресциращата повърхност на реката. Краката на ездачите се намокриха до глезените във вода, после се изкачиха на отсрещния бряг. След около минута спряха и лордът долови острия звън на камбана. Пред очите му тъмнината продължаваше да бъде все така непрогледна.

– Какво е това? Кой бие камбаната и къде се намираме? – попита той Хъмпи Бил.

– Намираме се пред вратите на Бътльоровата ферма – гласеше отговорът. – Ако конят ви направи още няколко крачки, ще можете да пипнете зида.

Залаяха кучета. Техният лай беше дълбок, мощен и груб, което подсказваше, че са доста големи. След това се разнесе глас:

– Кой е? Кой иска да влезе?

– Върна ли се вече мастър Бътлър? – попита Олд Файерхенд.

– Не.

– Тогава вземете ключа от госпожата и ѝ кажете, че Олд Файерхенд е тук!

– Олд Файерхенд? Well, сър, ей сега. Госпожата не спи, пък и всички други са будни. Осагът мина оттук и ни каза, че ще дойдете скоро.

„Какви хора има тук! – помисли си лордът. – Значи вождът е препускал още по-бързо и от нас!“

След малко се чуха заповеди, които накараха кучетата да млъкнат, после се разнесе шумът от ключа в ключалката, тропотът от махането на големите дървени резета, скърцането на пантите и накрая лордът видя няколко фенера. Светлината им правеше тъмнината в огромния двор, чиито зидове не можеха да се видят, още по-непрогледна. Притичалите ратаи поеха конете от ездачите, а гостите бяха въведени във висока къща с мрачен вид. Една слугиня помоли Олд Файерхенд да се качи горе при госпожата. Останалите бяха поканени в голяма опушена стая на партера, от чийто таван висеше тежка газена лампа. Наоколо имаше няколко маси с пейки и столове, където мъжете се настаниха. По масите бяха поставени различни неща за ядене, бутилки и чаши – последица от съобщението на вожда за приближаващата се група ездачи.

Рафтърите и осагите насядаха на две дълги маси и веднага започнаха да се хранят юнашки; уестманът не обича излишното многословие. И лордът седна, като направи знак на Хъмпи Бил и Чичо Гънстик да заемат място от двете му страни; към тях се присъединиха Леля Дрол с Фред Енгел и Черния Том, а накрая при тях седна и Блентър, старият Мисуриец. Започна се такова ядене и пиене, на което би завидял всеки. Лордът, изглежда, беше дошъл до старата мъдрост, че когато се намиращ между вълци, трябва да виеш с тях, беше се отказал от всички свои съсловни предрасъдци и се държеше ни по-зле, ни по-добре от хората около себе си.

Малко по-късно се появи Олд Файерхенд заедно с господарката на дома, която поздрави гостите си най-сърдечно. Олд Файерхенд им съобщи, че ще трябва да си отпочинат през останалата част от нощта, за да могат на сутринта бодри да застанат по местата си; засега били достатъчни ратаите и каубоите, с чиято помощ той щял да вземе необходимите мерки.

Лордът не можеше да откъсне погледа си от него, защото междувременно прочутият ловец беше облякъл ловните си дрехи. Кожените, украсени отстрани с ресни панталони, които достигаха до колената му, бяха богато украсени с извезани фигури, а краищата им – прибрани във високи ловджийски ботуши, стигащи над колената му; жилетката, която носеше, беше от мека, бяла, добре ошавена сърнешка кожа, късото ловджийско яке бе от еленова кожа, а върху него носеше здрава връхна дреха от кожата на бизонов корем. Яката му фигура бе опасана от широк кожен колан, където бяха затъкнати ножът и револверите му, а на главата му имаше шапка от боброва кожа с широка периферия, украсена в задната си част с полюляваща се боброва опашка. Около врата му висяха нанизани на шнур зъби от сива мечка и лулата на мира, чиято глава бе майсторски изваяна от свещена глина (глинените находища по границата между щатите Дакота и Минесота се считали от индианците за свещени. Б. пр.). Всички шевове на връхната му дреха бяха украсени с нокти на гризли (сива мечка – най-опасният хищник на американския континент. Б. пр.) и понеже човек като Олд Файерхенд никога не би се накичил с чужди трофеи, то от това негово украшение, както и от наниза около врата му може да се разбере колко много от тези страшни животни бяха станали жертва на сигурния му изстрел или на силната му десница. След като ловецът отново се отдалечи с жената на фермера, англичанинът се обърна към другите:

– Сега вече на драго сърце ще вярвам на всичко, което се разказва за него. Той е истински гигант!

– Pshaw! – отвърна Дрол. – Един уестман не бива да бъде преценяван само по фигурата му, духът има далеч по-голяма стойност. Твърде рядко явление е такива великани да притежават и смелост. У него тези неща са наистина съчетани. Но Олд Шетърхенд не е нито толкова висок, нито толкова широкоплещест. А Винету, апачът, е още по-строен. Но и двамата могат да се мерят във всяко отношение с него.

– Също и по физическа сила ли?

– Да. Мускулите на уестмана постепенно добиват твърдостта на стомана, а сухожилията му стават като желязо, дори и да няма фигурата на някой великан.

– Тогава сигурно и вие сте от желязо и стомана, мастър Дрол? В гласа на англичанина можеше да се долови лека ирония, но niskият Дрол отвърна дружелюбно усмихнат:

– Искате ли да се убедите, сър?

– Йес. С най-голямо удоволствие.

– Но ми се струва, че се съмнявате, така ли е?

– Разбира се! Хем леля, хем стоманени мускули и жили! Да се обзаложим ли?

– На какво и как?

– Да се обзаложим кой от нас двамата е по-силен.

– Защо не?

Най-после англичанинът беше намерил човек, който не отхвърли предложението му за обзалагане. Той скочи зарадван и извика:

– Но, Лельо Дрол, аз съм побеждавал хора, които трябва да се наведат, за да ви погледнат в очите! Наистина ли поемате риска?

– Разбира се!

– На пет долара?

– Well.

– Ще ви дам назаем.

– Благодаря! Дрол никога не взема назаем.

– Значи имате пари!

– Несъмнено ще стигнат за сумата, която бихте могли да спечелите, сър.

– А на десет долара?

– Може.

– Или двадесет?

– Защо не!

– А може би дори и на петдесет? – извика лордът безкрайно зарадван.

– Съгласен! Но нека стигнем дотук, защото не искам да ви взема всичките пари, сър.

– Как? Какво? Да вземете на лорд Кестълпул всичките пари! Полуяхте ли, Лельо? Пригответе парите! Ето моите петдесет долара.

Той придърпа напред едната чантичка, измъкна от нея десет банкноти по пет долара и ги сложи на масата. Дрол бръкна с ръка в един от висящите ръкави на „спалния си чувал“ и измъкна торбичка. Когато я отвори, се оказа, че е пълна само със златни зърна с големина на лешник. Той постави пет от тях на масата, прибра торбичката и каза:

– Милорд, вие имате хартия, нали? Пфу! А Леля Дрол работи само с чисто злато. Тези златни зърна имат по-голяма стойност от петдесет долара. Сега можем да започваме, но как?

– Ще ми покажете нещо, а аз после ще го повтора, след това ще си разменим ролите.

– Не. Аз съм само една леля, а вие сте лорд. Следователно вие ще

започнете пръв.

– Добре! Дръжте се здраво и се отбранявайте, ще ви вдигна на масата!

– Опитайте се де!

Дрол застана със широко разтворени крака, а лордът го сграбчи за кръста, за да го вдигне, ала краката на Лелята не се отделяха от пода дори на сантиметър. Сякаш Дрол беше от олово. Англичанинът напразно се мъчеше да направи нещо и накрая трябваше да признае, че не е в състояние да изпълни намерението си, но се утеши с думите:

– Щом аз не можах да ви вдигна, то вие пък съвсем няма да можете да ме помръднете.

– Да видим – засмя се Дрол и хвърли поглед към тавана, където точно над масата беше забита дебела желязна кука за окачване на втора газена лампа. Другите, които забелязаха този поглед, познаваха веселия характер на Дрол и знаеха, че разполага с необикновена физическа сила. Сега те започнаха тайно да се побутват.

– Хайде, започвайте! – обади се нетърпеливо лордът.

– Значи само вдигане до масата? – попита Дрол.

– Да не би да искате да ме вдигнете още по-нависоко?

– Толкова високо, колкото е възможно тук. Внимавайте, сър! Въпреки неудобното си облекло Дрол се озова с един скок на масата и хвана лорда под мишниците. Последният полетя бързо нагоре, високо над масата, и секунда след това висеше окачен за колана си на споменатата кука. Дрол скочи на земята и попита усмихнато:

– Е, вдигнах ли ви, сър?

Англичанинът размахваше около себе си крака и ръце и викаше:

– Небеса, къде съм! Woe to me (горко ми, тежко ми! Б. пр.), на тавана! Свалете ме, свалете ме! Ако куката поддаде ще си счупя главата!

– Първо кажете кой спечели облога!

– Вие, разбира се, че вие!

– А какво става с втората част от облога, в която трябваше аз да ви покажа нещо?

– Опрошавам ви я. Сега ме свалете! Бързо, бързо!

– Дрол се качи отново на масата, хвана англичанина с две ръце през кръста, повдигна го нагоре, за да освободи колана му от куката и го свали първо до себе си на масата, а после и на пода. След това скочи до него, сложи ръка на рамото му и попита:

– Е, сър, хареса ли ви Лелята?

– Much how much, too much! – (много, колко много, страшно

много!) – отвърна лордът, загубил всякаква самоувереност.

– Тогава старата хартия да върви в чувала! – Той пхна банкнотите и златните зърна в торбичката и продължи хитро усмихнат: – И моля ви, милорд, ако искате да се обзалагате, обърнете се пак към мене! Никога няма да ви откажа.

Лордът, седна отново, опипа си ръцете, краката и кръста, за да се убеди дали някоя част от тялото му не е пострадала, и след това разбра, че се намира в много добро състояние, подаде ръка на Лелята и се усмихна доволен.

– Великолепен облог! Нали? Все пак тези уестмани са прекрасни момчета! Човек трябва да има само правилно отношение към тях!

– Но ми се струва, че в случая аз бях онзи, който избра правилно отношение към вас, сър!

– И това е вярно! Вие сте голям юначага. Лельо! Започвам да се интересувам за вас. Чух, че сте немец. Какъв човек беше баща ви и защо дойдохте в Съединените щати?

– Баща ми беше лорд, но беше нещо много повече от лорд.

– Pshaw, не е възможно!

– И още как! Вие сте само лорд и вероятно нищо повече, А моят баща беше много неща наведнъж.

– А какво именно? – настоя лордът.

– Участваше в сватби, кръщенета и погребения: беше звънар, клисар, келнер и гробокопач, точилар, пъдар, а дори и фелдфебел от гражданската гвардия. Това не ви ли стига?

– Well, повече от достатъчно е!

– Вярно, защото, ако трябва да се изразя по-накратко, ще кажа, че той беше един добър човек.

– Умрял ли е?

– Отдавна. Вече нямам никакви роднини.

– И от мъка сте прекосили океана?

– Не от мъка. Желанието да пътувам, желанието да пътувам сър! Но често копнея за отечеството си.

В този момент се върна Олд Файрхенд и посъветва всички, че сега е по-разумно да си отпочинат, защото рано сутринта отново трябва да са на крак. Всички го послушаха с похвална готовност и се отправиха към едно помещение, където на дървени рамки бяха опънати кожи, които служеха за легла.

Домакините се бяха погрижили да създадат известни удобства и бяха постлали меки постелки и одеяла. В тези легла, приготвени по

истински „западен“ маниер, мъжете спаха превъзходно.

Седма глава

В борба за Бътльоровата ферма

Още рано сутринта защитниците на фермата бяха събудени. Денят предвещаваше да бъде топъл, дори горещ и слънчев, а свежата утринна светлина придаваше на сградата много по-приветлив вид. Тя беше правена за многобройни обитатели. Строена от тухли, къщата бе много дълга и широка и се състоеше от приземен и горен етаж, който завършваше с плосък покрив. Прозорците бяха високи и толкова тесни, че през тях не можеше да се промъкне човек. Тази предпазна мярка бе твърде необходима в една местност, която беше често кръстосвана от бандити. Нерядко се случваше някоя самотна ферма да се защитава в продължение на много дни срещу такива разбойнически нападения. Не по-малко грижливо беше ограден големият обширен двор. Високият зид беше снабден с амбразури, а между тях бяха иззидани широки площадки, на които защитниците можеха да стъпят, когато бе необходимо да се стреля над стената.

Недалеч от фермата шумеше реката, през която вчера ездачите бяха преминали, за да стигнат до фермата. Бродът на реката можеше спокойно да бъде обстрелван от стената, а през нощта, по нареждане на Олд Файрхенд, той беше направен непроходим чрез издигането на няколко прегради. Като втора и твърде необходима предпазна мярка ловецът бе наредил да откарат стадата на Бътльър към пасищата на неговия съсед; и това бе извършено също през нощта. После беше изпратен един човек към форд Дожд, за да предупреди Бътльър и зет му за появата на трампове, в случай че двамата се бяха отпавили вече обратно към фермата.

Олд Файрхенд заведе спътниците си на покрива на сградата, откъдето се откриваше широка гледка на изток и север – към вълнистата прерия, покрита с трева, и на юг и запад – към обширни и добре обработени ниви, засети с царевица и други култури.

Кога ще пристигнат индианците, които очакваме? – попита Дрол.

Според вчерашните изчисления на вожда, би трябвало скоро да се появят – отвърна Файрхенд.

Не разчитам много на тези изчисления. Най-напред ще е необходимо да се съберат червенокожи воини от различни места, а и никога няма да потеглят на боен поход, преди да изпълнят някои обреди според старите си традиции. Трябва да сме доволни, ако се появят около обед. Но

тогава и трапозете може да се намират вече наблизо. Нямам много голямо доверие в тези шайени и арапахи.

И аз също – съгласи се Бил. – И двете племена са твърде малобройни и ръцете им не са хващали томахок от дълго време. Не можем да разчитаме на тях, но наоколо няма никакви силни съседи и ще трябва да се подготвим за дълга обсада.

– Не бива да се плашим от една дълга обсада, защото избите са пълни с провизии – обясни Олд Файрхенд.

– Но откъде ще вземем вода, което е най-важното? – попита Дрол. – Ако трапозете ни обсадят, не можем да ходим до реката!

– Не е необходимо. В една от избите има малък кладенец, който осигурява на хората добра вода за пиене, а за животните пък има прокаран канал.

– Има ли канал?

– Има. Тук всичко е премислено и подготвено именно за случай на обсада. Зад постройката може да забележите на земята дървен капак. Ако се повдигне, се виждат стъпала, водещи до сводест канал, който е свързан с реката.

– Дълбок ли е?

– Водата достига почти до гърдите.

– А открит ли е отворът му към реката?

– О не, нали трябва да остане скрит за всеки неприятел; на това място брегът е обрасъл с гъсти храсти и пълзящи растения.

Дрол нямаше никакви определени планове, когато разпитваше така подробно за канала, но това, което научи, по-късно щеше да му бъде от голяма полза.

Масите, столовете-и пейките, на които вечерта бяха вечеряли, сега бяха изнесени на двора, за да могат да закусят на открито. После събраха на куп всички оръжия и мунициии, каквито имаше във фермата.

След това Олд Файрхенд заедно с госпожа Бътлър седна на платформата на сградата и отправи поглед на юг, откъдето трябваше да се зададат очакваните индианци. Най-сетне, вече беше превалило пладне, се зададе една много дълга редица от червенокожи фигури, които се движеха една зад друга в индианска нишка; бяха очакваните индианци, а най-отпред яздеше Доброто слънце.

Докато влизаха през портата, Олд Файрхенд преброи над двеста воини. За съжаление много малко от тях бяха въоръжени добре. Повечето нямаша дори коне, а и онези, които притежаваха коне, бяха отказали да ги вземат със себе си; предпочитаха да изложат себе си на опасността

да бъдат ранени или убити, отколкото конете си. Олд Файерхенд разпредели тези някога толкова горди, а сега така западнали индианци на две групи; по-малката група щеше да остане във фермата, а останалите под предводителството на Доброто слънце трябваше да заемат позиции откъм границата със съседа, на чиито пасища се намираше откараният там добитък. Тези хора имаха задачата да отблъснат вероятните опити на трамповете да нахлуят във владението на съседите. За да повишат вниманието им и да поощрят смелостта им, беше обявена награда за всеки убит трамп; след това вождът потегли със своя отряд.

Сега във фермата се намираха над петдесет индианци, двадесет рафтъри и четиримата уестмани. Не бяха кой знае колко хора в сравнение с големия брой трампове, но един ловец или рафтър струваше сигурно колкото няколко трампа, а не трябваше да се забравя и закрилата, предлагана от зидовете и къщата. Беше голямо щастие, че госпожа Бътлър посрещна опасността сравнително спокойно. И през ум не ѝ минаваше да обърка хората си с вайкания; напротив, тя ги събра около себе си и им обеща съответно възнаграждение, ако се държат самоотвержено. Това бяха около двадесетина ратаи, които умееха да си служат с оръжие и на които Олд Файерхенд несъмнено можеше да разчита.

След като бяха приключени всички приготовления, ловецът, госпожа Бътлър и англичанинът отново се настаниха на платформата. Олд Файерхенд държеше в ръка огромния далекоглед на лорда и претърсваше внимателно онази част от хоризонта, откъдето трябваше да се появят трамповете. След дълго напрегнато виждане той откри най-сетне три фигури, които се движеха към фермата, но не на коне, а пеша.

– Може би са разузнавачи – обади се Олд Файерхенд, – които ще се помъчат да влязат във фермата.

– За това е необходима смелост, каквато тези хора не притежават – отбеляза лордът.

– Каква смелост е нужна тук? Изпращат трима души, които никоой не познава; ще влязат във фермата под някакъв предлог, кой би могъл да им стори нещо лошо? Нека слезем на първия етаж, за да не ни забележат на покрива. Ще можем спокойно да ги наблюдаваме с далекогледа през прозореца.

Конете се намираха зад постройката, така че не можеха да бъдат забелязани. Всички защитници на фермата побързаха да се скрият. Ако влезеха в двора, тримата трампове трябваше да останат с впечатлението, че фермата не разполага с достатъчно хора за защита.

Тримата бяха прекосили с мъка бода, където бяха издигнати

няколко препятствия, и очевидно това ги учуди. Приблжиха се бавно и Олд Файерхенд забеляза как един от тях повдигна другия, за да може да надникне в двора през една от амбразуриите. Ловецът бързо слезе на двора. Скоро камбаната zazвъня; той се отправи към вратата и попита какво желаят.

– Фермерът в къщи ли е? – попита един глас.

– Не, замина – отвърна той.

– Искаме да питаме дали има работа за нас. Не му ли трябва каубой или ратай?

– Не.

– Тогава ще помолим поне да хапнем нещо. Идваме отдалече и сме гладни. Моля, пуснете ни!

Последните думи бяха изречени много жалостиво. Из целия Запад едва ли ще намерите фермер, който да изпъди някой гладен човек. При всички нецивилизовани народи, както и из онези краища, където няма хотели и странноприемници, цари хубавият обичай на гостоприемството; същото се отнася и за Далечния запад. И така тримата бяха пуснати и след като портата беше отново заключена, посочиха им къде да седнат пред къщата. Но това сякаш не им допадна съвсем. Мъчеха се да изглеждат непринудени, но не беше трудно да се забележи, че изучаваха сградата и околността ѝ с изпитателни погледи, като се споглеждаха многозначително. Единият от тях каза:

– Ние сме бедни и прости хорица и не искаме да ви досаждаме. Разрешете ни да се разположим край вратата, където има по-голяма сянка. Сами ще си пренесем една маса.

Желанието им бе удовлетворено, макар че беше много коварно; искаха да останат до вратата, за да могат да я отворят на другарите си. Отнесоха маса и няколко стола до портата, след което една прислужница им занесе достатъчно ядене. Сега в тази част от двора не се намираше никой, тъй като всички, дори и прислужницата, се оттеглиха. Мнимите работници бяха много доволни от това обстоятелство, както успя да установи острият поглед на Олд Файерхенд от техните мимики и движения, с които придружаваха тихия разговор помежду си. След малко един от тях стана и уж безпричинно, ей така, се приближи до една от амбразуриите и погледна навън. Това се повтори няколко пъти и беше сигурен признак, че тези бандити очакваха пристигането на съучастниците си всеки момент.

Олд Файерхенд стоеше до прозореца на горния етаж и наблюдаваше местността, откъдето се очакваха трамповете. И наистина в

далечината се появи голяма група ездачи, която галопираше към фермата. Личеше си, че между тях се намираха хора, запознати с околността, защото те се насочиха право към брода. Като го достигнаха и видяха поставените препятствия, те спряха, за да се огледат. Сега беше вече време за Олд Файерхенд и той реши да действа. Ловецът слезе долу при портата. Точно в този момент един от тримата отново бе застанал до една от амбразуриите и гледаше към другарите си. Той видимо се изплаши, щом видя, че го наблюдават, и бързо отстъпи от амбразурата.

– Какво правиш тук? Какво гледаш през амбразурата? – попита го Олд Файерхенд строго.

– Трампът смутено погледна великана и отговори:

– Аз... исках... исках да видя накъде да тръгнем.

– Не лъжи! Вашият път ви е добре известен. Той води към реката при хората, които пристигнаха там ей сега.

– Какви хора имате предвид, сър? – попита човекът с престорено учудване. – Никого не забелязах.

– Не се мъчи да се преструваш, безсмислено е. И тримата сте от трамповете при Осаге-нук, които се канят да ни нападнат, и са ви изпратили да им отворите отвътре портата. Затова и седнахте толкова близко до нея.

– Сър! – извика ядосано той и бръкна в джоба си. Но Олд Файерхенд вече държеше в ръката си револвер и го насочи заплашително към тях:

– Не пипайте скритите си оръжия! Да видя само едно от тях и ще стрелям! Идването ви тук беше доста рисковано, защото бих могъл да ви задържа и да ви предам на правосъдието; но толкова малко ме плашите, че ще ви пусна да си отидете. Вървете и кажете на онази сбирщина, че ще застреляме всеки, който се опита да премине реката. Повече няма какво да ви кажа, а сега се измитайте оттук!

Той отвори портата, тримата се измъкнаха мълчаливо, защото добре виждаха насочения към тях револвер. Но щом се озоваха навън и вратата беше заключена, те се изсмяха подигравателно:

– Глупак! Защо ни пусна, като знаеш, че сме трампове? Я ни преброй колко сме! Няма да се церемоним много с шепата хора, с които разполагаш. След четвърт час всички ще бъдете обесени!

Сега Олд Файерхенд даде уговорения знак и невидимите досега защитници на фермата излязоха иззад сградата и заеха местата си край амбразуриите, за да наблюдават придвижването на неприятеля.

Изгонените разузнавачи бяха стигнали брега на реката и извикаха

нещо към другия бряг, което хората край зида не можаха да разберат. След това трамповете навлязоха с конете си в реката, като се канеха, плувайки, да се доберат до другия ѝ бряг. После подкараха конете си още по-навътре в реката.

– Заемете се веднага с разузнавачите, за да не избягнат заслуженото наказание – нареди Олд Файерхенд на Черния Том, на Блентър и на Хъмпи Бил, намиращи се близо до него. – Аз ще се прицеля в първите двама, които се опитат да се изкачат на отсамния бряг. След мене ще стрелят Чичото, Дрол, лордът и другите по реда, по който са застанали. Така всеки ще се земе с определен човек и няма двама заедно да стреляме по един и същи трамп; тъй ще избегнем и прахосването на мунициите.

– Много добре! – отвърна Хъмпи Бил. – Вече съм се прицелил в моя човек.

А неговият неразделен приятел Чичо Гънстик, се обади:

Брега те още не допрели, ний на мушка сме ги взели,
един след друг ще ги визираме и за ада експедираме!

Ето че първият конник достигна отсамния бряг. Вторият го последва. На мястото, където стъпиха на брега, се намираха и мнимите работници. Олд Файерхенд даде знак. Петте изстрела изтрещяха почти едновременно; двамата ездачи излетяха от седлата си, а тримата разузнавачи паднаха на земята. Трамповете нададоха гневни викове и се устремиха още по-бързо към брега. Един друг се тикаха към гибел, защото, щом някой стъпеше на брега, куршумите от фермата го сваляха от коня му. Само за около две минути двадесет-тридесет коня останаха без ездачи и затичаха насам-натам по брега.

Трамповете не бяха очаквали такова посрещане. Очевидно думите, които разузнавачите им бяха извикали през реката, бяха описали охраната на фермата като смешно слаба. А изстрелите от амбразуриите следваха един след друг, никой от куршумите не пропускаше целта си! Гневните крясъци на трамповете се превърнаха в страхливи викове, разнесе се повелителен глас и всички ездачи, които се намираха във водата, обърнаха конете си, за да се върнат на брега, откъдето бяха дошли.

– Отблъснахме ги! – каза Блентър Мисуриец. – Любопитен съм какво ли ще предприемат сега.

– Ще преплуват реката на някое друго място, където куршумите ни не могат да ги достигнат – отвърна Олд Файерхенд.

– А после?

– После ли? Не може отсега да се предвиди. Но ако подхванат умно работата, ще ни бъде много трудно.

– А какво наричате в случая „умно“?

– Не би трябвало да се приближават в гъста тълпа, а да се разпръснат. – Ако оставят конете си и притичат едновременно от всички страни към стената, за да се прикрият зад нея, ще се окажем твърде слаби, за да ги отблъснем. Ще бъдем принудени да се разпределим на четири фронта. А ако тогава трамповете се съберат внезапно на едно място и атакуват стената, ще бъде напълно възможно да се прехвърлят през нея.

– Това е вярно, но много от тях ще бъдат очистени. Обаче в такъв случай ние всъщност бихме останали почти без прикритие.

– Pshaw! Не ме е страх, ще изчакаме да видим какво ще предприемат.

Трамповете междуременно, изглежда, бяха приключили съвещанието си и се отправиха нагоре по реката, в северна посока, докато излязоха извън обсега на огъня от фермата. Там се прехвърлиха на другия бряг на реката и образуваха плътна маса, чийто фронт беше обърнат към портата на фермата. До този момент защитниците на фермата бяха заемали източната страна на стената, но сега Олд Файерхенд извика силно:

– Всички бързо към северната страна! Ще атакуват портата!

– Но нали не могат да я съборят с конете си! – обади се Блентър.

– Не могат, но ако успеят да я достигнат, е възможно да се прехвърлят от седлата на конете си така бързо през портата и зида, че направо ще ни смачкат тук в двора.

– Но преди това мнозина от тях ще загинат!

– Повечето ще оцелеят! Не стреляйте, преди да съм заповядал. Щом дам знак, всички да стрелят едновременно в най-гъстата тълпа!

Всички заеха бързо местата си по северната част от зида. Някои от мъжете бяха застанали до амбразуриите, а други се бяха качили на площадките между тях, за да могат да стрелят над стената. Но сега стояха с наведени глави, за да не бъдат забелязани от трамповете преждевременно.

Трамповете се раздвижиха и скоро се понесоха в галоп точно срещу портата. Едва когато се приближиха на не повече от осемдесет крачки от нея, Олд Файерхенд даде заповед за откриване на огъня; изстрелите затрещяха...

Трамповете бяха спрени изведнъж в лудия си бяг, като че ли някой беше опънал пред тях дълго въже. Настана голяма бъркотия, която

продължи известно време, тъй че защитниците на фермата намериха време да заредят отново пушките си и започнаха да стрелят поединично, без всякаква команда в хаоса от коне и човешки фигури. Трамповете не можаха да издържат, пръснаха се, оставяйки на земята убитите и ранените. Конете, изгубили своите ездачи, инстинктивно се събраха пред фермата и скоро отвориха вратата, за да ги вкарат вътре. Когато по-късно Трамповете се опитаха да приберат ранените, никой не им попречи, защото това беше акт на хуманност. Те отнесоха ранените под сянката на една далечна група дървета, където можеха да им превържат раните, доколкото им позволяваха обстоятелствата.

Вече беше настъпило пладне и храбрите защитници получиха ядене и пиене. После всички видяха как Трамповете се отдалечиха на запад, като оставиха ранените да лежат под дърветата.

– Дали си отиват! – попита Хъмпби Бил. – Получиха добър урок и ще постъпят умно, ако се поучат от него.

– Няма подобни намерения – отвърна Леля Дрол. – Ако искаха наистина да се откажат от своите планове, щяха да приберат и ранените. Мисля, че сега са се сетили за стадата, които би трябвало да се намират около фермата. Погледнете към покрива на къщата! Олд Файрхенд е вече там с бинокъла в ръка. Той наблюдава негодниците и ми се струва, че скоро ще получим заповед да се притечем на помощ на каубоите и индианците.

Лелята не се беше излъгал. Изведнъж Файрхенд извика отгоре:

– Оседлайте бързо конете! Тези бандити се отправят на юг и ще се натъкнат на Доброто слънце и неговите хора.

За по-малко от пет минути конете бяха готови и всички се метнаха на седлата, а в двора останаха само няколко ратаи, които трябваше в случай на нужда бързо да отворят портата. Олд Файрхенд застана начело и скоро групата зави зад един от ъглите на зида, за да се отправи в южна посока. Отначало минаха през няколко ниви, а после започна прерията – зелена тревна равнина, подходяща за паша, по която тук-там растяха храсталаци.

Трамповете все още не се виждаха с невъоръжено око, но Олд Файрхенд носеше далекогледа, с който можеше да ги наблюдава. Това им даваше възможност да се движат постоянно успоредно с Трамповете, без те да можеха да ги забележат. След четвърт час Олд Файрхенд спря, защото и Трамповете се спряха. Бяха стигнали до земите на съседния фермер и видяха не само пасящите животни, но и въоръжените им пазачи.

Олд Файерхенд огледа островчетата, образувани от храстите сред прерията, и избра онези, които можеха да им служат за прикритие. Като се придвижваха зад тях, Олд Файерхенд и хората му се приближиха към мястото, където можеше да се предполага, че ще стане сблъскването между неприятелите. После всички оставиха конете си и се запромъкваха приведени все по-нататък, докато достигнаха една по-дълга ивица от храсти, към която, както по всичко личеше, Трамповете щяха да се приближат през време на битката. Оттук можеха да бъдат наблюдавани и двете групи без помощта на бинокъла.

Изглежда, Трамповете бяха доста смутени, като видяха какъв голям брой индианци охраняваха добитъка. Защо ли са били наети индианци да пазят добитъка, и то такъв голям брой? Трамповете се спряха стъпсани. Но те скоро забелязаха, че индианците бяха лошо въоръжени и почти не разполагаха с огнестрелно оръжие; това ги успокои. Предводителите на Трамповете направиха кратко съвещание и последва заповед за нападение. От начина, по който започна нападението, можеше веднага да се разбере, че те нямаха намерение да водят дълга борба от голямо разстояние, а бяха решили просто да изпогазят индианците с конете си. Подредиха се в плътна маса и се втурнаха към червенокожите, надавайки заплашителни кръсъци.

Сега стана ясно, че Доброто слънце напълно заслужаваше доверието, което му бяха оказали. Той издаде висока заповед и групата от неговите хора се разпръсна така, че повече не можеше да става дума за никакво изпогазване. Трамповете разбраха това и завиха, за да заобиколят десния фланг на индианците и да ги подгонят и съберат оттам към левия им фланг. Вождът на осагите прозря намеренията им. Отново се разнесе силният му глас. Хората му се събраха бързо, образуваха за известно време привидно объркана купчина, след което отново се разпръснаха. Но сега позициите им бяха съвършено други: преди се бяха пръснали в посока изток-запад, а сега – на север и на юг. Осагът беше предприел тази маневра не защото знаеше, че съюзниците му са наблизо, а защото действаше като нападнат бизон, който обръща към неприятеля си не своя незащитен хълбок, а мощното чело с двата си рога. Ако само по себе си това подреждане на хората му беше майсторска работа, то си имаше и друга положителна страна – по този начин разбойниците се намериха най-неочаквано между индианците и скритите зад храстите бели. Трамповете видяха, че намеренията им се осуетяват отново, и спряха; това бе непредпазливост, която веднага заплатиха. Изглежда, имаха погрешни представи за далекобойността на индианските оръжия

и си въобразяваха, че са на безопасно разстояние. Един от водачите им заговори нещо – сигурно им съобщаваше новия начин на действие. Осаят използва тази пауза. Той нададе вик, неговите хора се хвърлиха бързо напред, после внезапно спряха, стреляха с лъковете си и бързо се оттеглиха. Стрелите достигнаха до целта си; имаше убити и ранени не само между ездачите, но и между конете. Много от животните се вдигнаха на задните си крака и се опитваха да побягнат; едва бяха обуздани. Насъпилото обръкване беше използвано от Олд Файрхенд.

– А сега напред! – заповяда той. – Но не стреляйте по конете, а само по негодниците!

Хората му се намираха в гръб на неприятеля; изстрелите им затрещяха, а куршумите им бяха отправени към най-гъстите редици на Трамповете, които нададоха панически викове:

– Бягайте! – изрева измежду тях някакъв глас. – Обградени сме! Пробийте линията на индианците!

Тази заповед беше изпълнена веднага. Трамповете пришпориха конете си към индианците, изоставяйки убитите и ранените. Индианците им направиха път с удоволствие и нададоха след тях победни крясъци.

– Бягат, бягат! – засмя се старият Блентър. – И няма да се върнат. Знаете ли кой им извика да отстъпят?

– Разбира се! – отвърна Черния Том. – Добре познаваме този глас. Беше Червения Бринкли, когото, изглежда, сатаната закриля от нашите куршуми Няма ли да преследваме негодниците, сър?

Въпросът беше отправен към Олд Файрхенд и той отвърна:

– Не. Твърде сме слаби, за да се мерим с тях в ръкопашна схватка. Впрочем те са се досетили може би, че не сме били първоначално тук, а сме дошли на помощ на индианците от фермата. В такъв случай е твърде вероятно да се върнат при фермата и да я превземат в наше отсъствие. Трябва бързо да се връщаме.

– А какво ще стане с ранените трампове и свободните коне?

– Ще ги предоставим на индианците. Но да не губим време, бързо на конете!

Мъжете размахаха шапките си към червенокожите и извикаха гръмко „ура“, на което им бе отговорено с остър и силен победен вик. После всички се метнаха на конете си и препуснаха към фермата. Олд Файрхенд се изкачи веднага на плоския покрив на сградата, за да огледа околността с бинокъла. Гореще седеше и госпожа Бътлър, която беше силно обезпокоена, но сега за своя радост разбра, че нападението на Трамповете е отблъснато блестящо:

– Тогава може би сме спасени? – попита тя и въздъхна дълбоко. – Понеже Трамповете понесоха такива тежки загуби, може да се предположи, че няма да имат смелост да продължат враждебните си действия.

– Може би – отвърна ловецът замислено.

– Само „може би“ ли?

– За съжаление! Едва ли ще се осмелят да нападнат пак стадата, защото ще мислят, че са охранявани не само от индианци, но и от достатъчно голям брой бели. Но положението с фермата стои малко по-иначе. Тези разбойници може би са се убедили, че през деня не могат да постигнат нищо, но може да разчитат на успех при нощно нападение. Във всички случаи трябва да сме готови да отблъснем и някое нощно нападение. Много е възможно...

Той млъкна. Все още гледаше през далекогледа, като в момента го беше насочил на север.

– Какво има? – попита жената. – Защо замълчахте, сър? Защо лицето ви придоби такъв загрижен вид?

Той погледа още известно време през далекогледа, после го свали и каза непринудено:

– Няма нищо тревожно, мадам. Можете спокойно да слезете и да дадете на хората да пийнат малко.

Успокоена, тя последва съвета му, но щом се скри от погледа му, ловецът каза на лорда, появил се току-що на платформата си със своя огромен телескоп:

– Имах всички основания да отстраня дамата оттук. Вземете далекогледа си, милорд, и погледнете право на запад. Кого виждате там?

Англичанинът последва подканата му и след това отвърна:

– Трамповете. Ясно ги виждам. Идват.

– Наистина ли идват?

– Разбира се! Какво друго биха могли да правят!

– Тогава, изглежда, моят далекоглед е по-добър от вашия, макар че е по-малък от него. Виждате ли трамповете да се движат!

– Не, стоят на едно място.

– Накъде са обърнати лицата им?

– На север.

– Тогава проследете с далекогледа тази посока! Може би ще видите, защо тези разбойници са се спрели.

– Well, Сър, ще погледна! От север идват трима конници, които още не са забелязали трамповете. Но, изглежда, един от конниците е жена. Да, вярно, една лейди. Виждам дългата ѝ рокля за езда и развяващия

се шлейф.

– Така, а знаете ли кои са тези тримата?

– Не. Откъде мога да знам... О! Да не би да...?

– Точно те са – кимна Олд Файерхенд сериозно – фермерът, зет му и неговата дъщеря. Пратеникът, който тръгна насреща им, за да ги предупреди, се е разминал с тях.

Лордът прибра бързо далекогледа си и извика:

– Тогава да се качваме бързо на конете и да ги пресрещнем, иначе ще попаднат в ръцете на трамповете!

Той се наклони да тръгне, но ловецът го хвана здраво за ръката и каза:

– Сър, останете и не вдигайте шум! Засега жената не бива да научава нищо. Ние не можем вече нито да ги предупредим, нито да им помогнем с нещо, защото е твърде късно. Ето вижте!

Лордът отново взе далекогледа си и видя как трамповете потеглиха и се понесоха в галоп към тримата.

– А, the devil! – извика той. – Ще ги убият!

– И през ум няма да им мине такова нещо! Тези негодници ще разберат добре изгодата, която им носи този случай, и ще се опитат да я използват. А какво печелят от смъртта на тримата? Абсолютно нищо. Но ако ги оставят живи и ги вземат като заложници, тогава могат да ни изнудят да им направим някои отстъпки. Внимавайте! Сега ги обградиха. Свърши се. Не можем да променим нищо.

– Well, прав сте, сър – каза лордът. – Но няма ще се оставим току-така да ни изнудят за някакви отстъпки? Всъщност човек би трябвало да се срамува само от факта, че влиза в преговори с такива хора!

Олд Файерхенд само вдигна рамене по особен начин и отвърна с усмивка:

– Оставете ме да действам, сър! Още не съм направил нищо, за което е трябвало после да се срамувам. Щом ви казвам, че тримата, които току-що бяха пленени, не се намират в никаква опасност, можете да ми вярвате. Въпреки това ви моля да не казвате на дамата какво се е случило!

– И никой друг ли не бива да разбере?

– Ще кажем само на онези, които са ни по-близки; поне те би трябвало да знаят, какво е положението. Ако искате да свършите тази работа, можете сега да слезете долу, но им кажете да не го раздрънкват наоколо. Аз ще продължа оттук да наблюдавам трамповете и според тяхното поведение ще предприемем някакви мерки.

Лордът слезе на двора. Олд Файерхенд отново насочи вниманието си към трамповете, които, наобиколили пленниците, се бяха отправили към споменатите вече дървета. Спряха там, слязоха от конете и се разположиха наоколо. Ловецът видя, че започнаха много оживен разговор или съвещание. Струваше му се, че изходът от съвещанието нямаше да го изненада. Мислите му бяха прекъснати от Дрол, който дотича запъхтян и заговори на немски:

– Истина ли е това, дето ни каза лордът? Бътлър и зет му били заловени, а и госпожичката на всичко отгоре?

– Вярно е – кимна Олд Файерхенд.

– Нима е възможно такова нещо! Сега трамповете ще си помислят кой знае какво; ще дойдат и ще ни поставят големи изисквания. Ами ние? Какво ще им кажем?

– А вие какъв съвет бихте ни дали? – попита Олд Файерхенд, като хвърли изпитателен и развеселен поглед към малката фигура на Дрол.

– И още питате! Нищо, нищо няма да им отстъпваме. Да не би да искате да им платите откуп?

– А не сме ли принудени да им платим откуп?

– Не, не и не! Тези мошеници не могат да направят нищо. Та какво биха могли да сторят? Да не би да убият пленниците? Няма и да помислят такова нещо, защото после ще треперят пред отмъщението ни. Сигурно ще ни заплашат с това, но аз не го вярвам и просто ще им се изсмея.

– Но дори и да е вярно предположението ви, налага се да държим сметка и за положението на пленниците, което сигурно е крайно неприятно. Дори и да не ги убият, те ще ги тормозят по всякакъв начин и ще ги заплашват.

– От това нищо няма да им стане, няма как, ще трябва да се примирят. Защо влязоха така непредпазливо в капана? Нека им служи като урок за в бъдеще, но впрочем нещастieto им няма да продължи дълго. Нали ние сме тук; само дяволът може да ни попречи да намерим средства и пътища, за да ги измъкнем от неприятното положение.

– Но какво да направим? Имате ли някакъв план?

– Не, още не; засега не ни и трябва. Най-напред ще изчакаме да видим какво ще стане по-нататък; едва после можем да действваме. Но аз никак не съм разтревожен; поне за себе си не се тревожа, защото се познавам добре. Когато дойде подходящ момент за действие, ще ми дойде и подходяща идея. Ние двамата сме вършили вече и къде по-трудни работи. Не сме вчерашни, я? Мисля, че... стой! – прекъсна се самичък. –

Гледайте! Идат. Двама са и са се насочили право насам. Размахват в ръцете си кърпи, за да разберем, че идват като парламентъори. Ще говори ли с тях?

– Разбира се! Заради самите пленници; трябва да знам, какво ще искат трапчетата от нас. Елате!

Двамата слязоха в двора, където хората бяха застанали до амбразуриците, за да наблюдават двамата парламентъори. Те се спряха извън обсега на куршумите от фермата и размахаха кърпите си. Олд Файерхенд отвори вратата, излезе навън и им направи знак да се приближат. Когато застанаха пред него, те го поздравиха учтиво, но се стараеха да изглеждат уверени.

– Сър, идваме като парламентъори – каза един от тях, – за да ви съобщим нашите условия.

– Така ли? – отвърна ловецът иронично. – Откога прерийните зайци се осмеляват да се доближат до гризли, за да й заповядат?

– Сравнението с което си послужи, бе доста удачно. Той се беше изправил пред тях в целия си ръст, широкоплещест и грамаден, а заплашителният му поглед ги прониза така, че те неволно отстъпиха крачка назад.

– Не сме зайци, сър! – опита се да обясни трампът.

– Не сте ли? Тогава сигурно сте страхливи прерийни вълци, които се задоволяват с мърша. Представяте се за парламентъори, а сте разбойници, крадци и убийци извън закона, по които всеки честен човек може да стреля, когато си поиска!

– Сър – разгневи се трампът, – такива обиди ще...

– Мълчи, подлецо! – прогърмя гласът на Олд Файерхенд. – Разреших ви да се приближите само за да ви видя докъде може да стигне нахалството на такава пасмина като вас. Ще слушате какво ви казвам, без да мърморите. Ако чуя една-единствена дума, която не ми харесва, ще просна и двама ви веднага на земята. Знаете ли кой съм аз?

– Не – отвърна човекът малодушно и страхливо.

– Наричат ме Олд Файерхенд. Кажете го на онези, които са ви изпратили; те може би знаят, че аз не съм човек, който се оставя да го будалкат; още днес трябваше да го разберете. А сега накратко – какво искате да ми кажете?

– Трябва да ви съобщим, че фермерът, зет му и племенницата му попаднаха в ръцете ни.

– Известно ми е вече!

– Тримата ще умрат...

– Pshaw! – прекъсна го ловецът.

– ... ако не се съгласите с нашите условия – продължи парламентарът – и ако не ни предадете фермата. Не ме ли послушате, пленниците ще бъдат обесени на онези дървета пред очите ви!

– Обесете ги! Тук във фермата има достатъчно въжета за всички ви.

Трампът не беше очаквал такъв отговор. Знаеше добре, че нямаше да имат смелост да изпълнят заплахата си. Той сведе озадачено поглед и после продума:

– Помислете си, това са три човешки живота!

– Добре съм си помислил! А сега изчезвайте, иначе с вас е свършено!

Той извади револвера си. Двамата се оттеглиха бързо, но на известно разстояние единият от тях се осмели да се спре за малко и да попита:

– Ще ни разрешите ли да дойдем пак, ако получим друго нареждане?

– Не. Мога да говоря само с Червения Бринкли, и то за съвсем кратко време.

– Обещавате ли, че ще го оставите да се върне при нас?

– Да, в случай че не ме обиди.

– Ще му кажем.

Те се затичаха бързо, от което се виждаше колко бяха радостни, че можеха да се отдалечат невредими от фермата. Олд Файрхенд не се върна в двора, а продължи да върви в посока към трамповете, докато измина половината разстояние. Той седна на един камък, за да чака Корнъл, защото беше сигурен, че той ще дойде. Скоро се оказа, че не се беше излъгал. Кръгът на трамповете се разтвори и Корнъл се отправи с бавни крачки към него. Той направи един поклон, който въпреки цялата си превзетост излезе доста дървен и каза:

– Good day, сър! Искали сте да говорите с мен?

– За първи път чувам такова нещо – отговори уестманът. – Казах само, че не бих говорил с никой друг освен с теб; а най-добре щеше да ми бъде, ако и ти не беше ми се мяркал пред очите.

– Мастър, тонът ви е много горделив!

– Имам си причина. Но не бих те съветвал да ми говориш със същия тон.

Погледите им се кръстосаха. Корнъл пръв сведе очи и отговори, като едва сдържаше яда си:

– Смятам, че сме застанали един срещу друг напълно равноправни!

– Трампът пред честния уестман, победения пред победителя –

нима могат да бъдат равноправни?

– Още не съм победен. Сега зависи само от нас дали нещата ще се обърнат.

– Опитайте се да ги обърнете! – изсмя се ловецът презрително.

Това ядоса трампа и той отвърна гневно:

– Достатъчно ни беше само да използваме непредпазливостта ви!

– Ах! Така ли? Каква непредпазливост съм извършил?

– Отдалечихте се твърде много от фермата. Ако бяхме пожелали, щяхме да ви пленим. Не сте толкова непобедим, за колкото ви мислят. Намирате се точно между нас и фермата. Трябваше само неколцина от нас да се качат на конете си и да ви отрежат пътя за отстъпление – тогава щяхте да бъдете наш пленник.

– Наистина ли мислиш така?

– Да. Колкото и бързо да тичате, конят е все пак по-бърз. Сигурно ще го признаете. И така щяхме да ви заобиколим, преди да бяхте достигнали сградата.

– Сметката ти има само едно слабо място. Забравяш, че онези, които ще трябва да ме хванат, ще попаднат под огъня на моите хора; а те щяха просто да ги очистят. Но не сме се разбрали да говорим за това.

– Не, няма да говорим за това, сър. Дойдох, за да ви дам възможност да спасите живота на тримата ни пленници.

– Тогава напразно си се разкарвал, защото животът им не се намира в опасност.

– Тъй ли? – каза Корнъл и се ухили злорадо. – Много се лъжете, сър. Ако не изпълните нашите условия, те ще увиснат на въжето. .

– Вече предадох да ви съобщая, че в такъв случай всички вие ще бъдете обесени.

– Не ставайте смешен! Преброихте ли колко души сме?

– Много добре; но знаете ли колко души мога да ви противопоставя?

– Съвсем точно.

– Pshaw! Никой от вас не е могъл да ни преброи.

– Не е необходимо. Знаем колко ратаи има обикновено във фермата; и сега няма да са повече. Към това число трябва да прибавим още най-много и рафтърите, които доведохте от Блек Бър.

Той погледна очаквателно ловеца, защото всъщност нямаше точна представа какви хора се намираха във фермата. Олд Файерхенд направи презрително движение с ръка и отговори:

– Я си пребройте убитите и ранените и ми кажете биха ли могли

само шепата рафтъри да сторят това. Впрочем вече си видял индианците и другите бели, които ви нападнаха в гръб.

– Другите бели ли? – изсмя се трампът. – Те бяха пак същите рафтъри. Нямам нищо против да призная, че ни надхитрихте тогава. Притекохте се на помощ на индианците от фермата; за съжаление това ми дойде късно наум. Трябваше да се върнем веднага при фермата, тогава тя лесно щеше да ни падне в ръцете. Не, сър, с броя на вашите хора не можете да ни уплашите. Ако убием пленниците, вие изобщо нямате възможност да си отмъстите.

Корнъл отново хвърли скрит дебнеш поглед към Олд Файерхенд, Ловецът вдигна презрително рамене и каза:

– Няма смисъл да спорим. Дори и да сме толкова малобройни, както се заблуждаваш, ние пак ви превъзхождаме значително. Трампове, трампове, няма това са хора? Мързеливци, вагабонти, скитници! Но там, вътре, зад стените на тази ферма, стоят най-прочутите ловци и скаути на Дивия запад. Един-единствен от тях ще се разправя с десет трампа. Дори да бяхме само двадесет устмани, ако вие дръзнете да убиете пленниците, пак ще тръгнем по следите ви, няма да ви изпуснем седмици и месеци от очи, за да ви изтребим до последния човек. Това ви е добре известно на всички и ето защо няма да посмеете и косъм да свалите от главите им.

Той изговори тези думи с такъв заплашителен и самоуверен глас, че Корнъл сведе очи към земята. Той добре знаеше, че ловецът е напълно способен да превърне думите си в дела. Нерядко се бе случвало вече един-единствен смел човек да преследва цяла банда, за да си отмъсти, и след известно време неговата сигурна карабина да унищожи бандата до последния човек. И ако такива хора наистина съществуваха, то Олд Файерхенд беше човекът, който с най-голяма сигурност би могъл да извърши подобен подвиг. Но разбира се, трампът не издаде с нищо своите мисли; той вдигна поглед, погледна ловеца в лицето пронизателно и подигравателно, а после рече:

– Нека изчакаме! Ако бяхте толкова убеден в това, което говорите, нямаше да бъдете пред мене. Само вашата загриженост може да ви е докарала дотук.

– Не говори такива глупости! Изказах готовност да говоря с тебе, само с тебе, но не от страх, а за да мога да запомня добре лицето и гласа ти. Ето ти причината. Сега те имам в паметта си с такива подробности, че можем да се разделим. Вече се разбрахме.

– Още не сме, сър! Имам да ви направя ново предложение. Ние

искаме да се откажем от обсадата на фермата.

– Ах, какво снизхождение! А по-нататък?

– Ще ни върнете нашите коне, които хванахте, освен това ще ни дадете необходимия брой добитък, за да си приготвим провизии, и най-сетне ще ни платите 20 000 долара. Все ще се намерят толкова във фермата.

– Само това ли искате? И нищо повече? Чудесно! А какво ще ни предложите в замяна?

– Ще ви предадем пленниците и ще се оттеглим, след като ни дадете вашата честна дума, че за в бъдеще няма да се държите враждебно към нито един от нас. Сега чухте какви са нашите условия и ви моля да ми съобщите вашето решение. Дърдорихме вече доста дълго за съвсем излишни неща.

Тонът, с който изрече тези думи, беше такъв, сякаш трамповете имаха най-голямо морално право да поставят подобни изисквания. Олд Файрхенд извади револвера си и отвърна спокойно, като се усмихваше безкрайно пренебрежително:

– Да, доста дърдори и затова веднага се омитай оттук, за да не получиш някой куршум в главата!

– Какво? Как...

– Изчезвай! Веднага! – прекъсна го ловецът, като повиши тон и насочи към него дулото на револвера си. – Едно... две...

Трампът предпочете да не дочака „три“, обърна се и като процеди една ругатня, бързо се отдалечи.

Ловецът гледа подир него, докато се увери, че няма да бъде застрелян подло в гърба, след това и той се върна във фермата, откъдето всички бяха наблюдавали срещата му с Корнъл с най-голямо внимание. Там разказа накратко за необичайния си разговор с трампа.

– Действали сте много правилно, сър – обади се лордът. – На такива гадове не трябва да се прави и най-малката отстъпка. Те се страхуват и няма да посмеят да сторят нещо на пленниците. Какво ще предприемат сега според вас?

– Хмм – отвърна ловецът. – Слънцето се кани да залезе, предполагам, че ще почакаат, докато се стъмни, и тогава ще се опитат отново да се прехвърлят през стената. Ако пак не успеят, остават им все още заложниците, с които ще се опитат пак да ни изнудят.

– Наистина ли мислите, че ще се осмелят отново да атакуват?

– Вероятно. Те знаят, че са значително по-многобройни от нас. Трябва да се приготвим за отбрана. Предпазливостта ни повелява да ги

следим зорко. Щом се стъмни, ще трябва неколцина от нас да излязат навън, да се промъкнат близо до тях и да ме осведомяват за действията им.

Слънцето беше достигнало хоризонта и лъчите му обливаха равнината като течно злато; те осветяваха групата на трамповете толкова добре, че отделните фигури се различаваха съвсем ясно. Те не вършеха никакви приготовления: нито се канеха да си тръгват, нито пък да нощуват. Затова можеше да се предположи, че нямаха намерение да напуснат местността, но и не мислеха да останат там, където бяха сега.

Олд Файрхенд нареди да поставят големи купчини дърва в четирите ъгъла на двора, а също така и въглища; в Канзас бяха открити големи каменовъглени залежи и въглищата бяха много евтини. Към всичко това бяха добавени и няколко варела петрол. Когато се стъмни съвсем, леля Дрол, Хъмпил Бил и Чичо Гънстик бяха изпратени като разузнавачи. На няколко места по зида бяха прикрепени и спуснати отвън здрави ласа, по които те можеха в случай на нужда да се изкатерят и прехвърлят бързо в двора, без да има нужда да чакат отварянето на вратата, при което можеше да бъдат застигнати от неприятеля. После няколко цепеници бяха напоени с петрол, запалени и хвърлени през амбразури навън. След като върху тях натрупаха дърва, а после и въглища, на четирите краища на зида се разгоряха четири огъня, които осветяваха стените и терена наоколо така силно, че приближаването на всеки трамп би се забелязало много лесно. Огньовете бяха поддържани през амбразурите непрекъснато, като по този начин никой не се излагаше на неприятелските куршуми.

Измина повече от час, а навън не се забелязваше никакво раздвижване. По едно време през стената се прехвърли Чичо Гънстик.

Той потърси Олд Файрхенд и му съобщи по своя оригинален начин:

Бандитите дърветата оставиха – към друго място се отправиха.

– Така си и мислех. Но накъде отидоха? – попита ловецът, усмихвайки се на римите му.

Чичото посочи към ъгъла вдясно от портата и отвърна с непоклити ма сериозност:

Долу край реката води им следата.

Нима са се осмелили да се приближат толкова?! Но защо не сме чули конете им?

Поведоха ги умно за юздата към прерията да пасат тревата, но мястото се тъй и не разбра, защото липсваше ми светлина.

– А къде са Бил и Дрол?

Двамата внимателно пълзят, трамповете в тъмното следят!

– Добре! Необходимо е обаче да знаем точно на кое място са се разположили трамповете. Затова бъдете така добър да се върнете при двамата. Когато трамповете се установят на едно място, ви моля да ми съобщите. Те вероятно си мислят, че постъпват много умно, но са попаднали в капан, който ние трябва само да затворим.

Чичото се отдалечи, а лордът, който чу разговора, попита Олд Файрхенд за каква клопка става въпрос. Той му отвърна:

– Неприятелят ни се намира сега до реката. Пред него се простира стената на фермата, а зад него е водата; ако успеем да им препречим другите две страни, ще се озоват в капан.

– Точно така! Но как ще им препречим пътя отстрани?

– Като извикаме индианците, които ще се промъкнат от юг, а ние, хората от фермата, ще ги нападнем от север.

– Значи зидът ще бъде без охрана?

– Не, ратаите ще останат тук, те са достатъчно. Бихме изпаднали в лошо положение, ако на трамповете им дойде умната мисъл да се хвърлят срещу стената; но не вярвам да се окажат толкова хитри и да решат, че ние ще бъдем тъй смели да изоставим най-важния обект на нашата отбрана. Ще трябва да разберем къде се намират и конете им. Ако можем да научим къде е това място, никак няма да е трудно да обезвредим неколцината пазачи. Ако успеем да вземем конете на тези негодници, те са загубени, защото утре през деня спокойно можем да преследваме, да настигнем и да пречукаме онези трампове, които ни се изплъзнат през нощта.

Сега Черния Том и старият хитър Блендър трябваше да излязат навън, за да потърсят конете. След това двама ратаи, които познаваха околността много добре, бяха изпратени при вожда на осагите, за да му дадат точни указания за действие. За да можеше да бъде предприето нещо, налагаше се да изчакат завръщането на тези хора.

Измина доста време, преди да се появи някой от тях. Най-после ратаите се завърнаха. Бяха открили индианците и ги бяха довели; сега те се намираха само на неколкостотин метра от трамповете край реката и бяха готови да се нахвърлят върху тях при първия изстрел. А ето че се завърнаха и Дрол, Бил и Чичото.

– И тримата ли се връщате? – попита Олд Файрхенд неодобрително. – Поне един от вас можеше да остане навън.

– Не виждам защо, щом трябва – отвърна Дрол, като отново

употреби любимия си израз.

– Разбира се, за да продължите да наблюдавате трамповете! – Напълно излишно! Цялото положение ми е ясно, защото се промъкнах до тях толкова близо, че чух достатъчно. Много ги е яд на нашите огньовете, понеже им осуетяват нападението; решиха да изчакат да видят докога ще ни стигнат дърветата и възлищата. Надяват се, че след няколко часа запасите ни ще свършат, тъй като фермерът сигурно не е смятал да трупа гориво за такива огромни кладни. И решиха точно тогава да ни нападнат.

– Това е много изгодно за нас, защото по този начин ще имаме време да затворим капана.

– Какъв капан?

Олд Файрхенд му разкри намеренията си.

– Чудесно, хи-хи-хи-хи! – закирка се тихичко Дрол по един начин, който му бе станал навик, когато беше в добро настроение. – Трябва да успеем и ще успеем. А трамповете са на мнение, че сме убедени, че са още при дърветата. Но, сър, налага се да помислим за едно нещо, което е от голямо значение.

– За какво?

– За положението на заложниците. Страхувам се, че ще ги убият, щом започнем нападението.

– А вие можете ли да си представите, че не съм мислил по този въпрос? Първо ще се промъкнем наблизко и трима от нас ще се погрижат за тях веднага щом започне нападението ни. Вързани ли са?

– Да, но не особено здраво.

– Е, тогава ремъците им ще бъдат бързо прорязани и...

– И после с тях бързо във водата – прекъсна го Дрол.

– Във водата ли? – попита Олд Файрхенд учудено.

– Да, заедно с тях във водата; хи-хи-хи-хи, това е най-хубавият възможен номер. Какви ли физиономии ще направят трамповете! И как ли ще си блъскат главите! Ще им измъкнем пленниците още преди нападението!

– Нима мислите, че е възможно?

– Не само че е възможно, ами е и необходимо. По време на сражението ще бъде много трудно да се грижим за сигурността на пленниците; тогава трябва предварително да ги избавим от опасността. А това никак не е трудно.

– Не е ли? А как си го представяте? Знам, че сте хитра лисица.

– Дори не е необходима кой знае каква хитрост. Учудвам се, че вие

самият не сте се сетили още за това. Спомнете си за канала, който излиза в двора и го свързва с реката! Той минава под земята и трамповете изобщо не подозират за съществуването му. Аз се промъкнах към реката покрай тях и въпреки тъмнината открих мястото, където излиза каналът; намерих го по големите камъни, които са нахвърляни в реката, за да образуват малък бент, който събира и отправя част от водата навътре. И сега, представете си, мешърс, трамповете лагеруват точно при изхода на канала. Наредили са се в полукръг край брега, а по средата се намират пленниците. Така трамповете си мислят, че охраняват пленниците най-сигурно, а точно това обстоятелство прави възможно освобождаването им.

– Ах, започнах да разбирам! – каза Олд Файерхенд. – Искате да влезете в канала от двора и по него да достигнете реката?

– Да, Но естествено няма да бъде сам, трябват ми още двама души. Всеки ще се заеме с един от пленниците.

– Хмм! Тази идея е наистина великолепна. Обаче най-напред ще се осведомя дали каналът е проходим.

Олд Файерхенд попита няколко ратаи и за своя радост разбра, че в канала няма нанесена тиня и че въздухът е чист; можело да се върви по него най-спокойно. Едно особено щастливо обстоятелство беше фактът, че в устието на канала имало скрита малка лодка за трима души; тази лодка стояла винаги маскирана, за да не бъде открадната от индианци или от някои скитници.

Обсъдиха най-побдробно плана на опитната хитра Леля и решиха да възложат изпълнението му на Дрол, Хъмпи Бил и Чичо Гънстик. Когато приключиха обсъждането му, Блентър и Том се бяха върнали. Бяха претърсили околността в доста широк параметър, но за съжаление, без да успеят да намерят конете. Трамповете бяха постъпили умно, като ги бяха отдалечили на твърде голямо разстояние от фермата.

Дрол, Бил и Чичото свалиха горните си дрехи и се спуснаха в канала, след като им беше даден един фенер. Оказа се, че водата достигаше само до гърдите им. Те взеха пушките си на рамо, а ножовете, револверите и торбичките с муниции навързаха около вратовете си. Дългият Чичо Гънстик взе фенера и закрачи отпред. Щом изчезнаха в отвора на канала, Олд Файерхенд потегли с хората си.

Вратата беше отворена тихо, а после изобщо не я заключиха, за да могат в случай на нужда да я отворят веднага. Но при нея остана на пост един ратай, който трябваше незабавно да я заключи и подлости, ако наблизо се мернеха трампове. Другите ратаи заедно с прислужниците

застанаха край стената срещу реката, за да могат да отблъснат според силите си очакваното нападение.

Рафтърите, под ръководството на Олд Файерхенд, описаха най-напред дъга на север, за да не попаднат в светлината на огъня; след това обаче, когато достигнаха реката, започнаха пълзешком да се връщат в южна посока, докато предположиха, че са се приближили вече достатъчно близо до трамповете. Олд Файерхенд продължи да пълзи напред сам и скоро остро му зрение различи в тъмнината налягалите в полукръг бандити; сега той знаеше в каква посока трябва да започне нападението и се върна при своите хора, за да чака сигнала, уговорен с групата на Дрол.

А междуременно тримата бяха вече извървели канала, чиято вода не беше чак толкова студена, че да им създаде затруднения. Близо до устието на канала се намираще малката лодка, завързана на желязна кука. В нея имаше две гребла. Чичото изгаси фенера и го окачи на куката, после Дрол им нареди да останат на това място и да го чакат, докато разгледа околността. След около четвърт час той се завърна.

– Какво е положението? – попита Бил със затаен дъх.

– Не беше лесна работа – отвърна Лелята. – Водата няма да ни попречи, защото и навън е не по-дълбока, отколкото тук, но между дърветата и храстите цари такава тъмнина, че и аз бях затруднен. Абсолютно нищо не се вижда и бях принуден да намирам пътя пипнешком.

– Но в посока към нашите огънове предметите сигурно се различават доста добре!

– Да, но не и откъм водата, а от брега, защото той се намира по-високо. Трамповете са се настанили в полукръг, чийто диаметър е самата река, а пленниците се намират в този полукръг, недалече от водата. Пази ги един трамп, който не сваля поглед от тях. Ще трябва да го очистим – няма да заплачем за него!

– Значи вече планът ви е готов?

– Да. Съвсем не е нужно пленниците да влизат във водата, ще закараме лодката при тях.

– Ще я забележат, защото очертанията ѝ ще се открояват сред фосфоресциращата водна повърхност.

– Няма никакво фосфоресциране! Водата се е размътила от вчерашния дъжд толкова много, че особено под дърветата до брега не може да се различи от сушата. И така, ще закараме лодката дотам и ще я завържем; вие ще останете до лодката във водата, а аз ще изляза на брега сам, за да очистя пазача и да прережа ремъците на пленниците. После ще ги

доведа тук, те ще се качат в лодката и ще я откарат в канала, където ще бъдат в безопасност. А ние тримата ще се настаним удобно на техните места. След това ще дадем сигнала – вик на лешояд – и танцът веднага ще започне. Съгласни ли сте?

– Well, по-добре не може да бъде скроено.

– Чичо, какво ще кажеш?

– Този фамозен номер с вас ще изпълниме завчас! – отвърна запитаният по своя поетичен начин.

– Добре, тогава напред!

Отвързаха лодката и я избутаха от канала в реката. Дрол ги водеше. Така се придвижваха напред близо до брега, бавно и предпазливо, докато Дрол се спря. Другите двама видяха, че завързва лодката.

– Стигнахме – прошепна той, а сега ме чакайте да се върна! На това място брегът не беше висок. Той се покатери тихо по него. Зад храстите, край двата ъгъла на зида, се виждаха да горят два огъня, на чийто фон очертанията на предметите се забелязваха сравнително добре. На не повече от десетина метра от брега седяха четири фигури – пленниците с техния пазач. Зад тях Дрол успя да различи трамповете, които си почиваха във всевъзможни пози. Той продължи да пълзи, без да изпуска пушката си, докато се озова зад поста. Едва сега остави карабината на земята и изтегли ножа си. Трампът трябваше да умре, без да издаде никакъв звук. Дрол се поизправи, приготви се за скок и изведнъж се хвърли върху трампа, като с лявата си ръка го сграбчи за гърлото, а с дясната заби острието на ножа си в гърба му толкова точно и умело, че прониза сърцето му. Веднага след това отново се прилепи към земята и придърпа тялото на трампа до себе си. Всичко стана тъй бързо, че пленниците не можаха да забележат нищо. Едва след известно време момичето каза:

– Татко, пазача ни го няма!

– Така ли? Ха, вярно, това ме учудва; ти стой спокойно, изглежда, искат да ни изпитат.

– Тихо, тихо! – прошепна им Дрол. – Не бива да чуват никакъв шум. Пазачът ви лежи убит в тревата. Дойдох, за да ви спася!

– Да ни спасите ли? Heavens! Невъзможно! Това е сигурно самият пазач!

– Не, сър, ваш приятел съм. Познаваме се от Арканзас. Аз съм Дрол, когото наричат Лелята.

– Боже мой! Вярно ли е?

– По-тихо, по-тихо, сър! И Олд Файрхенд е тук, и Черния Том, и още много други. Трамповете искаха да ограбят фермата, но ги

отблъснахме. Видяхме, че ви плениха, и аз се промъкнах до вас заедно с две момчета, за да ви измъкнем веднага оттука. И ако още ми нямате доверие, защото не можете да видите лицето ми, ще ви докажа истинността на думите си, като ви развържа. Подайте ми ръцете си!

След няколко движения с ножа хората отново можеха свободно да раздвижат крайниците си.

– Сега влизайте тихо в лодката! – прошепна Дрол. – Ние дойдохме през канала и взехме с нас лодката. Ще се качите в нея с малката мис и ще плувате към канала, който познавате добре; там ще изчакате, докато танцът завърши.

– Танцът? Какъв танц?

– Който ей сега трябва да започне. От тази страна трамповете са оградени от реката, а от онази – от зида на фермата. Това са две прегради, които те не могат да премахнат. Вдясно от нас се намира Олд Файрхенд с известен брой рафтъри и ловци, а отляво вождът на осагите Доброто слънце заедно с отряд червенокожи чака да дам сигнала.

– Ах, такова ли е положението? А ние да бягаме с лодката на сигурно място? Да не мислите, че аз и зет ми сме такива баби, че да скръстим ръце в скута си, докато други рискуват живота си заради нас? Не, сър, много се лъжете!

– Хмм, е, добре! Радвам се да чуя такова нещо! Така ще имаме двама души повече. Но малката мис не бива да остане тук, където хвърчат куршуми.

– Това е вярно. Бъдете тъй добър да я изпратите с лодката в канала! Но какво е положението с оръжията? Не бихте ли могли да ни дадете поне някой револвер или нож?

– Ще уредим нещо, сър. Нашите оръжия са ни необходими, но ето тук лежи пазачът ви и един от вас ще вземе оръжията му. За другия ще се погрижа веднага, като се промъкна до един от трамповете, за да... шт, тихо, идва някой! Сигурно е някой от водачите, който иска да се убеди, че ви пазят добре. Оставете ме да действам!

Срещу светлината на огъня забелязаха приближаването на един човек, който обикаляше позициите на трамповете, за да се убеди дали всичко е наред. Той се приближи бавно, спря пред пленниците и попита:

– Е, Колинз, нещо да се е случило?

– Не – отвърна Дрол, когото той беше взел за пазача.

– Well! Дръж си очите отворени! Ако не внимаваш, ще заплатиш с главата си. Разбра ли?

– Йес. Във всеки случай главата ми стои на раменете много по-

здро̀во от твоята. Внимавай!

Той изрече тази заплаха нарочно и също така нарочно не си преправя гласа. Намерението му беше да накара човека да се наведе към него. Целта му бе постигната. Трампът направи крачка напред, наведе се и каза:

– Какво те прихваща! Какво искаш да кажеш? Какъв е този глас? Не си ли Колинз, когото аз...

Той не можа да довърши думите си, защото двете ръце на Дрол се вкопчиха като железни скоби в гърлото му; той го събори на земята до себе си и силно му стисна гърлото. Чу се само кратко приритване на крака, след което всичко притихна. Дрол каза тихо:

– Така, и този ни донесе оръжията си. Много беше любезен.

– Здро̀во ли го държите? – попита фермерът.

– Ама че въпрос ми задавате. Ами той е очистен. Вземете пушката му и всичко каквото носи у себе си. Аз ще заведа през това време малката мис до лодката.

Дрол се полуизправи, хвана Елен Патерсън за ръката и я поведе към водата, където каза на очакващите го приятели как са се развили нещата. Бил и Чичото откараха момичето до канала, вързаха лодката, а после, газейки през водата, се върнаха и се присъединиха към Дрол, Бътлър и зет му, които бяха взели оръжията на трамповете. Сега Леля Дрол се обади:

– Можем да почваме. Естествено бандитите ще притичат най-напред насам, за да пазят заложниците, и това може да ни постави в доста опасно положение. Нека първо се поотдалечим малко надясно, за да избегнем срещата с тях.

Петимата се запромъкваха предпазливо по брега, докато достигнаха подходящо място. Там се изправиха и всеки застана зад едно дърво, което му предлагаше достатъчно прикритие. Самите те се намираха в пълна тъмнина, но пък трамповете пред тях се различаваха достатъчно ясно и им предлагаха сигурна цел. Сега Дрол постави ръка на устата си и изпусна един кратък уморен крясък, като че ли някоя граблива птица се бе разбудила за кратко време. Този звук така обичаен за прерията, не можеше да направи особено впечатление на трамповете; те изобщо не му обърнаха внимание дори и когато се разнесе още два пъти. Няколко мига цареше дълбока тишина, но после изведнъж прозвуча надалеч кънтящата заповед на Олд Файерхенд:

– Огън!

Отдясно затрещяха карабините на рафтърите, приближили се

толкова много, че всеки от тях можеше да се прицели в един определен човек. След това отляво проехтя острият, разкъсващ нервите боен вик на индианците, които отначало изпратиха дъжд от стрели върху трамповете, а после се нахвърлиха върху тях с томахавки в ръка.

– А сега и ние! – заповяда Дрол. – Първо стреляме, а после с прикладите по главите!

Разира се една истинска сцена от Дивия запад. Трамповете се бяха чувствали толкова сигурни, че внезапното нападение ги скова от страх. Отначало те се скупчиха изплашени на едно място, без да се отбраняват, също като зайци, над които се е разнесъл шумът от орлови криле; после, след като нападателите се намериха сред тях и заработиха с приклади, томахавки, револвери и ловджийски ножове, вцепенението им ги напусна и те започнаха да се защитават. Не бяха в състояние да преброят противниците си; на слабата светлина на огньовете техният брой им се струваше двойно и тройно по-голям. Това засили паниката сред тях и бягството им се стори единственият останал път за спасение.

– Бягайте, бягайте към конете! – разнесе се вик или по-скоро рев от нечие гърло.

– Това е Корнъл! – извика Дрол. – Хвърлете се отгоре му! Не го оставяйте да избяга!

Той се затича към мястото, откъдето се беше разнесъл викът. Последваха и други, ала напразно. Червения Бринкли бе излязъл достатъчно умен, за да се скрие веднага в храстите. Той се запромъква като змия от храст на храст, придържайки се винаги към най-тъмните места, тъй че никой не можа да го види. Победителите се стараеха, доколкото беше възможно, да изпускат по-малко трампове, но броят им бе толкова голям, че въпреки всичко лесно им се удаде да направят пробив; още повече в случая постъпиха умно, като не се разпръснаха. Оцелелите успяха да избягат в северна посока.

– След тях, не ги изпускате! – заповяда Олд Файерхенд. – Не им давайте да си отдъхнат!

Той се надяваше заедно с трамповете да достигне мястото, където бяха конете им, но скоро това се оказа невъзможно. Колкото повече се отдалечаваха от фермата, толкова повече отслабваше светлината на огньовете и накрая се намериха сред такава тъмнина, че вече не можеха да различават враговете от приятелите. Дори се случи някои от преследвачите да се счепкат помежду си, това забавяше преследването. Олд Файерхенд се видя принуден да събере хората си; изминаха няколко минути докато дойдат всички, а това даде на бегълците такава преднина,

която не можеше да бъде наваксана. Наистина те се опитаха да продължат в същата посока, но скоро чуха подигравателните крясъци на трамповете и тропота на много препускащи коне, което им показа, че по-натъшните им усилия са напразни.

– Връщаме се! – нареди Олд Файерхенд. – Остава ни само да попречим на ранените да се скрият и да ни избягат.

Тази грижа беше съвсем излишна. Индианците не бяха участвали в преследването. Силното им желание да се сдобият със скалпове на бели ги беше накарало да останат на полесражението, бяха претърсили най-старателно всички храсталаци до реката, за да убият и скалпират всеки останал жив трамп. След като на светлината на факлите бяха преброени трупите, оказа се, че заедно с убитите през деня се падат по два трупа на всеки от победителите – ужасна цифра! Въпреки това броят на избягалите беше толкова значителен, че победителите можеха да се поздравят с бягството им.

Елен беше, разбира се, измъкната веднага от нейното скривалище. Младото момиче не бе изпитало особен страх и изобщо, откакто беше попаднало в плен, се бе държало учудващо спокойно и благоразумно. Когато Олд Файерхенд научи това, каза на баща ѝ:

– Досега мислех, че ще рискуваме много, ако вземем Елен с нас до Сребърното езеро, но вече нямам нищо против, защото съм убеден, че няма да ни създава особени грижи.

Тъй като не можеше да се очаква никакво връщане на трамповете, то победителите и особено индианците посветиха остатъка от нощта на радостта от победата. Индианците получиха две крави, които бяха заклани, разсечени и скоро около огньовете се разнесе силният мирис на печено месо. После беше разпределена пляката. Оръжията на убитите и всички предмети, които бяха намерени у тях, бяха дадени на червенокожите. Това обстоятелство ги изпълни с огромна радост. Държаха се дълги речи, бяха изпълнени бойни и други танци. Едва когато утрото настъпи, шумът утихна. Загълхнаха радостните крясъци и индианците се загърнаха в одеялата си, за да поспят най-после.

Рафтърите постъпиха иначе. За щастие нямаше убити между тях, но неколцина бяха ранени. Олд Файерхенд имаше намерение още на зазоряване да поеме по следите на трамповете, за да разбере в каква посока бяха потеглили. Затова всички си легнаха да спят веднага; в уреченото време трябваше да бъдат бодри и с възстановени сили. На сутринта следата бе намерена и видяха, че води обратно към Осаге-нук. Последваха я дотам, ала когато пристигнаха, завариха мястото празно. Олд

Файерхенд внимателно претърси околността. Оказа се, че междуременно са се събрали нови групи трампове; бегълците се бяха присъединили към тях и незабавно бяха потеглили в северна посока. Те не подозираха, че Олд Файерхенд е запознат подробно с плана, който се канеха да осъществят.

Осма глава

Драма в прерията

Из прерията бавно и уморено крачеше един пешеходец – рядко явление из онези места, където и последният бедняк притежава кон. Беше много трудно да се определи към кое съсловие принадлежи този човек. Дрехите му бяха градски и много износени, а това му придаваше вид на миролюбив човек, но към този вид никак си не отиваше старата огромна, дълга пушка, която бе праметнал през рамо. Лицето му беше бледо, а страните му хлътнали – изглежда, вследствие на лишенията, съпътстващи подобно продължително странстване пеша.

Понякога се спираше, за да си почине, но надеждата да срещне хора отново го караше да напряга уморените си нозе. От дълго време той неспирно оглеждаше хоризонта, докато най-сетне очите-му пробляснаха радостно – далеч на хоризонта забеляза човек, също пешеходец, който се приближаваше откъм дясната му страна, тъй че двамата трябваше да се срещнат. Това придаде нова сила на краката му; той закричи широко и бързо и скоро видя, че другият го забеляза, защото се спря, за да го изчака.

Другият човек беше облечен извънредно странно. Носеше син фрак с права червена яка и жълти копчета, три четвърти панталони от червено кадифе й високи ботуши с обърнати маншети от жълта кожа. Около врата му беше увита синя копринена кърпа, завързана отпред на голяма широка двойна джувка, покриваща целите му гърди. Широкопола сламена шапка предпазваше главата му от слънцето. Около врата и пред гърдите му минаваше ремък, на който беше закрепено сандъче от полирано дърво. Мъжът беше висок и мършав, слабото му гладко избръснато лице имаше остри черти. Който видеше тези черти и погледнеше в малките хитри очи, щеше веднага да познае, че има пред себе си истински янки, и то един янки от онзи сорт хора, които бяха станали пословични със своята хитрост и лукавство.

Когато двамата се приближиха дотолкова, че можеха да се чуят, притежателят на сандъчето повдигна леко шапката си и поздрави другия:

– Good day, приятелю! Откъде идвате?

– От Кинсли – отвърна запитаният, като посочи с ръка зад гърба си, – а вие?

– Идвам от къде ли не. Последното място, където бях, е фермата, останала зад мене.

– А накъде отивате?

– Накъде ли не. Най-напред отивам във фермата, която се намира пред нас.

– Има ли ферма пред нас?

– Да. Ще я достигнем след не повече от половин час.

– Слава богу! Не бих могъл да издържа повече. Той изрече последните думи с дълбока въздишка. Беше се приближил съвсем и беше спрял. Виждаше се, че се олюлява.

– Не можете да издържите ли? Защо?

– От глад.

– По дяволите! От глад ли? Нима е възможно? Почакайте, мога да ви помогна. Я седнете тук върху сандъчето ми. Веднага ще получите нещо между зъбите си.

Той свали сандъчето, сложи непознатия да седне върху него, измъкна от вътрешния джоб на фрака си два огромни сандвича с масло, извади от предния си джоб голямо парче шунка и като подаде всичко това на изгладнелия човек, продължи:

– Хапнете си, приятелю! Не е кой знае какъв деликатес, но ще задоволи глада ви.

– Другият започна бързо да се храни. Беше така изгладнял, че понечи веднага да натъпче хляба в устата си, но като че ли размисли, задържа ръката си и каза:

– Вие сте много добър човек, сър, ала тези неща са определени за вас; ако ги изям, ще трябва и вие самият да гладувате.

– О, не! Във фермата ще получа толкова много храна, колкото си пожелаю.

– Значи ви познават там?

– Не. Никога не съм идвал в тази местност. Но не говорете сега, ами яжте!

Другият последва подканата му, а странният янки седна в тревата, загледа го и лицето му светна от радост, като видя колко бързо изчезнаха огромните залци зад здравите зъби на непознатия. Когато хлябът и шунката се свършиха, той го попита:

– Ясно е, че не можахте да се наситите, но мисля, че на първо време гладът ви е задоволен.

– Чувствавам се като новороден, сър. Помислете си, от три дни съм на път, и то без да сложа хапка в устата си.

– Как е възможно! От Кинсли дотук нищо ли не сте яли? Защо? Не можахте ли да си приготвите някакви провизии?

– Не. Заминаването ми беше съвсем внезапно.

– Аха-а! Но нали имате пушка; можехте да застреляте някакъв дивеч!

– О, сър, аз не съм никакъв стрелец. По-скоро ще улуча месечината, отколкото някое клекнало пред мен куче.

– Но защо ви е тогава тази пушка?

– За да плаша при случай червенокожи или бели бандити. Мъжът го изгледа изпитателно и после каза:

– Слушайте какво, мастър, при вас нещо не е в ред. Струва ми се, че бягате от някого, а изглеждате толкова безобидна личност. Къде отивате всъщност?

– Отивам в Шеридън, на железопътната линия.

– Толкова далеч и без провизии! Аз съм ви непознат, но когато човек е в нужда, винаги е най-добре да прояви доверие. Я ми кажете къде ви стиска обувката.

– Няма много за разказване. Казвам се Халер. Родителите ми бяха немци. Преселиха се от Европа, за да постигнат тук нещичко, но нямаха щастие. И моят път не беше послан с рози. Занимавах се с какво ли не, докато преди две години станах писар в една железопътна станция. В последно време бях назначен в Кинсли. Сър, аз съм човек, който не може да смачка и мравка, но когато много ме обидят, кръвта ми кипва. Имах спречкване с тамошния редактор, след което последва дуел. Представете си, дуел с пушки! А аз никога в живота си не съм похващал такъв инструмент за убиване! И така, дуелът беше с пушки, на тридесет метра разстояние! Само като го чух, и ми причерня пред очите; ще бъда кратък – уговореният час настъпи и ние застанахме един срещу друг. Сър, можете да си мислите за мен каквото си щете, но аз съм миролюбив човек и не исках да ставам убиец. Само при мисълта, че можех да убия противника си, кожата ми настръхнат така, че стана бодлива като ренде. Затова се прицелих нарочно един-два лакътя встрани. И двамата натиснахме спусъците едновременно. Чуха се изстрели и... представете си, аз не бях улучен, но моят куршум бе минал точно през сърцето му. Побягнах ужасен, без да изпусна пушката от ръката си; а тя дори не беше моя. Убеден съм, че дулото ѝ е криво; бие цели три лакътя вляво. Но което е най-лошото, редакторът има многобройни и влиятелни приятели, а туй е от голямо значение тук в Дивия запад. Трябваше да бягам веднага и едва намерих време да се обадя на моя началник, за да се

сбогуваме набързо. Той ме посъветва да отида в Шеридън и ми връчи отворено препоръчително писмо до тамошния инженер. Можете да го прочетете, за да се убедите, че ви говоря истината.

Той измъкна от джоба си едно писмо, отвори го и го даде на високия янки. Последният прочете следното:

„Драги Чарой!

Изпращам ти мастър Йозеф Халер, моя доскорошен писар. Той е от немски произход и е прилежен и честен човек, но имаше нещастие да стреля малко накриво и тъкмо затова да улучи смъртоносно противника си. Трябва да се махне за известно време оттук и ще ми направиш услуга, ако му намериш работа в твоето бюро, докато тук се забрави историята.

Твой Бент Нортън“

Високият янки сгъна отново писмото, върна го на собственика му и каза, като се усмихваше полусъжалително и полуиронично:

– Вярвам на думите ви, мастър Халер, вярвам им и без това писмо. Който ви види и ви чуе да говорите, ще разбере, че има пред себе си един съвършено честен човек, който не може никому да мъти водата. И моята съдба е като вашата, и аз не съм голям ловец и стрелец. Но това не е недостатък, защото човек не живее само с помощта на оловото и барута. Но на ваше място аз не бих бил все пак толкова страхлив. Струва ми се, че сте се оставили доста да ви посплашат.

– О, не! Работата наистина беше опасна.

– Значи сте сигурен, че са ви преследвали?

– Положително! Затова постоянно избягвах фермите, да не би да разберат в каква посока се движа.

– А убеден ли сте, че ще ви посрещнат добре в Шеридън и че ще получите работа?

– Да, защото мистър Нортън и мистър Чарой, инженерът в Шеридън, са много големи приятели.

– А каква заплата мислите, че ще получавате там?

– Досега получавах седмично по осем долара и мисля, че и там ще получавам толкова.

– Аха! А аз знам една друга работа, при която ще получавате двойно повече, тоест шестнайсет долара седмично, и освен това безплатна храна и квартира.

– Какво? Наистина ли? – извика зарадвано писарят, като скочи. – Шестнайсет долара? Та човек направо ще забогатее! А къде може да се намери такава работа?

– При мене.

– При... вас? – прозвуча разочарованият му глас.

– Разбира се. Изглежда, не ви вдъхвам доверие, а?

– Хмм! Не ви познавам. .

– На това може веднага да се помогне. Аз съм магистър доктор Джеферсън Хартли, специалист по хуманна и ветеринарна медицина.

– Значи лекувате коне и хора?

– Аз съм лекар за хора и животни – кимна слабият янки. – Ако имате желание, можете да станете мой помощник и ще ви заплащам споменатата заплата.

– Но аз не разбирам нищо от тези работи – обясни Халер скромно.

– Аз също не разбирам – призна си магистърът.

– Не разбирате ли? – попита го другият учудено. – Но нали сте следвали медицина?

– И през ум не ми е минавало.

– Но щом сте магистър и доктор...

– Да, такъв съм! Наистина имам тези почтени титли, съвсем съм сигурен, защото сам съм си ги дал.

– Вие... вие... сам?

– Разбира се! Към вас съм откровен, защото мисля, че ще приемете предложението ми. Всъщност аз съм шивач, после станах фризьор, а след това учител по танци; по-късно основах школа за възпитание на млади госпожици; когато прекратих и тази своя дейност, грабнах една хармоника и станах странстващ музикант. Оттогава насам съм се подвизавал славно в десетина или двадесет други професии. Оpoznах хората и живота и тези мои познания ме доведоха до върховната мъдрост, че една умна глава не бива никога да бъде глупак. Хората искат да бъдат лъгани; просто им правиш най-голямата услуга, когато ги забаламосаш майсторски, за което те после са ти извънредно благодарни. Особено трябва да хвалиш техните грешки и недостатъци, техните духовни и телесни недостатъци. Насочих се към последните и станах лекар. Я поразгледайте аптеката ми!

Той отключи сандъчето и вдигна капака. Вътрешността му имаше доста изящен вид; имаше петдесет преградки, които бяха облечени с кадифе и украсени със златисти линии и заврънкулки. Всяка преградка съдържаше шишенце с продълговата шийка, напълнено с красиво оцветена течност. Можеха да се видят всякакви цветове във всички възможни нюанси.

– Това значи е вашата аптека! – обади се Халер. – А откъде

получавате лекарствата?

– Сам си ги правя.

– Струва ми се, че вие не разбирате нищо от тази работа!

– О, разбирам, и още как! И децата могат да го направят. Това, което виждате, не е нищо друго освен малко боя и Малко повече вода, наречена „аква“. Тази единствена дума представлява всичките ми познания по латински. Другите изрази са чисто моя измишльотина; трябва да звучат красиво. Ето тук виждате надписи като „Аква саламандра“, „Аква пелопонезия“, „Аква химборасолярия“, „Аква инвокабулатория“ и други. Няма да повярвате, ако ви разкажа какви лечения съм извършил вече с тези води, но не мога да ви се сърдя за това, защото и самият аз не мога да повярвам на тези лечения. Най-важното е да не се изчаква ефектът, а да си прибереш хонорара и после дим да те няма. Съединените щати са голяма територия; докато ги обиколя, могат да изминат много, много години, а междувременно ще съм забогатял. Ежедневната ми прехрана не ми струва нищо, защото, където и да отида, ми предлагат повече, отколкото бих могъл да изям и когато си тръгвам, ми натъпкват джобовете. Няма защо да се страхуваме от индианците, защото ме считат за жрец и лечител и за тях съм свещена и неприкосновена личност. Съгласете се! Ще станете ли мой помощник?

– Хмм – измърмори Халер, като се почеса зад ухото. – Тази работа ми се струва съмнителна. Просто не е честно.

– Я не ставайте смешен! Внушението прави много неща. Моите пациенти вярват във въздействието на лекарствата ми и оздравяват само от това. А то измама ли е? Опитайте поне веднъж! Сега силите ви се възвърнаха и тъй като отиваме към една и съща ферма, няма какво да губите.

– Е, ще опитам, щом казвате, поне от благодарност ще опитам, но никак не умея да лъжа хората.

– И не е необходимо, ще го върша самичък. Вие само ще мълчите страхопочтително и цялата ви работа ще се състои в подаване от сандъчето на онова шишенце, което ви посоча. Ще трябва единствено да се примирите, че ще ви говоря на „ти“. И така, напред! Да тръгваме!

Той нарами отново сандъчето и двамата закрачиха към фермата. Не измина и половин час и те я съзряха в далечината. Фермата не беше голяма. Сега Халер трябваше да вземе да носи сандъчето, тъй като това не подобаваше на шефа, доктора и магистъра.

Главната сграда на фермата беше построена от дърво; от двете й страни и зад нея се намираха добре поддържани овощни и зеленчукови

градини. Стопанските сгради бяха на известно разстояние от дома на фермера. Пред къщата стояха вързани три коня – сигурен признак, че вътре имаше гости. Бяха се разположили в голямата стая и пиеха бира, която фермерът си беше правил сам. Те забелязаха приближаването на знахаря и помощника му.

– Гръм и мълнии! – извика един от тях. – Не ме ли лъжат очите? Този трябва да го познавам! Ако не се заблуждавам, той е Хартли, музикантът с хармониката!

– Твой познат ли е? – попита вторият. – Имал ли си работа с него?

– Разбира се! Този човечец беше направил добри гешефти и джобовете му бяха пълни с пари. И аз направих също така добри гешефти, като изпразних джобовете му през нощта.

– Знае ли кой го е обрал?

– Хмм, вероятно. Добре, че вчера боядисах червената си коса пак в черно! Не ме наричайте нито Бринкли, нито Корнъл! Тоя би могъл да ни обърка сметките!

Двамата се бяха приближили вече до къщата; жената на фермера излезе от обора, поздрави ги дружелюбно и ги попита какво желаят. Като научи, че пред нея са застанали лекар и неговият помощник, тя се зарадва много и ги помоли да влязат в стаята.

– Мешърс – извика тя през вратата – идва един високообразован лекар със своя аптекар. Мисля, че компанията на тези господа няма да ви бъде неприятна.

– Високообразован лекар! – промърмори Корнъл под носа си. – Безсрамен мошеник! Иска ми се да му дам да разбере какво мисля за него!

Новодошлите поздравиха и без да се бавят много, седнаха на масата. Корнъл забеляза със задоволство, че Хартли не го позна. Излъга го, че е трапер и че отива с двамата си другари нагоре в планините. После, докато домакинята се занимаваше край огнището, завързаха разговор. Когато обяда̀т беше готов, тя излезе пред къщата и според обичая в онези местности, наду един рог, за да извести на всички хора от фермата, че е време за ядене. Те заприиждаха от близките ниви. Появиха се фермерът, синът му, дъщерята и един ратай. Поздравиха гостите и особено лекаря с искрена сърдечност и седнаха при тях, за да се нахранят. Преди и след яденето казаха кратка молитва. Бяха най-обикновени, непринудени и набожни люде, които в никой случай не можеха да се мерят с „остроумието“ и „сърдечността“ на един истински янки.

По време на обяда фермерът беше мълчалив, но след това той запаля лулата си, облегна лакти на масата и каза с обнадежден тон към

Хартли:

– Докторе, след малко ще трябва пак да излезем на полето, но сега имаме още малко време да поговорим с вас. Може би изкуството ви ще ни помогне. От какви болести разбирате?

– Ама че въпрос! – отвърна шарлатанинът. – Аз съм хуманен и ветеринарен лекар и лекувам болестите на всички хора и всички животни.

– Well, тогава вие сте човекът, от когото имам нужда. Надявам се, че не сте от онези мошеници, които обикалят наоколо, като твърдят, че са били всичко и обещават всичко, но всъщност нищо не са следвали?

Хартли изпъчи гърди:

– Нима изглеждам като един от тези вагабонти? Щях ли да издържа изпита си за доктор и магистър, ако не бях следвал? До мен седи моят помощник. Попитайте го и той ще ви каже, че хиляди хора, да не броим животните, ми дължат живота си.

– Вярвам ви, сър, вярвам ви! Идвате тъкмо навреме. В обора ми се намира една крава. Сигурно знаете какво означава това. По тези места кравите стоят в обора само когато са тежко болни. От два дена не е яла нищо и е повесила глава чак до земята. Вече съм я отписал.

– Pshaw? Аз отписвам един болник едва тогава, когато вече е умрял! Нека ратаят ми я покаже, после ще ви кажа мнението си.

Той отиде в обора, за да прегледа кравата. Когато се завърна, лице-то му имаше сериозен вид и той каза:

– Беше крайно време, иначе кравата до довечера щеше да свърши. Пасла е буника (отровна трева (*Huoscymus niger*). Б. пр.). За щастие има сигурна противоотрова. Още утре сутринта ще бъде здрава и читава. Донесете ми кофа с вода, а ти, помощнико, ми извади шишенцето с „Аква силвестрополия“!

Халер отвори сандъчето и извади въпросното шишенце, а Хартли сипа няколко капки във водата, от която кравата трябваше да изпива по един литър на всеки три часа. След това дойде ред на хората. На жената беше започнала да се образува гуша и тя получи „Аква суматралия“. Фермерът страдеше от ревматизъм и получи капки „Аква сензациония“. Дъщерята беше съвършено здрава, обаче се съгласи веднага да получи няколко капки „Аква фурония“ срещу няколкото лунички, които имаше. Ратаят понакуцваше още от дете, но се възползва от случая да отстрани недъга си чрез „Аква министералия“. Накрая Хартли попита и тримата гости дали би могъл да им послужи с нещо. Корнъл поклати глава и отвърна:

– Благодаря, сър! Ние сме съвършено здрави. А ако някога се

почувствавам неразположен, аз се лекувам по шведската метода.

– Как така?

– Чрез лечебна гимнастика. Накарвам някого да ми изсвири на хармоника някой бърз танц и танцувам, докато се изпотя. Това средство е изпитано. Нали ме разбрахте?

При тези думи той му кимна многозначително. Лечителят замълча пообъркан, обърна му гръб и попита фермера къде се намират най-близките ферми. Най-близката ферма била на осем мили в западна посока, а имало и една друга на север, която се намирала на петнайсет мили. Магистърът заяви, че ще потегли незабавно към първата ферма; тогава фермерът го попита за хонорара му. Харгли поиска пет долара и те му бяха дадени на драго сърце. После той се отправи на път с помощника си, който отново нарами сандъчето. След като се отдалечиха от фермата дотолкова, че не можеше да бъдат забелязани от нея, той каза:

– Наистина тръгнахме на запад, но сега ще завием на север, защото би било много глупаво да отидем в първата ферма. Ще отидем в другата. Кравата беше толкова зле, че сигурно ще умре след един час. Ако фермерът реши да яхне коня си и да ме догони, може да ми се случат неприятни неща. Но не е ли примамливо да получиш цял обяд и пет долара за десетина капки анилинова вода? Надявам се, че няма да тръгнете против интереса си и ще постъпите при мен на служба!

. – Надеждите ви са напразни, сър – отвърна Халер. – Парите, които ми предлагате, са много, твърде много; но пък лъжите, които трябва да измислям, ще бъдат още повече. Не ми се сърдете! Аз съм честен човек и искам да си остана такъв. Моята съвест не ми позволява да приема предложението ви.

Гласът му беше толкова сериозен и непоколебим, че магистърът разбра безполезността от всякакви по-нататъшни увещания. Затова, поклащайки съжалително глава, той каза:

– Мислех ви доброто. Жалко, че имате такава чувствителна съвест!

– Благодарен съм на providението, че не съм се родил с друга съвест. Ето, вземете си сандъчето. Много бих искал да се покажа признателен към вас за услугата, която ми направихте, но не мога по този начин, невъзможно ми е.

– Well! Волята на човека е неговото царство небесно, затова няма да настоявам повече. Въпреки всичко моето предложение не бива да става причина да се разделим веднага. Поне до следващата ферма можем да останем заедно.

Той взе пак сандъчето си. Но отсега нататък стана мълчалив, едно

обстоятелство, по което можеше да се съди, че честността на писаря му бе направила впечатление. Така те продължиха да крачат напред, без да се обръщат или оглеждат, докато дочуха зад себе си конски тропот. Като се обърнаха, видяха тримата мъже, с които се бяха срещнали във фермата.

– Woe to me! – изплъзна се от устата на Хартли. – Изглежда им трябвам аз. Нали тези лъжци щяха да отиват към планините! Защо не яздят на запад? Нямам им никакво доверие, имат по-скоро вид на скитници, отколкото на трапери.

За своя зла участ скоро щеше да разбере, че не се беше излъгал в предположението си. Конниците спряха до двамата пешеходци и Корнъл се обърна подигравателно към мнимия доктор:

– Мастър, защо сте тръгнали в друга посока? Сега фермерът няма да може да ви намери.

– Да ме намери ли? – попита дългият янки.

– Да. След като си тръгнахте, аз му разказах най-откровено как стои работата с вашите звучни титли и той незабавно тръгна подир вас, за да си прибере парите.

– Говорите глупости, сър!

– Не са глупости, а чиста истина. Отиде към фермата, която вие уж искахте да ошастливите с вашето присъствие. Но ние се оказахме поумни от него. Умеем да разчитаме следи и проследихме вашите дири, за да ви направим едно предложение.

– Не виждам какво може да бъде то. Не ви познавам и нямам никаква работа с вас.

– Но затова пък ние имаме работа с вас. Познаваме ви. Ние си мълчахме, докато лъгахте тези честни хорица, и по този начин станахме ваши съучастници, тъй че ще бъде съвсем справедливо и почтено, ако ни дадете част от хонорара си. Вие сте двама, а ние сме трима; и така на нас ни се полагат три пети от сумата. Виждате, че постъпваме справедливо. А ако не се съгласите, тогава... вижте тук моите приятели!

Той посочи другите двама, които веднага насочиха пушките си към Хартли. Последният счете всяко възражение за излишно. – Беше се убедил напълно, че има работа с разбойници, и тайничко се радваше, че ще се отърве така евтино. Ето защо той извади три долара от джоба си, подаде ги на Корнъл и каза:

– Изглежда, ме бъркате с някой друг и се намирате в положение, в което ви е абсолютно необходима тази част от моя заслужено спечелен хонорар. Ще погледна на искането ви като на шега, в която ще

участвам с удоволствие. Ето ви трите долара, полагащи ви се според вашата собствена сметка.

– Три долара ли? Да не си полудял? – изсмя се Корнъл. – Да не мислиш, че яздим подир вас за такава дреболия? Не, не! Нямах предвид само парите, които взе днес; искаме нашата част от всичките пари, спечелени от тебе досега. Предполагам, че у вас ще се намерят доста парички.

– Сър, нямам никакви пари! – извика Хартли изплашено.

– Ще проверим! Тъй като отричаш, ще те претърсим. Мисля, че ще се държите спокойно, защото приятелите ми не се шегуват с пушките си. Животът на някакъв си нещастен свирач на хармоника за нас не струва и лула тютюн.

Той слезе от коня си и се приближи към слабия янки. Последният запротестира енергично, за да предотврати някак си надвисналата го беда, но всичко беше напразно. Дулата на пушките го гледаха така заплашително, че той се примири със съдбата си. Остана му само тайната надежда, че Корнъл няма да намери нищо, защото парите му според него бяха скрити добре.

Червеният Корнъл, който впрочем сега беше чернокос, претърси всичките му джобове, но намери само няколко долара. След това опипа сантиметър по сантиметър цялото му облекло, за да се убеди дали няма някъде зашити пари. И това беше безуспешно. Хартли помисли, че опасността се е разминала вече, но Корнъл беше хитър човек. Той отвори сандъчето и го огледа внимателно.

– Хмм! – каза той. – Тази аптека, облечена в кадифе, е доста дълбока, а не виждам отделенията да достигат до дъното ѝ. Я да проверя дали не са подвижни.

Хартли пребледня, защото разбойникът беше на вярна следа. Корнъл хвана с две ръце вътрешните стени на отделенията, дръпна ги... и наистина, цялата аптека се измъкна от сандъчето и отдолу се показаха няколко пакетчета, увити в хартия. Когато ги отвори, видя, че са пълни с банкноти от най-различна стойност.

– Аха, ето къде било скритото съкровище – засмя се той доволно, – така си и мислех! Лекар, който лекува и хора, и животни, печели безбожно много пари; следователно трябва да са скрити някъде.

Той понечи да прибере банкнотите в джоба си. Това накара американеца да побеснее. Той се нахвърли върху него, за да му вземе парите. Разнесе се изстрел. Куршумът сигурно щеше да го проние смъртоносно, ако в момента не беше направил бързо движение. Така изстрелът го рани само в ръката над лакътя, като строши костта му. Той нададе вик и

се свлече в тревата.

– Така ти се пада, негоднико! – извика Корнъл. – Ако се осмелиш да станеш или да кажеш само една дума, която не ми харесва, вторият куршум ще те улучи по-добре от първия. А сега да претърсим и мастър Фамулус. (лат. в случая – помощник, ученик на учен. Б. пр.)

Той напъха парите в джоба си и се приближи към Халер.

– Не съм негов помощник, срещнахме се малко преди фермата – продума той изплашено.

– Така ли? А кой сте тогава?

Халер каза истината. Той дори даде на Корнъл препоръчителното си писмо, за да докаже, че говори истината. Корнъл прочете писмото, върна му го и каза презрително.

– Вярвам ви. Всеки ще забележи още при пръв поглед, че сте честен до мозъка на костите си, но също така и че не сте откривателят на барута. Вървете си в Шеридън, аз нямам работа с вас.

После отново се обърна към ранения янки и продължи:

– Говорих, че ще си вземем частта, но понеже ни излъга, нямаш право да се оплакваш – ще взема всичките пари. Постарай се и напред да правиш добри сделки. Ако се срещнем отново, ще делим поравно.

Хартли се примоли да получи поне част от парите си, но единствения резултат беше, че му се изсмяха. Корнъл яхна коня си и заедно със спътниците си се отправи на север, като с това доказва, че не е никакъв трапер и не е имал никакво намерение да отива на запад, към планините. Пътюм тримата скитници говориха за преживяното приключение и се смяха, след което решиха да си поделят парите, без да споменават пред другарите си нито дума за тях. Щом намериха подходящо място, където никой нямаше да ги види и чуе, а те самите можеха да оглеждат околността, слязоха от конете си, за да преброят плячкосаните пари. Когато всеки бе прибрал своя дял, един от трапете каза на Корнъл:

– Трябваше да претърсиш и другия. Не се знае дали каза истината и дали е писар. Какво пишеше в писмото, което ти показа?

– Беше препоръчително писмо до инженера Чарой в Шеридън.

– Какво? Наистина ли? – скочи човекът. – И ти му го върна?

– Да. За какво ни е притрябвал този парцал?

– Много, много ни трябва! Как можеш да питаш още! Съвсем ясно е, че това писмо би улеснило провеждането на нашия план извънредно много. Оставихме нашите хора да ни чакат, за да огледаме тайно как стоят нещата. Трябва да се запознаем с околността и да видим как бихме могли да се доберем до касата, а всичко това се усложнява от

обстоятелството, че изобщо не искаме да се мяркаме пред хората. А ако бяхме взели писмото от този човек, един от нас можеше да отиде в Шеридън и да се представи на мястото на писаря. Сигурно щеше да получи работа в бюрото, щеше да има достъп до всички книжа и може би на първия или на втория ден щеше да бъде в състояние да ни даде всички необходими сведения.

– Дявол да го вземе! – извика Корнъл. – Вярно! Как не можах да се сетя! А пък и тъкмо ти можеше да изиграеш тази роля, защото преди често си държал перото.

– И сигурно щях да се справя добре. С един замах щяха да отпаднат всички трудности. Дали не е възможно все още да наваксаме пропуснатото?

– Разбира се! Все още не е късно! Нали знаем накъде отиват двамата; фермерът им описа пътя и той минава наблизко. Просто ще трябва да ги почакаме да дойдат.

– Прав си, така да направим! Но не е достатъчно само да вземем писмото от писаря. Той пак ще отиде до Шеридън и ще ни развали цялата работа. Значи трябва да попречим на писаря, а и на онзи шарлатанин да стигнат до Шеридън.

– Това е съвсем ясно. Всеки от тях ще получи по един куршум в главата и ще ги заровим някъде. После ти тръгваш с писмото за Шеридън, ще се опиташ да научиш всичко необходимо и ще ни уведомиш.

– Но как и къде?

– Ние двамата ще се върнем и ще доведем другите. Ще ни търсиш в местността, където железопътната линия минава през Игъл Тейл. Предварително не може да определим точното място. Ще поставя няколко поста в посока към Шеридън, на които ти непременно ще се натъкнеш.

– Добре! Но ако моето изчезване събуди подозрения?

– Хмм, наистина трябва да се подготвим и за такава възможност. Но това би могло да се избегне, ако не си сам, а вземеш и Дъгби със себе си. Ще излъжеш, че си го срещнал по пътя, а той пък ще каже, че търси работа по строежа на железопътната линия.

– Великолепно! – съгласи се другият трамп. – Веднага ще ми дадат работа, а и да не ми дадат, още по-добре, защото тогава ще имам време да ви съобщя новините в Игъл Тейл.

– Те обсъдиха плана с подробности и решиха да го приведат в изпълнение. После зачакаха идването на доктора шарлатанин и неговия спътник. Но няколко часа изминаха и никой от тях не се появи. Можеше да се предположи, че са променили посоката, за да не се срещнат отново

с тримата трампове. Затова те решиха да се върнат обратно и да тръгнат по следите им.

А що се отнася до двамината, заплашени от тази нова опасност, то те превързаха най-напред как да е раната на американеца. Ръката му бе ранена зле и се налагаше да потърси място, където някой можеше да се грижи за него поне през първите няколко дни. Това можеше да стане във фермата, за която бяха тръгнали, но тъй като и трамповете се бяха отпратили натам, дългият янки каза:

– Но защо отново да отиваме право в ръцете им? Може би вече съжаляват, че не са ни ликвидирали; ако сега се срещнем пак, може да сторят пропуснатото. Вярно, че ми взеха парите, но, не ми се ще сам да им поднеса и живота си. Нека си изберем друга ферма!

– Кой знае кога ще стигнем до някоя друга ферма – отвърна Халер.
– Ще издържите ли такъв дълъг път?

– Струва ми се, че да. Аз съм жилив човек и сигурно ще стигнем целта си, преди да е настъпила треската от нараняването. Надявам се, че в никой случай няма да ме изоставите преди това.

– Разбира се. А ако някъде по пътя ви напуснат силите, ще потърся хора, които биха могли да ви приберат. Но нека не губим повече време. Накъде ще тръгнем?

– Пак ще тръгнем на север, но малко по-надясно. Там се тъмнее нещо на хоризонта. Изглежда, има гора или храсти, а където има дървета, там има и вода, а тя ми е необходима, за да промия раната си.

Халер взе сандъчето и двамата напуснаха съдбоносното място. Предположението на американеца се потвърди. След известно време те се намериха в една местност, където между високи зелени храсти течеше поток, на който смениха превръзката на раната. Хартли изля оцветената вода от шишенцата си и ги напълни всичките с чиста вода, за да може пътно да мокри превръзката си и да разхлажда раната. След това отново тръгнаха на път.

Сега двамата вървяха през прерия която бе обрасла с толкова ниска трева, че следите от стъпките им едва можеха да бъдат забелязани. Само окоето на много опитен уестман можеше да определи дали следата бе оставена от един, или от двама души. След известно време забелязаха, че на хоризонта отново се появява тъмна линия, сигурен признак, че отново приближаваха някое гористо място. По едно време раненият янки случайно се обърна назад и забеляза, че зад тях се движеше няколко малки точки. Точките бяха точно три и за него нямаше вече никакво съмнение, че трамповете се връщаха. Сега животът на двамата висеше на косъм.

Някой друг човек би показал преследвачите на писаря. Но Хартли не стори това, а само удвои бързината си и когато Халер се учуди на тази припряност, той му отвърна, че болките му се били усилени.

– Известно е, че един конник може да бъде забележан от по-голямо разстояние, отколкото един пешеходец. Ездачите се намираха все още толкова далече, та Хартли можеше да предположи, че трамповете не са успели да ги забележат. Именно на това обстоятелство градеше той плана за собственото си спасение. Беше му ясно, че всяка съпротива е излишна; ако трамповете ги настигнеха, двамата бяха загубени. Възможност за спасение съществуваше най-много за един от тях; но в този случай трябваше да бъде жертван другият, а тази жертва щеше да бъде естествено писарят. Той не биваше да разбере какво го заплашва. Затова хитрият янки си замълча.

Така те продължиха да бързат напред, докато достигнаха гористата местност, където растяха предимно високи храсти, като тук-там се издигаха върховете на някои дървета – хикория, дъбове, орехови дървета и брястове. Гористата ивица не беше широка, но на дължина се простираше далече надясно. Когато двамата я прекосиха на ширина и достигнаха другия ѝ край, американецът спря и каза:

– Мастър Халер, виждам колко много ви преча. Вие искате да отидете в Шеридън, а заради мене трябваше да се отклоните от пътя си. Кой знае кога и дали ще достигнем в тази посока някаква ферма; в такъв случай вие в продължение на дни ще се измъчвате с мене, докато има едно много просто средство да направим излишна вашата саможертва.

– Какво е това средство? – попита нищо неподозиращият Халер.

– Вие просто си продължавате с божия благословия пътя, а аз се връщам във фермата, където бях, преди да се срещна с вас.

– Не мога да се съглася, много е далече.

– Съвсем не е далече. Най-напред вървах на запад, а после с вас право на север под ъгъл от деветдесет градуса. Сега ще трябва просто да го пресека и ще вървя най-много още три часа, а такъв път ще издържа сравнително лесно.

– Сигурен ли сте? Щом искате, добре, но ще ви придружа. Нали ви обещах да не ви изоставям.

– Ще ви освободя от това обещание, защото не искам да се излагате на опасност. Успях да разбера, че жената на фермера е сестра на шерифа в Кинсли. Ако са започнали да ви преследват, залагам сто долара за един, че шерифът сигурно ще се отбие в тази ферма. Така сам ще му влезете в ръцете.

– Нямам такова намерение – каза Халер уплашено. – Наистина ли сте решили да посетите тази ферма?

– Да. Това е най-добрият изход за мен и за вас. Той продължи да убеждава писаря в предимствата на решението си с такъв искрен и убедителен тон, че нещастният Халер се съгласи най-после да се разделят. Хартли си взе сандъчето. Те си разтърсиха ръцете, пожелаха си всичко най-добро и се разделяха. Халер продължи да върви по-нататък през откритата прерия. Хартли погледна малко след него и си каза: „Жал ми е за този нещастник, но няма друг изход. Ако бяхме останали заедно, пак щеше да умре, но тогава и аз щях да отида по дяволите. А сега е крайно време да се махам. Когато го настигнат и попитат за мене, ще им каже, че съм тръгнал надясно. Следователно трябва да офейкам наляво и да си намеря място, където мога да се скрия.“

Той не беше нито ловец, нито трапер, но знаеше много добре, че не бива да оставя никакви следи; някога беше чул какво трябва да се направи, за да заличиш следите си. Докато се промъкваше из храсталациите, той си избираше такива места, по които краката му не оставяха следи. Ако забележеше след себе си отпечатък, той го заличаваше внимателно с ръка. Наистина сандъчето и раната му пречеха доста, тъй че се придвижваше бавно напред, но за свое щастие успя скоро да открие едно място, където храстите растяха толкова нагъсто, че образуваха непроницаема стена. Промъкна се навътре, свали сандъчето на земята и седна върху него. Едва бе сторил това, и дочу гласовете на тримата ездаци и тропота на конете им. Те преминаха наблизо, без да забележат, че оставената следа беше вече само от един човек.

Сега Хартли разтвори внимателно шумака в посоката, накъдето бяха отминали. Пред него се откриваше прерията. Вече доста надалеч крачеше Халер. Трамповете го забелязаха и препуснаха към него. Той ги чу, обърна се и спря уплашен. Скоро го настигнаха; заговориха го и той посочи на изток; сигурно им обясняваше, че американецът се е върнал към фермата в тази посока. След това се разнесе пистолетен изстрел и Халер падна на земята.

– Свърши – измърмори Хартли. – Почакайте, подлещи! Само да ви срещна отново, ще ми платите за този изстрел! Но сега съм любопитен да видя какво ли ще предприемете!

Той видя, че те слязоха от конете си и се заловиха със застреляния. После започнаха да се съвещават, след което отново яхнаха конете. Корнъл прикрепяше на седлото пред себе си трупа на убития. За голямо учудване на американеца Корнъл тръгна обратно, а двамата му

спътници продължиха по-нататък. Корнъл достигна храсталака, навлезе навътре с коня си и хвърли трупа на земята; сега трупът се намиреше недалеч от Хартли и не можеше да бъде забелязан отвън. След това Корнъл се измъкна от храсталака и препусна. Хартли не можа да види накъде. Известно време се чуваше само тропотът на конските копита, а после настана тишина.

Студени тръпки побиха ранения янки. Сега почти съжаляваше, че не беше предупредил писаря. Беше станал свидетел на това подло убийство, а трупът лежеше толкова близо до него. Изпитваше силно желание да се махне оттук, но не смееше, тъй като предполагаше, че сега Корнъл ще го търси. Измина четвърт час и после още толкова. Най-сетне той се реши да изостави ужасното място. Но първо огледа прерията още веднъж и тогава съзря нещо, което го накара да не излиза от скривалището си.

Отдясно, откъм прерията, се приближаваше един конник, който държеше в ръката си поводите на друг кон без ездач. Той се натъкна на следите на двамата трампове и се спря, за да слезе от коня си. След като се озърна внимателно на всички страни, той се наведе, за да разгледа следите. После тръгна по тях, докато стигна мястото на убийството. Конете сами го последваха. Отново се спря, за да огледа земята. Измина доста време, преди да се изправи, а после тръгна към храстите, без да откъсва поглед от следата на Корнъл. На около петдесетина крачки от храстите той се спря, издаде особен гърлен звук и посочи с ръка към храсталака. Това, изглежда, беше знак за коня му, който се приближи до храстите, описвайки малка дъга, спря се и пое дълбоко въздух през ноздрите си. Тъй като той не показва признаци на безпокойство, ездачът остана доволен и също се приближи до гъсталака.

Сега американецът забеляза, че пред него бе застанал индианец. Той носеше кожени панталони с ресни, а ловната му риза бе украсена с извезани фигури и по шевовете ѝ също имаше ресни. Малките му крака бяха обути в мокасини. Дългата му черна коса бе сплетена в шлемовидна прическа, но тя не беше окичена с нито едно орлово перо. Около врата му висеше тройна огърлица от мечи нокти, лулата на мира и неговият амулет. Ръката му държеше двуцевна пушка, чийто приклад беше обкован с многобройни сребърни гвоздеи. Лицето му имаше матов светлокафяв цвят с лек бронзов оттенък. Чергите му бяха почти римски и само леко изпъкналите скули напомняха за типа на северноамериканските индианци.

Всъщност близостта на един червенокож беше напълно достатъчна

да изпълни със страх този янки, който поначало не бе роден герой. Но колкото по-дълго разглеждаше лицето на индианеца, толкова повече му се струваше, че нямаше защо да се бои от него. Червенокожият се беше приближил на двадесетина крачки, конят му бе дошъл още по-наблизо, докато другият кон стоеше зад гърба на индианеца. Но сега конят, който се канеше да направи още една крачка напред, се вдигна на задните си крака и отскочи назад, като изпръхтя силно и настойчиво. Изглежда, бе надушил Хартли или убития. В същият миг индианецът отскочи встрани като пантера и изчезна; след него изчезна и вторият кон.

Хартли остана сгушен тих и неподвижен дълго, много дълго, докато ухото му долови приглушения вик на индианеца „уф!“. Той чу само тази сричка и щом обърна глава в тази посока, видя, че индианецът беше коленичил над трупа на писаря, като го оглеждаше и опипваше. След това червенокожият се оттегли и около четвърт час не се появи никакъв, докато Хартли изведнъж се стресна, защото съвсем близо до него се разнесоха думите:

– Защо бледоликият се е скрил тука? Защо не излезе да се покаже пред погледа на червенокожия воин? Нима няма да каже някъде избягаха тримата убийци на другия бледолик?

Когато Хартли обърна главата си, видя индианеца клекнал до него, да държи в ръка закривения си нож. Думите му показваха, че е раззел следите правилно и разполага с много остър ум. Той не смяташе Хартли за убиец. Това успокои американеца и той отговори.

– Крия се от убийците. Двама от тях продължиха през прерията. Третият захвърли тук трупа, а аз не смея да изляза, защото не знам дали си е отишъл.

– Отишъл си е. Следата му води от храстите на изток.

– Значи се е отправил към фермата, за да ме преследва. Но наистина ли не е вече тук?

– Не. Моят бял брат и аз сме единствените живи хора, които се намират тук. Нека той излезе от храстите и ми разкаже какво се е случило.

Индианецът говореше английски много добре. Неговите думи и начинът, по който говореше, спечелиха доверието на Хартли. Той изпълзя от храстите и като се огледа, видя, че двата коня бяха привързани за колчета на доста далечно разстояние. Индианецът оглеждаше белия с поглед, който сякаш проникваше чак до сърцето му. След малко каза:

– От юг са се приближили пеша двама души, един от тях се е скрил тук и това си ти; другият е продължил през откритата прерия. Тогава пристигнали трима конници, които го преследвали. Убили го с

пистолетен изстрел в главата. Двама от тях поели пак по пътя си. Трети-
ят взел трупа на коня си, стигнал до храсталака, захвърлил трупа и пре-
пуснал в галоп на изток. Така ли е било?

– Да, точно така – кимна Хартли.

– Тогава кажи ми защо са застреляли твоя бял брат. Кой си ти и за-
що си дошъл в тази местност? Някой от тези трима мъже ли те рани в
ръката?

– Дружелюбният тон, с който бяха зададени тези въпроси, доказа
на Хартли, че червенокожият е добре настроен към него и не изпитва
никакви подозрения относно държанието му. Той отвърна на въпросите
му. През това време индианецът гледаше нейде встрани, но щом свър-
ши, той го изгледа проницателно и попита:

– Значи твоят спътник е трябвало да заплати живота ти със своя
собствен живот?

Хартли сведе очи и отвърна почти заеквайки:

– Не. Помолих го да се скрие с мене, но не пожела.

– Тогава ти си му казал, че зад вас идват убийците?

– Да.

– А каза ли му също, че искаш да се скриеш тук?

– Да.

– А защо е показал към изток, когато убийците са го попитали към
коя ферма си се отправил?

– За да ги заблуди.

– Искал е да те спаси и е бил истински другар. А ти беше ли досто-
ен за него? Само Великият Маниту знае всичко; моето око не може да
проникне в сърцето ти. Но ако можеше, ти вероятно щеше да се сраму-
ваш сега от мене. Аз ще мълча. Нека твоят бог те съди. Познаваш ли ме?

– Не – отвърна Хартли тихо.

– Аз съм Винету, вождът да апачите. Ръката ми препречва пътя на
злите хора, но ръката ми защитава всеки, който има чиста съвест. Ще
прегледам раната ти. Но кажи ми най-напред защо са се върнали убий-
ците, защо са ви последвали пак. Знаеш ли нещо?

Хартли беше чувал много пъти за Винету. Сега той отговори още
по-учтиво:

– Вече ти казах каквото знаех. Искаха да ни премахнат, за да не се
разбере, че са ме обрали.

– Не. Ако е била само тази причината, те са щели да ви убият вед-
нага. Сигурно е имало и нещо друго, за което са се сетили едва по-къс-
но. Претърсиха ли те старателно?

– Да.
– Всичко ли ти взеха? А на твоя спътник?
– Не. Той им обясни, че е нещастен беглец и ги убеди, като им показа писмото.

– Писмо ли? Те взеха ли го?
– Не, върнаха му го.
– А той къде го прибра?
– Във вътрешния джоб на палтото си.
– Но там го няма вече. Претърсих всички джобове на убития и не намерих никакво писмо. Следователно то е причината, която ги е накарала да се върнат и да ви настигнат.

– Едва ли! – рече Хартли поклащайки глава. Индианецът не каза нищо. Той измъкна трупа от храстите и го претърси отново. Мъртвецът представляваше ужасна гледка; не поради огнестрелната рана, а защото цялото му лице беше нарязано от ножове, така че бе станало неузнаваемо. Джобовете му бяха празни. Естествено, бяха му взели и пушката.

Индианецът замислено гледаше в далечината. След малко каза с тон, в който звучеше непоклонливо убеждение:

– Твоят другар е искал да отиде в Шеридън. Двама от убийците са се отправили на север, в посоката, където се намира това населено място. И те искат да отидат там. Защо са му взели писмото? Защото им трябва, искат да си послужат с него. Защо са обезобразили лицето на мъртвеца? За да не го познае някой, за да не се разбере, че Халер е мъртъв; той просто не бива да е мъртъв, защото един от убийците ще се представи за Халер.

– Но с каква цел?
– Не знам, но ще разбере.
– Тогава си решил да ги последваш?
– Да. Бях тръгнал към реката Смоуки Хил, а Шеридън се намира наблизко; ако мина през Шеридън, пътят ми няма да се удължи особено. Тези бледолики несъмнено замислят нещо лошо. Може би ще успее да го предотвратя. Ще дойде ли с мене моят бял брат?

– Бях решил да отида до някоя близка ферма, за да се погрижа за ръката си. Но разбира се, че е много по-добре да отида в Шеридън. Може би там ще получа откраднатите пари.

– Тогава ще яздим заедно.
– А раната ми?
– Ще я прегледам. Във фермата моят бял брат ще намери кой да се грижи за него, но няма да намери лекар. А Винету разбира от лекуване

на рани. Той умее да направи счупената кост здрава и има чудесно средство срещу треската. Покажи ми ръката си!

Още писарят беше разпрал ръкава на фрака на американеца; сега той успя да разголи ръката си. Винету го прегледа и заяви, че раната не била толкова зле, колкото изглеждала. Куршумът не беше раздробил костта, а я беше направо пробил, защото бе изстрелян съвсем отблизо. Червенокожият извади от дисагите на седлото си някакво изсушено растение, намокри го и го сложи върху раната. После издяла две дървени шини и превърза с тях ръката така изкусно, че и най-опитният хирург не би могъл с такива подръчни материали да направи по-добра превръзка. След това каза на Хартли:

– Моят брат може спокойно да язди с мене. Той изобщо няма да има треска или ако тя се появи, ние вече ще бъдем в Шеридън.

– Но няма ли най-напред да се опитаме да разберем какво прави третият убиец? – попита Хартли.

– Не. Той те търси, но тъй като няма да намери следата ти, ще се присъедини към другите двама. А може би има и други спътници, при които ще отиде сега, за да се отправят заедно към Шеридън. Аз идвам от населени местности и научих, че в Канзас се събират много от онези бледолики, които се наричат трампове. Възможно е тези хора да са от тях, а трамповете да са замислили нещо срещу Шеридън. Не бива да губим повече време, трябва да бързаме и да предупредим белите, които живеят там. Винету знае пътя на убийците и не му трябва следите им. Ще тръгнем по друг път.

– А кога ще пристигнем в Шеридън?

– Не знам дали моят брат е добър ездач.

– Е, не съм изкусен ездач. Не съм седял дълго време в седлото, но няма да се оставя на коня да ме хвърли на земята.

– Не бива да препускаме устремно, но ще поддържаеме равномерно бързо темпо. Ще яздим през цялата нощ и утре сутринта ще достигнем целта си. Убийците, които искаме да заловим, ще лагеруват някъде през нощта, тъй че ще пристигнат по-късно в Шеридън.

– А какво ще правим с трупа на нещастния Халер?

– Ще го погребем и моят брат ще каже някоя молитва. Почвата беше мека и скоро издълбаха достатъчно дълбока яма, въпреки че си служеха само с ножовете. Положиха вътре мъртвеца и после го засипаха с изровената пръст. Хартли свали шапката си и склучи ръце за молитва. Дали се молеше истински, бе доста съмнително. Апачът гледеше сериозно и съсредоточено към залязващото слънце, сякаш погледът му се

опитваше да надзърне отвъд далечния запад във Вечните ловни полета. Той беше езичник, но сигурно се молеше. След това двамата се отправиха към конете.

– Нека моят бял брат се качи на моя кон – каза индианецът. – Походката му е лека и равномерна като плъзгащо се кану по водната повърхност. Аз ще яхна другия кон.

Те възседнаха конете и потеглиха – отначало на запад, а след това завиха на север. Конете сигурно бяха изминали дълъг път, но се движеха тъй бодро, сякаш току-що се бяха завърнали от паша. Слънцето слизаше все по-ниско и по-ниско. Най-последно изчезна зад хоризонта, вечерният сумрак трая много кратко време и скоро настъпи черна нощ. Това направи Хартли неспокоен.

– Няма ли да объркаш пътя в тази тъмнина?

– Винету никога не бърка пътя – нито през деня, нито през нощта. Той е като звездата, която се намира винаги на своето място. Той познава всички местности на тази страна така добре, както един бледолик познава помещенията на къщата си.

– Но може да има толкова много препятствия, които не се виждат!

– Очите на Винету виждат и през нощта. А ако има нещо, което той не може да забележи, то няма да убегне на неговия кон. Нека моят брат не язди до мен, а зад мен – така неговият кон няма да направи погрешна стъпка.

Наистина беше почти невероятно с каква сигурност се придвижваха конят и ездачът. Заобикаляха всяко препятствие и така минаваха час след час, ту ходом, ту в тръс и дори в галоп. На пътя им се изпречваха блата и потоци, минаваха покрай ферми; Винету знаеше обаче винаги къде се намира и нито за секунда не се поколеба в коя посока да продължат пътя си. Хартли се чувстваше вече съвсем спокоен. Раната му беше създавала тревоги, но сега усети, че билката има чудодейна сила. Дори от време на време изобщо не чувстваше болка и единственото нещо, от което би могъл да се оплаче беше необичайната за него езда. Спираха няколко пъти, за да могат конете да пият вода и да бъде мокрена превръзката на раната със студена вода. След полунощ Винету измъкна парче месо и го даде на Хартли. Нищо друго не прекъсна ездата им и когато се почувствува приближаването на утрото по засилващия се хлад, Хартли си помисли, че би могъл спокойно да издържи още доста време в седлото.

Небето на изток посивя, но предметите наоколо още не можеха да се различат, защото наоколо се стелеше гъста мъгла.

– Това са мъглите край Смоуки Хил – обясни вождът. – Скоро ще я достигнем.

Той искаше да каже още нещо, но изведнъж спря коня си и се заслуша в равномерния тропот на конски копита, който се приближаваше отляво. Конят галопираше. И ето, той се появи и префуча покрай тях, ventre a terre ((фр.) – с всичка сила (препускам, тичам). Б. пр.), мълние-носно като някой фантом. Двамата не успяха да видят нито коня, нито ездача, а само една тъмна широкопола шапка, която се бе показала за секунда над ниско разстилащата се мъгла. Конският тропот заглъхна след няколко секунди.

– Уф! – извика Винету изненадано. – Бледолик! Тъй, както препус-каше този човек, могат да яздят малко бледолики! Така яздят Олд Шетърхенд и Олд Файрхенд; но Олд Шетърхенд не може да е наблизко, защото имаме среща с него горе, при Сребърното езеро, а Олд Файрхенд трябва да се намира сега в Канзас. Да не би да е бил той?

– Олд Файрхенд? – обади се Хартли. – Това е един прочут уестман.

– Той и Олд Шетърхенд са най-добрите, най-опитните и най-храбрите бледолики, които познава Винету. Той е техен приятел.

– Изглежда, този човек бързаше много. Накъде ли отива?

– Към Шеридън, защото посоката, в която препускаше, съвпада с нашата. Вляво от нас се намира Игъл Тейл, а пред нас е бродът, където се прекосява реката. Скоро ще го достигнем. А в Шеридън ще разберем кой е бил този човек.

Мъглата започна да се разнася, утринният вятър я разкъса и скоро двамата забелязаха пред себе си река Смоуки Хил. И сега апачът отново доказа изключителното си чувство за ориентация – той излезе на реката точно при мястото, където се намиреше бродът. Тук водата достигаше само до коремите на конете, така че реката можеше да се премине лесно и безопасно.

След като излязоха на другия бряг, конниците пресякоха най-напред ивица от храсталаци и дървета, които растяха край реката, после отново излязоха в открита местност, обрасла само с трева, и не след дълго пред очите им се появи Шеридън, тяхната цел.

Девета глава

Размяна на уловки

По времето, когато ставаха тези събития, Шеридън не беше нито град, нито село, а само временно селище за работниците, строящи железопътната линия. Имаше доста къщи и колиби, направени от камък, глина или дърво; те бяха съвсем жалки постройки, над чиито врати се срещаха тук-там гръмки надписи. Виждаха се табели „хотел“ или „кръчма“, но в тези сгради не би живял и най-бедният немски занаятчия. Имаше и няколко симпатични дървени постройки, чиято конструкция позволяваше да бъдат разглобявани и пренасяни на друго място. Най-голямата от тях се издигаше на един хълм и нейната фирма се виждаше отдалече – „Чарлз Чарой, инженер“. Дватамата насочиха конете си натам, оставиха животните пред вратата, където беше привързан и друг кон, оседлан по индиански маниер.

– Уф! – възкликна Винету, като го заразглежда със светнал поглед. – Този кон е достоен да бъде язден от отличен ездач. Сигурно е на бледоликия, който мина покрай нас.

Дватамата също вързаха конете си. Наблизо не се виждаше жив човек, а и като огледаха цялото селище, пак не можаха да видят някого, защото беше много рано. Но вратата бе отворена и те влязоха вътре. Посрещна ги млад негър и ги попита какво желаят. Преди да успеят да му отговорят, беше отворена една странична врата и се появи млад човек, който огледа апача с учуден, но дружелюбен поглед. Той беше инженерът. Името му (Става дума за името от френски произход Шарл Шароа, произнасяно от американците Чарлз Чарой. Б. пр.), тъмният тен на кожата и черната му къдрава коса издаваха, че е потомък на някоя френска фамилия, заселила се отдавна в южните щати.

– Кого търсите така рано, мешърс? – попита той и се поклони почително пред червенокожия.

– Търсим инженер Чарой – отвърна индианецът на безукорен английски, като изговори правилно дори френското име.

– Well, аз съм. Заповядайте, ако обичате!

Той влезе обратно в стаята, а двамата го последваха. Помещението беше малко и скромно обзаведено. По пръснатите наоколо канцеларски материали можеше да се предположи, че тук е бюрото на инженера. Той им предложи два стола да седнат и зачака с нескрито любопитство да

разбере защо бяха дошли. Хартли седна веднага: индианецът остана все още прав от учтивост, след това сведе красивата си глава за поздрав и започна да говори:

– Аз съм Винету, вождът на апачите...

– Вече знам, вече знам! – прекъсна го бързо инженерът.

– Вече знаеш? – попита индианецът. – Вече си ме виждал?

– Не, но при мен е един човек, който те познава и ви видя през прозореца. Извънредно много се радвам да се запозная с прочутия Винету. Седни и ми кажи какво те води при мен. След това те моля да бъдеш мой гост.

– Познаваш ли един бледолик, който живее в Кинсли и се казва Бент Нортгън?

– Да, познавам го много добре. Той е един от най-добрите ми приятели.

– А познаваш ли бледоликкия Халер, неговия писар?

– Не. Откакто моят приятел живее в Кинсли, не съм го посещавал.

– Този писар ще дойде днес при теб с още един бледолик и ще ти предаде препоръчително писмо от Нортгън. Ще трябва да назначиш писаря на работа в твоето бюро, а и на другия да намериш някаква работа. Двамата бледолики са... убийци! Ако постъпиш умно, ще успеем да разберем какви са истинските им намерения, след като разговаряш с тях.

– Да не би да искат да ме убият? – усмихна се Чарой недоверчиво.

– Може би! – кимна Винету сериозно. – И не само теб, а и други.

Мисля, че са трампове.

– Трампове ли? – попита бързо инженерът, – Ах, това е вече друго нещо. Току-що научих, че банда трампове се е отправила към Игъл Тейл и насам, за да ни ограбят. На тези разбойници им трябва нашата каса.

– От кого го узна?

– От... е, може би е по-добре да не споменавам името му, а веднага да ти го представя.

Лицето му сияеше от удоволствие, че ще може да изненада приятно индианеца. Той отвори вратата на съседната стая, откъдето се появи Олд Файерхенд. ако инженерът си беше представял, че индианецът ще даде многословен израз на радостта си, то той не бе запознат с навичките и обичаите на индианците. Никой червенокож воин не изразява бурно радостта или болката си в присъствието на други хора. Наистина очите на апача светнаха радостно, но иначе той си остана спокоен, приближи се към ловеца и му протегна ръката си. Ловецът го притегли към широките си гърди, целуна го по двете страни и каза радостно развълнуван:

– Приятелю мой, скъпи, скъпи братко! Колко се зарадвах и изненадах, когато те видях да скачаш от коня си! Колко дълго време не сме се виждали!

– Видях те днес на разсъмване – отвърна индианецът, – когато префуча покрай нас-в онази гъста мъгла край реката.

– И не ме извика!

– Мъглата те скриваше, затова неможах да те разгледам добре, а ти прелетя покрай нас като прерийна буря.

– Трябваше да яздя бързо, за да изпреваря трамповете. Реших да се заема сам с тази работа, понеже е много важна и не исках да я поверявам на никой друг. Повече от двеста трампа са се отправили насам!

– Тогава не съм се излъгал. Убийците са били техни разузнавачи, тръгнали пред основната група.

– Ще ми разкажеш ли какво знаеш за тези хора?

– Вождът на апачите не обича да говори много, той е човек на делата. Но този бледолик може да разкаже всичко най-точно.

Той посочи Хартли, който с влизането на Олд Файерхенд беше станал от стола си и все още оглеждаше огромния мъж с удивление. Да, ето това бяха мъже, този Олд Файерхенд и този Винету! Хартли си помисли колко незначителен и жалък бе в сравнение с тях. Изглежда, подобно чувство беше спходило и инженера. То се бе изписало по лицето му и си личеше от почтителната му стойка.

Всички насядаха и Хартли разказа вчерашните си преживявания. След това Олд Файерхенд описа бегло срещите си с Червения Корнъл на парахода, при рафтърите и най-сетне при Бътлървата ферма. После накара да му опишат предводителя на тримата, който беше застрелял писаря и се беше отделил от другите двама. След като Хартли обрисова по възможност най-точно този човек и спомена, че му липсват ушите, ловецът каза:

– Това е бил Корнъл! Оставил си е сега косата черна. Дано най-после ни падне в ръцете!

– А тогава сигурно ще му се изпари желанието за престъпления! – обади се инженерът заплашително. – Над двеста трампа! Ама че убийства, пожари и грабежи щеше да има! Мешърс, вие сте наши спасители и не знам как да ви се отблагодаря! Този Корнъл трябва да е узнал по някакъв начин, че получавам парите за голям участък от линията, след което ги разпределям между моите колеги, за да изплащат заплатите на работниците. Но сега съм предупреден и може да заповяда с трамповете си! Ние ще бъдем готови.

– Не бъдете толкова сигурен! – предупреди го Олд Файерхенд. – Двеста отчаяни разбойници не са малко нещо!

– Може и да е така, но аз мога да събера за няколко часа хиляда работници.

– А добре ли са въоръжени?

– Всеки от тях има някакво оръжие. Най-сетне ножовете, лопатите и лизгарите също вършат работа.

– Лопати срещу двеста пушки? Ще се пролее толкова кръв, че не бих желал да поемам отговорността за подобно нещо.

– Тогава от форт Уолс с готовност ще ми изпратят стотина войници.

– Куражът ви заслужава похвала, сър, но в такъв случай винаги е по-добре вместо сила да се употреби някоя уловка. Щом като мога да победа неприятеля с хитрост, защо е необходимо да жертвам живота на толкова хора?

– Каква уловка и каква хитрост имате предвид, сър? С удоволствие ще последвам съвета ви. Вие сте съвършено различен човек от мене и ако това ви задоволява, аз съм готов веднага да ви отстъпя ръководството над този обект и моите хора.

– Не избързвайте, сър! Най-напред трябва да обмислим нещата. Преди всичко трамповете не бива да забележат, че сте предупреден. Следователно не трябва да научават, че се намираме тук, нито пък да видят конете ни. Има ли къде да ги скрием?

– Могат да изчезнат веднага, сър. За щастие дойдохте толкова рано сутринта, че никой от работниците не ви е видял. Иначе разузнавачите на трамповете можеха да научат нещо от тях. Моят негър ще скрие конете и ще се грижи за тях; той е много верен и мълчалив човек.

– Добре, наредете му да се заеме с тях! Ще трябва да се погрижите и за мастър Хартли. Намерете му легло. Но никой друг освен вас, негърът и лекарят не бива да знае за присъствието му тук; надявам се, че имате лекар на разположение.

– Разбира се. Веднага ще пратя да го повикат. Той се отдалечи с Хартли, който го последва с удоволствие, защото се чувствуваше много изморен. Когато инженерът се върна след известно време и заяви, че раненият, и конете са настанени добре, Олд Файерхенд каза:

– Исках да избягна всякакво обсъждане на плана ни в присъствието на този шарлатанин, защото му нямам никакво доверие. В разказа му има неясноти. Убеден съм, че умишлено е изпратил нещастния писар на сигурна смърт, за да спаси себе си. Не искам да си имам работа с такива

хора.

– Значи имате план, който искате да ни съобщите? – попита инженерът любопитно.

– Не. Ние можем да начертаем нашия план едва тогава, когато узнаем намеренията на трамповете, а това няма да стане, преди да са се появили разузнавачите им и преди да са разговаряли с вас.

– Имате право. Засега трябва да имаме търпение. Тогава Винету направи с ръка едно движение, което означаваше, че е на друго мнение, и каза:

– Всеки воин може да се бие по два начина: или напада, или се отбранява. Ако Винету не знае дали и как ще може да се защитава, тогава той предпочита да напада. Така е по-бързо, по-сигурно и по-храбро.

– Значи моят червенокож брат не иска и да знае за плана на трамповете? – попита Олд Файрхенд.

– Той непременно ще го узнае, но защо вождът на апачите трябва да се принуждава да действа според техния план, когато му е по-лесно да ги накара да се съобразяват с неговия?

– Ах, ти имаш вече готов план?

– Да. Тези твари не са никакви воини, с които човек може да воюва честно; те са крастави кучета, които трябва да бъдат убити с тояги. Защо да чакам, докато ме ухапе кучето, когато мога преди това да го убия с един удар или да го удуша в някой капан?

– Да не би да имаш предвид някоя клопка за трамповете?

– Имам предвид и ние ще им я поставим. Тези койоти идват, за да ограбят касата. Ако касата е тук, те ще дойдат насам. Ако тя е другаде, те ще се отправят натам, а ако се намира в Огнения кон (индианско наименование на парния локомотив. Б. пр.), ще се качат на него и ще отидат към гибелта си, без да причинят на хората тук ни най-малко зло.

– Аха, започвам да те разбирам – извика Олд Файрхенд.

Каква идея! Искаш да кажеш да подмавим негодниците във влака?

– Да. Винету не разбира как се управлява Огнения кон. Той посочи начина, а нека белите му братя обмислят подробностите.

– Да ги примамим във влака ли? – попита инженерът. – Но защо? Можем да ги изчакаме тук, да им устроим засада и да ги унищожим.

– При което мнозина от нас ще трябва да умрат! – обади се Олд Файрхенд. – Но ако се качат във влака, ще ги закараме на някое място, където ще бъдат принудени да се предадат, без да могат да ни навредят с нищо.

– И през ум няма да им мине да се качат във влака!

– Ще се качат, ако ги подмамим с касата.

– Значи искате да занеса касата във влака? Никой не беше очаквал такъв въпрос от инженера, който имаше интелигентен вид. Винету направи пренебрежително движение с ръка, а Олд Файерхенд отвърна:

– Но кой иска от вас такова нещо? Трамповете трябва само да са убедени, че във влака има пари. Ще назначите техния разузнавач при вас като писар и ще се преструвате, че му имате пълно доверие. Ще му съобщите, че на тази станция ще спре влак, който пренася много пари. Тогава те сигурно ще дойдат и ще нахълтат във вагоните. Щом се качат, влакът ще тръгне и ще ги отнесе. Ще можете ли да намерите влак за тази цел?

– О, имаме вагони колкото искате! Бих поел и цялата отговорност върху себе си, ако бях горе-долу убеден, че ще успеем. Но Остават още няколко въпроса. Кой ще управлява влака? Сигурно е, че машинистът и огнярят ще бъдат застреляни от трамповете.

– Pshaw! Все ще се намери някой машинист, а огняр ще бъда аз. Подробностите ще обсъдим допълнително. Предполагам, че трамповете ще пристигнат днес в Игъл Тейл, защото това е първата им цел. Значи ние можем да заплануваме нашия номер за утрешната нощ. Дотогава е необходимо да открием място, където да откараме бандитите. Ще трябва да го изберем още предиобед, защото предполагам, че следобед ще пристигнат разузнавачите. Разполагате ли с дрезина, сър? .

– Разбира се.

– Тогава тръгвам с вас. Винету не бива да идва с нас; трябва да се крие, защото присъствието му би могло да издаде намеренията ни. И мене никой не бива да ме познае; предвидих го и затова съм си донесъл един стар ленен костюм.

Лицето на инженера изразяваше все още загриженост и той се обади:

– Сър, тази работа ви се вижда тъй лесна, както плуването за рибата. Но на мен не ми се струва толкова естествена и лесна. Как ще уведоим трамповете? Как ще ги накараме да дойдат в удобното за нас време?

– Ама че въпрос! Новият писар ще ви разпита сам и каквито измислици му разкажете, това и ще съобщи тайно на другарите си като чиста истина.

– Е добре! А ако им дойде мисълта да не се качват във влака, а някъде да разрушат релсите, за да дерайлира?

– Това може да предотвратите много лесно, като кажете на писаря,

че пред всяка композиция, пренасяща толкова много пари, се пуска отделен локомотив, който изпитва сигурността на релсите. Тогава те ще се откажат от разрушаването им. Ако действате умно, всичко ще мине добре. С дружелюбно отношение и повече работа трябва да се опитате да задържите тук писаря, докато дойде време за спане; не бива да го оставяте да излиза и да говори с някого. Дайте му стая на първия етаж с един прозорец. Прозорецът се намира само на половин метър от плоския покрив; аз ще се кача на покрива и ще мога да чуя всяка дума.

– Вие мислите, че ще говори през прозореца?

– Да. Мнимият Халер трябва да измъкне сведенията от вас, а другият трамп, който ще дойде с него, ще играе ролята на вестоносец. Друга възможност изобщо не съществува; скоро ще се убедите. И другият ще поиска работа, за да има основание да остане тук, но по едни или други причини няма да я започне, за да може да напуска Шеридън когато си иска. Ще се опита да говори с писаря, за да научи нещо ново, но няма да може да отиде при него, преди да са си легнали хората да спят. Той ще се промъкне до къщата, писарят ще отвори прозореца си, а аз ще бъда на покрива за да чуя целия им разговор. Сега всичко това наистина може да ви се струва трудно и извънредно опасно, защото не сте уестман, но когато се заловите истински с тази работа, ще разберете, че всичко е съвсем естествено и понятно:

– Хау! – съгласи се индианецът. – Нека моите бели братя определят сега и мястото, където ще поставим клопката. Когато се върнат, аз ще се измъкна тайно оттук, за да не стоя бездеен.

– Къде ще отиде моят брат?

– Винету се чувства у дома си навсякъде, и в гората, и из прерията.

– Вождът на апачите може да има компания, ако желае. Моите рафтър и ловци са се събрали на едно място, което се намира на един час път под Игъл Тейл. Имат за задача да наблюдават трамповете. При тях се намира и Леля Дрол.

– Уф! – извика апачът и иначе толкова сериозното му лице придоби развеселен израз. – Лелята е добър, храбър и умен бледолик. Винету ще отиде при нея.

– Добре! Моят червен брат ще намери там и други храбри мъже: Черния Том, Хъмпи Бил, Чичо Гънстик и други, чиито имена той поне е чувал. Но засега нека отиде в стаята ми и ме почака, докато се върнем.

Олд Файерхенд бе получил една стая от инженера още преди идването на апача. Сега двамата с Винету се отправиха към нея, за да смени ловните си дрехи, защото те биеха на очи; в другите дрехи работниците

сяха да го помислят за новопристигнал колега. Скоро дрезината беше готова. Олд Файрхенд и инженерът се качиха отпред, а двама работници заеха места отстрани на стъпалата, за да задвижват ръчните лостове. Дрезината прекоси мястото на строежа, където навсякъде се виждаха прилежно работещи фигури, а после се отправи по свободното трасе, което бе вече готово и водеше към Кит Карсън.

Междувременно Винету се разположи удобно в стаята и не пропусна възможността малко да поспи. Когато двамата се върнаха, го събудиха. Той разбра, че Олд Файрхенд е намерил удобно място, и кимна доволен:

– Това е добре! Кучетата ще треперят от страх и ще вият от ужас. Сега Винету ще отиде при Леля Дрол, за да каже на рафтърите да бъдат готови.

Той се измъкна от къщата и отиде при скривалището, където бяха конете.

Едва беше изтекла обедната почивка и откъм реката се зададоха двама конници. По описанието, което бе направил Хартли, нямаше никакво съмнение, че са очакваните разузнавачи. Хартли беше събуден и ги разпозна веднага. Олд Файрхенд се скри в стаята до бюрото, за да бъде свидетел на разговора. Вратата бе само притворена.

Когато двамата мъже влязоха, инженерът се намираще в стаята си. Поздравиха го учтиво и един от тях му подаде препоръчителното писмо, без да каже нищо за целта на посещението си. Инженерът го прочете и им каза дружелюбно:

– Работили сте при моя приятел Нортън? Как е той! Последваха обичайните в такъв случай въпроси и отговори и накрая инженерът попита защо писарят е бил принуден да напусне Кинсли. Трампът разказа една тъжна история, която отговаряше на съдържанието на писмото, но беше абсолютно измислена от него. Инженерът го изслуша внимателно и каза:

– Това е толкова тъжно, че събудихте състраданието ми, още повече че от писмото разбрах каква обич и доверие е хранил Нортън към вас. Затова и молбата му няма да остане неудовлетворена. Наистина аз си имам вече писар, но от доста време се нуждая от човек, на чието перо да мога да доверявам някои по-важни и секретни неща. Мислите ли, че ще можете да се справите с такава работа?

– Сър – отвърна мнимият Халер зарадвано, – нека да опитаме! Аз лично съм убеден, че ще бъдете доволен от мене.

– Well, да опитаме. Засега няма да говорим за заплатата, най-напред

искам да ви опозная, а това ще стане за няколко дни. Колкото сте по-схватлив и похватен, толкова по-добре ще ви заплащам. Сега съм много зает, затова се поразходете и се огледайте наоколо и елате в пет часа пак. Ще живеете при мен, в тази къща; ще се храните заедно с мен и ще спазвате реда, установен в този дом. Не желая да общувате с обикновените работници. Точно в десет часа заключваме вратата.

– Доволен съм, сър, защото точно така съм живял и досега – увери го човекът, който и без това бе много доволен, че беше назначен. После добави: – Но имам още една молба, която засяга моя спътник. Бихте ли намерили някаква работа за него?

– Каква работа?

– Каква да е – отвърна другият скромно. – Ще бъда доволен, ако получа някаква работа.

– Как се казвате?

– Дъгби. Срегнах мастър Халер по пътя и се присъединих към него, щом разбрах, че на жп линията може да се намери работа.

– А какво сте работили досега, мистър Дъгби?

– Дълго време бях каубой в една ферма, недалеч от Лас Анимас. Това беше див живот, който не можех повече да търпя и затова тръгнах да си търся друга работа. Преди няколко дни се счепках с един грубиян и ножът му ми прониза дланта. Раната още не е заздравяла съвсем, но се надявам, че след два-три дни ще мога да използвам ръката си, в случай че ми намерите някаква работа.

– Ще получите работа по всяко време. Останете в Шеридън, лекувайте ръката си и когато оздравеете, ми се обадете. А сега можете да си отидете.

Двамата напуснаха бюрото. Инженерът отиде при Олд Файрхенд и каза:

– Бяхте съвсем прав, сър! Този Дъгби се е погрижил да не работи, а да има свободно време, за да ходи до Игъл Тейл. Беше си превързал ръката.

– Сигурно е съвсем здрав. Защо наредихте на писаря да дойде едва в пет часа?

– Защото искам да му намеря работа, докато дойде време за лягане. А ако почнем отсега, ще се изморим страшно и двамата, а освен това може нещо да заподозре.

– Много правилно! До десет часа ще имате цели пет часа и няма да ви е лесно да му попречите да се срещне с други хора.

И така първата част от плана беше приключена. Втората част

можеше да се изпълни едва след като бъдеше подслушан разговорът между трамповете. Дотогава имаше доста време и Олд Файерхенд го използва, за да поспи. Когато се събуди, вече почти се беше стъмнило и негрът му донесе вечеря. Към десет часа се появи инженерът и съобщи, че писарят вече отдавна се е навечерял и ще се прибере в стаята си.

Олд Файерхенд се качи на горния етаж, откъдето през четвъртият отвор, покрит с капак, можеше да се излезе на покрива. Той легна на покрива и запълзя внимателно към онзи край, под който трябваше да се намира прозорецът на писаря. След като чака спокойно известно време, той долови, че някъде под него се отваря врата. Нечии стъпки се приближиха към прозореца и тъмнината навън бе прорязана от снопове светлина. Покривът се състоеше от един ред недебели дъски, върху които бяха заковани листове ламарина. Както Олд Файерхенд чуваше стъпките отдолу, така и писарят можеше да чуе всеки шум отгоре; затова ловецът трябваше да бъде извънредно предпазлив.

Той напрегна зрението си, за да различи нещо в нощната тъма. И не напразно. Близо до падащия от прозореца сноп лъчи стоеше човешка фигура. Чу се шумът от отварящия се прозорец.

– Глупако – дочу се полувисок ядосан глас, – изгаси светлината, нали ще ме освети!

– Ти си глупак! – отвърна писарят. – Защо си ми дошъл по туй време! Всички в къщата са още будни. Ела след един час.

– Добре! Но кажи ми поне научи ли нещо!

– И то какво!

– Добри ли са новините?

– Чудесни са! Много по-хубави, отколкото можехме да предположим. Но сега си върви, възможно е някой да те види!

Прозорецът бе затворен и фигурата изчезна. Сега Олд Файерхенд беше принуден да чака повече от час, без да може да се помръдне. Времето минаваше бавно. В къщите и бараките наоколо все още горяха светлини. Но жилището на инженера бе потънало в тъмнина. Олд Файерхенд чу, че прозорецът се отвори отново. Сега вече светлината беше изгасена. Писарят очакваше своя съучастник. Не мина много време и отдолу се разнесе тихо проскърцване от стъпки по песъчливата земя.

– Дъгби! – прошепна писарят от прозореца.

– Да – обади се гласът на Дъгби.

– Къде си, не те виждам!

– Точно под прозореца ти до стената.

– Тъмно ли е навсякъде в къщата?

– Да. Два пъти я обиколих. Всички спят. Какво имаш да ми казваш?
– С тукашната каса няма да стане нищо. Хората получават парите си на всеки две седмици, а вчера са били изплатени заплати те. Значи би трябвало да чакаме цели две седмици, а е невъзможно. Сега в касата няма дори и триста долара. Не си заслужава.

– И това ли бяха добрите, чудесните новини? Кретен такъв!

– Млък! От тази каса наистина не можем да измъкнем нищо, но утре през нощта оттук ще мине влак, в който ще има повече от четиристотин хиляди долара.

– Глупости!

– Истина е. Убедих се със собствените си очи. Влакът идва от Канзас Сити и отива до Кит Карсън, където тези пари ще бъдат употребени за строежа на следващия участък от трасето. Четох писмото и телеграмата. Този загубен инженер ми има абсолютно доверие.

– Но каква е ползата от тази работа? Влакът само минава оттук!

– Глупак! Ще спре тук за цели пет минути.

– Дяволска работа!

– И ние двамата ще бъдем в локомотива.

– Гръм и мълния! Бълнуваш.

– Нищо подобно! Влакът трябва да бъде поет от специален чиновник в Карлайл. Този човек ще остане в локомотива и ще пътува чак до Уолъс, за да предаде пратката там.

– И този специален чиновник ще бъдеш тъкмо ти?

– Да. А и ти ще трябва да дойдеш с мен, или по-точно казано, можеш да дойдеш с мен. Инженерът ми разреши да си избира още един човек, който да бъде край мене и когато го попитах кого ще ми предложи, той ми каза, че това било моя работа. Естествено, избрах тебе.

– Виж какво, не ти ли се струва подозрително това голямо доверие, и то за толкова кратко време?

– Всъщност да, но по всичко разбирам, че той се нуждае от доверено лице, а дълго време не е имал. Обаче и онова знаменито препоръчително писмо ни помогна много. И има още нещо, което разсейва съмненията ми, породени от наистина бързо спечеленото доверие. Нашата задача съвсем не е безопасна!

– Аха! Това вече ме успокоява напълно. Да не би линията да не е строена добре?

– Не, добре е строена, въпреки че тази отсечка е временна, което успях да разбера от документите и плановете. Но можеш да си представиш, че при такава нова, голяма жп линия не могат да се намерят

достатъчно изпитани чиновници и служители. Има машинисти, които още никой не познава, а като огняри идват да работят хора, чийто вид и произход са твърде съмнителни. А сега си представи един влак, който пренася почти половин милион долара и се управлява от един такъв машинист и също такъв огняр. Ако двамата негодници се наговорят, биха могли много лесно да спрат някъде влака и да изчезнат с парите. Затова при тях трябва да се намира специален чиновник, и то с един помощник, защото онези са двама. Разбираш ли – нещо като полицейска охрана. Ние двамата ще имаме по един зареден револвер в джобовете си и ще трябва да застреляме онези юнаци на място, ако проявят някакви пресъпни намерения.

– Слушай, но това е цял виц. Ние да пазиМ парите! Някъде по пътя ще принудим двамата да спрат и ще приберем доларите.

– Това няма да стане, защото освен машиниста и огняря във влака ще бъде кондукторът и един банков чиновник от Канзас Сити, който ще носи парите в куфар. И двамата са въоръжени добре. Дори и да накараме машиниста и огняря да спрат, другите двама веднага ще разберат каква е работата и ще защитават вагона си. Не, ще действаме по съвсем друг начин. Ще трябва да нападнем с голямо числено превъзходство, и то на такова място, където най-малко се предполага подобно нещо, а то ва място е тук.

– И ти мислиш ли, че ще успеем?

– Разбира се! Не съществува никакво съмнение и на никой от нас няма да падне и косъм от главата. Напълно съм убеден и искам още сега да те изпратя при Корнъл да му съобщиш всичко.

– Не мога да яздя в тази тъмнина, още повече че не познавам местността.

– Е, тогава почакай да се разсъмне, но това е и най-късният срок, защото до обяд искам да имам отговор. Пришпорвай коня си, ако ще и да умре под тебе.

– И какво да му кажа?

– Това, което чу сега от мен. Влакът пристига тук точно в три часа през нощта. Ние двамата ще бъдем в локомотива и щом той спре, ще се разправим с машиниста и огняря. Ако е необходимо, ще ги застреляме. Корнъл трябва преди това тайно да заеме позиции с нашите хора около линията и веднага да се качи във вагоните. При нашия голям брой тримата или четирима чиновници във влака и случайно останалите будни жители на Шеридън няма да помислят за съпротива, защото ще бъдат и доста смаяни.

– Хм, планът не е лош. Страхотна сума! Ако делим по равно, всеки от нас ще получи по две хиляди долара. Дано Корнъл се съгласи с предложението ти. Как да ти съобщя отговора му?

– Този въпрос е малко сложен. Трябва да избягваме да се срещаме лично. А и не знаем дали ще намерим време и подходящ случай. Ще ме осведомиш писмено.

– Та това не е ли най-опасният начин? Ако ти изпратя някой човек...

– Някой човек ли? Как ти дойде наум? – прекъсна го писарят. – Би било най-голямата глупост, която можем да направим. Не знам дали ще ми се удаде случай да изляза от къщата за по-дълго време, затова ще трябва да ми напишеш всичко и да скриеш бележката някъде наблизо.

– Къде?

– Хмм! Необходимо е да изберем някое място, където мога да отида за малко, без да правя впечатление. Вече знам, че сутринта имам да работя здравата, трябва да попълвам дълги списъци на хората, които получават заплати. Каза ми го инженерът. Но все ще намеря време да слеза до пътната врата. До самата врата има бъчва, в която се събира дъждовната вода. Можеш да скриеш бележката зад бъчвата. Ако сложиш отгоре ѝ някой камък, няма никаква опасност да я види чуждо око.

– Но как ще разбереш, че бележката е вече на мястото? Не можеш да ходиш често и напразно до бъчвата.

– И това ще уредим. Ще трябва да ти съобщя, че ти ще се качиш заедно с мене във влака. Веднага след обяда ще изпратя да те потърсят. Ти ще дойдеш и ще попиташ за какво те викам. Тогава ще скриеш бележката и аз ще знам, че ще я намеря. Съгласен ли си?

– Да.

– Гледай да се върнеш бързо. Лека нощ!

Другият отвърна на поздрава му и бързо изчезна. Прозорецът беше затворен тихо. Олд Файерхенд остана да лежи още известно време на покрива, а после се промъкна най-предпазливо до отвора. Слезе тихо по стълбата и се отправи към стаята на инженера, който беше буден. Разказа му всичко, каквото беше чул, и изказа увереност, че нещата ще се развият според предвидения план. После двамата се разделиха, за да поспят.

На другата сутрин Олд Файерхенд се събуди навреме. И без това не му беше лесно да седи сврян в една стая, защото бе свикнал да се движи и действа. Но нямаше как, трябваше да се примири с положението. Може би беше вече към единадесет часа, когато при него се появи

инженерът. Той му съобщи, че писарят се е заловил здраво с възложена-та му работа и полагал всички усилия да се представи за прилежен и работлив човек. В този момент Олд Файрхенд видя, че по хълма се изкачва малка гърбава фигурка, която бе облечена в кожени ловни дрехи, а на рамото ѝ се виждаше дълга карабина.

– Самият Хъмпи Бил! – каза ловецът недоумяващо. После обясни: – От моите хора е. Сигурно се е случило нещо непредвидено, иначе не би се мярнал тук. Дано не е нещо много лошо. Той знае, че съм тук и тъй да се каже инкогнито, и само вас може да попита за мене. Ще го доведете ли тук, сър?

Инженерът излезе и в този момент Бил изчезна в къщата.

– Сър – каза той, – прочетох на фирмата, че тук живее инженерът. Мога ли да говоря с този господин?

– Инженерът съм аз. Влезте. – Той го придружи до стаята на Олд Файрхенд, който посрещна дребния ловец с въпроса какво го е накара-ло да дойде въпреки всички предварителни уговорки.

– Не се тревожете, сър, няма нищо лошо – отвърна Бил. – Дори може и да е добро, но във всеки случай е нещо, което трябва да узнаете. Избраха ме да ви уведомя. Яздих бързо и се придържах покрай железопътната линия, където трамповете ще избягват да се мяркат. Следователно не са могли да ме видят. Скрих коня си наблизко в гората и се приближих по такъв начин, че едва ли някой от местните хора ми е обърнал внимание.

– Добре – кимна Олд Файрхенд. – И какво се е случило?

– Вчера привечер, както вече знаете, при нас дойде Винету. Появяването му предизвика у Лелята необикновена радост, а и другите бяха горди, че този забележителен човек е между тях. За нощуване бяхме избрали такова място, което никой от трамповете не можеше да открие. Но какво ли можеше да се скрие от очите на Винету? Малко преди това беше открил и лагера на трамповете и когато се стъмни, отново отиде натам, за да ги наблюдава и ако може да научи нещо. Понеже не се върна на зазоряване, а и няколко часа след това, ние започнахме да се боим за него, но се оказа излишно. Нищо не му се бе случило, а посред бял ден успял да се промъкне толкова близо до трамповете, че можал да чуе разговора им! Но той не бил обикновен разговор, а по-скоро крещене. Бил пристигнал пратеник от Шеридън и им донесъл новини, които ги накарали съвсем да се забравят.

– Аха, това е бил Дъгби.

– Да, Дъгби, така се казвал. Разказал за половин милион долара,

които щели да оберат от влака.

– Точно така!

– Тъй! Това ни бе разказано и от апача. Значи туй е клопката, в която искате да подмамите разбойниците. Дъгби е разказал на трамповете онова, с което сте метнали писаря. И сигурно знаете, че е отишъл да им го каже?

– Да, отиването му при тях е част от плана ни.

– Но вие би трябвало да разберете какво решение ще бъде взето след това, нали?

– Разбира се! Нагласихме работата така, че малко след завръщането на Дъгби да можем да научим резултата.

– Сега вече не ви трябва този негодник, защото Винету е чул всичко. Тези мошеници са крещели от радост толкова силно, че се е чувало на една миля наоколо. Дъгби има лош кон и ето защо ще може да се върне едва следобед. Затова Винету постъпи разумно, като ме изпрати при вас. Трамповете са се съгласили веднага с предложението на писаря и са променили само едно нещо.

– Какво?

– Мястото, където ще нападнат влака. Тъй като в Шеридън живеят много работници, а един такъв специален влак събужда любопитството на хората, трамповете предположили, че много работници ще излезнат от къщите си, за да видят влака. А това можело да доведе до неочаквана съпротива. Негодниците искат да вземат парите, но не желаят да заплащат с кръвта си. Ето защо писарят трябвало да остави влака спокойно да напусне Шеридън и недалече от него да застави машиниста и огняря да спрат влака в открита местност.

– Определили ли са мястото?

– Не, но трамповете се канят да запалят до релсите огън там, където локомотивът трябва да спре. Ако машинистът и огнярят не искат да се подчинят, ще бъдат застреляни. Може би тази промяна не ви е много приятна, сър?

– Напротив, защото по този начин ще избегнем съществуващата опасност от схватки между местните работници и трамповете. Освен това сега не е необходимо да отиваме тепърва с двамата разузнавачи до Карлайл. Изобщо не е нужно повече да разиграваме този театър с тях. Каза ли ви Винету къде да заемете позиции?

– Да, пред тунела, който започва отвъд моста.

– Точно така! Но трябва да се криете, докато влакът навлезе в тунела. Останалото идва от само себе си.

Сега вече всичко бе изяснено и приготовленията можеха да започнат. Телеграфът заработи и поиска от Карлайл влакова композиция, а от форт Уолъс – войници. Междувременно Хъмпи Бил се подкрепи и се отдалечи също тъй незабелязано, както бе и дошъл.

Около обед бе отговорено, че необходимият влак и войниците ще бъдат изпратени. Близо след два часа видяха да идва Дъгби, повикан от мнимия Халер чрез един човек. Олд Файерхенд седеше заедно с инженера в неговата стая. Дватама наблюдаваха тайно трампа, който се позабави малко около бъчвата с дъждовна вода.

– Посрещнете го в бюрото – каза Олд Файерхенд – и говорете с него, докато дойда и аз. Искам да прочета бележката.

Инженерът се запъти към работната си стая и щом Дъгби влезе при него, Олд Файерхенд отиде до пътната врата. Хвърли поглед зад бъчвата и забеляза един камък. Вдигна го и намери очаквания къс хартия; разгъна я и прочете написаните от Корнъл редове. Съдържанието отговаряше на казаното от Хъмпи Бил. Той постави бележката пак под камъка и отиде в бюрото, където Дъгби стоеше почтително пред инженера. Трампът не можа да познае ловеца в ленения му костюм и се изплаши доста, когато той сложи ръка на рамото му и го попита заплашително:

– Знаете ли кой съм аз, мастър Дъгби?

– Не – гласеше смаяният отговор.

– Не сте си отваряли очите при Бътлъровата ферма. Аз съм Олд Файерхенд!

Той извади от пояса на трампа един нож, а от джоба на панталоните му револвер. Разбойникът беше толкова ужасен, че не направи никакво движение, за да му попречи. След това ловецът каза на инженера:

– Сър, моля ви, качете се при писаря и му кажете, че Дъгби е бил тук, но нито дума повече. После елате пак тук.

Инженерът се отдалечи. Олд Файерхенд бутна трампа да седне на един стол и го завърза за облегалото на стола с дебело въже, което видя на бюрото.

– Сър – обади се трампът, който едва сега се бе съвзел от уплахата си, – защо се отнасяте така с мен! Защо ме връзвате? Аз не ви познавам!

– Сега мълчи! – заповяда му ловецът и взе в ръка револвера. – Ако издадеш само един звук, преди да съм ти разрешил, ще получиш куршум в главата!

Трампът замълча побледнял като платно и не посмя повече да си отвори устата. Сега инженерът влезе отново. Олд Файерхенд му посочи със знак да остане при вратата. Той самият застана до прозореца, но

така, че отвън не можеше да бъде забелязан. Беше убеден, че любопитството на писаря няма да го остави дълго време спокоен. Наистина бяха изминали само две минути, когато една ръка се пресегна зад бъчвата. Собственикът на ръката оставаше невидим, защото бе застанал много близо до самата врата. Файерхенд кимна на инженера и той отвори бързо вратата, тъкмо когато писарят минаваше крадешком покрай нея.

– Мастър Халер, няма ли да влезете за малко? – попита той. Мнимият Халер все още държеше бележката в ръка. Скри я бързо и последва поканата на инженера с видимо безпокойство. А каква беше изненадата му, когато видя съучастника си вързан на стола! Но все пак бързо се съвзе и наистина успя да придаде непринуден израз на лицето си.

– Какъв беше този лист хартия, който прибрахте току-що? – попита го Олд Файерхенд.

– Стара кесия – отвърна трампът.

– Така ли? Я ни я покажете!

Писарят го изгледа учудено и отвърна:

– От къде на къде ви идва наум да ми давате такава странна заповед? Кой сте? Не ви познавам.

– Познавате го! – намеси се инженерът. – Това е Олд Файерхенд.

– Олд Фа...! – извика трампът. Страхът скова гласа му и той не можеше да доизрече името на ловеца. Очите му се бяха разширили и гледаха втренчено.

– Да, аз съм – потвърди ловецът, – сигурно не сте очаквали да ме видите тук! А що се отнася до съдържанието на джобовете ви, имам по-голямо право над него, отколкото вие самият. Покажете ни го!

Олд Файерхенд взе най-напред ножа на трампа, без да срещне някаква съпротива, после извади от джоба му зареден револвер, а след това и бележката.

– Сър – обади се трампът с озлобен глас, – с какво право постъпвате така?

– Най-напред с правото на по-силния и честния, а пък и мистър Чарой, който представя тук и полицейската власт, ме е упълномощил да го замествам в този случай.

– В какъв случай? Това, което нося у себе си, е моя собственост. Не съм извършил нищо противозаконно и искам да знам на всяка цена защо се отнасят с мен като с крадец!

– Крадец? Pshaw! Блазе ви, ако беше така! Не става въпрос само за кражба, а първо, за убийство – за нападението и ограбването на влака, където сигурно щяха да загубят живота си доста хора. Вие двамата сте

трампове, които нападнаха осагите при Осаге-нук, после и Бътльровата ферма, а ето че сега се каните да измъкнете половин милион долара от влака.

Явно и двамата се изплашиха много при тези думи, но мнимият Халер все пак успя да се съвземе и отговори с тона на напълно невинен човек:

– За първи път чувам тези неща!

– Въпреки това сте дошъл тук единствено за да разузнаете положението и да уведомите другарите си!

– Аз ли? Не съм излизал нито за миг от тази къща!

– Вярно е. Но вашият приятел игра ролята на вестносец. За какво си говорихте двамата вчера вечерта през отворения прозорец? Бях легнал над вас, на покрива, и чух всяка дума. На тази бележка е написан отговорът, който ви изпраща Червения Корнъл. Трамповете лагеруват край Игъл Тейл. Имат намерение да се промъкнат насам през идната нощ, да се разположат от двете страни на линията извън Шеридън и да запалят огън. Огънят ще ви показва къде трябва да принудите машиниста да спре влака, от който трамповете лесно ще измъкнат парите.

– Сър – едва изрече трампът, без да може повече да скрива страха си, – ако наистина има такива хора, които искат да предприемат подобно нещо, то само някакво странно стечение на обстоятелствата хвърля съмнение върху мене, че съм във връзка с тях. Аз съм честен и...

– Млък! – срязва го Олд Файерхенд. – Честните хора не убиват!

– Да не би да твърдите, че съм убил?

– Разбира се! И двамата сте убийци. Къде са лекарят и неговият помощник, които преследвахте с Червения Корнъл? Не застреляхте ли Халер, защото ви трябваше писмото му, за да се представите под негово име тук и да улесните шпионската си мисия? А не обрахте ли всичките пари на онзи лекар шарлатанин?

– Сър, не знам ни... ни... ни дума от това – заекна трампът.

– Не знаеш ли? Сега ще ти докажа, че се лъжеш! Но за да не ти дойде идеята да се измъкнеш, ние ще се подсигуриим. Мистър Чарой, бъдете така добър да вържете ръцете на гърба на този мошеник. Аз ще ви помогна.

Щом трампът чу тези думи, се втурна към вратата, за да избяга. Но Олд Файерхенд беше по-бърз от него. Сграбчи го, дръпна го назад и въпреки упоритата му съпротива го задържа така здраво, че инженерът без усилие изпълни задачата си. След това отвързаха Дъгби от стола и заедно с писаря ги отведоха в стаята, където легеше раненият Хартли.

Щом ги видя, той седна на леглото си и извика:

– Ха, това са двамата бандити, които ме обраха и убиха бедния Халер! Къде е третият?

– Още ни липсва, но и той ще ни падне в ръцете – отвърна Олд Файерхенд. Тези двамата отричат престъплението си.

– Отричат ли? Но аз ги познах, няма съмнение и съм готов да се закълна хиляди пъти, че са те!

– Не са необходими вашите клетви, мистър Хартли. Притежаваме достатъчно доказателства и много добре знаем що за хора са.

– Добре! Но какво ще стане с парите ми?

– И това ще се оправи. На първо време им взехме оръжията и бежежката, която ги разобличава.

Трамповете не обелваха вече нито дума. Бяха разбрали, че всяко по-нататъшно отричане би било смешно. Джобовете им бяха изпразнени напълно. Намериха техните дялове от откраднатите пари и ги върнаха на Хартли. Двамата признаха, че остатъкът се намира у Корнъл. Сега вързаха и краката им и ги оставиха на пода. В къщата нямаше мазе, нито друго по-сигурно помещение, където да ги затворят. Но Хартли го беше толкова яд на трамповете, че не можеше да се намери по-добър пазач от него. Дадох му зареден револвер и му наредиха да ги застреля веднага, ако направят опит да се развържат.

Сега можеха да бъдат направени останалите приготовления за изпълнението на плана. Вече не беше необходимо да поставят двамата трампове в локомотива и предварително да пътуват с тях в дрезината до Карлайл. Беше само телеграфирано, че в уговореното време оттам трябва да тръгне влакът и да спре на едно определено място преди Шеридън, където Олд Файерхенд щеше да се качи във влака.

По-късно пристигна телеграма от форт Уолъс, която съобщаваше, че една войскова част ще тръгне от форта привечер и около полунощ ще пристигне на уговореното място.

Десета глава

Клопката в Игъл Тейл

По-голямата част от работниците в Шеридън бяха ирландци и немци. Те нямаха все още никаква представа какво се разиграва около тях, защото не беше изключено Корнъл да изпрати съгледвачи, за да ги наблюдават, а те биха могли да надушат нещо от поведението на хората. Но малко преди да свърши работният ден, инженерът съобщи най-необходимото на ръководителя на работната смяна и му нареди да постави работниците в течение на нещата, но без никакъв шум.

Този ръководител беше нюхемпширец и бе водил бурен живот.

Отначало работил като строителен работник в продължение на доста години, но не беше успял да спести нещо значително. Затова започнал да се занимава с разни други неща, които за схващанията на янките не бяха срамни. Но и там щастието не му се усмихнало.

Той казал на източните щати „адио“ и прекосил Мисисипи, за да търси късмета си на запад, но за съжаление със същия неуспех. Най-сетне получил работа в Шеридън, където можел да използва придобитите от по-рано опит и знания, обаче не останал удовлетворен. Който веднъж е дишал въздуха на девствената гора и прерията, чувства голяма мъка, ако изобщо може да се приспособи и свикне с цивилизования начин на живот.

Този човек, който се казваше Уотсън, се зарадва страшно много, когато разбра какво ще става.

– Слава богу, най-последно едно разнообразие в това сиво ежедневиe! – каза той. – Старата ми карабина дълго време стоя подпряна в ъгъла и сигурно копнее да поприскава отново. Смятам, че днес ще ѝ се удаде случай. Но аз се сещам нещо; името, което споменахте, сър, ми се струва познато. Червения Корнъл? И Бринкли при това? Някога си имах работа с един Бринкли, който имаше фалшива червена коса, докато естественият му скалп беше черен. За малко щях да платя с живота си срещата с него.

– Кога и къде се случи това? – попита Олд Файерхенд.

– Преди две години по горното течение на Гранд Ривър. С един мой приятел, който е немец и се казва Енгел, бяхме заедно горе при Сребърното езеро. Канехме се да тръгнем към Пуебло и след това да се отправим по Арканзас на изток, за да си набавим инструменти за една работа,

която щеше да ни направи милионери.

Олд Файрхенд наостри уши.

– Ангел ли се казвал онзи човек? – попита той. – Споменахте за „една работа“, която щяла да ви донесе милиони. Ще ми разкажете ли нещо повече за нея?

– Защо не! Ние двамата се бяхме заклели да мълчим като риби; но от милионите не излезе нищо, защото не можехме да осъществим плана си и затова ми се струва, че няма защо да се чувствам повече обвързан от клетвата си. Ставаше дума за изваждането на огромно съкровище, потопено във водите на Сребърното езеро.

Инженерът се позасмя, без да крие недоверието си, поради което ръководителят продължи:

– Може да ви звучи доста невероятно, сър, но въпреки това е истина. Вие, мистър Файрхенд, сте един от най-известните уестмани и сте преживели и чули такива неща, че ако започнете да ги разказвате, едва ли някой ще ви повярва. Затова може би поне вие няма да се смеете на думите ми.

– И през ум не ми минава да ви се смея – отвърна ловецът най-сериозно. – Напълно съм готов да ви повярвам, защото си имам своето основание. И аз съм чувал като нещо съвсем сигурно, че на дъното на езерото имало съкровище.

– Наистина ли? Е, струва ми се, бих могъл да се закълна с чиста съвест, че това съкровище наистина съществува. Човекът, който ни разказа за съкровището, положително не ни е излъгал.

– Кой беше този човек?

– Един стар индианец. Никога дотогава не бях виждал такъв прапра-прастар човек. Беше толкова слаб, че приличаше на живи мощи и самият той ни каза, че бил видял много повече от сто лета. Наричаше се Хауей Колакеко, но веднъж ни се довери, че всъщност се казвал Икачи Татли. Не знам какво означават тези индиански имена.

– Но аз мога да ви кажа – прекъсна го Олд Файрхенд. – Първото име е на езика на тонкавите, а второто е на езика на ацтеките, но и двете имат едно и също значение – Големия баща. Продължете по-нататък, мистър Уотсън! Страшно съм любопитен да чуя как сте се запознали с този индианец.

– Е, в случая нямаше нищо особено и нищо авантюристично. Вече не знаех точната дата, бях останал твърде дълго време в планините и ето как бях изненадан от първия сняг. И така трябваше да остана високо в планините и да намеря място, където можех да презимувам, без да умра

от глад. Бях съвсем самичък, снегът просто ме бе затрупал и положение-то ми беше сериозно! За щастие успях все пак да стигна до Сребърното езеро, където забелязах колиба, изградена от камъни, от която се издига-ше пушек. Бях спасен. Собственикът на тази колиба беше именно стари-ят индианец. Той имаше един внук и един правнук, които се казваха Го-лямата мечка и Малката мечка и...

– А-а! Нинтропан Хауей и Нинтропан Хомош? – прекъсна го Олд Файерхенд.

– Да, така звучаха индианските думи. Да не би да ги познавате, сър?

– Да. Но разказвайте по-нататък, по-нататък!

– Двете Мечки бяха отишли към планините Васач, където били принудени да останат до пролетта. Зимата подранила доста и било съв-сем изключено да се върнат при Сребърното езеро през такива снежни преспи. Така че аз заварих стареца самичък, без да се има предвид нас-коро дошлият немец Енгел, за когото, вече споменах. Той също като мен бе потърсил в колибата убежище от първата снежна буря. Мисля, че е по-добре да бъде кратък и ще спомена само, че ние тримата прекарах-ме цялата зима заедно. Не сме гладували – дивеч имаше достатъчно; ала студът се отрази зле на стареца и при първия пролетен полъх го погре-бахме. Той ни беше обикнал и за да ни се отблагодари по някакъв на-чин, ни разказа тайната за съкровището в Сребърното езеро. Притежава-ше парче кожа, което беше много старо и представляваше рисунка с точно обозначеното място на съкровището. Разреши ни да си направим копие от нея. Съвсем случайно Енгел имаше хартия у себе си, без която не можехме да прекопираме рисунката; старецът не искаше да ни даде кожата, защото смяташе да я запази за двете Мечки. Един ден преди да умре, той я закопа някъде, но къде, не можахме да разберем, защото уважихме последната му воля и изобщо не потърсихме кожата. След ка-то го погребяхме, тръгнахме на път. Енгел беше зашил плана на съкро-вището в якето си.

– Не дочакахте ли връщането на двете Мечки? – попита Олд Файерхенд.

– Не.

– Това е било голяма грешка!

– Възможно е, но дълги месеци бяхме стояли затворени в снега и копнеехме да видим хора. И наистина скоро се намерихме сред хора, ама какви хора! Бяхме нападнати от индианци юта (северноамериканско инд. племе, останките от което живеят понастоящем в щатите Колорадо

и Юта, като наброяват около 2600 души. Б. пр.), които ни взеха всичко. Сигурно щяха и да ни убият, но познаваха стария индианец, когото почитаха извънредно много, и щом разбраха, че сме се грижили за него и сме го погребали след смъртта му, те ни подариха живота, върнаха ни поне дрехите и ни пуснаха да си ходим. Но оръжията ни останаха у тях, едно обстоятелство, за което не можехме да им благодарим, защото без оръжия бяхме изложени на всевъзможни опасности, та дори и на гладна смърт. За щастие или по-скоро за нещастие срещнахме на третия ден някакъв ловец, който ни даде месо. Като разбра, че искаме да отидем в Пуебло, заяви, че и той отивал там, и ни разреши да се присъединим към него.

– И това беше Червения Бринкли, нали?

– Да. Тогава имаше друго име, но по-късно разбрах, че е той. Заразпитва ни и ние му разказахме всичко. Премълчахме само за съкровището и за плана, който Ангел носеше у себе си, защото видът му не ни вдъхваше доверие. Не съм виновен, че винаги изпитвам някаква неприязън към червенокоси хора, макар и да ми е ясно, че измежду тях подлещите не са повече, отколкото измежду хората с друг цвят на скалпа. Но нашето мълчание по този въпрос не ни помогна много. Тъй като само той имаше оръжия, често се отдалечаваше, за да ловува, а ние двамата оставахме сами и разговаряхме почти само за съкровището. Веднъж той се върнал тайно, промъкнал се зад гърбовете ни и подслушал разговора ни. Когато следващия път отново тръгна на лов, той ме взе със себе си, като каза, че четири очи виждали по-добре от две. След един час, когато се бяхме отдалечили от Ангел достатъчно, той ми каза, че е чул всичко и ще вземе плана, за да ни накаже за нашето недоверие. При тези думи извади ножа си и се нахвърли върху мене. Отбранявах се с всички сили, но напразно; той заби ножа си в гърдите ми. За щастие не успя да улучи сърцето ми, но ме помислил за мъртъв. Когато се съвзех, видях около себе си група преселници, които ме бяха намерили и превързали. Разказах им какво се беше случило, но тези обикновени хорица не бяха в състояние да тръгнат по следите на убиеца. А аз самият се нуждаех от доста дълго време, докато оздравея дотолкова, че да мога да напусна хората, спасили живота ми. Тъй като не можех да открия нито трупа, нито гроба на Ангел, предположих, че е успял да избяга от онзи убиец.

– Да, избягал е – кимна Олд Файерхенд.

– Какво? Откъде знаете, сър?

– Ще ви разкажа после. А сега продължавайте!

– Насочих се към най-близкото населено място, където ме приеха

добре и ми помогнаха. Там останах половин година и работех каквото ми падне, за да припечеля поне толкова пари, колкото ми трябваша, за да отида на изток.

– Къде искахте да отидете?

– При Енгел. Знаех, че има брат в Ръселвил, щата Кентъки, а ние бяхме решили да отидем при брат му, където щяхме да подготвим всичко необходимо за похода ни към Сребърното езеро. Но когато пристигнах в Ръселвил, научих, че брат му се е преселил в Арканзас, но къде точно, никой не можа да ми каже. Беше оставил у съседа си едно писмо за Енгел, в случай че той го потърси. Последният наистина идвал и взел писмото, в което положително е бил оставен и новият адрес на брат му. Енгел си заминал, а след време съседът умрял. Но Енгел разказал приключенията си в Ръселвил, при което назовал моя „убиец“ Бринкли. Не ми е известно по какви пътища е научил името му. Е, господо, това е, което имах да ви разкажа. Ако името Бринкли не ни е заблудило, то, аз се радвам много, че ще се срещна с този подлец. Струва ми се, че най-после ще си разчистя сметките с него.

– Намират се и други, които имат същото намерение – отбеляза Олд Файрхенд. – Сега само едно не ми е ясно. Преди малко казахте, че червеният цвят на косата на Бринкли е фалшив. Как успяхте да го разберете?

– Много просто. Изглежда, докато живяхме заедно, боята му се беше попривършила, защото тук-там започна да се забелязва истинският цвят на косата му – черният.

– Well. Тогава вече няма никакво съмнение, че сте си имали работа с Червения Корнъл. Целият живот и цялата дейност на този човек, изглежда, се състоят само от престъпления. Да се надяваме, че днес ще ни се удаде да сложим край на всичко това.

– И аз го желая от сърце. Но още не сте ми казали как ще посрещнем предстоящото нападение.

– Не е нужно да ви го казвам отсега. Ще разберете, когато му дойде времето. Преди всичко работниците трябва да се държат спокойно; нека се подготвят за безсънна нощ. Нека приготвят и проверят оръжията си. Още преди полунощ ще се качат във влака, който ще ги откара до уреченото място.

– Well, тогава съм принуден да се задоволя с тези сведения.

Ще изпълним нарежданията ви.

Когато той се отдалечи, Олд Файрхенд попита инженерът дали може да намери двама работници, които приличат донякъде на двамата

пленени трепва; а също трябва да бъдат и достатъчно смели, за да заемат местата на пленниците в локомотива. Чарой се замисли и изпрати някъде негръра, за да доведе хората, които му се струваха подходящи за тази цел. Когато негрът ги доведе, Олд Файерхенд забеляза със задоволство, че изборът не беше съвсем лош: фигурите им бяха почти същите, а що се отнася до чертите на лицата им, можеше предварително да се каже, че едва ли някои щеше да забележи разликата в тъмнината на нощта. Оставаше да се погрижат само гласовете им да не се различават съвсем от гласовете на трапозете . Ето защо Олд Файерхенд заведе работниците в стаята на Хартли и проведе нарочно още един кратък разпит с трапозете. Работниците чува гласовете им и ако се наложеше, вече бяха в състояние горе-долу да ги наподобят.

След като свършиха и тази работа, ловецът напусна къщата, за да огледа още веднъж околността. Ако бяха изпратени съгледвачи, те щяха да изберат място, откъдето биха могли през нощта да наблюдават достатъчно добре работническото селище, но и където щяха да бъдат в най-голяма безопасност. Точно такава място се намираще недалеч от къщата на инженера. Ако се прекосеше работният терен направо, се достигаше до един склон в близост до железопътната линия, по чийто горен край растяха няколко дървета. Отгоре се откриваше най-добрата гледка към поселището, а дърветата предлагаха достатъчно прикритие. Шпионите трябваше да бъдат търсени само на това място.

Олд Файерхенд искаше да се доближи до подножието на малката височина откъм другата страна; след като успя да стори това незабелязано, той запълзя тихо нагоре. Щом се изкачи на върха, видя, че не се бе излъгал в предположенията си. Край дърветата седяха две човешки фигури и тихо разговаряха. Смелият ловец се приближи до тях дотолкова, че главата му опря до дървото, зад което бяха седнали двамата. Сега можеше да ги докосне с ръка. Реши се да рискува така само благодарение на сивите си дрехи, които и най-острият поглед не можеше да различи от земята. За съжаление тъкмо сега двамата бяха прекъснали разговора си и измина доста време, преди да се обади единият:

– Разбра ли вече какво ще правим, след като си свършим работата тук?

– Нищо определено не знам – отвърна другият.

– Носят се разни слухове, но изглежда, малцина знаят истината.

– Така е. Корнъл умее да мълчи и има много доверени хора. Сигурно само онези, които от самото начало са били с него, знаят нещо за истинските му намерения.

– Удуърд ли имаш предвид, с когото са избягали от рафтърите? Ако е така, мисля, че точно той е доста близък с тебе. Нищо ли не ти е казал?

– Само намеци и нищо друго. От думите му си вадя заключението, че Корнъл няма намерение да задържи всички ни около себе си. Такъв голям брой хора само ще му пречат в по-нататъшните планове. И аз не мога да не му дам право. Колкото сме повече, толкова по-малка ще бъде печалбата за всеки един от нас. Мисля, че той ще си подбере най-способните хора и ще изчезне с тях.

– По дяволите! Значи иска да измами другите, така ли?

– Защо да ги мами?

– Е, ако утре изчезне с хората, които иска да задържи около себе си?

– Няма да имаме никаква вреда от тази работа. Само ще се радвам, ако стане такова нещо. От само себе си се разбира, че ние двамата няма да бъдем между измамените, които ще останат с пръст в устата.

– Можеш ли да ми го докажеш? Ако не можеш, ще си отворям очите и в случай на нужда ще вдигна тревога.

– Доказателството не е толкова трудно. Не ни ли изпрати двамата заедно тук да наблюдаваме?

– Е, какво от това?

– Такава задача получават само способни и изпитани хора. Като ни натовари с наблюдението на поселището, той ни даде най-доброто свидетелство за доверието си към нас. А какво произлиза от това? Че ако наистина има намерение да се отърве от голяма част от нашите хора, то ние няма да сме между тях, а несъмнено ще бъдем в групата, която ще тръгне с него.

– Хмм! Това наистина няма да е лошо. Заключението ти е правилно и ме успокоява. Но ако мислиш, че и аз съм от избраниците на Корнъл, защо тогава си траеш и не ми казваш какво ти е казал Удуърд за плановете му?

– Защото и аз самият още не съм наясно, но ще ти кажа каквото зная. Става въпрос за поход към планините. Там горе още в праисторически времена е живял някакъв народ, чието име вече не помня. После този народ е изчезнал: или се е преселил на юг, или е бил унищожен, но преди това е успял да потопи в езерото някакво несметно съкровище.

– Глупости! Който притежава богатства, си ги взима със себе си, ако тръгне нанякъде!

– Нали ти казах, че е възможно този народ да е бил избит!

– Какви са били тези съкровища? Пари, злато?

– Не мога да ти кажа. Не съм учен и не знам дали този народ е сякъл монети. Удуърд каза, че тези хора са били езичници и са имали огромни храмове, украсени със статуи на божества от масивно злато и сребро, както и многобройни съдове от същите метали. Тези богатства лежат на дъното на Сребърното езеро, откъдето идва и името на самото езеро. Казват, че Корнъл имал някаква рисунка, с помощта на която можело съвсем точно да се определи мястото на съкровището.

– Аха! А къде се намира Сребърното езеро?

– Не знам. Корнъл ще проговори сигурно едва когато определи хората, които ще го придружават. От само себе си се разбира, че не може да раздрънка преди това плановете си.

– Естествено! Но тази работа си остава винаги опасна.

– Защо?

– Заради индианците.

– Pshaw! Там живеят само двама червенокожи – внукът и правнукът на индианеца, който е притежавал скица на мястото на; съкровището. А тези двамата могат да бъдат очистени с два изстрела.

– Ако е така, тогава добре. Никога не съм бил горе в планините и ще трябва да се осланям на онези хора, които разбират нещо от тази работа. Но мисля, че най-напред трябва да насочим цялото си внимание към днешното начинание. Вярваш ли, че ще успеем?

– Сигурно. Погледни само колко спокойно е наоколо! Никой тук не подозира нищо за присъствието ни и за нашия план. А двама от най-добрите ни и хитри хора са вече тук, за да подготвят нападението. Нима може да се съмняваме в успеха? Влакът ще пристигне, ще спре за пет минути и ще отпътува нататък. На около час път оттука ще гори нашият огън. Там нашите двама другари, които ще бъдат в локомотива, ще тикнат под носа на машиниста револверите си и ще го принудят да спре влака. Ние ще го заобиколим, Корнъл ще се качи и ще вземе...

– Охо! – прекъсна го другият. – Кой ще се качи във влака? Да не би Корнъл да се качи самичък? Или заедно с малцината избрани хора, с които после най-спокойно ще се изпари с влака? След известно време ще спрат влака, ще слезнат заедно с половината милион и ще изчезнат. А другите ще останат да киснат тук със смаяните си физиономии, нали? Не, тая няма да я бъде!

– Ама че фантазия! – обади се другият ядосано. – Нали вече ти обясних: ако Корнъл наистина таеше такива намерения, ние двамата щяхме да сме сред хората, които ще се качат във влака. Ако впрочем

Сребърното езеро крие такива огромни богатства, тогава не е нужно да бъдем нечестни спрямо нашите съучастници тук. Ще разделим плячката, всеки ще си получи парите и тогава нека Корнъл си избере онези хора, с които иска да отиде в планините. Баста! Да не говорим повече за това! Сега ми се ще само да разбере какво ще правят с онзи локомотив, който е спрял долу пред нас. В пещта му гори огън, следователно се готви да отпътува. Закъде?

– Може би това е локомотивът, който ще пътува пред влака, за да изпитва сигурността на пътя?

– Не. Онзи локомотив не може отсега да стои готов за път. Влакът пристига едва в три часа през нощта. Този локомотив не ми харесва нещо и съм много любопитен да разбере какво искат да правят с него.

С тези думи човекът изказа едно съмнение и това не бе за пренебрегване. Олд Файерхенд разбра, че не бива да оставят повече машината там. Това представляваше обикновен малък локомотив, използван при строителните работи, към който обикновено се прикачаха товарни вагони, пренасящи пръст. Сега с тези вагони щяха да бъдат откарани работниците до уреченото място. С това не биваше да се чака до полунощ, трябваше да стане веднага, за да се разсеят подозренията на съгледвачите. И тъй Олд Файерхенд запълзя обратно, промъкна се до къщата на инженера и му каза какво беше чул.

– Well! – съгласи се той. – Тогава ще извозим хората веднага: Но нали съгледвачите ще ги видят!

– Няма да ги видят. Ще наредим на работниците да се промъкнат незабелязано до едно място на около четвърт час път оттук и да чакат край линията празния влак. Той ще ги вземе, а шпионите няма нито да видят, нито да чуят, че влакът спира там, защото преди това линията прави голям завой, а шумът няма да достигне дотук.

– А колко хора ще останат при мен?

– Двадесет души са напълно достатъчни за отбраната на вашата къща и за охраняването на пленниците. Половин час ще ви стигне, за да подготвите хората си; после влакът може да тръгне. Аз ще се промъкна пак до съгледвачите, за да чуя какво ще си кажат.

Не след дълго той отново лежеше зад гърбовете на двамата мъже, които сега седяха мълчаливо. Ловецът, също както и те можеше добре да наблюдава терена пред тях. Той се помъчи да забележи някакво раздвижване сред жителите на селището, но напразно. Хората се отдалечаваха толкова предпазливо и тайно, че шпионите не забелязаха нищичко. Впрочем слабите светлини, които горяха в постройките и колибите,

бяха съвсем недостатъчни да осветят селището така, та да могат ясно да се различават човешките фигури.

Ето че откъм къщата на инженера се показва силната светлина на един фенер и затрептя в посока към линията. Човекът, който носеше фенера, извика толкова силно, че гласът му се разнесе надалеч:

– Празният влак да тръгва към Уолъс! Там се нуждаят от вагони.

Беше инженерът. Тъй като той и машинистът се бяха уговорили, сега се чу силният глас на последния:

– Well, сър. Радвам се, че най-после потеглям и няма да хабя повече въглищата си. Да поръчам ли нещо в Уолъс?

– Кажете само „лека нощ“ на инженера, който сигурно ще играе пак карти, когато пристигнеш там. Добър път!

– Лека нощ, сър!

Локомотивът изсвири остро няколко пъти и тръгна. Когато заглъхна шумът от колелата, единият от трапозете се обади:

– Е, сега разбра ли какво искат да правят с локомотива?

– Да и това ме успокои. В Уолъс се нуждаят от вагони, напразни са били подозренията ми.

– Глупаво е изобщо да имаш някакви подозрения. Планът е замислен толкова добре, че непременно ще успее. Впрочем ние бихме могли вече да си тръгваме.

– Не. Корнъл ни заповяда да стоим тук до полунощ и трябва да му се подчиняваме.

– Е, съгласен съм! Но ако трябва да кисна тук до среднощ, не виждам защо трябва и до среднощ да напрягам очите си без всякаква нужда. Ще легна да поспя.

– И аз. Това е най-умното. После и без това няма да имаме много време, нито желание за сън.

Олд Файрхенд се оттегли назад светкавично, защото двамата се размърдаха, за да си намерят по-удобно място за спане. Той се върна при инженера и заедно с него зачакаха часа на тръгване, като пушеха пури и пиеха вино. В селището бяха останали двадесет работници и те бяха напълно достатъчни. Другите вече се бяха измъкнали тайно съгласно нареждането на инженера. Извън Шеридън те се събраха и тръгнаха по линията, докато се отдалечиха на достатъчно голямо разстояние от града. Останаха там, докато влакът пристигна и ги взе. Закара ги до Игъл Тейл (така се наричаше една група хълмове), където спря. Не беше възможно трапозете да забележат какво ставаше тук, защото вече бяха тръгнали към Шеридън.

Олд Файрхенд беше избрал извънредно подходяща местност. Линията минаваше над реката на едно място, където високите брегове бяха недалеч един от друг. По онова време над реката имаше само временен мост, по който минаваха релсите, за да навлязат отвъд веднага в тунела. На няколко метра от моста влакът спря; неговите вагони не бяха празни до един, както си помислиха двамата съгледвачи; последните два вагона бяха натоварени със сухи дърва и въглища. Едва бе спрял влакът, и от тъмнината изскочи дребно пълно човече, което приличаше на жена; приближи се до локомотива и попита машиниста с писклив гласец:

– Сър, какво търсите тук по това време? Да не би да сте докарали работниците още отсега?

– Да – отвърна запитаният, оглеждайки учудено странната фигура, която се намираше точно в осветения кръг от пещта. – Кой сте вие?

– Аз ли? – изсмя се дебелят. – Аз съм Леля Дрол. Е, не се плашете толкова! Може да ви се отрази зле на нервите. Леля съм само ей тъй, между другото; после ще ви се обясни. И така, защо идвате сега?

– По заповед на Олд Файрхенд, който е подслушал двама шпиони, изпратени от трамповете. Те щели да се усъмнят, ако влакът тръгнел по-късно. Тук ли са хората на този прочут ловец?

– Да, но да не избягате от страх, всичките са чичовци, аз съм единствената леля между тях.

– Няма защо да се страхувам от вас, госпожо или госпожице. А къде са трамповете?

– Тръгнаха още преди четиридесет и пет минути.

– Тогава можем да разтоварим дърветата и въглищата?

– Да. Нека хората ви се качат обратно във влака, ще се кача и аз, за да ви дам необходимите указания.

– Вие ли? Ще ми дадете указания? Да не би да са ви направили генерал на този армейски корпус?

– Тъй вярно, генерал съм, разбира се, с вашето любезно разрешение. Така, ето ме при вас. А сега подкарайте коня си през моста бавничко и внимателно, докато вагоните с въглищата стигнат точно пред тунела.

Дрол се беше качил в локомотива. При спирането на влака работниците бяха напуснали вагоните, но сега трябваше да се качат отново. Машинистът огледа дебелята още веднъж с поглед, от който си личеше, че не му е много леко да изпълнява покорно нарежданията на тази съмнителна леля.

– Е, ще тръгваме ли? – попита Дрол.

– Вие наистина ли сте човекът, на чиито заповеди трябва да се подчинявам?

– Разбира се! И ако не ги изпълнявате мигновено, ще ви помогна да побързате. Нямам желание да кисна на този мост до Страшния съд!

Той извади закривения си нож и насочи острието му към стомаха на Уотсън.

– Гръм и мълния, ама вие сте много строга и зъбата леля! – извика Уотсън. – Но точно защото ми показахте ножа си, съм принуден да ви считам не за съюзник, а за някой трамп. Можете ли да се легитимирате?

– Престанете с вашите глупости! – отвърна дебелият сериозно, като прибра ножа си. – Нашите хора са зад тунела. И понеже дойдох да ви посрещна отвъд моста, ви доказах, че идването ви ми е известно, така че не мога да бъда трамп.

– Е, добре, да тръгваме!

Влакът мина по моста и навлезе в тунела, докато двата последни вагона останаха пред входа му. Работниците пак наскочаха от вагоните на земята, тъй като той имаше механизъм за обръщане на каруцата. После влакът продължи и спря на открито отвъд тунела, за да може другият пълен вагон да се изсипе пред изхода му. Този вид товарни вагони са устроени така, че докато колелата и осите им остават неподвижни на релсите, каруцата се навежда и изсипва настрана, след което отново заема нормалното си положение. Работниците пак слязоха и образуваха от дървата и въглищата пред и зад тунела два огромни купа, които можеха да бъдат лесно запалени. Уотсън откара влака малко настрана, спря локомотива и се върна пеша.

Недоверието му се беше разсеяло. Това, което виждаше, го убеди, че бе попаднал на хората, които му трябваха. Тунелът бе пробит под една висока скала, зад която сега гореше огън, който не можеше да бъде забелязан откъм долината на реката, където доскоро беше лагерът на трамповете. Около този огън бяха насядали рафтърите и всички други мъже, дошли с Олд Файерхенд. От двете страни на огъня бяха забити в земята дебели клони, завършващи горе с чатали; върху тях бе поставена дълга и здрава пръчка, която се въртеше непрекъснато. На нея бяха наизани огромни късове бизонско месо.

Работниците бяха поканени да си хапнат „бизонско а ла прерия“ и скоро всички насядаха да ядат сочното печено. Наистина, около огъня имаше място само за малцина. Образуваха се различни групи, обслужвани от рафтърите; те се чувстваха в случая домакини. Освен бизонското месо имаше и месо от дребен дивеч, така че въпреки големия брой

работници храна имаше за всички. Дрол беше докопал голямо парче бизонско филе, режеше си с ножа едри парчета, пяхаше ги едно след друго в устата си, като дъвчеше усърдно и замислено. Уотсън го заговори:

– Слушайте, сър, Олд Файерхенд ми каза да се обърна към вас, за да ми кажете какво е станало с вашия сънародник Енгел.

– Енгел? Кой Енгел?

– Траперът, който е бил при Сребърното езеро.

– Него ли имате предвид? – подскочи Дрол. – Откъде го познавате?

– Запознахме се именно при Сребърното езеро. Наложих ни се заедно да прекараме цялата зима, защото снегът...

– Тогава вие сте Уотсън? – извика Дрол, като го прекъсна.

– Да, сър, така се казвам.

– Уотсън, Уотсън, Heavens! Мастър, познавам ви като петте си пръста, въпреки че никога не съм ви виждал.

– Значи са ви разказвали за мен? Кой ви е говорил за мен?

– Братът на вашия приятел Енгел. Погледнете! Това момче се казва Фред Енгел и е племенник на вашия спътник от Сребърното езеро! дош-ло е с мене, за да търси убица на баща си.

– Баща му е убит? – попита Уотсън, като подаде ръка на момчето и му кимна състрадателно.

– Да, и то заради един план, който...

– Пак този план! – прекъсна го Уотсън. – Познавате ли убица? Това е Червения Корнъл?

– Да, той е, сър. Но... той трябва да ви е убил и вас!

– Само ме рани, сър, рани ме само. Ножът му за щастие не засегна сърцето ми. А вие, мастър Дрол, можете ли да ми кажете какво е станало с моя приятел?

– Да, мога – отвърна дебелият. – Вашият приятел е мъртъв. Корнъл ранил и него и в последствие нещастникът умрял.

– Разкажете, разкажете ми, сър!

– Историята не е дълга. Когато Корнъл ви е отвел от лагера, Енгел започнал да става подозрителен. Защо ли Корнъл ви е взел със себе си, като не сте имали никакво оръжие? Сигурно е преследвал някакви други цели, които са нямали нищо общо с лова. И двамата не сте имали никакво доверие в Корнъл и Енгел започнал да се страхува за вас. Този страх не му давал мира и той станал и се отправил по следите ви. Тревогата ускорявала крачките му и след един час успял да ви забележи недалеч пред себе си. Тъкмо бил заобиколил един храсталак, когато ви съзрял; но онова, което видял, го накарало бързо да отскочи назад. След това,

обхванат от ужас, той надникнал през клоните. Червенокосият забил ножа си във вас и коленичил над вас, за да види дали ударът му е бил смъртоносен. После се изправил и останал известно време така, като че ли размислял нещо. Какво можел да стори Енгел? Да нападне добре въоръжения убиец, за да отмъсти за вас, той, който нямал никакво оръжие? Това би било лудост. Енгел обърнал гръб и побягнал назад – отначало по следите си, а после, когато теренът станал по-удобен, той се насочил на изток. Но твърде скоро разбрал, че убиецът е по следите му. Енгел бил изкачил една височина и когато се огледал назад, видял червенокосия, който вървял по дирите му и макар че бил още в долината, деляло ги разстояние, което можело да се измине за десетина минути. Отвъд хълма се простирала равна прерия. Енгел се затичал надолу и после все направо през прерията колкото му държали краката. Така лудото преследване продължило още около час, докато Енгел видял пред себе си храсти и помислил, че е спасен. Но храстите растели твърде рядко, а между тях имало сочна трева, по която неговите крака оставяли съвсем ясни следи. Лишенията през дългата зима били изпили силите на беглеца. Преследвачът му го приближавал все повече и повече. Когато Енгел се обърнал отново, той го видял на стотина крачки зад себе си. Това го накарало да напегне сили. Видял пред себе си вода – някакъв приток на Гънисън Ривър. Затичал се към реката, но преди да я достигне, се разнесъл изстрел. Почувствувал силен удар в дясната страна на тялото си, но скочил във водата, за да преплува до отвъдния бряг. Отляво забелязал някакъв поток, който се вливал в реката. Насочил се към устието му и плувал известно разстояние нагоре срещу течението, докато забелязал гъсти храсти, образуващи непроницаема стена, защото по клонките им водата била навлякла и заплела много клони и трева. Той се промъкнал под тази завеса, спуснал се във водата и останал там, треперещ от напрежение, възбуда и страх. Червения Корнъл също достигнал брега, но тъй като не видял Енгел, реката не била широка, си помислил, че той е стигнал отвъдния бряг, и също влязъл във водата. Но трябвало да внимава много, за да не намокри огнестрелното си оръжие и барута. И така изминало доста време, докато достигнал отвъдния бряг, защото плувал по гръб, държейки споменатите предмети над водата. След това изчезнал в храсталака.

– Но той сигурно се е върнал – обади се Хъмпи Бил. – Понеже отвъд не е намерил никаква следа, трябвало е да се сети, че беглецът все още не е достигнал този бряг.

– Точно така – кимна Дрол. – Той претърсил една част от брега и се

върнал, за да претърси и другия бряг; но и там не открил следи и това го объркало. Два пъти минал покрай скривалището на беглеца, но не можал да го забележи. Енгел напиргал дълго време зрение и слух, за да долови някакъв знак за присъствието на убицеца. Напразно. Въпреки това той останал в скривалището си, докато се стъмнило. После преплувал на другия бряг и цяла нощ вървял на запад, за да се Отдалечи колкото се може повече от онова място.

– Не е ли бил ранен?

– Ранен бил, но раната била лека, куршумът минал между ръката и горната част на трупа му, като го одраскал. В голямото си възбуждение и при студа във водата той или не забелязал раната си, или не й обърнал внимание; по време на дългия си преход обаче усетил, че раната му започва да гори. Превързал я криво-ляво, а на сутринта я наложил със студени и мокри листа, които после постоянно подменял. Бил смъртно изморен и чувствал зверски глад; опитал се да го утоли с корени. Продължил да се влачи нататък, докато привечер стигнал до малък самотен лагер, където хората го приели гостоприемно. Бил толкова отпаднал, че не могъл да им разкаже какво се е случило, а се строполил на земята в безсъзнание. Когато дошъл на себе си, видял, че лежи в някакво старо легло, и не знаел как бил попаднал там. После разбрал, че почти две седмици лежал в безсъзнание и треската го карала да бълува непрекъснато за убийства, кръв, бягство и река. Едва сега могъл да разкаже на хората приключенията си и разбрал, че един каубой бил срещнал червенокос човек, който го попитал дали при тях е идвал някакъв непознат. Каубоят бил срещал вече червенокосия при Колорадо Спрингс и знаел, че се казва Бринкли; считал го за непочтен човек и затова отговорил отрицателно на въпроса му. Така Енгел научил името на убицеца, макар че не можел да се обзаложи, че това е истинското му име. Раната му заздравяла и веднъж, когато хората-отивали до Лас Анимас, го взели със себе си.

– Значи не е тръгнал към Пуебло – обади се Уотсън, – иначе навярно щях да откроя следите му, когато пристигнах там по-късно. Какво е предприел после?

– Присъединил се към търговски керван като колар; коларите се движели както и преди години по стария път край Арканзас към Канзас Сити. Когато там получил парите си, вече имал средства, за да посети брат си. Пристигайки в Ръселвил, научил, че брат му се е преместил, но взел от съседа оставеното за него писмо, от което разбрал, че можел да намери брат си в Бентън, Арканзас.

– Аха, значи там! Бентън е точно едно от малкото селища, където

не съм ходил! – каза Уотсън. – Но какво е станало с плана, който той носеше у себе си?

– Бил пострадал от водата на реката и Енгел трябвало да го прерисува. Разбира се, разказал всичко на брат си и той се съгласил с удоволствие да предприеме с него пътуването. За съжаление скоро се оказало, че преживяното от Енгел не е преминало току-така без последствия. Започнал да кашля и бързо отслабнал. Лекарят казал, че е болен от бързо развиваща се туберкулоза, и осем седмици след пристигането му при неговия брат той умрял. Дългото стоене в студените пролетни води го направило пътник за оня свят.

– Значи Корнъл има и неговата смърт на съвестта си.

– Какво ли още не тежи на съвестта му! Между нас се намират неколцина, които имат да разчистват сметки с този многократен убиец. Но чуйте какво се случило по-нататък! Енгел, братът на починалия Енгел, бил заможен човек, който обработвал земята си, а освен това въртял и доходна търговия. Имал две деца – момче и момиче. Семейството се състояло от родителите, двете деца и едно момче, което вършело всякаква работа, дори когато имало нужда играело и ролята на прислужница. Един ден при Енгел дошъл някакъв непознат човек и му направил толкова изгодна търговска сделка, че той изпаднал във възторг. Непознатият се представил за строител на речни плавателни съдове и казал, че бил имал щастие като златотърсач. Във връзка с това станало дума, че по онова време той се запознал с един ловец, който се казвал Енгел и също така бил немец. Това, разбира се, се оказал братът на Енгел и оттук-нататък се завързал дълъг разговор. Следобедът и вечерта минали, без непознатият да се сети да си тръгне. Естествено, го помолили да остане да пренощува и той се съгласил след известно колебание. В края на разговора Енгел разказал за смъртта на брат си, за нейните причини, като дори извадил и плана от малко шкафче, вградено в стената. След това всички си легнали. Цялото семейство спяло на горния етаж, в по-отдалечената стая, а момчето, прислужникът, спял също така горе, но в помалката стая. На госта била предложена гостната стая, разположена откъм фасадата на къщата. Всички врати долу били заключени и Енгел както винаги бил взел ключовете със себе си. Наскоро синът му Фред имал рожден ден и получил като подарък едно двугодишно жребче. Изведнъж Фред се сетил, че тази вечер забравил да нахрани коня си, защото се бил улисал в интересните приключения, които били разказвани. И така той станал и се измъкнал от спалнята съвсем тихо, за да не събуди никого. Долу дръпнал резето на задната врата, прекосил двора и влязъл

в обора. Не счел за нужно да вземе фенер, а и кухнята, където бил фенерът, била заключена. Трябвало да храни коня на тъмно, което му отнело и повече време от обикновено. Още не бил свършил, когато му се сторило, че чува вик. Излязъл на двора и забелязал в спалнята светлина. Скоро светлината изчезнала и се появила в стаята на прислужника. Оттам се вдигнал страшен шум. Момчето крещяло, събаряли се мебели. Фред с ужас разбрал, че горе се води отчаяна борба. Разнесли се два изстрела. Фред извикал силно от страх. В същия миг непознатият се показал на прозореца, запокитил още димящия пистолет и скочил долу, за да се нахвърли върху Фред и да започне да го ритя. Но при скока си изтървал ножа, който държал готов за удар в ръка.

Фред разбрал, че се намира в смъртна опасност, и с бързо движение успял да се докопа до ножа. Отчаянието му придало сила и той го забил в прасеца на своя противник. Онзи изревал от гняв и болка и се Отдръпнал назад. Фред скочил и избягал като светкавица. Раната попречила на убиеца да го преследва. В смъртен ужас момчето тичало към къщата на най-близките съседи. Тя се намирала, също както и къщата на Ангел, на известно разстояние извън града. Хората чули виковете му за помощ, наскочали бързо и излезли навън. Като чули какво се е случило, грабнали оръжията си и тръгнали подир момчето. Още не били стигнали до къщата, когато видели, че от горния етаж излизали пламъци. Непознатият я подпалил и избягал. Пламъците се разпространили така бързо, че вече било невъзможно някой да се качи на горния етаж; но повечето от нещата в долните помещения били спасени. Шкафчето в стената било отворено, а вътре нямало нищо. Трупове, до които никой не можел да стигне, изгорели.

– Страшно... ужасно – чуха се виковете наоколо, когато разказвачът направи малка пауза. Фред Ангел седеше край огъня, беше покрил лицето си с ръце и тихо плачеше.

– Да, ужасно е! – кимна Дрол. – Този случай предизвика цяла сензация. Търсиха убиеца по всички посоки на света, но напразно. Двамата братя Ангел имаха в Сент Луис една сестра, жена на богат корабостроител. Тя обяви десет хиляди долара награда за залавянето на този убиец и подпалвач, но и това не доведе до никакви резултати. Тогава на нея й хрумна мисълта да се обърне към частното детективско бюро на Харис и Блотър, което вече има успех.

– Успех ли? – попита Уотсън. – Та убиецът е все още на свобода! Разбира се, аз имам предвид, че е Корнъл.

– Да, той е все още свободен – отвърна Дрол, – но работата му е

вече спукана. Аз ходих в Бентън, поогледах се малко по-добре от някои други хора и...

– Вие ли? Защо пък вие?

– За да спечеля петте хиляди долара!

– Нали бяха десет хиляди?

– Наградата се дели на две – отбеляза Дрол. – Половината получава фирмата Харис и Блотър, а другата половина – детективът.

– Та няма сте полицай, сър?

– Хмм. Струва ми се, че тук са се събрали все честни хора, между които няма нито един, който някога да е бил преследван от закона, затова ще ви кажа каквото съм премълчавал досега: аз съм частен детектив и работя само в определени райони из Далечния запад. Вече съм откарал на бесилката доста хора, които са се чувствали на съвсем сигурно място, и смятам да продължавам тази си дейност. Е, сега знаете всичко, знаете и причината, поради която не обичам да говоря за себе си. Старият Дрол, на когото са се присмивали вече стотици хора, не е чак толкова голям смешник, ако го познавате добре. Но това е вече друга работа, говорехме за убийството.

Сега всички гледаха на Дрол със съвсем друго око. Признанието му, че е детектив, хвърли светлина върху цялата му личност, както и върху всички негови възприети привички. Той се прикриваше зад смешната си външност, за да може толкова по-сигурно да протегне ръката си към онзи, когото искаше да залови.

– И така – продължи той – най-напред отидох при Фред и го разпитах. Научих всичко, каквото се бе говорило вечерта. Шкафчето в стената беше отворено от убиеца. Той не се е решавал да го разбие, защото шумът е щял да разбуди всички. Затова ги е убил и после се е докопал до плана. Следователно е имал намерението да отиде при Сребърното езеро. Трябваше да го последвам; взех Фред със себе си, защото той го беше видял и можеше да го познае. Още на парахода заподозрях онзи негодник; Фред го позна при рафтърите, а днес се надявам да ми падне в ръцете.

– В твоите ли? – попита старият Блентър. – Охо! А какво ще го правиш?

– Все ще се намери какво. Изобщо не е необходимо да го мъкна със себе си до Бентън. Ако занеса доказателства за смъртта му, а също така и за това, че аз съм допринесъл за нея, тогава премията ще стане моя собственост с такава сигурност, с каквата ми принадлежи и моят спален чувал. А сега стига съм говорил, ще си легна да поспя малко. Събудете

ме, щом стане време!

Той се надигна, за да си потърси някое спокойно местенце настрани. Но останалите дори и не мислеха за сън. Онова, което чуха, ги занимаваше още дълго време, а после заприказваха за предстоящата схватка с трамповете – една тема, която, изглежда, не можеше да бъде тъй бързо изчерпана.

Винету не взимаше участие в този разговор. Той се беше облегал на скалата и бе притворил очи, ала не спеше, защото можеше да се види как от време на време повдига клепачи и изпод тях проблясва като светкавица острият му изпитателен поглед.

Беше вече полунощ, когато Олд Файерхенд отиде при инженера и му каза, че вече е време да тръгва, за да пресрещне влака. Той извика двамата работници, които щяха да заемат местата на двамата трампове в локомотива, и потегли с тях към линията, като се стараше да се движат така, че да останат незабелязани от евентуални съгледвачи.

Беше съвършено тъмно. Те стигнаха до мястото на срещата, което бе определено телеграфически, и седнаха в тревата, за да чакат пристигането на влака. Нямахше още три часа, когато той пристигна и спря при тях. Състоеше се от локомотив и шест големи пътнически вагона. Олд Файерхенд се качи и ги разгледа. Бяха празни. В първия от тях се намираше заключен куфар, пълен с камъни. До него стоеше машинистът, който се бе съгласил да кара влака, докато огнярят щеше да слезе в Шеридън, тъй като Олд Файерхенд щеше да изпълнява неговата работа. Той кимна приятелски на машиниста и се качи при него с двамата работници. След това си начерни лицето със сажди и в обикновените си дрехи заприлича съвсем на огняр. Влакът потегли.

Вагоните бяха от американски тип. Човек трябваше да се качи отзад в последния вагон, за да може да се придвижи до първия; вагоните бяха, разбира се, осветени. Локомотивът беше от така наречените тендер-локомотиви, защитен от страни със здрави стени от дебела желязна ламарина. Това бе едно щастливо обстоятелство, защото тези стени скриваха почти напълно работещите на локомотива и бяха достатъчно здрави, за да спрат куршумите от револвери и карабини.

След малко влакът пристигна в Шеридън, където огнярят безшумно скочи на земята. Само инженерът бе излязъл да посрещне влака. Той размени с машиниста обичайните реплики и пусна влака да продължи пътя си.

Междувременно двамата шпиони, подслушани на хълма от Олд Файерхенд, се бяха добрали до мястото, където се беше разположил

Корнъл с трамповете. Те му съобщиха, че в Шеридън никой не подозира нищо за предстоящите събития, и думите им предизвикаха голяма радост. След това обаче те дръпнаха Корнъл настрана и споделиха с него опасенията си, за които бяха говорили помежду си. Той ги изслуша спокойно и им каза:

– Разбира се, че нямам никакви намерения да задържа всички хора, повечето от които са съвсем безполезни негодници, а още по-малко пък може да ми хрумне да дам на онези, от които нямам нужда, даже и един-единствен долар от този половин милион; те няма да получат нищо.

– Но тогава ще си вземат насила нещо.

– Не бързайте!. Имам план.

– Но нали ще се качат във влака?

– Нека се качат! Знам, че всички ще се втурнат във влака; аз ще остана навън и ще изчакам, докато изнесат касата. И когато се махне влакът, все ще намерим как да се оправим.

– Какво ще стане с нас двамата?

– Вие оставате при мене. Доказах ви, че се ползвате с доверието ми, като ви изпратих край Шеридън. Сега вървете при Удуърд. Той знае плановете ми и ще ви каже имената на всички хора, които ще останат при мене.

Те се подчиниха на думите му и се разположиха около Удуърд, който имаше, така да се каже, положението на лейтенант при Корнъл. Сега всичко наоколо все още тънеше в мрак; по-късно, когато наближи уреченият час, бе запален огън до релсите.

Беше вече три часа и петнадесет минути, когато чакащите трампове дочуха далечния шум от влака, а не след дълго съзряха и силните светлини на локомотива. Олд Файерхенд беше закрил отвора на пешта, за да не можеше да бъде различена лесно фигурата му. Едва на стотина метра от огъня машинистът внезапно задейства спирачките, сякаш изведнъж някой го беше принудил да стори това. Разнесе се писъкът на свирката, колелата заскърцаха и застанаха – влакът спря. Трамповете нададоха радостни викове и се заблъскаха към последния вагон. Всеки искаше да се качи първи. Но Корнъл знаеше много добре кое е по-важно. Той се приближи до локомотива, хвърли един поглед покрай защитната стена към вътрешността на локомотива и попита:

– Всичко наред ли е, момчета?

– Well! – отвърна един от работниците, който бе допрял дулото на пистолета си в гърдите на машиниста. – Нямахме какво да правят,

подвиха си опашките. Погледни, Корнъл! При най-малкото движение натискаме спусъците.

Олд Файерхенд се бе притиснал към водния резервоар, като че ли се страхуваше от револвера на другия работник. Корнъл беше измамен напълно. Той каза:

– Чудесно, добре сте си свършили работата и затова ще получите извънредно възнаграждение. Останете по местата си, докато свършим, а после, щом ви дам знак, ще слезете, за да не умрат тези добри хорица от страх, а да могат да продължат с влака.

Той се отдалечи от локомотива и изчезна в тъмнината. Едва сега Олд Файерхенд се наведе навън, за да огледа, какво става наоколо. Не можа да види никого около влака, но затова пък вагоните гъмжаха от хора. Чуваше се как се карат за куфара.

– Тръгвай, тръгвай! – заповяда ловецът на машиниста. – Ще трябва да тръгнеш внезапно и бързо, а не постепенно. Изглежда, и Корнъл се е качил вече. Не бива да се бавим!

Влакът тръгна отново, без да изсвири.

– Стой, стой! – извика един глас. – Застреляйте тези кучета! Стреляйте! Стреляйте!

Трамповете във вагоните се изплашиха, като забелязаха, че влакът потегли. Опитаха се да скочат, да слезат, но това беше невъзможно при голямата скорост, която машинистът вдигна. Олд Файерхенд трябваше да поддържа огъня в пещта. Пламъците го осветяваха заедно с неговите хора. Предната врата на първия вагон се отвори рязко и се появи Удуърд. Той видя пред себе си локомотива и силно осветеното лице на ловеца, край когото мнимите трампове стояха най-миролюбиво.

– Олд Файерхенд! – изрева той така силно, че гласът му надделя над трополенето на колелата и пухтенето на машината. – Пак това куче! Върви в ада!

Той бързо измъкна пистолета си и стреля. Файерхенд се хвърли на земята и куршумът не можа да го улучи. Но в следващия миг дулото на револвера му блясна и Удуърд се строполи назад във вагона с пронизано сърце. На вратата се появиха и други трампове, но куршумите му ги улучаваха моментално.

Влакът продължаваше да се носи с бясна скорост. Машинистът наблюдаваше зорко линията, ярко осветена от светлините на локомотива. Измина четвърт Час и на изток започна да се развиделява. ; Сега той пусна свирката на локомотива в действие, но не кратко и пресекливо, а мощно и продължително. Наближаваха моста и по този начин

машинистът искаше да предупреди хората, които ги очакваха, за приближаването на влака.

При тунела всички отдавна бяха по местата си. Малко преди полунощ бяха пристигнали и драгуните от форт Уолъс; бяха се разположили по двата бряга на реката под моста, за да заловят всеки трамп, който би се опитал да избяга в тази посока. Там, където започваше мостът, стояха Винету, рафтърите и ловците, а край изхода на тунела се бяха събрали въоръжените работници. При тях се намираше и Уотсън, поел опасната задача да откачи локомотива от вагоните още вътре в тунела. Когато той дочу пищенето на влака, заповяда на хората си:

– Палете огъня!

Незабавно бе запален купът от дърва и въглища, натрупан пред изхода на тунела, самият Уотсън влезе в тунела, сви се до стената и зачака влака.

Влакът беше преминал през моста с намалена бързина и се приближаваше към тунела. Олд Файрхенд забеляза хората пред входа на тунела и извика:

– Палете след нас!

Миг след това влакът спря. Локомотивът застана тъкмо там, където го очакваше Уотсън. Той пропъзля бързо между машината и първия вагон, откачи локомотива и излезе от тунела тичешком. Локомотивът го последва незабавно; вагоните останаха на мястото си, а двата огъня бяха избутани от работниците върху самите релси, след като отгоре им набързо натрупаха камъни, за да не се повредят.

Всичко стана много по-бързо, отколкото може да се опише, достатъчно бързо, за да не даде възможност на трамповете да осъзнаят положението си. Още по време на бясното пътуване те не се чувстваха особено добре. Бяха разбрали, че в локомотива се намира Олд Файрхенд, и знаеха, че планът им ще бъде осуетен, но бяха сигурни, че където и да спре влакът, дори и на някоя оживена спирка, ще могат свободно да отидат където си поискат. Бяха добре въоръжени и толкова многобройни, че едва ли някой би се осмелил да се опита да ги задържи.

Най-сетне влакът спря; това беше за тях очакваният миг. Но когато погледнаха от прозорците, видяха само една катраненочерна тъмнина. На онези, които се бяха заблъскали към последния вагон, за да слязат, им се стори, че се намират в някаква тясна, тъмна тръба, в края на която се виждаше огромен димящ огън. А трамповете, намиращи се в първия вагон, видяха как изчезна локомотивът и на негово място се появи горяща камера въглища. Тогава един от тях беше осенен от истината:

– Тунел! Тунел! – извика изплашено той и другите закрещяха след него: – Тунел, тунел! Какво да правим! Трябва да излезем!

Те се заблъскаха и заудряха така, че първите, които бяха заседнали до вратите (сега можеха да излизат и от вратата на първия вагон) не можаха да слязат, а бяха буквално изхвърлени навън.

Вторият падна върху първия, третият се стовари върху втория и така нататък. Настъпи невъобразим хаос от тела, ръце, крака, от крясъци, проклетия и псувни, а тук-там имаше и ранени. Някои от тях прибягнаха до оръжията си, за да се отърват от нависените по тях или пък затрупалите ги хора.

Към тъмнината в тунела, която не можеше да бъде разпръсната достатъчно нито от двата огъня, нито от лампите във вагоните, се присъедини сега и гъстият задушлив въглищен дим, който започна да навлиза в тунела, подкаран от сутрешния вятър.

– Дяволите да ги вземат! Искат да ни издушат! – извика един креслив глас. – Навън, навън!

Десет, двадесет, петдесет, сто гласа се присъединиха към него и обхванати от истински смъртен ужас, всички се заблъскаха, заудряха и втурнаха един през друг към двата изхода на тунела. Но там прашяха огромните огънове, чиито високи пламъци не оставяха никакво място за минаване. Който искаше да изскочи навън, трябваше непременно да мине през огъня и дрехите му сигурно щяха да се подпалят. Първите трампове разбраха това веднага; тогава те се обърнаха и заблъскаха обратно; но другите, които идваха след тях, не искаха да им отстъпят и ето че близо до двата огъня се разгоряха две ожесточени битки между хора, които доскоро бяха приятели и съмишленици в извършването на всяко престъпление. Ехото в тунела удесеторяваше ревовете и шума от схватките и хората отвън можеха да си помислят, че вътре са се счепкали всички диви и кръвожадни зверове, които живеят по земята.

Олд Файрхенд беше заобиколил скалата, за да достигне първия огън.

– Не е необходимо да се намесваме. – извика му един от рафтърите. – Тези зверове ще се унищожат взаимно. Чувате ли шума, сър?

– Да, здравата са се счепкали – отвърна уестманът. – Но те са хора и ние трябва да ги пощадим. Освободете ми входа!

– Да не би да искате да влезете вътре?

– Да.

– За бога, недейте! Ще се нахвърлят върху вас и ще ви удушат, сър!

– Няма да ми сторят нищо, а ще се зарадват, ако им посоча как да

се спасят.

– Той сам помогна да разбутат огъня малко встрани, така че между него и стената на тунела остана свободно място, за да може да се озове с един скок в тунела. Оттам не бе възможно да минеш бавно. Той скочи в тунела и се намери сам-самичък срещу побеснели хора. Може би никога в живота му досега не се бе проявявала така ярко безумната му смелост, както сега. Но може би и никога дотогава не бе имал такава увереност в себе си, както в този миг. Често беше виждал какво сковаващо, обвиващо въздействие оказва върху мнозинството смелостта на един-единствен човек.

– Hallo shut up! ((англ.) – Хей, млъкнете! Б. пр.) – проехтя мощният му глас. Той успя да надвика стотина гърла и всички замлъкнаха. – Слушайте какво ще ви кажа!

– Олд Файрхенд! – разнесоха се наоколо възгласи, които не скри- ваха учудването на трамповете от неповторимата му смелост.

– Да, аз съм – отвърна той. – Вие имате вече опит: където ме видите, няма смисъл от никаква съпротива. Ако не искате да се издушите, оставете тук оръжията си и излезте навън, но един по един. Ще застана отвън при огъня и ще ви извиквам. Ако някой изскочи, без да дочака да чуе гласа ми, веднага ще бъде застрелян. Ще застреляме и всеки, който се опита да скрие оръжие у себе си. Ние сме много хора: работници, ловци, рафтъри и войници, достатъчно сме, за да изпълним каквото ви казах. Помислете си! Ако решите да се подчините, хвърлете навън някоя шапка. Това ще е знакът. Ако не хвърлите шапката, към огъня ще се насочат сто пушки, за да не пуснат никого навън.

Поради силния дим ловецът можа да изрече последните си думи с голяма мъка и после бързо изскочи навън, за да не стане мишена на някой куршум. Тази предпазливост беше разумна, но всъщност – излишна. Появяването му бе направило такова впечатление на трамповете, че никой не се бе осмелил да вдигне пушката си срещу него.

Можеше да се чуе как трамповете се съвещаваха. Мнозина говореха високо един през друг. Обстоятелствата не им позволяваха да се съвещават дълго, защото димът изпълваше тунела все повече и дишането ставаше все по-трудно и по-трудно. Срещу човек като Олд Файрхенд смелостта им бе изчезнала; те знаеха, че той щеше да изпълни заплахата си; не виждаха никакъв друг път за спасение, освен да се предадат. Скоро от тунела покрай огъня излетя една шапка и веднага след това гласът на Олд Файрхенд съобщи на трамповете, че първият от тях може да излезе. Той изскочи, а после трябваше незабавно да мине по моста, от

другата страна на който го посрещнаха рафтърите и ловците. Те се бяха запасили с достатъчно въжета и ремъци и човекът веднага бе вързан. Същата съдба сполетя и останалите му другари, които го последваха. Бяха извиквани от тунела на такива интервали, че имаше достатъчно време всеки от тях да бъде вързан, преди да изскочи следващият. Въпреки това нещата се развиваха тъй бързо, че след около четвърт час всички трампове бяха в ръцете на победителите. Но всички бяха неприятно изненадани и ядосани, когато се установи, че Червения Корнъл липсваше. Пленените трампове казаха, че той заедно с още двадесетина души изобщо не се бил качил във влака. Тунелът и вагоните бяха претърсени най-старателно, но никъде не го намериха и трябваше да се примирят с мисълта, че трамповете бяха казали истината.

Нима щеше да им се изплъзне тъкмо човекът, когото всички желяха най-много да хванат? Не! Пленниците бяха поверени на работниците и войниците, а Олд Файрхенд, Винету, ловците и рафтърите се върнаха обратно до мястото, където влакът беше спирал, за да потърсят следите на изчезналите. Олд Файрхенд изпрати четирима рафтъри в Шеридън, за да доведат коня му и двамата пленени трампове, както да му донесат ловните дрехи. Той не искаше да се връща пак в Шеридън, а имаше намерение да продължи с другарите си направо към форт Уолъс, където трябваше да бъдат откарани трамповете, защото войниците щяха да ги пазят много по-добре от който и да било друг.

Откриха мястото, където трамповете бяха чакали пристигането на влака. След продължително търсене и оглеждане на многобройните отпечатъци от крака и копита стана ясно че наистина бяха избягали около двадесетина души. Бяха взели също толкова коне със себе си, като, разбира се, бяха избрали най-добрите животни; другите коне бяха разпръснати във всички възможни посоки.

– Корнъл е постъпил много хитро – обади се Олд Файрхенд. – Ако беше взел всичките коне, щеше да затрудни движението на малкия си отряд, а останените следи щяха да бъдат толкова ясни, че и едно дете щеше да ги проследи. А като е разгонил наоколо другите коне, е усложнил намирането на дирята му и така е спечелил много време.

– Може би моят бял брат се лъже – каза Винету. – Този бледолик сигурно не е напуснал околността, преди да разбере какво е станало с неговите хора. Ако сега проследим дирята му, тя сигурно ще ни заведе до Игъл Тейл.

– Убеден съм, че предположението на моя червенокож брат ще се окаже вярно. Корнъл е потеглил отгук, за да ни наблюдава. Сега

Сигурно вече знае какво е станало и веднага е побягнал? – Ако се върнем бързо, може би ще можем да го догоним.

– Не. Нека моят брат има предвид, че не е възможно незабавно да започнем преследването. Трябва да отидем най-напред до форт Уолъс, за да дадем показанията си. Това ще ни отнеме целия ден, тъй че ще можем да тръгнем подир трамповете едва утре.

– Но тогава те ще имат един цял ден преднина!

– Да, обаче ние знаем къде отиват и няма смисъл да си губим времето, като се придържаме към следите им. Ще тръгнем по най-краткия път към Сребърното езеро.

– Мисли ли моят брат, че те все още имат намерение да отидат там?

– Разбира се. Трябват им пари, за да си закупят някои неща.

Но тези покупки не са им абсолютно необходими. Могат да живеят от дивеча, който ще убиват. Имат оръжия, а също и муниции. И да им липсва нещо необходимо, те все ще намерят пътя възможност да си набавят по честен или нечестен начин. Убеден съм, че ще се отправят към Сребърното езеро.

– Тогава нека проследим сега дирята им, за да разберем поне в каква посока са тръгнали оттука.

Наистина скоро откриха следата на бегълците. Тя водеше към реката, а после нагоре все по брега ѝ. При Игъл Тейл, недалеч от моста, трамповете бяха спирали. Един от тях, може би Корнъл, се беше промъквал нагоре към релсите под прикритието на дърветата и храстите; там той сигурно е бил свидетел на пленяването на всичките си хора. След неговото връщане двадесетте трампове бяха офейкали, отправяйки се към Ръш Крийк, което беше почти сигурен Признак, че имаха намерение да се насочат към Колорадо, а оттам да тръгнат към Сребърното езеро.

Междувременно четиримата рафтъри се бяха върнали от Шеридън. Бяха довели също така Хартли и инженера, които искаха да отидат във форт Уолъс, защото показанията им бяха доста важни. Работниците тръгнаха за Шеридън пеша; за награда им бе дадено оръжието на трамповете. Имаше предостатъчно вагони за транспортирането на трамповете. На разположение бяха двата влака: товарният и „касовият“. След като пленниците бяха натоварени, се качиха и всички други, влаковете потеглиха. Драгуните се върнаха във форта на конете си.

Междувременно във форта се бе разчуло събитието и когато влаковете пристигнаха, всичко живо се насъбра да ги гледа; по този начин трамповете предвкусиха онова, което ги очакваше по-късно, след

произнасянето на присъдата им.

Впрочем те бяха претърпели големи загуби, понеже почти една четвърт от тях бяха намерени в тунела мъртви. И до днес хората в онези области разказват за прочутото „опушване“ на трамповете в тунела при Игъл Тейл, за онзи великолепен номер, който им беше скроен от Винету и изпълнен от Олд Файрхенд.

Единадесета глава В опасно положение

От онази страна на Гънисън Ривър, където се издигат Елк Маунтънс (Еленови планини Б. пр.), четирима души яздеха по едно високо плато, покрито с ниска трева, по което, докъдето ти стигаше погледът, не се виждаше ни дърво, ни храст. Въпреки че в Далечния запад хората са свикнали да виждат какви ли не личности, то тези четирима конници не можеха да не направят впечатление на онзи, който ги срещнеше.

Един от тях яздеше великолепен черен жребец от онази порода, която отглеждат някои племена на апачите. Фигурата му не беше нито извънредно висока, нито особено широкоплещеста, но въпреки това създаваше впечатление, че този човек притежава голяма сила и издръжливост. Обгорялото му от слънцето лице бе обрасло с тъмноруса брада, носеше кожени панталони, кожена ловджийска риза и високи ботуши, които достигаха над колената му. На главата му имаше широкопола филцова шапка, по чийто шнур наоколо бяха набодени върховете от ушите на мечката гризли. Широкият му колан, изплетен от отделни кожени ремъци, изглежда, бе пълен с патрони, а освен това в него бяха втъкнати два револвера и закривен ловджийски нож. На седлото му висяха окачени четири почти кръгли дебели плоскости, изплетени от тръстика и слама, снабдени с токи и ремъци. Очевидно те бяха предназначени да се прикрепят към конските копита, когато се наложеше да бъдат заблудени евентуални преследвачи. От лявото му рамо към десния хълбок се спускаше добре нагънато ласо, а около врата му на здрав копринен шнур се намираще лулата на мира, украсена с перца от колибри. Дясната му ръка държеше пушка с къса цев, затворът на която, изглежда, имаше твърде особено устройство, а на гърба си бе праметнал на широк ремък една много здрава и тежка двуцветна пушка от онзи, сега така рядко срещан вид, който някога бе наричан „мечкоубиец“; тази пушка можеше да стреля само с куршуми от най-голям калибър. Човекът беше Олд Шетърхенд, прочутият ловец, който дължеше името си на обстоятелството, че можеше да повали неприятеля си само с един-единствен юмручен удар. Редом с него яздеше едно дребно, слабовато и голобрадо човече, облечено в дълъг син фрак с жълти, идеално излъскани копчета. На главата му се намираще голяма дамска шапка или така наречената шапка амазонка, на която се вееше огромно перо. Панталоните му бяха

твърде окъсели, а голите му крака – пъхнати в стари, груби кожени обувки, на които бяха прикрепени големи мексикански шпори. Този ездач имаше окачен по себе си цял арсенал – от най-различни оръжия, но той всъщност никак не отговаряше на добродушния вид на лицето му. Човечето се казваше господин Хелиогабалус Морфеус Франко, който биваше наричан от спътниците си Хобъл Франк (англ. куцам. Б. пр.), защото след едно старо нараняване накуцваше с единия си крак.

След първите двама ездачи следваше най-напред една много слаба човешка фигура, значително по-висока от шест стъпки. Тя яздеше старо и ниско муле, което, изглежда, едва намираше сили да носи ездача. Той бе обут в кожени панталони, кроени несъмнено за някой много по-нисък и пълен човек. И неговите голи крака бяха обути в кожени обувки, които бяха толкова често шити и кърпени, че вече се състояха само от кърки; всяка от тях тежеше навярно пет или шест фунта (мярка за тегло с различна стойност; обикновено около половин кг). Тялото на този човек бе облечено в риза от бизонска кожа, която оставяше гърдите му разголени, защото по нея не се забелязваха нито копчета, нито кукички, нито пък никакви връзчици; ръкавите ѝ едва достигаха до лактите му. Около дългия му врат беше увита кърпа от памучен плат, чийто цвят вече не можеше да се познае. Върху заострената му глава бе кацнала сива шапка, която преди дълги години е представлявала цилиндър. Може би някога бе украсявала главата на някой милионер, но после започнала да пропада все по-ниско и по-ниско, докато накрая се озовала в прерията и в ръцете на сегашния си притежател. Той бе счел периферията за излишна, беше я откъснал, оставяйки само едно малко парче от нея, за да може с негова помощ да слага и сваля от главата си това неопикуемо разкривено и обезформено подобие на шапка. В дебелото въже, което му служеше за пояс, бяха втъкнати два револвера и нож за скалпиране, а освен това по него висяха няколко торбички, напълнени с всевъзможни дреболии, от които един уестман не може да се лиши. Раменете му бяха покрити с пелерина от гумиран плат, но какъв вид имаше тази дреха още от първите дъждове незаменимата пелерина така се беше свила и смалила, че вече не бе в състояние да изпълнява първоначалното си предназначение и сега можеше да бъде носена само като Хусарска наметка. Напреко върху безкрайно дългите му крака бе поставена една от онези карабини, с които опитният ловец никога не пропуска целта си. Не бе възможно да се отгатне възрастта ѝ, а пък още по-малко да се определят годините на неговото муле. С най-голяма сигурност можеше да се предположи, че двамата се познават много добре и че вече са

преживели заедно немалко приключения.

Четвъртият ездач яздеше много висок и як кон. Ездачът беше доста добре закръглен, но толкова нисък, че късите му крачета едва успяваха да обхванат страните на коня до половина. Въпреки че слънцето грееше доста силно, той носеше връхна дреха от нещавена кожа, която обаче страдаше от доста напреднал косопад. Ако можеха да се съберат останалите по нея косми, те едва-едва щяха да стигнат да се покрие с тях кожата на мишка. На главата си беше сложил твърде голяма за него панамска шапка, а изпод коженото му палто се подаваха два грамадни ботуша с високи кончови. Тъй като ръкавите на палтото му бяха твърде дълги, от целия човек всъщност се виждаше само пълното, червендалесто и добродушно-лукаво лице. Беше въоръжен с дълга карабина. Не можеше да се види дали имаше и други оръжия, защото големият му кожух скриваше от погледите всичко останало.

Последните двама ездачи бяха Дейвид Кронърс и Якоб Пфеферкорн, които навсякъде бяха известни с прозвищата си Дългия Дейви и Дебелия Джими. Бяха неразделни и никога никога не беше виждал единия без другия. Джими беше немец, а Дейви – янки, но през време на дългите години, които двамата бяха прекарвали заедно, Дейви бе успял да научи немски от Джими дотолкова, че умееше да изразява задоволително мислите си и на този език. И двете животни бяха също тъй неразделни, както двамата ездачи. Винаги заставаха едно до друго, пасяха заедно, а когато край някой лагер се виждаха принудени да търпят присъствието на други коне, те двете се отдръпваха малко встрани, притискаха се едно в друго, пръхтяха и си разменяха нежности.

Изглежда, четиримата конници бяха изминали вече значително разстояние, и то не само през тревиста прерия, защото макар че едва наскоро бе преваляло пладнe, ездачите и конете бяха покрити с дебел слой прах. Въпреки всичко нито едните, нито другите изглеждаха уморени. Ако ездачите се чувствуваха уморени, за това би могло да се съди единствено по мълчанието, което цареше между тях. То беше нарушено най-напред от Хобъл Франк, който яздеше до Олд Шетърхенд. Франк го заговори на немски: (Хобъл Франк говори на саксонски диалект, който за съжаление не може да бъде преведен. Б. пр.)

– Значи ще ноцуваме край Елк Крийк, а? Колко ни остава още дотам?

– Привечер ще стигнем до реката – отвърна ловецът.

– Едва привечер? Олеле-е! Как ще издържим! От ранни зори сме в седлата. Поне веднъж би трябвало да спрем, та конете да си починат.

Какво ще кажеш?

– Прав си. Да потърпим, докато прекосим прерията; после ще навлезем в гора, където минава и поточе.

– Чудесно! Конете ни ще могат да се напият с вода, а ще намерят и трева наоколо. Но какво ще намерим ние? Вчера свърши последното бизонско месо, а тази сутрин свършиха и кокалите. А оттогава на мушките ни не е кацало ни врабче, ни някакъв друг дивеч; чувствам глад и скоро трябва да намеря нещо за набиване, иначе ще загина.

– Не се тревожи! Ще осигуря печеното.

– Да, ама какво печено! Тази стара ливада пред нас е толкова пуста, струва ми се, че и бръмбар няма да тръгне да се разхожда из нея. Къде ли ще може тук един порядъчно огладнял уестман да намери печено!

– Вече го виждам. Вземи поводите на коня ми й продължавай да яздиш с другите бавно напред.

– Наистина ли? – попита Франк и се огледа наоколо, поклащайки глава. – Къде ли пък виждаш вече печеното? Не забелязвам нищо подобно.

Той пое поводите на коня от Олд Шетърхенд и продължи да язди с Дейви и Джими. Олд Шетърхенд се запъти настрана, където се издигаха няколко хълма. Там се беше поселила колония от прерийни кучета, както биват наричани американските мармоти поради джавкащите звуци, издавани от тях. Те са безобидни, безвредни и много любопитни създания, които за учудване предпочитат съжителството на гърмящи змии и Кукумявки. Когато към тях се приближава човек, те се изправят на задните си крачета и започват да го оглеждат с очичките си; всичко това се придружава от много забавни движения и пози. Но подушат ли опасност, изчезват светкавично в дупките си и повече не можеш да ги видиш. Когато ловците имат нещо друго за ядене, не обръщат внимание на месото от тези животни, но не защото не може да се яде, а защото ловците имат предубеждение към него. Но ако все пак някой реши да убие прерийно куче, не бива да се опитва да се приближи тайно към него, защото тези животни са толкова бдителни, че едва ли ще му се удаде. Той трябва да събуди по някакъв начин любопитството им и да го поддържа будно дотогава, докато се приближи на разстояние, удобно за сигурна стрелба. А това би могло да се постигне само тогава, когато и самият ловец започне да прави всевъзможни смешни движения и да заема най-причудливи пози. Тогава прерийното куче не може да разбере веднага какво го очаква, защото не знае какво да мисли за приближаващата го фигура. Олд Шетърхенд постъпи точно така и щом забеляза, че

насядалите край своите хълмчета животни го видяха, започна Да подскача напред-назад и встрани, клякаше, правеше скокове във въздуха, въртеше се около себе си и размахваше ръце като крила на вятърна мелница, с което имаше една-единствена цел – да се приближи колкото бе възможно повече до тях.

Хобъл Франк, който яздеше до Джими и Дейви, забеляза странното държане и каза със загрижен тон:

– Майчице-е-е, ама не, какво ли му стана! Да не би да е откачил? Изглежда, сякаш е пил беладона! Слушайте! Стреля.

Олд Шетърхенд бе стрелял два пъти толкова бързо едно след друго, че изстрелите почти се сляха. Видяха го, че изтича малко напред, наведе се два пъти и вдигна нещо от земята. Беше убил две прерийни кучета, които сложи в кобурите на седлото си и се метна на коня. Хобъл Франк направи скептична физиономия и попита:

– Това ли ти е печеното? Покорно благодаря! Не ям подобни работи!

– Не си ли ял още такова месо?

– Не! И през ум не ми е минавало!

– Тогавя нямаш представа дали месото им е вкусно, или не е. Ял ли си някога месо от млада коза?

– От малко козленце ли? – попита Франк, като млясна с уста. – Разбира се, че съм ял. Знаеш ли, това е нещо извънредно вкусно!

– Така ли? – усмихна се Олд Шетърхенд. – А хиляди хора се смеят на подобно мнение?

: – Да, но тези хиляди са глупави. Аз пък ти казвам, че ние, саксонците, сме умни и разбираме от лакомства повече от всяка друга европейска нация. Слагаш например едно младо козленце в гювеча, няколко скилидки чесън и няколко стръка градински риган, запичаш го, докато се зачерви добре и отгоре стане хрупкаво, и получаваш едно божествено ястие, достойно за господата и дамите на Олимп. Добре ми е известно, защото при нас в Морицбург около Великден се ядат и в делник, и в празник само печени яренца.

– Много добре. Но я ми кажи, ял ли си вече дълги уши?

– Дълги уши ли? Това пък какво е?

– Питомен заек, дългоушко, зайче, както се казва.

– Зайче? *A la bonne heure* ((френ.) – прекрасно, bravo. Б. пр.) И това е нещо великолепно. По мое време в Морицбург и околността, когато ставаше събор, винаги се ядяха зайчета. Месото им е толкова нежно, че просто ти се топи на езика.

– Но има много хора, които биха ти се изсмели, ако им кажеш подобно нещо.

– Значи нещо им хлопа в главата. Едно такова зайче, което изгривза само най-нежните връхчета на най-хубавите треви, несъмнено има великолепно месо; туй се разбира от само себе си. Или и ти не ми вярваш?

– Вярвам ти, но в замяна искам да опиташ от моите прерийни кучета. Ще видиш, че вкусът им е като на младо козле и почти като на зайче. Казвам ти, че ... чакай, това не са ли хора?

Той посочи на югозапад, където се движеха няколко фигурки. Бяха още толкова далече, че не бе възможно да се различи дали са бизони, или конници. Четиримата ловци продължиха да яздят бавно, без да изпущат из око появилите се фигури. След известно време разбраха, че са ездачи, а скоро различаха и униформите им – бяха войници.

Първоначално войниците се движеха в североизточна посока, но щом забелязаха четиримата, те промениха курса си и се насочиха към тях в галоп. Бяха дванадесет души, предвождани от един лейтенант. Приближиха се на около тридесет крачки и спряха. Отначало офицерът огледа четиримата ездачи изпитателно и мрачно, но после, щом забеляза двете пушки на Олд Шетърхенд, погледът му се проясни и като посочи към вече споменатата пушка с късо дуло и необичайно конструирувания затвор, той попита:

– Behold! Това не е ли карабина тип „Хенри“, сър?

– Да – кимна уестманът. – Познавате ли тези пушки?

– Още не съм виждал такава пушка, но са ми я описвали доста подробно. Откривателят ѝ бил някакъв странен чудак, който изработил само няколко такива пушки, защото се опасявал, че ако тези скорострелни пушки се разпространят навсякъде, индианците и бизоните ще бъдат унищожени в кратко време. Малкото екземпляри са се разгубили и само... последната била собственост на Олд Шетърхенд.

– Напълно вярно, сър. От всичко единадесет или дванадесет карабини „Хенри“, които са били произведени, у мене е останала последната; другите са изчезнали заедно със собствениците си някъде из Дивия запад.

– Тогава вие сте наистина... наистина този Олд Шетърхенд?

Много се радвам! Ще имате ли добрината да ни придружите? Моите другари ще бъдат поласкани, ако се съгласите да ни погостувате.

– Къде отивате?

– Към форт Мормон.

– За съжаление не мога да приема поканата ви, защото ни се налага

да яздим точно в обратната посока; имаме определена среща с приятели.

– Мога ли да попитам в каква посока отивате, сър?

– Най-напред към Елк Маунтънс, както ви казах вече, а оттам се насочваме към Бук Маунтънс.

– Тогава ще ви предупредя да се пазите от индианците юта, които наскоро изровиха бойната секира; затова и ние постоянно патрулираме между фортовете Мормон и Индиън. Една голяма група от бели златотърсачи са нападнали лагер на юта, за да крадат коне. Било е през нощта. Но индианците се събудили и започнали да се защищават, при което мнозина от тях загинали, защото белите били много по-добре въоръжени. Белите избягали с конете им и други предмети, които успели да отвлекат; индианците тръгнали по следите им още на сутринта. Крадците били настигнати и се Завързала битка, отнела живота на много хора. Казват, че били застреляни около шестдесет индианци, но и от белите успели да избягат само шест души. Сега индианците са се пръснали из цялата околност и търсят усилено шестимата. Освен това във форт Юниън се появиха техни пратеници и поискаха да им се плати обезщетение:

за всеки кон да им се даде друг кон, за другите изгубени предмети да им се заплатят общо хиляда долара и за всеки убит индианец да им се дадат по два коня и една пушка.

– Намирам, че искането им е справедливо. Съгласиха ли се да задоволят исканията им?

– Не. На белите и през ум не им минава да признаят правото на индианците за каквито и да било искания. Пратениците се върнаха с празни ръце и ето че индианците изровиха томахока на войната. Племената на юта се вдигнаха масово, а тъй Като ние имаме малко войска на тази територия, за да можем да ги съкрушим с един удар, се видяхме принудени да потърсим съюзници. Няколко офицери отидоха при навахите и им се удаде да ги спечелят на наша страна срещу юта.

– А какво обещахте на навахите за тяхната помощ?

– Всичко, което плякосат, остава тяхно. Лицето на Олд Шетърхенд се помрачи, когато чу тези думи. Той поклати глава и каза:

– Значи най-напред било нападнатото племето юта, индианците били ограбени и много от тях – избити; когато поискали наказание за злодеите и обезщетение, им бил обърнат гръб, а щом поели разрешението на нещата в собствените си ръце, срещу тях насъскват навахите, а на тях пък ще им заплатят с плячката, която ще вземат от пострадавшите! Нима е чудно тогава, че те прибягват до крайни средства? Огорчението им

сигурно е наистина голямо, и тежко на белите, които им паднат в ръцете!

– Аз съм длъжен да изпълнявам заповедите и нямам право да съдя за тези неща. Споменах ви за тях само за да ви предупредя, сър. Не е необходимо да споделяте възгледите ми.

– Разбирам. Приемете благодарността ми за предупреждението и когато се върнете във форта и разкажете за срещата си с нас, то не забравяйте да споменете, че Олд Шетърхенд не е враг на индианците и съжалява много, че една богато надарена нация трябва да загине само защото никой не иска да ѝ остави време да се развие естествено, според законите на човешката култура, а всеки иска от нея за един миг да се превърне от ловци и номади в едно общество с модерно развита държава. Със същото „право“ може да убиете някой ученик само защото не е притежавал уменията и знанията, за да стане генерал или професор по астрономия.

Гуд бай, сър!

Той обърна коня си и продължи да язди заедно със спътниците си, без да погледне повече войниците, зяпнали след него, докато и те най-после продължиха прекъснатото си пътуване. Само гневът му го беше накарал да каже последните изречения, които добре знаеше, нямаше да имат никакъв резултат. Затова пък толкова по-мълчалив бе станал сега, когато го занимаваше мисълта, че е съвсем безполезно да поучава „брат Джонатан“ (янките. Б. пр.), че няма по-голямо право на съществуване от индианеца, който, гонен от едно място на друго, щеше да се крие тук или там..., докато някой ден смъртта щеше да сложи край на това съществуване на подгонено животно без да изпита съчувствие или съжаление към него!...

Така измина половин час, след което Олд Шетърхенд се отърси от своите размишления и насочи вниманието си към хоризонта, където се бе появила тъмна линия, която ставаше все по-широка.

Като протегна ръка към нея, той каза:

– Ей къде се простира гората, за която споменах. Пришпорете конете си, след пет минути сме там.

Конете препуснаха и скоро ездачите стигнаха до висока и гъста борова гора, чиито дървета растяха толкова близко едно до друго, че прекосяването ѝ на кон изглеждаше немислимо. Но Олд Шетърхенд знаеше какво да направи. Насочи коня си към едно определено място, навлезе с него под дърветата и се намери на една така наречена „индианска пътека“, която бе пресечена и отпъкана от минаващите понякога индианци.

Беше широка едва три стъпки. Той слезе от коня си, за да се огледа най-напред за пресни следи. След като не можа да открие нищо, пак се метна на седлото и подкани спътниците си да го последват.

В гъстата девствена гора не се чувстваше никакъв полъх, царящата тишина се нарушаваше само от конските копита. Олд Шетърхенд държеше карабината „Хенри“ в дясната си ръка готова за стрелба и се взираше напред, за да може при случайна среща с неприятел пръв да насочи оръжието си към него. Но той беше убеден, че сега не съществуваше такава опасност. Ако червенокожите претърсваха цялата околност на коне, те сигурно се движеха заедно и толкова много воини едва ли щяха да използват такава пътечка, където нямаше какво да открият и където гъстата гора щеше да пречи на придвижването им. По пътеката се срещаха много малко места, където ездачът да може да обърне коня си в обратна посока.

След като яздиha доста време, пътеката излезе на едно голо място, в средата на което се издигаха няколко големи скали. Скалните късове бяха обрасли с мъх, а в пукнатините им бяха пуснали корени различни храсти. Между камъните извираше малко изворче, лъкатушеше през горската поляна и се губеше в гората. Олд Шетърхенд спря на това място и каза:

– Тук ще дадем възможност на конете да си отпочинат, а междувременно можем да изпечем прерийните кучета.

Ездачите слязоха от конете, свалиха поводите им, за да могат да пасат спокойно, и се заеха да съберат сухи съчки и да накладат огън. Джими започна да дере и корми прерийните кучета, а Олд Шетърхенд се отдалечи, за да се увери дали няма наблизо някаква опасност. Гората беше широка около три четвърти часа път и индианската пътека минаваше напреко през нея. Поляната със скалите се намираше приблизително в средата на горската площ.

Не след дълго месото зацвърча над огъня и над поляната се разнесе доста апетитен аромат. Олд Шетърхенд се завърна. Беше бързал и беше стигнал до другия край на гората, зад който се простираше обширна откритая прерия. Не беше забелязал нищо подозрително и сега успокои другарите си, че няма защо да се страхуват от неприятна изненада.

След един час печеното бе готово.

– Хмм! – промърмори Хобъл Франк. – Ще ядем печени кучета! Ако някой ми беше предсказал по-рано, че някога ще изям най-добрия приятел на човека, щях така да му отговоря, че да му се изправят косите. Обаче сега съм гладен и ще трябва да опитам месото.

– Но това не е куче – обади се Джими. – Нали чу, че този мармот е наречен съвсем погрешно прерийно куче само заради гласа си.

– Туй никак не оправя нещата, напротив, става по-лошо. Печен мармот! Кой можеше да предположи такова нещо! Е, нека го опитаме.

Той си взе едно парче месо от гърдите и предпазливо го опита, но след това лицето му просветна, пъкна в устата си едно по-голямо парче и заяви, дъвчейки:

– Честна дума, никак не е лошо! Има почти вкуса на зайче, макар и да не прилича много на печено козле. Деца, аз мисля, че от тези две кучета няма да остане много нещо.

– Трябва да оставим малко и за вечеря – обади се Дейви. – Не се знае дали ще застреляме днес друг дивеч.

– Хич не ме е грижа за вечеря. Когато съм уморен и мога да се хвърля в ръцете на Орфея, на първо време ми е напълно достатъчно.

– Казва се „в ръцете на Морфея“ – поправи го Джими.

– Я млъкни веднага! Няма да ми слагаш никакво М пред моя Орфей! По-добре съм запознат с тези неща; в селото Клоче край Морицбург имаше едно певческо дружество, което се казваше „Орфей на земята“ (Франк отново греша, защото името на хора явно е взето от известното произведение „Орфей в ада“. Б. пр.): тези хора пееха така мило, че слушателите винаги се унасяха в най-приятна дрямка. И ето защо оттам, от Клоче, произлиза изразът „попадам в обятията на Орфея“. Не спори с мене, ами си яж мълчаливо и кротко прерийното куче; така ще е по-добре ѝ за храносмилането ти, отколкото ако спориш с такъв начетен човек като мене.

Ако четиримата мъже мислеха, че се намират в безопасност, те много се лъжеха. Заплашваха ги два конни отряда, които се бяха отпразвили към гората.

Първият от тези два отряда беше малък; състоеше се само от двама конници, които идваха от север и се натъкнаха на следите, оставени от Олд Шетърхенд и другарите му. Те спряха и скочиха от конете си, за да разгледат дирите. Начинът, по който бе сторено това, показваше, че бяха опитни уестмани. Бяха добре въоръжени, но дрехите им бяха в окаяно състояние. По някои белези можеше да се предположи, че в последно време двамата са преживели тежки дни. Що се отнася до конете им, те бяха добре охранени и бодри животни, но без седла и оглавници, а само с една юзда от кожен ремък. Обикновено в този вид пасат конете на индианците около техните лагери.

– Какво мислиш за тази следа, Кнокс? – попита един от тях. – Да не

би пред нас да има индианци?

– Не – отвърна другият, без да се колебае. – Конете са били подковани и хората са яздили един до друг, а не един след друг, както правят червенокожите.

– А колко са били?

– Само четирима. Няма от какво да се страхуваме, Хилтън.

– Освен ако са били войници!

– Pshaw! И в този случай няма защо да се страхуваме. Наистина не бива да се мяркаме в никой от форговете; там започват тъй да те оглеждат и разпитват, че сигурно бихме се издали. Но някакви четирима кавалеристи няма да научат тук от нас нищо. Пък и как ли ще се досетят, че сме от онези бели, които нападнаха индианците юта?!

– И аз мисля тъй, но често дяволът си прави такива шеги, които не можем да предвидим. Намираме се в окаяно положение. Червенокожите ни преследват като хрътки, войниците ни търсят, а ние се мотае из територията на юта. Беше много глупаво от наша страна да повярваме в златните планини, които ни обещавахе Червения Корнъл с неговите трампове.

– Глупаво ли? Съвсем не мисля така. Много е хубаво да забогатееш бързо и аз още далеч не съм се отчаял. Не след дълго Корнъл и другите ще ни настигнат и после няма защо да се тревожим. Трябва да опитаме да се измъкнем някак си от сегашното трудно положение. Колкото и да мисля, виждам само един изход за спасение и точно сега ни се предлага такава възможност.

– Каква възможност имаш предвид?

– Трябва да се опитаме да се присъединим към някои бели. Пред тях ще се представим за ловци и никой няма да се досети, че имаме нещо общо с хората, които принудиха индианците да изровят секирата на войната.

– И ти мислиш, че ще е разумно да се присъединим към хората пред нас?

– Да, така мисля. Те са се отправили към гората. Нека ги последваме!

Червения Корнъл беше опитал да увеличи групата си от двадесет души, с които, както вече ни е известно, успя да избяга при Игъл Тейл. Беше дошъл до извода, че двадесет души са му твърде малко, защото можеше да се предположи, че докато стигнат високо горе в планините, неговите хора щяха много да оредеят от неизбежните схватки с индианците. Затова той бе взимал със себе си всеки човек, проявил желание да

тръгне с него. Това продължи през целия път, докато пресичаха Колорадо. Новоприетите бяха, разбира се, безделници, за чийто морал е просто излишно да се говори. Между тях бяха Кнокс и Хилтън, двамината ездачи, които сега язدهа към гората. Новата група на Корнъл се беше увеличила дотолкова, че сигурно около нея щеше да се вдигне шум, а изхранването ѝ ставаше от ден на ден все по-трудно. Затова Корнъл бе решил да раздели хората си. Той самият имаше намерение с половината от тях да тръгне от околността на Ла Вета и да изкачи Роки Маунтънс (Скалистите планини. Б. пр.), а другата половина трябваше да се отправя към Морисън и Джорджтаун, откъдето да изкачи планините. Тъй като Кнокс и Хилтън бяха опитни хора, ги определиха за водачи на втората група. Бяха преминали успешно планините и се бяха спрели недалече от Брекърридж. Там ги сполетя несполука. Подплашеното стадо коне на един асиендеро (собственик на асиенда (ферма, чифлик – исп.). Б. пр.) префуча шумно край тях, собствените им коне изпокъсаха поводите си и избягаха с другите коне. За да си набавят нови коне, хората на Кнокс и Хилтън нападнаха по-късно лагер на юта, но индианците започнаха да ги преследват и им нанесоха съкрушителен удар. Само шестима успяха да избягат. Но червенокожите тръгнаха по петите и на тези шестима души. Четирима от тях бяха убити вчера, а двамата водачи Кнокс и Хилтън единствени имаха щастието да се измъкнат от отмъщението на индианците.

Тези събития бяха предмет на разговора на двамата ездачи, докато се приближаваха към гората. Щом се добраха до нея, те откриха индианската пътека и тръгнаха напред. Достигнаха до поляната точно в онзи момент, когато приключи краткият спор между Джими и Хобъл Франк.

– Значи ние сме ловци, разбра ли? – прошепна Кнокс на Хилтън. – Остави ме само аз да говоря!

В този момент Олд Шетърхенд забеляза двамата. Той взе карабина-та си и без да откъсва погледа си от тях, зачака да се приближат.

– Гуд дей, мешърс! – поздрави Кнокс. – Ще ни разрешите ли да си починем при вас?

– Всеки честен човек е добре дошъл при нас – отвърна Олд Шетърхенд и в същото време огледа изпитателно ездачите и конете им.

– Да се надяваме, че не ни считате за нечестни хора – обади се Хилтън, като макар и външно, съвсем спокойно издържа острия поглед на ловеца.

– Мога да съдя за хората около себе си едва когато ги опозная.

– Е, тогава разрешете ни да ви дадем такава възможност! Двамата

слязоха от конете си и седнаха край огъня. Очевидно бяха много гладни, защото хвърляха към печеното доста жални погледи. Добродушният Джими им тикна в ръцете няколко парчета печено месо и ги подкани да ядат. Те не дочакаха втора покана. Сега, по време на ядене, учтивостта не позволяваше да им задават въпроси. Ето защо минутите, докато се наситят, бяха прекарани в мълчание...

Другата група, за която споменахме, че се приближава към гората откъм другата страна, се състоеше от около двеста индианци. Наистина Олд Шетърхенд беше на разузнаване и от другата страна на гората, но когато оглеждаше откритата прерия, той не можа да забележи приближаващите се червенокожи, защото точно тогава от погледа му ги закриваше една владена в прерията част от гората. Изглежда, и индианците познаваха местността много добре, защото се насочиха право към мястото, където излизаше индианската пътека, същата тясна пътека, по която белите бяха стигнали до поляната.

Червенокожите бяха тръгнали по пътеката на войната и за това говореха ярките бои, с които бяха изписали лицата си. Повечето от тях бяха въоръжени с пушки и само малцина имаха лъкове и стрели. Начело яздеше грамаден юначага, който беше вожд, защото в косите му бе втъкнато орлово перо. Не можеше да се познае възрастта му, тъй като лицето му беше покрито с черни, жълти и червени линии. Когато стигнаха до пътеката, той слезе от коня си, за да я огледа. Първите воини от колоната, които се спряха зад него, наблюдаваха действията му с любопитство. Един от конете изпръхтя. Вождът вдигна предупредително ръка и собственикът на животното сложи длан върху ноздрите му. Понеже по този начин вождът искаше да се запази пълна тишина, беше ясно, че нещо бе събудило подозренията му. Той тръгна по пътеката бавно, крачка по крачка, като държеше тялото си силно приведено към земята. Когато се върна, каза на езика на юта, сроден с диалекта на шошоните (индианско племе, живеещо в щатите Айдъхоу и Невада, което наброява днес около 3800 души. Б пр.) от езиковата група в Сонора: (щат в Мексико край Калифорнийския залив. Б пр.)

– Един бледолик е бил тук преди толкова време, колкото се нуждае слънцето, за да измине една педя по небето. Нека воините на юта се скрият с конете си между дърветата. Овутс Ават ще тръгне да потърси бледоликия.

И така името на вожда, който бе едва ли не по-висок и по-широкоплещест от Олд Файерхенд, беше Овутс Ават, което означава Големия вълк. Той се запромъква през гората. Когато се върна след около

половин час, от воините му нямаше и следа. Той изсвири тихо и червенокожите веднага се показаха иззад дърветата, оставяйки конете си в гората. Вождът направи знак и към него се приближиха пет-шест индианци, които бяха предводителите на отделните индиански отряди.

– Шест бледолики лагеруват край скалите – каза им той. – Сега ядат месо и конете им пасат близо до тях. Нека моите братя ме следват, докато свърши пътеката, после те ще се разделят: половината ще се промъкнат надясно, а другата половина – наляво, и ще обградят цялата поляна. След това ще дам знак и червените воини ще се втурнат напред. Белите кучета ще бъдат толкова изплашени, че изобщо няма да се съпротивляват. Ще ги хванем с голи ръце и ще ги отведем в нашето село, за да ги вържем на кола на мъчението. Петима трябва да останат тук, за да пазят конете. Хау!

Последната дума служи за подсилване и потвърждение на казаното и значението ѝ е приблизително равно на нашите думи: „баста“, „дадено“ (уговорено), „край“. Когато някой индианец произнесе тази дума, той счита, че даденият въпрос е обсъден достатъчно и решен напълно.

Предвождани от главатаря си, червенокожите навлязоха в гората по пътеката съвсем тихо, толкова тихо, че не можеше да се долови абсолютно никакъв шум. Щом стигнаха до мястото, където пътеката излизаше на поляната, те се разделиха в две посоки, за да я обградят. Конник не би могъл да се придвижи в гората, но без коне за гъвкавите тела на индианците това не беше трудно.

Белите току-що се бяха нахранили. Хобъл Франк тикна ловджийския нож в колана си и каза на английски, за да може да бъде разбран и от двамата новодошли:

– Наядохме се и конете ни си отпочинаха; сега можем пак да тръгваме, за да стигнем до нашата цел още преди настъпването на нощта.

– Да – съгласи се Джими. – Но първо би трябвало да се запознаем и да разберем кой накъде отива.

– Имате право – кимна Кнокс. – Бихте ли ми казали коя е вашата цел за днес?

– Отиваме към Еленовите планини.

– И ние. Това е чудесно съвпадение. Можем да яздим заедно. Олд Шетърхенд мълчеше. Той направи скришом знак на Джими да продължи разговора, защото искаше да се намеси едва когато сметнеше, че е настъпил подходящ момент.

– Нямам нищо против – отвърна дебелят. – Но накъде ще се

отправите след това?

– Още не сме решили. Може би ще отидем към Грийн Ривър, за да ловуваме бобри.

– Едва ли ще намерите там много бобри. Който иска да лови дебе-лоопашатковци, трябва да отиде още по-далеч на север. В такъв случай сте трапери, ловци на бобри?

– Да. Казвам се Кнокс, а моят спътник – Хилтън.

– Но къде са вашите боброви примки, мастър Кнокс, без които няма да уловите нищо?

– Откраднаха ни ги долу, край реката Сан Хуан; крадците бяха може би индианци. Надяваме се да срещнем някое поселище, където ще можем да си купим примки. Значи сте на мнение, че можем да се присъединим към вас поне до Еленовите планини?

– Нямам нищо против, ако спътниците ми са съгласни.

– Чудесно, мастър! Може би ще ни кажете имената си!

– Защо да не ви ги кажем? Наричат ме Дебелия Джими, а моят съсед вдясно е...

– Вероятно Дългия Дейви? – прекъсна го бързо Кнокс.

– Да. Досетихте се, нали?

– Разбира се! Вие двамата сте известни надлъж и нашир и където се намира Дебелия Джими, там няма нужда дълго да търсиш Дългия Дейви. А дребният мастър от лявата ви страна?

– Наричаме го Хобъл Франк; чудесна личност, която тепърва ще можете да опознаете.

Франк отправи сърдечен и признателен поглед към Джими, който продължи:

– А последното име, което остана да чуете, сигурно ви е много по-добре познато, отколкото моето. Смятам, че сте чували за Олд Шетърхенд. .

– Олд Шетърхенд? – извика Кнокс силно зарадван. – Наистина ли? Вярно ли е, сър, че вие сте Олд Шетърхенд? Ако е така, позволете ми да ви кажа, че се радвам много да се запозная с вас, сър!

При тези думи той подаде ръка на ловеца и същевременно хвърли на Хилтън поглед, който означаваше: „Радвай се, защото сега сме в безопасност!“ Но Олд Шетърхенд се направи, че не забелязва протегнатата му ръка, и отвърна студено:

– Наистина ли се радвате? Жалко, че не споделям радостта ви.

– Защо, сър?

– Защото сте хора, на които човек изобщо не може да се зарадва.

– Какво искате да кажете? – попита Кнокс, съвсем смаян от тази откровеност. – Предполагам, че се шегувате, сър? !

– Говоря сериозно. И двамата сте лъжци, ако не и нещо по-лошо.

– Охо! Да не мислите, че ще преглъщаме спокойно такива обиди?

– Точно така мисля; та какво друго ви остава да правите?

– Да не би да ни познавате?

– Не. Не би било особена чест за мене.

– Сър, ставате все по-безочлив. Докажете, ако можете, че сме лъжци!

– Защо да не ви докажа! – отвърна Олд Шетърхенд безразлично.

– Казвате, че долу край Сан Хуан сте поставяли примките си. А кога е било това?

– Преди четири дни.

– Значи идвате направо оттам?

– Да.

– Би трябвало да сте дошли от юг, а това не е вярно. Дойдохте тук малко след нас и ние щяхме да ви забележим в откритата прерия. На север обаче гората се вклинява доста навътре в прерията и сигурно сте се намирали зад нея, когато огледах прерията за последен път, преди да тръгнем по горската пътека. Дошли сте от север, а не от юг.

– Но, сър, казах ви истината. Не сте ни забелязали.

– Аз ли не съм ви видял? Ако имах толкова лошо зрение, досега щях да загина хиляди пъти. Не, не можете да ме метнете! А ето и следващия ми въпрос: къде ви са седлата и юздите?

– Откраднаха ни ги!

– Човече, не ме смятайте за някой глупав хлапак! – изсмя се Олд Шетърхенд презрително. – Да не би да сте оставили седлата и юздите на конете във водата при бобровите примки, та са ви ги откраднали заедно? Кой ловец сваля оглавника на коня си? А откъде имате тези индиански юзди?

– Купихме ги от един индианец.

– А може би и конете сте купили от него?

– Не – отвърна Кнокс, който разбра, че е безсмислено да поддържа и тази дръзка лъжа.

– Значи индианците юта са започнали да търгуват и с конски оглавници! Не бях чувал досега подобно нещо. А откъде взехте конете?

– Купихме ги във форт Дожд.

– Толкова далеч оттук? Обзалагам се, че тези коне са прекарвали последните седмици само на изобилна паша. Един кон, който е носил

ездач на гърба си от форт Дожд дотук, изглежда съвсем иначе. А защо вашите коне не са подковани?

– Трябва да попитате търговеца, който ни ги продаде.

– Глупости! Търговеца! Тези коне са крадени!

– Сър! – извика Кнокс, като хвана дръжката на ножа си. И ръката на Хилтън се насочи към пояса му.

– Оставете си ножовете на мира, иначе ще ви пребия! – заплаши ги Олд Шетърхенд.

– Мислите ли, че не виждам индианската дресировка на конете?

– Как може да сте я забелязали, като не сме яздили пред вас! На коне изминахме само кратко разстояние от края на пътеката до тези скали.

– Но видях как тези животни избягват нашите коне и стоят винаги едно до друго. Конете са откраднати от юта, а вие двамата сте от хората, които са нападнали нещастните червенокожи.

Кнокс не знаеше вече какво да отговори. Беше безпомощен пред проникателността на този човек. И той постъпи, както обикновено постъпват хора като него в подобни случаи – потърси спасение в грубостта.

– Сър, много съм слушал за вас и ви смятах за съвсем друг човек – каза той. – Но вие блънвате. Само един побъркан човек може да измисли твърдения като вашите. Нашите коне имали индианска дресура! Щях да се пръсна от смях, ако цялата работа не ме беше ядосала. Но сега разбирам, че ние просто не си подходяме и ще си тръгнем, за да не бъдем принудени да слушаме и по-нататък вашите измишльотини... Дявол да го вземе, това пък какво е?

Когато стана дума за конете, той погледна към тях и видя нещо, което изцяло привлече вниманието му. Конете бяха вдигнали глави и поемаха дълбоко въздух с разширените си ноздри. След като се повъртяха във всички посоки, зацвилиха радостно и се затичаха към края на поляната.

– Да, това пък какво е? – извика и Джими. – Наблизо има индианци!

Безпогрешното око на Олд Шетърхенд забеляза опасността само с един-единствен поглед. Той отговори:

– Сигурно сме обградени от индианците юта, чието присъствие бе издадено от конете и сега индианците ще се видят принудени да се покажат.

– Какво ще правим? – попита Дейви. – Ще се браним ли?

– Най-напред ще им докажем, че нямаме нищо общо с тези крадци и убийци. Това е най-важното. Дръжете ги!

Той удари Кнокс с юмука си в слепоочието така, че бандитът се стовари на земята като чувал с картофи; веднага след това и Хилтън получи същия удар, без да успее изобщо да се защити!

– А сега бързо на скалите! – нареди Олд Шетърхенд. – Там ще има прикритие, каквото ни липсва тук долу. а после сме принудени да изчакаме развоя на събитията.

Не беше лесно да се изкачат каменните колоси, но в подобни случаи способностите на човека се удвояват: за няколко секунди четиримата ловци се намериха горе и изчезнаха зад издатините на скалите и храстите. Откакто изцвилиха индианските коне, до този момент беше изминала около една минута. Вождът на индианците понечи веднага да даде сигнала за нападение, но се разколеба, като забеляза, че един от бледоликите повали с юмрук двама бледолики; това забавяне позволи на четиримата ловци да се скрият между скалите. Сега те стояха сгъшени горе и куршумите и стрелите на индианците не можеха да им навредят, но тяхната позиция им позволяваше да държат под обстрел цялата поляна.

„Какво да се прави сега?“ – Този въпрос занимаваше ума на Големия вълк. Когато е необходимо, индианецът е храбър, смел и самопожертвувателен, но когато може да постигне целта си чрез хитрост, на него и през ума не му минава да рискува живота си. Тъй че вождът събра с остро изсвирване помощниците си, за да се посъветват какво да сторят.

Резултатът от съвещанието можа скоро да се забележи, или по-скоро да се чуе. Откъм края на поляната се разнесе силен глас. Тъй като свободното от дърветата пространство беше широко около петдесет метра, а разстоянието от дърветата до скалите бе около половината, т.е. приблизително двадесет и пет крачки, то всяка една дума се чуваше съвсем ясно. До едно дърво бе застанал самият вожд, който извика:

– Бледоликите са обградени от много червени воини, затова нека слязат от скалите!

Това беше толкова наивно, че той изобщо не получи отговор. Червенокожият повтори подканата си още два пъти и след като пак не получи отговор, добави:

– Ако белите мъже не ни се подчинят, ще ги убием. Олд Шетърхенд му отговори:

– Какво лошо сме сторили на червенокожите воини, та са ни обградили и искат да ни нападнат?

– Вие сте от онези кучета, които избиха нашите воини и откраднаха конете ни.

– Лъжеш се. Само двама от тези разбойници са тук; преди малко дойдоха при нас и когато разбрах, че са врагове на юта, ги проснах с юмука си. Не са умрели, скоро ще се съвземат. Ако желаете, можете да ги вземете.

– Искаш да ни подмамиш, за да ни избиеш!

– Не. Кой си ти? Как се казваш?

– Аз съм Овутс Ават, вождът на юта.

– Познавам те. Големия вълк има силно тяло и силен дух. Той предвожда ямпа-юта във военните походи, неговото племе е храбро и справедливо и сигурно няма да иска да накаже невинни хора за греховете на виновните.

– Говориш като жена. Вайкаш се, за да си спасиш живота. Наричаш се невинен от страх пред смъртта. Аз те презирам. Как ти е името? Сигурно ще да е име на някое старо, сляпо куче.

– А нима самият Голям вълк не е сляп? Изглежда, че не може да види конете ни. Нима те са били някога собственост на юта? Между тях има и едно муле. И то ли е откраднато от юта? Как е възможно Големия вълк да ни мисли за конекрадци? Нека погледне черния ми жребец! Имали ли са юта някога такова животно? То е от онази порода, която се отглежда само за Винету, великия вожд на апачите, и за неговите приятели. Нека воините на юта чуят дали името ми е име на куче. Бледоликите ме наричат Олд Шетърхенд; на езика на юта това име означава Покай Му – Убиващата ръка.

Вождът не отговори веднага и настъпилата тишина трая няколко минути. Това беше сигурен признак, че името на ловеца е направило силно впечатление. След като изминаха няколко минути, гласът на Големия вълк се разнесе отново.

– Бледоликият се представя за Олд Шетърхенд, но ние не му вярваме. Олд Шетърхенд е безстрашен, а на тебе страхът ти е отнел смелостта да се покажеш пред нас.

– Ако всичко това е вярно, тогава воините на юта се страхуват повече от мене, защото са се скрили заедно с тебе само от четирима мъже. А аз ще ти докажа, че не знам що е страх. Сега ще ме видите. – Той се измъкна от скривалището си и се изкачи на най-високата скала, огледа се бавно наоколо, като стоеше така отпуснато и безгрижно, сякаш никакви пушки не го заплашваха с куршумите си.

– Инг Покай Му, инг Покай Му, хау! – разнесоха се няколко силни гласа. – Той е „Убиващата ръка“, той е „Убиващата ръка“ наистина!

Уестманът продължи да стои безстрашно и извика на вожда:

– Чу ли как твоите воини доказаха кой съм? Сега вярваш ли, че аз съм наистина Олд Шетърхенд?

– Вярвам ти. Смелостта ти е голяма. Куршумите ни стигат много по-надалеч, отколкото си застанал. Колко Лесно може да изгърми някоя наша пушка!

– Но няма да стане, защото воините на юта са храбреци, а не убийци. А освен това, ако ме убиете, за моята смърт ще ви бъде жестоко отмъстено.

– Не се боим от никакво отмъщение!

– Но то ще ви настигне навсякъде и ще ви унищожи, без да ви пита дали се боите от него, или не. Аз изпълних желанието на Големия вълк и му се показах. Защо самият той се крие все още? Страх ли го е, или мисли, че съм подъл убиец, който иска да го застреля?

– Вождът на юта не се бои. Той знае, че Олд Шетърхенд прибягва до оръжието си само когато е нападат; сега ще се покаже.

Той излезе иззад дървото, така че цялата му великанска фигура можеше да се види.

– Сега доволен ли е Олд Шетърхенд? – попита той.

– Не. Бих искал да говоря с тебе по-отблизо, за да чуя по-добре желанията ви. Приблужи се на половината разстояние между нас, аз ще слеза от скалите и ще дойда при теб. Там ще седнем заедно да се съвещаваме, както подобава на двама достойни воини и вождове.

– А не е ли по-добре ти да дойдеш при нас?

– Не, и единият, и другият трябва да покажат взаимното си уважение, като изминат един срещу друг еднакво разстояние.

– Но в такъв случай на поляната ще бъде изложен на изстрелите на твоите хора.

– Давам ти дума, че няма да ти се случи нищо лошо. Моите хора биха стреляли само ако воините ти ми изпратят някой куршум. В такъв случай ти наистина ще бъдеш загубен.

– Щом Олд Шетърхенд дава думата си, тогава съм спокоен, той държи на нея като на най-святата клетва. Ще дойда. А какво оръжие ще носи белият ловец?

– Ще оставя тук всичките си оръжия, но ти си свободен да правиш каквото пожелаеш.

– Големия вълк ще покаже, че има не по-малко смелост и доверие. Слез от скалите!

Вождът остави всичките си оръжия в тревата, където стоеше и зачака Олд Шетърхенд на уговореното място.

– Рискът е твърде голям – предупреди Джими ловеца. – Убеден ли си, че не те заплашва опасност?

– Да. Ако преди да дойде на уговореното място, вождът се бе оттеглил назад, за да се съвещава с хората си и да им даде някакво нареждане или някакъв знак, то аз естествено не бих му имал никакво доверие. Но тъй като не предприе нищо подобно, мисля, че мога да му се доверя.

– А ние какво да правим през това време?

– Нищо. Скришом ще държите пушките си насочени към него и ще го застреляте веднага, ако бъде нападнат.

Той слезе от скалите и се отправи към индианеца. Когато стигна до него, му подаде ръка и каза:

– Не бях виждал досега Големия вълк, но често съм слушал за него – знам, че е най-мъдрият в света на племето си и най-смелият по време на битките. Радвам се да видя лицето му и да го поздравя като приятел. .

Индианецът не обърна внимание на ръката на белия, огледа фигурата и лицето му с изпитателен поглед и посочи към земята:

– Да седнем! Воините на юта бяха принудени да изровят бойните секири срещу бледоликите и затова не съществува нито един-единствен бледолик, когото мога да поздравя като приятел.

Той седна на земята и Олд Шетърхенд зае място срещу него. Огънят беше угаснал; край пепелта все още лежаха Кнокс и Хилтън, които, изглежда, бяха доста силно зашеметени, защото все още не се помръдваха. Мустангът на Олд Шетърхенд бе подушил индианците още преди да се разнесе гласът на вожда и с пръхтене се беше приближил до подножието на скалите. Старото муле на Дейви имаше също така много остър нюх и бе последвало примера му. Конете на Франк и Джими си бяха извлекли поука от тези действия и сега четирите животни стояха близо до скалите и цялото им поведение показваше, че напълно съзнават опасността, в която се намираха заедно с господарите си.

Изглежда, никой от двамата мъже, седнали един срещу друг, нямаше намерение да започне да говори. Олд Шетърхенд чакаше и гледаше пред себе си с такова безразличие, като че ли абсолютно нищо не можеше да му се случи. Но червенокожият не можеше да свали изпитателния си поглед от белия. Гъсто нанесената боя по лицето му не позволяваше да се забележи неговият израз, но ъглите на устата му, които сега се бяха пораздалечили и извили леко нагоре, показваха, че създадената у него представа за прочутия ловец не се потвърждаваше от външния му вид. Това пролича ясно сега, когато той най-сетне отвори уста и направи почти ироничната забележка:

– Известността на Олд Шетърхенд е голяма, но изглежда, фигурата му не е расла заедно с нея.

Олд Шетърхенд надхвърляше средния ръст, ала в никакъв случай не беше никакъв гигант. Но във въображението на червенокожия той сигурно бе съществувал като истински голиат. Ловецът отвърна, усмихвайки се:

– Какво общо имат фигурата ѝ славата? Нима трябва да отговоря на вожда на юта така: Големия вълк има едра фигура, но неговото име и неговата смелост не са расли едновременно с нея, а?

– Това би било обида – заяви червенокожият и очите му пробляснаха гневно, – след която веднага бих те изоставил, за да дам заповед за започването на битката!

– А защо си позволяваш такава забележка относно моята фигура? Наистина твоите думи не могат да обидят Олд Шетърхенд, но те изразяват неуважение, което не мога да търпя. Аз съм поне толкова велик вожд, колкото си и ти; ще разговарям с тебе учтиво, но желая и ти да си учтив към мене. Искам да знаеш това, преди да сме започнали нашия разговор, защото иначе той няма да доведе до добри резултати.

Ловецът бе просто задължен да даде този малък урок на червенокожия. Колкото по-смело беше държанието му, толкова повече щеше да импонира на индианците, а от впечатлението, което щеше да направи, зависеше неговата съдба и съдбата на другарите му.

– Може да има само един-единствен резултат: вашата смърт! – заяви Големия вълк.

– Това би било чисто убийство, защото нищо лошо не сме ви сторили.

– Но ти си заедно с убийците, които преследваме! Яздил си заедно с тях.

– Не е вярно. Изпрати някой от твоите хора по нашите следи. Скоро ще разбере, че двамата дойдоха тук едва след нас и че са вървели по следите ни.

– Това с нищо не променя нещата. Бледоликите ни нападнаха, когато цареше пълен мир, откраднаха конете ни и убиха много от нашите воини. Нашият гняв беше голям, но и нашата предпазливост не бе помалка. Изпратихме неколцина от нашите най-мъдри хора, за да поискат наказанието на виновните и обезщетение за загубите ни, но им се изсмяха и ги изгониха. Затова изровихме томахоките и се заклехме да убиваме всеки бледолик, който попадне в ръцете ни, докато бъдат отмъстени нашите воини. Трябва да бъдем верни на клетвата си, а ти си бледолик.

– Съжалявам за случилото се. Големия вълк сигурно знае, че съм приятел на червенокожите мъже.

– Да, знам го, но въпреки всичко и ти ще трябва да умреш. Когато несправедливите бледолики, отхвърлили молбите ни, научат, че с действията си са станали причина да умрат много честни и справедливи хора, та дори и Олд Шетърхенд, те ще си извадят поука и в бъдеще ще постъпват по-умно и с повече разбиране.

Тези думи звучаха вече опасно. Индианецът говореше най-сериозно, а изводите, които правеше, съвсем не бяха лишени от логика. Въпреки това Олд Шетърхенд отвърна:

– Големия вълк мисли само за клетвата си, но не мисли за нейните последствия. Ако ни убие, над планините и прериите ще се разнесе вик на гняв и възмущение и хиляди бледолики ще тръгнат срещу вас, за да отмъстят за нашата смърт. Отмъщението ще бъде много сурово, защото ние сме били винаги приятели на червенокожите мъже.

– Вие ли? Значи не само ти? Говориш и за твоите спътници? Кои са тези бледолики?

– Един от тях се казва Хобъл Франк, но може би ти не го познаваш; обаче си чувал твърде често имената на другите двама те са Дебелия Джими и Дългия Дейви.

– Познавам ги. Никоой никога не ги е виждал разделени и никога не съм чувал да са се държали враждебно към индианците. Но именно тяхната смърт ще убеди несправедливите вождове на бледоликите, че са постъпили глупаво, като са изгонили нашите пратеници. Вашата смърт е вече решена, но тя ще бъде почитена. Вие сте храбри и прочути мъже и ще умрете в най-страшните мъки, каквито бихме могли да ви подготвим. Сигурно ще ги понесете, без да ви мигне окото, а това ще се разчуе навсякъде. Така ще придобием още по-бляскава слава от досегашната, а във Вечните ловни полета ще бъдете уважавани и почитани. Надявам се, че разбираш с какво внимание ще се отнесем към вас и ще ни бъдеш признателен!

Олд Шетърхенд никак не беше възхитен от предложените му привилегии. Но той с нищо не издаде мислите си, а отговори:

– Намеренията ти са наистина добри и мога само да те похваля заради тях, но мнозината, които ще искат да отмъстят за нас, няма да ти бъдат благодарни за подобни намерения.

– Аз ги презирам, нека дойдат! Овутс Ават не е свикнал да брои неприятелите си. А знаеш ли колко многобройни ще бъдем ние тогава? Ще се съберат всички племена, сродни на юта, и белите воини ще бъдат

смазани. Ще се притекат воините на племената ямпа, унита, сампиче, па-вантс, виминучи, елк, капоте, веавер, пай, таше, муачи и табеквачи.

– Ще трябва да отидеш на изток и да преброиш белите! А знаеш ли какви предводители ще бъдат избрани, за да отмъстят за нас? Те ще бъдат хора, всеки един от които струва колкото много воини на юта.

– Я ми кажи някои от тях!

– Ще ти спомена само едно име: Олд Файерхенд!

– Той е истински герой; сред бледоликите прилича на гризли между прерийни кучета – призна вождът. – Но той ще бъде сам, не можеш да ми споменеш името на някой друг отмъстител.

– О, мога да ти спомена още много имена, но ще ти кажа само едно: Винету!

– Мълчи! Той е вожд на апачите. Белите се чувстват слаби в сравнение с нас. Затова изпратиха хора при навахите и ги насъскаха срещу нас.

– Вече си чул за това?

– Зрението на Големия вълк е остро, а ушите му долавят всеки шум. Нима навахите не принадлежат към голямото племе на апачите? Не трябва ли да гледаме на Винету като на наш враг? Тежко му, ако ни падне в ръцете!

– Тежко ви тогава и на вас! Предупреждавам те! В такъв случай срещу вас освен белите воини ще тръгнат и хиляди воини от племената мескалери, лянеро, хиракила, тараконе, навахо, чиригуаи, пиналеньо, липан, копер, хила и мимбреньо, които принадлежат към племето на апачите. Те ще потеглят да се бият срещу вас и белите няма да има нужда да правят нещо друго; освен спокойно да гледат как юта и апачи се унищожават взаимно. Наистина ли искаш да доставиш тази радост на твоите бледолики врагове?

Вождът втренчи поглед пред себе си и отговори едва след известно време:

– Ти каза истината, но бледоликите нахлуват в земите ни от всички посоки; те ни заливат и червенокожият човек е осъден да умре бавно и мъчително от задушаване. Тогава не е ли по-добре за него да се бие така, че да умре по-бързо и по-бързо да бъде унищожен? Бъдещето, което ти ми описваш, не само не може да ме спре, а даже укрепва намерението ми да действам безмилостно и безогледно с томахока. Недей си дава повече труд, всичко ще стане както вече казах. Или мислиш, че ще можеш да ни избягаш?

– Разбира се.

– Това е невъзможно, знаеш ли колко воители имам тук? Двеста!

– Само двеста ли? Може би вече си чувал, че и по-голям брой хора са се опитвали напразно да ме заловят или да ме задържат в плен. Не си ли разбрал още какви оръжия имам?

– Казват, че си имал пушка, с която можеш да стреляш непрекъснато, без да има нужда да я зареждаш, но това не е възможно и аз не го вярвам.

– Искаш ли да ти покажа, че е вярно?

– Добре, покажи ми! – извика вождът, въодушевен от мисълта, че ще може да види тази тайнствена пушка, за която се разказваха толкова много легенди.

– Сега ще донеса пушката. – Ловецът стана и се упъти към скалите, за да вземе карабината си. При това положение на нещата той трябваше да се стреми преди всичко да учуди и сплаши индианците въпреки голямото им числено превъзходство, а най-подходяща за тази цел беше карабината „Хенри“. Той знаеше какви легенди се разпространяваха сред червенокожите за нея. Те я считаха за омагьосана пушка, дадена на ловеца от Великия Маниту, който искал да го направи непобедим. Джими му я подаде от скалата, а той се върна при вожда и каза:

– Ето, вземи пушката и я разгледай! Червенокожият протегна ръка към нея, но после я отдръпна и попита:

– А може ли да я докосва друг човек освен тебе? Ако наистина е омагьосаната пушка, тя криела опасност за всеки друг, който я докоснел.

– Не мога да ти разкрия тайните ѝ. Вземи я и сам опитай! Ловецът бе хванал карабината си с дясната ръка и поставяйки палеца си на пълнителя ѝ, го завъртя леко и незабелязано така, че изстрелът щеше да последва и при най-малкото докосване на затвора. Острият му поглед забеляза група от неколцина червенокожи, които бяха напуснали от любопитство прикритията си и сега стояха на края на поляната. Тяхната група представляваше толкова добра мишена, че и един не съвсем добре прицелен изстрел можеше да засегне някой от тях.

Сега беше важно дали вождът ще вземе пушката в ръце, или не. Сигурно той бе по-малко суеверен от другите червенокожи, но все пак се отнасяше с недоверие към цялата работа. „Да я взема ли, или да не я взема?“ Този въпрос можеше да бъде ясно прочетен в очите му, жадно втрещени в пушката. Сега Олд Шетърхенд хвана пушката с двете си ръце и му я подаде, но така, че дулото ѝ бе насочено към споменатата вече група индианци. Любопитството на вожда се оказа все пак по-силно от

неговите съмнения – той хвана пушката. Олд Шетърхенд, сложи карабината си в ръката му, тъй че тя докосна затвора на пушката. Веднага се разнесе изстрел; откъм групата на индианците се чу вик. Големия вълк се уплаши и изпусна карабината на земята. Един от неговите хора се обади, че е ранен.

– Аз ли го раних? – попита вождът смутено.

– Ами кой друг – отвърна Олд Шетърхенд. – Нека ти послужи като предупреждение. При второ докосване на тази пушка нещата ще станат по-сериозни. Разрешавам ти да я вземеш пак, но те предупреждавам, че куршумът ще...

– Не, не! – извика червенокожият, като вдигна и двете ръце пред лицето си. – Тази пушка наистина е омагьосана и е определена само за тебе.

– Добре поскъпваш – каза Олд Шетърхенд с напълно сериозен тон. – Ти получи само един малък урок, но следващия път ще бъде другояче. Виж онзи явор край потока. Дървото е съвсем младо и е дебело само два пръста; въпреки това в него ще се появят десет дупки, които ще бъдат на еднакво разстояние една от друга – колкото дебелината на палеца ти.

Той вдигна карабината си, прицели се и натисна спусъка – един път... три пъти... седем... десет пъти. После каза: – Отиди и виж! Така стреля омагьосаната пушка!

Вождът се отправи към дръвчето. Олд Шетърхенд видя, че той започна да мери разстоянието между дупките с палеца си. Подтиквани от природната си любознателност, много индианци излязоха иззад дърветата и отидоха при него. Ловецът използва това обстоятелство и бързо постави нови патрони в ексцентрично движещия се пълнител.

– Уф, уф, уф! – разнесоха се виковете на индианците. Ако за тях беше вече истинско чудо фактът, че ловецът стреля толкова пъти, без да зарежда пушката си, то сега учудването им се удвои, щом видяха, че не само нито един куршум не бе пропуснал целта, но и че всеки куршум беше пробил тънкото стъбло точно един палец над предишния. Вождът се върна, седна пак на земята и подкани ловеца с ръка да последва примера му. Известно време той седя мълчаливо, гледайки втренчено пред себе си. После каза:

– Виждам, че си любимец на Великия дух. Бях чувал много неща за тази пушка, но не им вярвах. Сега вече знам, че всичко е било истина.

– Тогава бъди предпазлив и премисли добре какво ще предприемеш! Ти искаш да ни заловиш и да ни убиеш. Опитай се, нямам нищо против. Но когато след това преброите воините, паднали от моите

куршуми, във вашето село ще се разнесат виковете на жените и децата, оплаквачи загиналите; ала тогава не бива да прехвърляш вината на мене.

– А ти нима мислиш, че ще се оставим да ни улучат твоите куршуми? Вие ще бъдете принудени да се предадете, без да се чуе нито един изстрел. Обградени сте отвсякъде и нямате какво да ядете. Ще ви държим обсадени дотогава, докато бъдете принудени да предадете оръжието си.

– Ще има да чакаш дълго време. Имаме вода за пиене и голямо количество месо. А ето къде стоят и нашите четири коня, от които бихме могли да живеем дълги седмици. Но чак дотам изобщо няма да се стигне, защото ще се измъкнем. Първи ще вървя аз и моята омагьосана пушка, ще ви пращам куршум след куршум, а ти видя преди малко, че умея да улучвам целта.

– Но ние ще стоим зад дърветата!

– Мислиш ли, че това би ви помогнало да се спасите от омагьосаната ми пушка? Внимавай! Ти ще бъдеш първият, към когото ще я насоча. Аз съм приятел на червените мъже и ще съжалявам много, че ще бъда принуден да убия толкова много от тях. Досега сте дали и бездруго много жертви, но ако започнете война срещу белите войници и навахите, измежду вас ще паднат още много, много мъже. Затова не би трябвало да принуждавате и нас, вашите приятели, да сеем смърт между редиците ви.

Сериозните думи на ловеца не останаха без въздействие. Вождът мълчаливо се загледа пред себе си, също като някоя статуя.

После процеди през зъби с почти съжалителен тон:

– Ако не бяхме дали клетва да убиваме всички бледолики, които попаднат в ръцете ни, може би щяхме да ви пуснем да си вървите, но клетвата трябва да се спазва винаги.

– Не е вярно. Човек може да бъде освободен от някоя клетва.

– Но само в случай, когато Великият съвет реши. А тук аз съм единственият вожд. С кого бих могъл да се съветвам?

Олд Шетърхенд бе успял вече да докара разговора дотам, докдето първоначално възнамеряваше. Щом вождът говореше за Съвета, най-голямата опасност беше вече преминала. Ловецът познаваше особените привички на червенокожите. Затова мълчеше и чакаше да чуе какво ще каже Големия вълк по-нататък.

Вождът изпитателно огледа поляната. Сигурно го занимаваше мисълта дали не беше все пак възможно да залови четиримата бели

въпреки наличието на опасната омагьосана пушка. Накрая той въздъхна дълбоко, защото се видя принуден да отстъпи с двестата си воители само пред четирима души, и каза:

– Сам не мога да се освободя от клетвата си, това може да стори Съветът на старейшините. Ето защо ще трябва да тръгнете с нас като мои пленници, за да научите какво ще реши Съветът за вас.

– Пленник може да бъде само онзи, който е бил хванат. Ние ще тръгнем с вас, но не като пленници.

– Ами като какво?

– Като придружители.

– Значи не искате да предадете оръжията си и да се оставите да ви вържем?

– Не, в никакъв случай!

– Уф! Тогава чуй последните ми думи. Ако не се съгласиш с условията ми, ще ви държим обсадени въпреки омагьосаната ти пушка. Сега ще тръгнете с нас към нашето село, ще задържите оръжията и конете си и няма да ви връзваме. Ще се държим тъй, сякаш между нас цари пълен мир. Но затова ще трябва да ни се закълнете, че ще се подчините на решението на Съвета без никакви възражения. Аз казах. Хау.

Последната дума беше доказателство, че той в никакъв случай нямаше да отстъпи повече. Но Олд Шетърхенд бе напълно доволен от резултата на преговорите. Защото, ако червенокожите ги нападнаха сега, беше невъзможно да се отърват от сражението здрави и читави. Ето защо той отговори:

– Големия вълк ще разбере, че съм негов приятел. Ще се подчиним безпрекословно на решението на Съвета.

– Тогава вземи калюмета си и се закълни, че ще постъпиш така!

Олд Шетърхенд свали своята лула на мира от шнура ѝ, сложи малко тютюн в главата ѝ и го запали с помощта на пункса (примитивно огниво, използвано от ловците в Дивия запад. Б. пр.) си. После той изпусна дим към небето, към земята, към четирите посоки на света и каза:

– Обещавам, че няма да се съпротивляваме срещу решението на Съвета.

– Хау! – кимна вождът. – Сега всичко е наред.

– Не е, защото и ти трябва да подкрепиш обещанието си с калюмета – заяви Олд Шетърхенд и подаде лулата на червенокожия. Той може би тайно се беше надявал, че ловецът няма да се сети за това. В такъв случай нямаше да се чувства задължен да изпълни обещанието си и когато белите слезнеха от скалите, можеше да действа както си поиска. Но сега

пое лулата безмълвно, духна дима в посоките, в които същото бе сторил и ловецът, и каза:

– Няма да сторим на четиримата бели нищо лошо, докато Съветът на старейшините реши съдбата им. Хау!

Той върна калюмета на Олд Шетърхенд и се приближи към Кнокс и Хилтън, които лежаха все тъй на местата, където бяха паднали: – Обещанието ми не засяга тези двамата – каза вождът. – Те са убийците, които ни нападнаха; познахме ги по конете, защото са наша собственост. Блазе им, ако ръката ти е изтръгнала душите им! Мъртви ли са?

– Не – отговори Олд Шетърхенд, от чието опитно око не беше убегнало как по време на разговора му с вожда двамата бяха повдигнали веднъж леко главите си, за да се огледат. – Не са мъртви, вече не са дори и в безсъзнание, само се преструват на умрели, защото си мислят, че ще ги оставим да лежат тук.

– Тогава нека тези кучета станат, защото ще ги смачкам с крака си! – извика вождът и нанесе на всеки от двамата по един толкова силен ритник, че те се отказаха да се преструват на припаднали. И двамата се изправиха на крака.

– Днес рано сутринта успяхте да избягате от воините ми – каза вождът разярено, – но Великия Маниту ви предаде в ръцете ми и за убийствата, извършени от вас, ще виете като кучета на кола на мъчението, така че ще чуят всички, които живеят из планините.

Двамата разбраха добре всяка дума на червенокожия, защото той говореше твърде добре английски.

– Убийства ли? – попита Кнокс. – Не знам дори за какво става дума; Кого сме убили според тебе?

– Мълчи, куче! Ние ви познаваме, а и тези бледолики тук, попаднали в ръцете ни заради вас, знаят какво сте направили! Кнокс беше голям хитрец. Той видя, че Олд Шетърхенд не беше ранен, и спокойно стоеше до вожда. Индианците не бяха посмели да се нахвърлят върху прочутия ловец. Който се намираше под неговата закрила, можеше да се чувства сигурен сред индианците дотолкова, колкото сигурен беше и самият той. Ето защо на този негодник му хрумна една мисъл и тя му се стори единствената, която би могла да ги спаси. Олд Шетърхенд беше бял. Той трябваше да защити белите срещу червенокожите. Поне така си мислеше Кнокс и затова отговори:

– Разбира се, че знаят какво сме направили, защото от седмици яздим заедно с тях. Попитай Олд Шетърхенд! Той ще ти обясни и ще ти докаже, че ние изобщо не можем да бъдем онези хора, за които ни мислите.

– Не се заблуждавай! – обади се Олд Шетърхенд. – Няма да излъжа, за да се отървете от заслуженото си наказание. Вече знаеш какво мисля за вас двамата. Казах ви го и мнението ми не се е променило. – Той му обърна гръб.

– Hang if all! ((англ.) – по дяволите! Б. пр.) Такова ли е отношение-то ви към нас? Тогава и аз знам какво да правя. Щом не искате да ни спасите, тогава и вие вървете с нас по дяволите! – И като се обърна към вожда, Кнокс продължи: – Защо не заловиш и тези четиримата? Те също участваха в краденето на конете и стреляха срещу юта. Точно от техните куршуми загинаха най-много от твоите воини!

Това беше безподобно нахалство. Но то веднага бе наказано, и как само беше наказано! Очите на вожда блеснаха гневно. Те направо хвърляха мълнии, когато прогърмя гласът му:

– Страхливецо! Нямаш смелостта да понесеш сам вината си, а се опитваш да я прехвърлиш на други, в сравнение с които ти си една воняща жаба. Но затова наказанието ти ще започне не на кола на мъчението, а веднага, още сега. Ще взема скалпа ти, но ще останеш жив и ще гледаш как той виси на пояса ми. Нани вич, нани вич!

Тези две думи на езика на юта означават: „ножа ми, ножа ми!“ Той извика към червенокожите, които стояха на края на поляната.

– За бога! – извика трампът. – Да ме скалпират жив? Не, не! Той скочи, за да избяга, но вождът беше не по-малко бърз, той се втурна след него и го хвана за врата. Едно стисване на силната му ръка и Кнокс увисна в нея като парцал. Един индианец дотича и донесе ножа на вожда. Големия вълк го взе, запрати полуудушения Кнокс на земята, коленичи върху него – последваха три бързи движения с ножа, дръпване за косата, ужасен вик на лежащия под него трамп и червенокожият стана, държейки в лявата си ръка кървавия му скалп. Кнокс лежеше неподвижен. Отново бе изпаднал в несвяст. Черепът му представляваше ужасна гледка.

– Това очаква всяко куче, което обира и убива червените мъже, а после иска невинни да изкупват вината му! – извика Големия вълк, докато закрепваше скалпа на пояса си.

Хилтън бе наблюдавал случилото се с ужас. Беше онемял от страх. Отпусна се бавно до скалпирания и остана да седи до него мълчаливо. Вождът даде знак и всички червенокожи се приближиха. Скоро поляната гъмжеше от тях. Хилтън и Кнокс бяха вързани с кожени ремъци.

Щом Големия вълк беше заговорил за скалпиране, Олд Шетърхенд се изкачи на скалите, за да не бъде свидетел на тази страхотна сцена.

Той разказа на спътниците си как бе протекъл разговорът му с вожда.

– Лошо – обади се Джими, – не можа ли да ни отгървеш съвсем? Или може би беше по-добре да се бием с тях!

– Сигурно нямаше да бъде по-добре. Щеше да ни струва живота.

– Охо! Щяхме да се браним. И сигурно щяхме да победим при този страх, който индианците изпитват от карабината „Хенри“. Безспорно нямаше да посмеят да се приближат.

– Вероятно. Но щяха да ни уморят от глад. Наистина аз им казах, че дори бихме изляли конете си, но лично аз по-скоро бих умрял от глад, отколкото да заколя моя Хататитла.

– Червенокожите сигурно не са застанали нагъсто един до друг. Щом се стъмни, може да се отправим тайно и четиримата в една определена точка: два изстрела или два удара с нож щяха да са достатъчни, за да пробием обсадата им.

– А после какво щяхме да правим? Първо индианците щяха да запалят наоколо огньовете и щяха да забележат намерението ни да избягаме. И второ, дори да ни се беше удало да пробием редиците им, нямаше да стигнем далече, тъй като те веднага щяха да тръгнат по следите ни. А ако бъдем принудени да убием неколцина от тях, няма да имаме никакви шансове за снизхождение от тяхна страна.

– Съвършено вярно – съгласи се Хобъл Франк. – Просто не знам как е възможно на един дебел Джими Пфеферкорн да му мине през ума, че може да постъпва по-разумно от нашия Олд Шетърхенд. Ти винаги си бил като онова паче яйце, което се опитало да поучи майка си. Олд Шетърхенд направи каквото можеше да се направи, и аз му пиша шестца, и то с плюс, и вярвам, че и ти, Дейви, си на същото мнение.

– То се знае – кимна Дейви. – Една битка с индианците би довела до гибелта ни.

– Но докъде ще доведе тръгването ни заедно с тях? – попита Джими. – Много е вероятно Съветът на старейшините да ни обяви за врагове и да се отнесе към нас като към такива.

– Не бих ги посъветвал! – продума Франк заплашително. – В цялата тази работа имам и аз думата. Никой не може току-така да ме върже за кола на мъчението. Ще се съпротивлявам със зъби и с нокти.

– Нямах право да се съпротивлявах. Нали се заклехме. Трябва да приемем всичко спокойно.

– Кой ти е казал подобно нещо? Ама ти наистина ли не разбираш, овча главо, че тази клетва си има своите тълкувания и под-текст? Олд Шетърхенд си е оставил една чудесна задна портичка. В хрониката

никъде не пише, че трябва да приемем всичко спокойно. Казано е, както вече и ти чу, че не бива да мислим за никаква съпротива. Добре, ще спазим това условие. Нека си решават каквото си искат, ние няма да ги нападнем със стотонни стоманени парни кранове. Но ще използваме хитрост, хитрост, там е истината, и това не е никаква съпротива. Когато суфльорът ни осъжда на смърт, ние изчезваме от сцената през някаква дупка, за да се появим отново на този свят извън театралната зала с грандифлория.

– Искаш да кажеш „с грандеса“ (достоинство. Б. пр.) – поправи го Джими.

– Ах, ако можеше да си държиш устата затворена! Сигурно знам да боравя с разговорния лексикон. Грандеса, ха! „Гран“ – това е аптекарска тежест от дванадесет пфунда, а „деса“ – направо нищо не значи, разбра ли? Но думата „гранд“ означава „голям“, а „флория“ означава, че се намираш сред цветя, значи в щастие. Следователно ако ние се появяваме с грандифлория, то всеки достатъчно разумен човек ще знае какво искам да кажа и за какво намеквам. Но с тебе човек изобщо не може да разговаря с намеци. Не разбираш най-хубавите езикови изрази и хич не те интересуват възвишените неща. Поправи се, Джими, поправи се, докато все още можеш да се поправиш! Огорчаваш ми живота. Когато след време склопя очи и напусна тази земя, без да съм видял свестен живот от липсата на всякаква почит и уважение у тебе, тогава ще кършиш ръце до израняване от мъка и болка затова, че тъй често и хронологично си ми противоречил през време на земния ми формат на съществуване.

Джими се опита да отговори нещо подигравателно на дребния своенравен човечец, но Олд Шетърхенд му направи знак да мълчи и каза:

– Франк ме е разбрал правилно. Наистина се отказах от съпротива, но не и от хитрост. Е, много по-добре би било, ако не ми се наложи да извъртам обещанието си с някакви хитроумни тълкувания. Надявам се, че ще разполагаме и с някои други средства, за да си помогнем. Но засега си имаме работа само с настоящето.

– Преди всичко остава въпросът дали можем да се доверим на червенокожите – обади се Дейви. – Дали Големия вълк ще удържи на думата си?

– Да се надяваме. Много рядко някой вожд е нарушавал клетвата си, при даването на която е пушил калюмета. До свикването на Съвета можем да имаме доверие на юта. Но нека слезнем от скалите и да яхнем конете си! Индианците се готвят да тръгват.

Кнокс и Хилтън бяха вързани от индианците на конете си.

Скалпираният, който все още беше в безсъзнание, лежеше по дължина върху гърба на коня, а ръцете му бяха вързани около врата на животното. Индианците изчезваха един след друг по тясната пътека. Последен остана вождът. Той изчака белите, за да се присъедини към тях. Това беше добър признак. Ловците си бяха помислили, че индианците ще ги поставят на средата на редицата си и ще ги пазят зорко.

Когато вождът и ловците стигнаха по пътеката до края на гората, индианците бяха извели вече конете си от гората и ги възседнаха. Цялата колона потегли. Четиримата бели останаха накрая заедно с вожда, докато начело на колоната язدهа няколко индианци, които бяха обградили конете на Кнокс и Хилтън. Това бе добре дошло за Олд Шетърхенд; червенокожите язدهа в индианска нишка, поради което колоната им се беше разтеглила толкова много, че до нейния край не достигаха стенианията на дошлия в съзнание Кнокс.

Сега, когато пред тях отново се ширна открита прерия, погледите им можеха да достигат чак до Елк Маунтънс, до чието подножие се простираше равнината. Олд Шетърхенд не попита вожда, но си каза, че целта на днешното им пътуване сигурно се намира някъде сред тези планини. Всички язدهа мълчаливо. И белите не разговаряха помежду си, защото сега нямаше и полза от много приказки. Трябваше да се изчака, докато стигнат лагера на индианците юта. Едва тогава можеше да се мисли за някакъв план за спасение и да се вземе някакво решение.

Дванадесета глава На живот и смърт

Изглежда, че индианците бързаха много. Най-често яздеха в тръс, без да се съобразяват ни най-малко с двамата вързани пленници, единият от които имаше рана, опасна за живота му. Смъкването на кожата на главата е лошо нараняване. Наистина тук и там може да срещнете някой бял, който е бил скалпиран, но е успял да спаси живота си. Това обаче са редки изключения, защото независимо от всички други неща човек трябва да има изключително здрава и жилава натура, за да преживее такава нараняване.

Планините се приближаваха все повече и привечер достигнаха първите възвишения. Индианците свърнаха в дълга и тясна клисура, по чиито страни се издигаше гора. След това пътят им продължи през няколко странични клисури, като се изкачваше все по-нагоре в планините. Въпреки тъмнината индианците следваха пътя си с такава лекота, сякаш беше светъл ден. По-късно луната изгря и освети обраслите с гъста гора стръмни скатове, между които ездачите се движеха мълчаливо, без да спират. Едва към полунощ, изглежда, вече се бяха приближили до целта, защото вождът нареди на няколко от хората си да избързат напред, за да съобщят за завръщането на воините. Пратениците изчезнаха мълчаливо.

Не след дълго достигнаха твърде широк поток, чиито високи брегове скоро толкова се отдръпнаха встрани, че едва можеха да бъдат различавани въпреки обилната лунна светлина. Гората, която отначало достигаше почти до самата вода, също остана нейде встрани и отстъпи място на обрасла с трева савана, в която далече напред се виждаха огньове.

– Уф! – чу се гласът на вожда за първи път, откакто беше започнала ездата. – Там са вигвамите на моето племе и там ще се реши съдбата ви!

– Още днес ли? – осведоми се Олд Шетърхенд.

– Не. Моите воини се нуждаят от почивка, а борбата ви със смъртта ще трае дълго време; тя ще ни достави по-голямо удоволствие, ако преди това възстановите силите си и се наспите.

– Добре измислено! – обади се Дебелия Джими, като си послужи с немски, за да не го разбере индианецът. – Борбата ни със смъртта! Говори, сякаш колът на мъчението изобщо няма да ни се размине. Какво ще кажеш, приятелю Франк?

– Засега и дума не мога да кажа – отговори безгрижно дребният саксонец. – Ще говоря по-късно, когато му дойде времето. Искам да отбележа само че още нямам никакво вътрешно чувство за умирачка. И тъй, ще изчакаме развитието на нещата! Но ако все пак без време и с брутална сила се опитат да ме съберат с моите деди, ще браня кожата си с всички сили и отсега знам, че над надгробния ми камък ще плачат много вдовици и сираци на онези, които ръката ми преди това ще е изпратила на онзи свят.

Моментът на посрещането беше настанал. Обитателите на индианското село се бяха приготвили да поздравят завръщащите се воини. Сега те тичаха срещу тях на големи групи – отпред бяха мъжете и момчетата, а след това идваха жените и деvojките.

Олд Шетърхенд беше очаквал да види обикновено индианско село от кожени шатри, но за свое разочарование разбра, че се бе излъгал. Големият брой огньовете показваше, че тук се намираха много повече воини, отколкото можеха да се поберат във вигвамите. Бяха се събрали жителите на много други села на юта, за да обсъдят предстоящия поход за отмъщение срещу белите. Изпратените предварително индианци бяха вече разказали, че вождът води със себе си шестима бледолики, и сега червенокожите даваха израз на радостта си. Размахваха оръжията си и крещяха с всички сили, при което можеха да се чуят най-ужасни закани.

Когато достигнаха големия лагер, Олд Шетърхенд забеляза, че той беше изграден от шатри от бизонова кожа и колиби, направени набързо от клони. Те образуваха широк кръг и вътре в него спря цялата колона. Двамата трампове бяха свалени от конете и хвърлени на земята. Ужасните стенания на ранения Кнокс се заглушиха от крясъците на червенокожите. След това и четиримата ловци бяха отведени при тях. Воините образуваха около белите широк кръг, а жените и момичетата излязоха напред, за да крещят и танцуват около пленниците.

Това поведение беше груба обида. Да оставиш жените да танцуват около пленниците, е голямо безчестие за тях не само според индианските разбирания и обичаи. Който преглътне безропотно такова отношение, си печели презрението на индианците. Ето защо Олд Шетърхенд подвикна няколко думи на съперниците си, след което те застанаха на едно коляно и приготвиха пушките си за стрелба. Самият той даде един изстрел с Мечкоубиеца, чийто гръм успя да надделее над околния шум, а после приготви за стрелба карабината „Хенри“. Веднага настъпи дълбока тишина.

– Какво е това? – извика той силно, за да го чуят всички.

– Аз пуших заедно с Големия вълк лулата на съвещанието и се съгласих воините на юта сами да обсъдят и решат дали да се отнесат към нас като към врагове, или като към приятели. Но дори да бяхме пленници, нямаше да търпим жените и девойките да играят около нас, сякаш сме страхливи койоти. Ние сме само четирима воители, а мъжете на юта наброяват стотици. Въпреки това аз питам, кой от вас ще се осмели да обиди Олд Шетърхенд? Ако има такъв, нека излезе напред и се бие с мен! Бъдете внимателни! Видяхте пушката ми и знаете как стреля. Ако на жените им хрумне пак да затанцуват около нас, пушките ни ще заговорят и земята наоколо ще се обагри от кръвта на онези, които се покажат коварни и нарушат условията, подпечатани с лулата на съвещанието.

Тези думи направиха силно впечатление. Фактът, че прочутият ловец се осмеляваше да заплашва в присъствието на толкова много воители, импонираше на червенокожите. Жените и девойките се оттеглиха сами, без никой да им нареди. Мъжете започнаха да си разменят забележки на полувисок глас и най-често се чуваха думите „Олд Шетърхенд“, „омагьосаната пушка“, или „пушката на смъртта“. Неколцина от воините, които носеха в косите си пера, се приближиха до Големия вълк и го заговориха. След това вождът пристъпи към четиримата ловци и им съобщи на езика на юта, тъй като и Олд Шетърхенд си бе послужил с този език:

– Вождът на ямпа-юта почита калюмета на съвещанието и знае какво е обещал. Утре, щом се съмне, съдбата на четиримата бледолики ще бъде решена. Дотогава те ще останат във вигвама, който ще им бъде посочен. Но другите двама са убийци и моето обещание не ги засяга. Те ще умрат, както са и живели – окъпани в кръв. Хау! Олд Шетърхенд съгласен ли е с моите думи?

– Да – потвърди ловецът. – Но имам едно желание: нека конете ни останат край нашия вигвам.

– Вождът ще удовлетвори и него, въпреки че не разбира защо Олд Шетърхенд иска подобно нещо. Да не би да мисли, че ще може да избяга? Овутс Ават му казва, че вашата шатра ще бъде заобиколена от няколко редици воители и бягството ви е невъзможно.

– Обещах да изчакам резултата от съвещанието ви. Затова не е необходимо да поставяш постове да ни пазят. Но ако въпреки това си решил така, нямам нищо против.

– Тогава елате с мен!

Когато четиримата устмани последваха вожда, индианците образуваха край тях мълчалив шпалир. Вигвамът, отреден за белите, беше

един от най-големите. От двете страни на входа му бяха забити няколко копия в земята, а трите орлови пера, които ги украсяваха, подкрепяха предположението, че това е всъщност жилището на Големия вълк. .

За врата служеше една рогозка, която сега беше отметната настрана. На около пет стъпки от входа гореше огън и осветяваше вътрешността на вигвама. Ловците влязоха вътре, сложиха пушките си на земята и насядаха. Вождът се отдалечи. Но след малко се приближиха няколко червенокожи и се разположиха на известно разстояние от шатрата така, че всяка нейна страна беше зорко наблюдавана.

След няколко минути се появи млада жена, постави пред белите два съда и се отдалечи мълчаливо. Един от съдовете беше пълен с вода, а другият – широк металически съд – съдържаше няколко парчета месо.

– Охо – усмихна се доволно Хобъл Франк, – сигурно е нашата вечеря, а? Глинен съд с вода – изискано! Хората се престарават. Искат да ахнем от възхищение пред кухненските им съдове. Я вижте колко бизонско месо, поне осем пфунда! (нем. мярка за тегло, равна на половин килограм. Б. пр.) Да не би да са го поръсили с миша отрова?

– Миша отрова? – изсмя се дебелят. – Откъде ще намерят индианците миша отрова? А впрочем месото е от елен, а не от бизон.

– Пак ли искаш да се изкараш по-умен от мене? Каквото и да направя или да кажа, ти все ми противоречиш. Но днес не искам да споря повече с тебе, а ще ти хвърля само един унищожителен поглед, от който можеш да разбереш какво безкрайно превъзходство чувства моята личност пред твоята фигура на пигмент.

– Сигурно искаш да кажеш „фигура на пигмей“ – поправи го Джими.

– А бе ти ще млъкнеш ли за по-продължително време? – скара му се дребосъкът. – Не ми дразни жлъчката, а ми отдай нужното уважение, което ми се полага благодарение на необикновената ми биография! Защото само при това условие ще се съглася да благословя с безспорното си кулинарно изкуство месото и ще го изпека както трябва.

– Хайде, опечи го! – подкани го Олд Шетърхенд, за да разсее раздразнението му.

– Лесно е да се каже „опечи го“. А откъде да взема лук и дафинов лист? Освен това изобщо не знам дали ще ме пуснат да отида с този тиган до огъня.

– Опитай!

– Да, опитай! А ако не им хареса и ми пратят някой куршум в стомашната област, тогава ще ми е все едно дали това месо се е движило

във формата на елен или бизон. Е, хайде – хоп! – излизам навън Франк занесе съда с месото при огъня и се залови да го готви, без да бъде безпокоен от пазачите. Другите останаха във вигвама, откъдето наблюдаваха заниманията на индианците.

Луната хвърляше наоколо обилна светлина. Тя осветяваше насреща близкия планински масив, покрит с тъмна гора, по който, лъкатушейки, се спускаше широка, сребристо блестяща лента – голям поток или речичка, – вливаща се в подножието на масива в голям воден басейн. От този воден басейн изтичаше по-надолу реката, по чийто бряг се бяха изкачили до индианския лагер. Близко до езерото не се виждаха храсти или дървета. Околността му изглеждаше открита и гола.

Около всеки огън се бяха разположили индианци и новодошлите наблюдаваха как жените им печеха месо. От време на време някой от тях се надигаше и се приближаваше бавно до вигвама на вожда, за да хвърли поглед на белите. Кнокс и Хилтън нито се виждаха, нито се чуваха. Във всеки случай положението им никак не беше розово.

След около един час Хобъл Франк се върна с димящия тиган. Седна при другарите си и каза със самочувствие:

– Ето ви едно великолепно ядене. Любопитен съм да видя как ще опулите очи. Е, наистина липсват подправките, но моята вродена дарба е успяла да ги замести.

– По какъв ли начин? – попита Джими и приближи малкото си носле до тигана. Месото все още се пържеше и димеше силно, така че в скоро време вигвамът се изпълни с остър мирис на загоряло.

– По един толкова прост начин, че успехът ми е направо цяло чудо – отвърна малкият. – Чел съм, че дървените въглища не само заместват солта, която ни липсва тук, а могат и да премахнат лошия мирис на едно такова съмнително месо. Нашето печено си имаше известен лош дъх и затова се възползувах от споменатото средство и взех стрити дървени въглища, в които го пържих. Огънят ми понадникна неколкократно в тигана, но моят готварски гений ми подсказа, че тъкмо туй е оказало несъмнено влияние за образуването на хрупкава коричка.

– Олеле мале! Еленово печено с дървени въглища? Ти с всичкия ли си?

– Не дрънкай втели-некипели! Аз съм си винаги с всичкия. Трябва най-сетне да го разбереш. Прахът от дървени въглища е химически противник на всички алхимистически нечистотии. Хапни си от този елен, както се полага на разумен човек и тогава месото му ще ти понесе много добре и ще придаде на дебелията ти глава необходимите й физически и

духовни сили!

– Но – обади се Джими клатейки глава – ... ти сам каза, че огънят ти понадникнал в тигана. Месото е горяло, сега е негодно за ядене.

– Не приказвай, а дъвчи! – ядоса се Франк. – Страшно нездравословно е да се пее или приказва по време на ядене, защото тогава ти се отваря кривото гърло и храната ти попада в далака, а не в стомаха.

– Да, дъвчи! Та кой ли може да сдъвче такова нещо! На, погледни! Това месо ли е?

Джими набоде на ножа си парче месо и го поднесе под носа на малкия. Месото беше прегоряло до черно и бе покрито с тъмен и мазен слой пепел.

– Разбира се, че е месо. Та какво друго може да е? – отвърна Франк.

– Ама е черно като китайски туш!

– Ти само го опитай! Ще се учудиш на вкуса му!

– Не се и съмнявам. И тази пепел!

– Може да се очисти, да се изтрие.

– Я ми покажи как става!

– Съвсем лесно, детска работа! – Франк извади едно парче месо и започна да го трие насам-натам по кожената стена на вигвама, докато пепелта остана по нея.

– Ето така трябва да се направи – продължи той, – но на тебе ти липсва необходимата сръчност и присъствие на духа. А сега ще видиш какъв деликатес е това, като си отхапая едно парченце и го сдъвча. Ето...

Той млъкна внезапно, защото се беше опитал да отхапе от месото, но след това извади парчето от устата си, при което тя остана широко отворена, а той изгледа смаяно тримата си другари един подир друг.

– Е? – обади се Джими. – Отхапи си де!

– Да си отхапая – ама как? Дявол го знае защо така скърца и пука също като... като, е, като печена четка за дъски. Кой можеше да предположи, че е възможно на човек да му се случи такова нещо?

– Лесно можеше да се предвиди. Мисля, че старият тиган е по-мек от това месо. Сега ще трябва сам да си ядеш производението на твоите духовни способности!

– Е, може би ще се намери някое парче, което да не разполага с толкова твърд характер. Ще потърся.

За щастие намериха се няколко парчета, които все още горе-долу можеха да се ядат и горе-долу успяха да наситят четиримата.

Но Франк си беше подвил опашката.

На другия ден Кнокс и Хилтън трябваше да умрат на кола на

мъчението, а може би същата участ очакваше и четиримата уестмани. Това даваше повод на червенокожите да организират голям празник, за който трябваше да се подготвят. Ето защо те налягаха да спят. От огньовете останаха да горят само два – огънят пред вигвама на Олд Шетърхенд и другарите му, и огънят, край който лежаха Кнокс и Хилтън заедно с пазачите си. При първия огън имаше тройна верига от постове, а и навън край селото бяха поставени на пост много червенокожи. Всяко бягство бе много трудно и опасно, ако не и невъзможно.

Олд Шетърхенд беше спуснал рогозката пред входа, за да не чувстват цяла нощ отправените към тях погледи на индианците. Сега белите лежах на тъмно и напразно се мъчеха да заспят.

Какво ли ще става с нас утре по това време? – обади се Дей-ви. – Може би вече ще сме във Вечните ловни полета.

– Поне един, двама или трима от нас – отвърна Джими. – Какво мислиш, мистър Шетърхенд?

– Не вярвам току-така да ни подарят живота и свободата, но е вероятно да ни накарат да се борим за тях.

– Хмм! Би било равнозначно на обикновено убийство, защото ще ни поставят такива условия, че да загубим при всички случаи.

– Разбира се. Но въпреки всичко не бива да губим кураж. Белият притежава същата сръчност и хитрост като червенокожия, а в издръжливостта дори го превъзхожда. Гордостта на червенокожите воители няма да им позволи да ни противопоставят многоброен противник. Ако въпреки това постъпят така, ние ще ги принудим чрез подигравки да се откажат от подобно намерение.

– Но – обади се Хобъл Франк, който млъкеше досега – изгледите, които ни чертаеш, не са особено радващи. Индианците ще се постараят да ни създадат по възможност най-големи неприятности. Да, на тебе ти е лесно с твоята волска сила. Все ще се отървеш, било с юмуци или с нож. А какво да кажем ние, тримата слабаки, които днес се наслаждават може би на последните земни радости!

– Да нямаш предвид твоето печено? – попита Джими.

– Пак ли започваш да ядосваш най-добрия си приятел и боен другар, тъй скоро преди възнесението му към небето? Не ми нарушавай сега хода на мислите. Трябва да насоча целия си мисловен процес към нашето спасяване.

Франк легна и притвори очи. От другата страна се чу звук, който приличаше на тихо, едва съдържано кискане. Той не му обърна внимание. Настъпи дълбока тишина, нарушавана от време на време само от

пропукването на главните в огъня. Полека-лека сънят надви уморените хора и те отвориха отново очи едва когато навън се чуха силни викове и рогазката на вратата бе повдигната. Показа се един индианец, който каза:

– Нека бледоликите станат и ме последват.

Олд Шетърхенд и другарите му се изправиха на крака, взеха оръжията си и последваха индианеца. Огънят беше изгаснал и слънцето се бе издигнало над хоризонта на изток. То обливаше с лъчите си споменатия планински масив така, че водата на спускащия се от него поток искреше като течено злато, а повърхността на езерото блестеше като полирана метална повърхност. Сега околността можеше да се разгледа по-добре, отколкото в лунната нощ. Равният терен, в чиято западна част се простираше езерото, беше дълъг около две английски мили и около една миля широк. От всички страни бе заобиколен с гора. В южната му част се намираше индианският лагер, който се състоеше от неколкостотин шатри и колиби. По бреговете на езерото пасяха конете. Животните на четиримата ловци се намираха близо до техния вигвам.

Навсякъде между вигвамите се движеха или стояха индианци, които се бяха окичили с бойните си украшения, за да отпразнуват смъртта на двамата заловени убийци. Те се отдръпваха встрани, когато четиримата бели минаваха покрай тях; оглеждаха ги с втрещени погледи, в които се четеше по-скоро любопитство и изпитателност, отколкото враждебност.

– Какво им е станало? – попита Франк. – Оглеждат ни като коне за Продан.

– Оглеждат телата ни – обясни Олд Шетърхенд. – Това е признак, че моето предположение ще се окаже вярно. Сигурно ще трябва да се борим за живота си.

– Добре! Моят живот няма да ми струва евтино. Джими, страхуваш ли се? – Гневът му към дебелия се беше изпарил. По неговия тон можеше да се долови, че той мислеше повече за своя приятел, отколкото за себе си.

– Не ме е страх, но не съм спокоен. Страхът сега само би ни навредил; важното е да сме съсредоточени и спокойни.

Извън лагера бяха забити в земята два големи кола. Наблизо стояха петима воители, окичени с пера. Между тях беше и Големия вълк. Той направи няколко крачки към белите и каза:

– Овутс Ават повика бледоликите, за да видят как червените мъже наказват враговете си. Убийците ще бъдат доведени веднага, за да умрат

на кола на мъчението.

– Нямаме желание да гледаме – каза Олд Шетърхенд, като направи отрицателно движение с ръка.

– Да не сте страхливци, които изпитват ужас, щом потече кръв? Ако е така, ще се отнасяме към вас като към страхливци и тогава не е необходимо да спазя обещанието си.

– Ние не сме индианци. По нашите разбирания не е никакво геройство да заколиш беззащитния си противник или да умъртвиш чрез мъчения някой полужив човек. Когато сме принудени, убиваме неприятелите си, но бързо, без да ги измъчваме.

– Но сега сте при нас и трябва да се съобразявате с нашите обичаи. Ако откажете, ще ни обидите.

Олд Шетърхенд знаеше, че вождът говори сериозно и че той и другарите му биха се изложили на голяма опасност, ако откажеха да присъстват на бавното убиване на двамата трампове. Ето защо той заяви:

– Ще останем.

– Тогава седнете при нас! Ако се държите като воини, и към вас ще се отнасят като към воини. – Овутс Ават се настани в тревата с лице към коловете. Другите вождове последваха примера му и белите трябваше да сторят същото. Тогава Големия вълк издаде силен вик, който проехтя надалече; отговори му всеобщ радостен крясък. Това беше сигналът, че ужасното зрелище трябваше да започне.

Воините се стекоха от всички страни и образуваха полукръг около коловете, в средата на които седяха вождовете с белите ловци. След това се приближиха жените и децата и се разположиха в полукръг срещу мъжете, така че сега се получи един затворен кръг. Скоро бяха доведени Кнокс и Хилтън, които бяха вързани така здраво, че не можеха да вървят, а трябваше почти да бъдат носени. Ремъците се бяха врязали дълбоко в плътта им и Хилтън стенеше. Кнокс мълчеше. Беше обхванат от треска след нараняването си и доскоро беше блънувал. Видът му бе страшен. Завързаха ги за коловете изправени; ремъците им бяха предварително намокрени с вода и при изсъхването си те щяха да се свият така, че да причинят най-страшни болки на тези жертви на една жестока справедливост.

Очите на Кнокс бяха затворени и главата му бе клюмнала тежко надолу. Беше в безсъзнание и не забелязваше какво става с него. Изпълненият с ужас поглед на Хилтън шареше наоколо. Когато забеляза четиримата ловци, той извика:

– Спасете ме, спасете ме, мешърс! Нали не сте диваци! Да не би да

сте дошли да гледате как ще умрем от такава ужасна смърт и да се наслаждавате на мъките ни?

– Не – отвърна Олд Шетърхенд. – Принудени сме да седим тук и не можем да направим нищо за вас.

– Можете, само да искате! Червенокожите ще се вслушат в думите ви.

– Няма да се вслушат. Сами сте си виновни за вашата участ. Който има смелост да върши злини, трябва да има и смелостта да посрещне наказанието си.

– Невинен съм! Не съм застрелял нито един индианец. Кнокс убиваше.

– Не лъжи! Само страхът и подлостта могат да те накарат да прехвърляш цялата вина на него. По-добре се помъчи да умреш достойно, та да спасиш донякъде поне в това отношение честта на бялата раса в очите на индианците!

– Но аз не искам да умра, не искам да умра! Помощ! Помощ! Хилтън закрещя тъй силно, че виковете му се разнесоха надалече; същевременно той така яко задърпа ремъците си, че от месата му потече кръв. Тогавя Големия вълк стана и направи знак с ръка, че иска да говори. Всички погледи се отпавиха към него. Той бе добър индиански оратор и описа със силни и завладяващи думи какво се беше случило. Разказа за предателското поведение на бледоликите, с които бяха живели в мир, и думите му направиха толкова силно впечатление на индианците, че те издадоха одобрителни викове. После той заяви, че двамата убийци са осъдени да умрат на кола на мъчението и че мъченията им ще започнат веднага. След като свърши, отново се чу гласът на Хилтън, който се опитваше да накара Олд Шетърхенд да се застъпи за него.

– Е, добре, ще опитам – отговори ловецът. – Ако не мога да ви отърва двамата от смърт, то може би ще ми се удаде поне да ви спестя мъченията. – Той се обърна към вожда, но не беше успял още да си отвори устата, когато Големия вълк гневно му кресна:

– Ти знаеш, че Овутс Ават говори езика на бледоликите и разбра какво обеща на това куче. Нима вождът на юта не направи достатъчно за вас, като ви постави при толкова благоприятни условия? Нима искаш да се обявиш против решението му и да разгневиш воините ни така, че и Големия вълк да не може да те защити срещу тях? Мълчи и не казвай повече нищо!

С тези думи той се обърна и даде знак с ръка, след което напред пристъпиха около една дузина воини. После заговори отново към Олд

Шетърхенд:

– Пред тебе са роднините на убитите. Тяхно право е да започнат наказанието. Най-напред ще хвърлят ножове по злодеите.

Когато индианците решат да умъртвят някой свой враг на кола на мъчението, то те се стремят да удължат мъките му колкото се може повече. Раните, които му нанасят в началото, са леки, но постепенно стават все по-тежки и по-сериозни. Обикновено се започва с хвърляне на ножове, като винаги се обявява коя част от тялото или крайниците трябва да бъде улучена. Целта се избира така, че да не се получи силно кръвотечение, защото измъчваният може да умре преждевременно от загуба на кръв.

– Десният палец! – заповяда Големия вълк. Ръцете на пленниците бяха вързани така, че от китките надолу висяха свободно отстрани на тялото. Избраните червенокожи се разделиха на две групи – едната за Хилтън, другата за Кнокс. Наредиха се един зад друг на дванадесет крачки от пленниците. Застаналият най-отпред хвана ножа си между първите три пръста на дясната си ръка, прицели се, хвърли го и улучи палеца. Хилтън нададе вик от болка. И Кнокс бе улучен, но беше изпаднал толкова дълбоко в несвяст, че не усети нищо.

– Показалецът! – заповяда вождът.

По този начин той посочваше пръстите, които трябва да бъдат засегнати, и наистина всички бяха улучени с учудваща точност. Ако отначало Хилтън беше надал един-единствен вик, то сега ревеше непрекъснато. Кнокс се съвзе когато лявата му ръка стана прицел на ножовете. Отначало се огледа наоколо с невиждащ поглед, но после отново затвори кръвясалите си очи и нададе нечовешки вой. Бе разбрал какво става с него, треската все още не го беше оставила и делириумът и смъртният му страх изтръгнаха от гърлото му такива звуци, които едва ли някой бе чувал някога да излизат от човешка уста.

Мъченията продължиха под нестихващите викове на двамата. Ножовете улучаваха дланите, китките, мускулите под лакътя и над него и по същия ред бяха ранени и краката им. Това продължи около четвърт час и все пак беше леко начало на едно мъчение, което щеше да трае часове. Олд Шетърхенд и тримата му другари извърнаха глави. Не можеха да наблюдават зрелището. Но нямаше как да не слушат крясъците на двамата.

Всеки индианец бива привикван от най-ранно детство да понася физическа болка. Чрез упражнения индианецът достига дотам, че може да издържи на най-големи мъчения, без да му мигне окото. Може би и

нервите на червенокосите са по-здрави от нервите на белите. Ако някой индианец бива заловен и измъчван до смърт на кола на мъчението, той понася с усмивка всички болки, пее на висок глас песента на смъртта на племето си и я прекъсва само от време на време, за да се присмее на мъчителите си или да отправи обидни думи към тях. Индианците не могат да си представят хленчещ мъж на кола на мъчението. Те презират всеки, който вика от болка и колкото по-силно вика, толкова по-голямо става презрението им. Имало е случаи, когато измъчвани бели са били пускани на свобода, защото с вайканията си са доказвали че не са мъже, а баби, от които никой не бива да се страхува и чието измъчване се превръща в истински позор за всеки воин.

Можете да си представите какво беше впечатлението от крясъците на Хилтън и Кнокс. Индианците започнаха да им обръщат гръб, разнесоха се викове на възмущение и презрение. След като роднините на убитите получиха своето удовлетворение, бяха поканени да излязат напред други индианци, за да продължат измъчването по някакъв друг начин. Ала не се намери нито един воин, който да има подобно желание. Никой не искаше да се докосва до такива кучета, койоти и жаби. Тогава се изправи един от главатарите и каза:

– Тези хора не заслужават да умрат от ръката на някой смел воин. Нека ги предоставим на жените. Който умре от ръката на жена, неговата душа се появява във Вечните ловни полета като жена, загубила всички достойнства и права на истинските воини, и трябва да работи вечно. Аз казах!

След кратко съвещание предложението му бе прието. Бяха извикани майките и жените на убитите. Дадоха им ножове, с които да порязват леко осъдените на смърт на онези места, които им посочваше Големия вълк.

Един европейец трудно би повярвал, че е възможно да има жени, способни на такава жестокост. Но индианците са просто по-различни от нас, имат по-други схващания, а в случая масовите убийства, извършени от тези двама души и предизвикали отмъщението, задушаваша всяка мисъл на милосърдие. Думите на вожда, който направи предложението да оставят двамата на жените, отразяваша също така и особеното отношение на прерийните индианци номади към труда. Те виждат в труда едно занимание, което е недостойно за воините. .

Жените, повечето възрастни, се заловиха с изпълнението на задачата си и ревовете и хленченето на двамата бели започнаха отново, и то така силно, че станаха непоносими дори и за ушите на червенокожите.

Големия вълк заповяда на жените да спрат и каза:

– Тези баби не заслужават след смъртта си да станат и жени. Те трябва да умрат, но нека се преселят във Вечните ловни полета като койоти, които вечно ще бъдат гонени и преследвани. Оставете ги на кучетата! Аз казах.

Започна се пак съвещание, чийто изход Олд Шетърхенд можеше да предвиди и очакваше с ужас. Няколко индианци се отдалечиха, за да доведат кучетата. Вождът се обърна към четиримата бели:

– Кучетата на юта са дресирани да се нахвърлят върху бели. Разбира се, само ако бъдат насъскани. Но тогава разкъсват всеки бял, когото видят наблизо. Затова ще ви отведем във вашия вигвам, където ще бъде пазени, докато кучетата отново бъдат вързани.

Нареждането му се изпълни. Навън стана тихо около десетина минути; само понякога се чуваха стенанията на Хилтън. После изведнъж се разнесе силно, задъхано лаене, което скоро премина в кръвожаден вой. Два човешки гласа изкрещяха в неистов предсмъртен страх. След това отново се възцари тишина.

– Слушайте! – каза Джими. – Чувам трошенето на кости. Мисля, че са оставили кучетата да разкъсат двамата.

– Не е изключено! – обади се Олд Шетърхенд. Но шумът от трошенето на кости съществува само във въображението ти. И моето въображение е превъзбудено. Добре поне че не ни принудиха да присъстваме на края им!

Сега четиримата бяха отново изведени от вигвама и откарани на мястото на кървавото зрелище. Далеч към вътрешността на лагера можеше да се видят четирима или петима червенокожи, които отвещаха обратно кучетата, завързани с дебели ремъци. Дали животните надушиха следите на белите, не може да се каже, но едното от тях едва го удържаха с ремъка. То се огледа и забеляза четиримата ловци. С един мощен скок се освободи и се втурна към тях. Разнесоха се викове на уплаха. Кучето беше толкова едро и силно, че изглеждаше напълно невъзможно сам човек да се справи с него. Въпреки това никой от индианците нямаше намерение да стреля по ценното животно. Дейви вдигна пушката си и се прицели.

– Стой, не стреляй! – извика му Олд Шетърхенд. – Индианците може да ни се разсъдят за смъртта на това великолепно куче, а и същевременно искам да им покажа какво може да стори юмрукът на един бял ловец. – Тези думи бяха изговорени с трескава бързина. Изобщо всичко се разви много по-бързо, отколкото може да бъде разказано или

описано, защото кучето измина цялото разстояние с такива скокове, които без преувеличение приличаха на скоковете на пантера. Олд Шетърхенд излезе срещу него с бързи крачки, държейки ръцете си отпуснати.

– Загубен си! – извика му Големия вълк.

– Не прибързвай! – отвърна му ловецът.

Кучето вече се бе приближило. Разтворило широко паст, то се нахвърли върху противника си с хищно ръмжене. Ловецът го наблюдаваше внимателно. То се приготви за скок и щом излетя във въздуха, той се хвърли срещу него с широко разтворени ръце; последва мощно сблъскване между кучето и човека, Олд Шетърхенд склочи ръце зад тила на кучето, насочило челюстите си към гърлото му, притисна главата му здраво към себе си, така че животното не можеше да го ухапе. Последва едно още по-здраво стисване и кучето започна да се задушаваше. Краката му, които до този момент драскаха по дрехите на ловеца, се отпуснаха безсилно надолу. Олд Шетърхенд отдалечи с бързо движение на лявата си ръка главата на звяра от себе си и като му нанесе силен удар с десницата по муцуната, го отхвърли далеч от себе си.

– Ето го къде лежи! – извика той, обръщайки се към вожда. – Нареди да го вържат, за да не направи някоя беля, щом се съвземе!

– Уф! Уф! – разнесоха се учудените възгласи на индианците. Никой от тях не би имал смелостта за подобно нещо. Големия вълк даде нареждане да приберат животното, приближи се до Олд Шетърхенд и без да скрива искреното си възхищение, каза:

– Белият ловец е герой. Краката на никой червенокож мъж не биха стояли тъй здраво и гърдите на никой друг човек не биха издържали подобно сблъскване. Защо Олд Шетърхенд не разреши да се стреля?

– Защото не исках да ви лишавам от това чудесно животно.

Вождът го погледна с учудване и възхищение и го отведе настрани, където четиримата бели трябваше да седнат извън кръга на червенокожите, за да не могат да слушат съвещанието им. После той се отправи към предишното си място.

Погледът на ловеца се спря на двата кола. Там висяха разкъсаните тела на убийците, задържани от малкото останали ремъци, непрегрязани от кучетата. Гледката бе наистина ужасна.

Ето че започна решаващият съвет, проведен по типично индиански начин. Дълго време говори Големия вълк, последван и от останалите вождове. След това Големия вълк започна отново, после говориха пак другите вождове. Обикновените воители нямаха правото да говорят. Те стояха прави в кръг и слушаха почтително. Индианецът е мъчалив, но

при съвещание говори много и с удоволствие. Има индианци, добили голяма известност като оратори.

Съвещанието продължи може би два часа – твърде дълго време за онези, чиято съдба се решаваше сега. Най-сетне едно високо и всеобщо „Хау“ извести края на съвещанието. Белите бяха доведени. Те трябваше да пристъпят в средата на кръга, за да чуят решението относно съдбата си. Големия вълк се надигна и с достойнство започна:

– Четиримата бледолики знаят защо сме изровили томахоките. Заклехме се да убиваме всички бледолики, попаднали ни в ръцете. Вие сте бели, но въпреки това сте приятели на червените мъже и затова няма да споделите съдбата на другите бледолики, които ще пленим. Те ще бъдат връзвани веднага на кола на мъчението, но вие получавате правото да се борите за живота си.

Той направи пауза, която бе използвана от Олд Шетърхенд, за да попита:

– А с кого? Ние четиримата срещу всички вас ли? Добре, съгласен съм. Моята омагьосана пушка ще изпрати много от вас във Вечните ловни полета!

Олд Шетърхенд взе карабината си. Вождът не можа съвсем да прикрие уплахата си. Той направи бързо успокоително движение с ръка и отговори:

– Олд Шетърхенд се заблуждава. Всеки от вас ще има един определен противник, с когото ще си мери силите, а победителят ще има правото да убие победения и да получи имуществото му.

– Съгласен съм. Но кой ще има правото да избере нашите противници, ние или вие?

– Ние. Овутс Ават ще подкани да се явят доброволци.

– А как или с какви оръжия ще мерим сили?

– Така, както определи доброволецът от наша страна.

– Това е несправедливо.

– Справедливо е. Вече толкова пъти показвахме към вас снисходителност, че не би трябвало да разчитате на повече отстъпки.

– Добре. Но аз искам само честни условия. Ти казваш, че победителят ще има правото да убие победения. Какво ще стане, ако аз победя и убия твой воин? Ще мога ли тогава спокойно и свободно да напусна лагера?

– Да. Но ти няма да победиш. Никой от вас няма да победи.

– Разбирам те. Тъй ще подбереш твоите воини и ще изберете такова оръжие, че ние да бъдем в неизгодно положение. Така искаш да ни

победите. Но не се заблуждавай! Листът може да се обърне много лесно. Искам думата ви, че онзи от нас, който излезе победител от борбата, ще остане ваш приятел.

– Обещаваме ти.

– Добре! Попитай воините си кой ще излезе срещу нас! Сега настъпи голямо оживление, обсъждаха се условията. Олд Шетърхенд се обърна към другарите си:

– За съжаление не можех да прекалявам с изискванията ни, защото можехме да изгубим и малкото, което постигнахме. Но не съм доволен от тези условия.

– Трябва да сме доволни просто защото не можехме да получим по добри условия – обади се Дългия Дейви.

– Тревожа се заради вас. Що се отнася до мене, нямам грижа. Любопитен съм да видя дали ще се намери противник за мен.

– Разбира се. Самият Голям вълк! Тъй като няма да се обади никой друг, той ще трябва да спаси честта на племето си. Той е голям здравеняк, истински бик.

– Ха! Не ме е страх от него. Ами вие какво ще правите! Ще ви изберат най-опасните противници и ще ви наложат такъв начин на борба, който ще е най-неизгоден за всеки един от нас. Така например моят противник никога няма да избере юмручния бой. Но да се тревожим и страхуваме предварително, няма никакъв смисъл.

Трябва само да държим мускулите си готови и очите отворени!

– И акълът да ни е на място – прибави Хобъл Франк. – Що се отнася до мене, аз съм спокоен като някой километричен камък край пътя. Днес индианците ще разберат какво представлява един саксонек от Морицбург. Тъй ще се бия, че ще хвърчат искри чак до Гренландия!

Ето че сред индианците отново настъпи ред и спокойствие. Пак се наредиха в кръг и Големия вълк събра около себе си трима воини, които се бяха обадили доброволно за борбите.

– Определи сега двойките! – помоли го Олд Шетърхенд.

– Вождът побутна първия от доброволците си към Дългия Дейви и заяви:

– Тук стои Пагу-ангаре (Червената риба Б. а.), който ще плува с този бледолик за живота си.

Индианците бяха направили добър избор. По фигурата на дългия и сух като върлина Дейви можеше да се види, че той не се чувства добре във водата. А червенокожият беше човек със закръглен таз, широки мускулести гърди и силни крайници. Несъмнено той бе най-добрият

плувец в племето. Ако някой не беше разбрал това от името му, можеше да го прочете в презрителния поглед, който хвърли на Дейви.

После вождът изкара пред niskия дебел Джими висок широкоплещест мъж, чиито мускули изпъкваха като стоманени кълба, и каза:

– А този воин се казва Намбов-ават (Големия крак. (юта) Б. а) и ще се бори с дебелия бледолик. Ще бъдат вързани гърбом един за друг. Всеки ще получи нож в дясната си ръка и който успее първи да събори другия под себе си, има право да го убие с ножа.

Големия крак носеше името си напълно заслужено. Имаше грамадни крака, на които сигурно стоеше така здраво, че niskия Джими не изглеждаше да има никакви шансове.

Сега беше останал третият индианец, кокалест човек, висок и строен, но със силно развит гръден кош и много дълги крака и ръце. Вождът го отведе до Хобъл Франк и рече:

– А това е То-октей (Скачащия елен. Б. а.), който е готов да се надбягва с този бледолик за живота си.

Бедния Хобъл Франк! Докато този Скачащ елен с великанските си крака направеше две крачки, дребният ловец трябваше да направи десет, а както ви е известно, той куцаше малко с десния си крак! Да, индианците добре си бяха осигурили всяко предимство.

– А кой ще мери сили с мен? – попита Олд Шетърхенд.

– Овутс Ават – отговори гордо Големия вълк и изпъна великанската си фигура. – Ти беше казал, че се страхуваме. Вождът ще ти покаже, че си се излъгал.

– Твоето решение ми харесва – отвърна белият дружелюбно. – До сега съм избирал противниците си винаги измежду вождовете.

– Ще бъдеш победен! Кой може да се похвали, че е победил Овутс Ават?

– Нека не се бием с приказки, а с пушките си. – Олд Шетърхенд каза тези думи с лека подигравка. Знаеше, че вождът никога няма да се съгласи. И наистина червенокожият бързо рече:

– Овутс Ават няма работа с твоята омагьосана пушка. Борбата между нас ще бъде решена от ножа и томахока.

– И от това съм доволен.

– Тогава скоро ще бъдеш труп, а вождът ще получи цялото ти имущество заедно с твоя кон.

– Вярвам ти, че моят Хататитла ти е възбудил апетита. Но омагьосаната пушка е още по-скъпоценна. Какво ще я правиш?

– Големия вълк не я иска, а и никой друг не желае да я притежава.

Тя е твърде опасна. Ще я закопаем някъде, за да стане безопасна завинаги.

– Тогава нека онзи, който се докосне до нея, да внимава много, инаče ще докара голямо нещастие за цялото племе на ямпа юта. А сега ми кажи кога ще започнат двубоите и какъв ще бъде редът!

– Първо ще бъде плуването. Но на нас ни е известно, че белите изпълняват преди смъртта си някакви тайнствени обреди. Ще ви дадем за това времето, което вие, бледоликите, наричате един час.

Червенокожите отново бяха образували около белите кръг с единствената цел да видят по-ясно уплахата на бледоликите от представените им противници. Но след като не можаха да забележат нищо подобно, те се разотидоха. Човек добиваше впечатлението, че вече изобщо не се интересуват от ловците. Но белите знаеха много добре, че са строго охранявани. Те седяха един до друг и обсъждаха възможностите за спасяването си. Най-непосредствената опасност грозеше Дългия Дейви, понеже неговият двубой щеше да е първи. Изразът на лицето му беше сериозен.

– Червената риба! – промърмори той. – Естествено този мошеник е получил името си само затова, защото е отличен плувец.

– А ти? – попита го Олд Шетърхенд. – Виждал съм те да плуваш, но само когато сме се къпали или сме преплували някоя река. Как умееш да плуваш?

– Не особено добре.

– Олеле-е!

– Да, олеле! Какво съм виновен аз, че тялото ми се състои само от кокали? И освен това ми се струва, че моите кокали тежат много повече, отколкото кокалите на което и да е друго човешко същество.

– Значи на бързина не можем да разчитаме. Но какво е положението с издръжливостта ти?

– Издръжливостта ли? Pshaw! Мога да издържам колкото пожелаеш. Имам достатъчно сили. Но придвижването ми напред става бавно. Изглежда, че ще трябва да се простя със скалпа си.

– Не бъди толкова сигурен. Още не съм загубил надежда. Можеш ли да плуваш по гръб?

– Да, и ми се струва, че така плувам по-добре.

– Наистина известно е, че кльошави и неопитни плувци умеят да плуват по гръб по-лесно. Лягаш по гръб, потапяш главата повече във водата, а краката държиш по-нависоко; с тях ще нанасяш равномерни и силни удари и ще си поемаш въздух винаги, когато извършваш замаха с ръцете зад гърба си!

– Well! Но няма да ми помогне много. Въпреки всичко Червената риба ще ме победи.

– Може и да не те победи, ако моята хитрост успее. Ти ще трябва да плуваш по течението, а той – срещу него.

– Ах, дали ще може да стане така? Има ли изобщо течение?

– Предполагам.

– Но ние все още не знаем къде ще плуваме.

– Разбира се, че в езерото. То има овална форма; дълго е около петстотин крачки и е широко около триста, доколкото може да се прецени оттука. Планинският поток пада доста отвисоко в него, и то, както се вижда, откъм левия му бряг. Там сигурно се образува течение покрай брега, което обхваща три четвърти от обиколката на езерото – до мястото, откъдето водата изтича надолу. Оставете ме да действам! Ще направя всичко възможно да докарам работата дотам, че да победиш съперника си с помощта на течението.

– Би било голям майтап, сър! Да предположим, че успее, трябва ли после да намушкам онзи нещастник с ножа си?

– А ти искаш ли?

– Той сигурно не би се поколебал да ме убие, и то само за да получи малкото неща, които притежавам.

– Прав си. Но самите ние сме заинтересовани да бъдем милостиви.

– Добре. Но какво би направил ти, ако той ме победи и се нахвърли с ножа си върху мен? Нали нямам право да се защитавам!

– В такъв случай ще съумея да ги принудя да отложат убиването на противниците, докато завършат всички единоборства.

– Well! В най-лошия случай и това е все пак утеха; засега съм спокоен. Но, Джими, ти какво ще направиш?

– Положението ми не е по-розово от твоето – обади се дебелият. – Моят съперник се казва Големия крак. Знаеш ли какво означава това? Той стои така здраво на краката си, че никой не може да го помръдне, а какво остава за мен, дете съм с две глави по-нисък от него. А има мускули като хипопотам. Нима моите сланини могат да се сравняват с тях?

– Не се страхувай, драги Джими! – успокои го Олд Шетърхенд. – И аз се намирам в същото положение. Вождът е значително по-висок и поширокоплещест от мене, но сигурно не е толкова сръчен и пъргав; освен това ми се струва, че съм по-силен и физически от него.

– Да, но силата на твоите мускули е едно изключение. А аз срещу този Голям крак! Ще се браня колкото мога, но все пак ще бъда победен. Де да можеше и тук да се намери някоя хитрост като това течение!

– Разбира се, ще се намери! – обади се Хобъл Франк на родния си диалект. – Ако аз имах работа с този дангалак, хич нямаше да ме е страх!

– Ти. Ти, който си по-слаб и от мене!

– Телесно да, но не и духовно. А човек трябва да побеждава с духа си. Разбираш ли ме?

– Та какво мога да направя с моя дух срещу тази мускулна маса?

– Виждаш ли се, това си ти! Все знаеш повече от мен, но когато става въпрос за живота и за скалпа ти, си като муха в петмез. Мърдаш безпомощно ръце и крака, а не можеш да се измъкнеш.

– Казвай де, ако ти е хрумнало нещо!

– Ако ми е хрумнало! Ето пак как се изразяваш! Нямам нужда от хрумване, винаги съм си богат на идеи. Опитай се само да си представиш положението! Вие двамата ще стоите обърнати с гръб един към друг, също като красивото съзвездие на Сиамските близнаци в Млечния път. Всеки ще има нож в ръката си и така ще започне борбата между вас. Победител е онзи, който повали другия под себе си. Но как можеш да повалиш противника под себе си от подобно положение? Само като му отнемеш опората под краката, а туй ще стане най-добре ако го ритнеш изотзад здравата в прасеца или се опиташ да захванеш крака му с твоя крак и го вдигнеш във въздуха. Прав ли съм, или не съм?

– Прав си. Казвай по-нататък!

– Спокойно! Всичко трябва да се обмисли добре и няма защо да се бърза. Ако опитът ти сполучи, твоят противник ще се плюсне на носа си, а ти ще се озовеш върху него, за съжаление, разбира се, по гръб върху неговия гръб, при което самият ти можеш да загубиш много лесно европейското си равновесие. Всъщност трябва да ви завържат лице срещу лице. Дали индианците замислят някаква хитрост с тези опаки държавни отношения, не мога да кажа отсега. Знам само, че тяхното лукавство ще ти донесе изгода.

– Но как? Говори най-сетне!

– Боже мили, та нали говоря вече цели петнадесет минути! Ти само слушай! Червенокожият ще те ритне заднешком, за да ти отлепи един от краката от земята и да те накара да загубиш равновесие. Но това няма да ти навреди никак, защото при безсрамната дебелина на твоите прасци ще усетиш ритниците му едва след две седмици. Ще изчакаш онзи миг, когато той замахне с крака си и остане да стои само на един крак. Тогава ще се наведеш с всички сили напред, ще го вдигнеш на гърба си, ще пережеш бързо въжето или ремъка, който ви свързва, и с рязко

движение ще го претърколиш през главата си, та да плъосне на земята. Но тогава трябва да се хвърлиш светкавично върху него, да го стиснеш за гърлото и да допреш ножа си до гърдите му! Разбра ли какво искам да ти кажа, старий празнодумец?

Олд Шетърхенд подаде ръка на дребничкия ловец и каза:

– Франк, ти си славен мъж. Този съвет е отличен и сигурно ще му донесе успех.

Добродушното лице на Франк просия от удоволствие, когато разтърси подадената му ръка:

– Добре, добре, скъпи учителю! Не мога да се възгордея, че съм казал нещо толкова естествено. Но то е още едно доказателство колко често неразумните хора вземат диаманта за керемидата. Ето защо мисля...

– Искаш да кажеш кремък, а не керемидата! – прекъсна го Джими. – Небеса, ама че диамант би бил тоя – голям колкото керемидата!

– Абе ти ще млъкнеш ли веднага, стар непоправим дърдорко! Аз ти спасявам живота с моето духовно превъзходство, а ти от благодарност ще хвърляш по главата ми някаква груба, неполирана керемидата! Ако веднъж за винаги не престанеш да се заяждаш с мене, може да се стигне лесно дотам, че да обявя края на приятелството ни и тогава ще видиш как ще се оправяш без мене в този свят. Мисля, че е крайно време вече да се вразумиш.

– Прав си – каза Джими примирително. – Но какво ще правиш ти, скъпи Франк?

– Скъпи Франк! – повтори дребосъкът. – Каква добра акустика имат тези думи! Какво ще правя ли? Ами ще тичам, какво Друго!

– Туй ми е добре известно, но ще изостанеш. Необходими са ти три крачки, докато твоят противник направи една!

– За съжаление!

– Освен това се питам какво разстояние ще пробягате и дали ще издържиш. Как си с дишането?

– Превъзходно. Белите ми дробове са като на пчела. Мога да си летя и бръмча цял ден, без да се задъхвам. Мога да тичам, научих се още като бях кралски помощник-лесничей в Саксония.

– Не можеш да се мериш с такъв дългокрак индианец!

– Хмм. Не се знае.

– Името му е Скачащия елен! Следователно най-развитото му качество е бързината.

– Хич не ми пука как се казва, важното е да стигна целта преди него.

– Точно това няма да направиш. Я сравни краката си с неговите!
– Ах, да, краката! И ти мислиш, че всичко зависи от краката?
– Разбира се! От какво друго би могло да зависи едно състезание по бягане на живот и смърт?

– И от краката зависи, но те не са най-важното нещо. Най-често решава главата.

– Но тя не участва в бягането!

– Участва, и то как! Да не би краката ми сами да хукнат напред, а останалото ми тяло да ги чака, докато се върнат? Тази история би била доста опасна. Ако краката ми после не могат да ме намерят, ще съм принуден да стоя и чакам, докато ми пораснат нови, а това ставало само при жабите. Не, главата трябва да участва в бягането, защото тя върши и най-важната работа...

– Не мога да те разбера! – подхвърли Олд Шетърхенд, учуден от безгрижието на Франк.

– И аз не се разбирам, поне засега. В този момент знам само че една-единствена умна мисъл върши повече работа от сто крачки или скока, които преминават покрай целта.

– Значи имаш някаква идея?

– Не съвсем. Но ми се струва, че щом мога да дам на Джими един добър съвет, няма да изоставя и себе си. А сега не знам все още къде ще бягаме. Когато се реши, едва тогава ще видя какъв номер ще скроя. Не се тревожете за мен! Един вътрешен теноров глас ми подсказва, че няма да обърна гръб на земния свят тук в това индианско село. Аз съм роден за велики дела, а световноизвестните личности никога не умират, преди да са си изпълнили задачите, и то така далеч от благите сладости на цивилизацията.

Ето че Големия вълк и другите вождове се приближиха отново, за да подканят белите да се отправят заедно с тях към езерото. Около езерото гъмжеше от хора, стари и млади, мъже и жени, защото тук предстоеше да се реши двубоят в плуването.

Когато стигнаха до брега, Олд Шетърхенд видя, че предположението му се оправдава. В езерото имаше течение. Формата на езерото беше приблизително елипсовидна. В горната му тясна част се вливаше планинският поток и образуваното течение минаваше най-напред покрай лявата надлъжна страна, после край долната тясна страна и се отправяше към мястото, където езерната вода изтичаше. И тъй течението минаваше почти покрай три четвърти от обиколката на езерото. Ако Дейви съумееше да го използва, може би щеше да се спаси.

Жените, момичетата и момчетата се бяха пръснали по продължението на целия бряг. Воините се събраха при долната къса страна на езерото, защото състезанието щеше да започне оттам. Всички погледи се отпавиха към двамата участници. Червената риба гледеше гордо и самоуверено над езерото, като човек, който е сигурен в успеха си. И Дейви изглеждаше спокоен, ала често преглъщаше – адамовата му ябълка се движеше непрестанно. Който го познаваше, знаеше, че това е признак на вътрешна възбуда.

Големия вълк се обърна към Олд Шетърхенд:

– Мислиш ли, че можем да започваме?

– Да, но ние все още не знаем подробностите – отвърна ловецът.

– Ще ги чуете. Точно тук пред мен и двамата ще влязат във водата.

Щом плесна с ръце, това ще бъде знакът за тръгване. Ще обиколят езерото един път, но плувците трябва винаги да се придържат на един човешки бой разстояние от брега. Който се опита да скъси пътя си, ще се смята за победен. А който пристигне пръв на това място, ще може да забие ножа си в победения.

– Добре! А в каква посока ще плуват двамата? Надясно или наляво?

– Наляво. Значи ще се върнат при нас отдясно.

– Един до друг ли ще плуват?

– Да!

– Тогава моят спътник ще плува от дясната страна на Червената риба.

– Не, обратното.

– Защо?

– Защото онзи, който плува отляво, ще е по-близо до брега и ще трябва да преплува по-голямо разстояние.

– Това не е нито правилно, нито справедливо; двамата не бива да плуват в една и съща посока. Сам ще признаеш, че е по-справедливо да започнат плуването в противоположни посоки. Един от тях ще тръгне отгук надясно, а другият ще се отправи покрай левия бряг. В горната част на езерото ще се срещнат и ще се разминат, след което ще се върнат пак тук.

– Нека бъде така – съгласи се вождът. – Но кой ще тръгне наляво и кой надясно?

– За да бъдем справедливи и сега, ще теглим жребий. Ето виж, взимам два стръка трева и двамата плувци ще теглят по един стрък. Който изтегли по-дългото стебло, ще плува наляво, а другият – надясно.

– Добре, нека бъде тъй. Хау!

Последната дума на вожда означаваше спасението на Дейви, защото тя показваше, че решението на Овутс Ават е непоклатимо. Олд Шетърхенд откъсна два стръка трева, които бяха еднакво дълги. Той се приближи най-напред до Червената риба и го остави да си избере едно от стръкчетата. После подаде останалото стръкче на Дейви, като успя да откъсне едно малко парченце от него. След това сравни двата стръка трева. Оказа се, че по-късото парче е у Дейви, и той щеше да плува надясно. Противникът му прие жребия съвсем безразлично. В момента той изобщо не подозираше в какво неизгодно положение беше изпаднал. Затова пък лицето на Дейви просия. Той огледа водната повърхност и прошепна на Олд Шетърхенд:

– Не знам как успях да изтегля по-късата тревичка. Но тя ме спасява, защото се надявам да пристигна първи на финиша. Течението е силно и ще затрудни индианеца.

Той хвърли дрехите си и навлезе във водата, която на това място беше плитка. Червената риба стори същото. Ето че вождът плесна с ръце, последваха два скока и плувците заплуваха в противоположните посоки – червенокожият наляво, а белият покрай брега надясно.

– Дръж се, Дейви! – извика Хобъл Франк след приятеля си.

Отначало не можеше да се забележи някой от двамата да набира преднина пред другия. Индианецът загребваше с ръцете си бавно, но неговия замах беше широк и мощен и по цялото му поведение си личеше, че във водата се чувства като в стихията си. Той гледаше само пред себе си и избягваше да поглежда към белия, защото по този начин щеше да загуби ценно време. Дейви плуваше по-неспокойно и по-неравномерно. Не беше опитен плувец и трябваше да измине известно време, преди да заплува в равномерно темпо. Като забеляза, че отначало не му върви плуването, той се обърна по гръб и започна да се придвижва по-бързо. Течението на това място беше незначително, но все пак му помагаше да не изостава от червенокожия. Сега и двамата се намираха край двете надлъжни страни на езерото.

Но ето че индианецът започна да разбира, че му се е паднала потрудната обиколка. Предстоеше му да преплува цялата страна на езерото до мястото, където се вливаше планинският поток, а с всеки изминат метър насрещното течение ставаше все по-силно. Той все още пестеше силите си, но скоро разбра, че трябва да вложи цялото си умение и сили. Започна да загребва толкова силно, че при всеки тласък тялото му изскачаше над водата до средата на гърдите.

От другата страна, където плуваше Дейви, течението ставаше все

по-слабо, а посоката му беше благоприятна за него. Освен това той плуваше с все по-добре съгласувани движения, които ставаха по-равномерни и разумни. Той наблюдаваше резултата от всяко свое движение и бързо разбра кои от тях са неправилни. По този начин скоростта му се удвои и скоро изпревари индианеца, което пък накара последният да напругне още повече силите си, вместо да ги пести за по-нататъшните по-големи трудности.

Дейви се приближаваше вече към мястото, откъдето изтичаше водата от езерото, и течението стана по-силно. То го бе подхванало и се стремеше да го повлече в потока извън езерото. Там Дейви трябваше да води тежка борба и пак изостана от индианеца. Това беше и моментът, който решаваше всичко. Приятелите му стояха на брега и го следяха с голяма тревога.

– Индианецът отново го застигна – каза Джими страхливо. – Моят Дейви ще загуби.

– Ако успее да премине само още три метра по-нататък – обади се Олд Шетърхенд, – ще преодолее силата на изтичащата вода и ще бъде спасен.

– Да, да – съгласи се Франк. – Изглежда, го разбира. Гледайте само как работи с крака и ръце! Ето, само така, напредва, премина. Ура, ура, да живее!

Дългият бе успял да преодолее съпротивата на изтичащата вода и плуваше в спокойни води. Скоро остави зад гърба си дясната надлъжна страна на езерото, докато индианецът не беше преплувал още цялата лява страна. Дейви зави покрай късата страна към мястото, където се вливаше планинският поток. .

Индианецът забеляза това и започна да гребе с ръце като обезумял, опитваше се да спаси живота си. Но дори и най-силният му замах не можеше да го придвижи повече от половин метър, а Дейви плуваше два пъти по-бързо. Сега той попадна във водите на вливащия се поток и те го повлякоха със себе си. Оставаше му само една трета от обиколката, докато индианецът беше преодолял едва своята първа третина. Двамата префучаха един покрай друг.

– Ура! – извика Дейви, който не можа да се съдържи. Индианецът отговори със силен гневен вик.

Плуването не беше вече напрежение за Дейви, а удоволствие. Беше достатъчно само леко да загребва с ръце, за да се придържа в необходимата посока. Постепенно с отслабване на течението трябваше да употребява отново повече сили, но това не му се струваше толкова трудно и

той имаше чувството сякаш цял живот се е занимавал само с плуване. Скоро стигна до определеното място на брега и излезе на сушата. Като се обърна, видя, че червенокожият е достигнал мястото, където езерото се изтичаше, и отново се бореше с течението.

Разнесе се кратък, разкъсващ нервите крясък на индианците. С него те искаха да кажат, че Червената риба е загубил борбата и че ще трябва да умре. Дейви обаче нахлузи бързо дрехите си и отиде най-напред при приятелите си, за да ги поздрави, сякаш бе възкръснал за втори живот.

– Можеше ли някой да предположи! – каза той, като разтърси ръката на Олд Шетърхенд. – Победих най-добрия плувец на юта!

– С помощта на едно стръкче трева! – усмихна се ловецът.

– Как успя да направиш този номер?

– За това – по-късно. Беше малък фокус, но не можем да го считаме за измама, защото от него зависеше животът ти, а индианците нищо не губят от тази работа.

– Така е – съгласи се Франк, който беше безкрайно щастлив от победата на приятеля си, – животът ти висеше на една тревичка. Подобно е положението и при бягането. Само краката далеч не решават победата. Кой знае какво стръкче ще ме спаси и мене. Е да, в краката си трябва да имаш малко по-здрави мускули, но в главата си трябва да имаш повече неща. Я вижте, идва Нещастната риба!

Индианецът се задаваше отдалеч, с повече от пет минути закъснение от белия. Изкачи се на брега и седна с лице обърнато към езерото. Никой от индианците не го погледна, никой не се помръдна. Всички очакваха Дейви да забие ножа си в победения.

Сега индианецът се огледа за Дейви и щом го видя, му извика:

– Нани вич, нине покай! – (Къде е ножът ти, убий ме!) Дългият обаче махна с ръка и смесвайки английските думи с думи от езика на юта, който той не владееше, каза:

– Но вич – нот покай!

След това му обърна гръб и се приближи до приятелите си.

Индианците видяха и чуха всичко. Вождът попита:

– Защо не го убиеш?

– Защото не съм чудовище. Подарявам му живота.

– Но ако той те беше победил, щеше да те убие!

– Червената риба не ме победи и следователно не може да ме убие.

Нека живее.

– Но ще вземеш имуществото му, нали? Оръжието, коня, жената и децата му?

– И през ума не ми минава. Нека си запази всичко.

– Уф, Големия вълк не може да те разбере. Червената риба щеше да постъпи по-разумно.

И другите индианци, изглежда, не разбираха постъпката на Дейви. Погледите, които му хвърляха, говореха ясно, че те бяха много изненадани от поведението му. Никой от тях не би се отказал от правото си. Червената риба се отдалечи тихомълком. И той не можеше да разбере защо бледоликият не го уби и скалпира. Срамуваше се, че беше победен, и смяташе за най-уместно да изчезне.

Ето че се приближи Намбов-ават, Големия крак, и попита вожда дали може вече да започне борбата с втория бледолик. Големия вълк кимна и нареди всички да се отправят към определеното за целта място. То се намиреше близо до двата кола на мъчението. Както обикновено и тук бе образуван широк кръг, до средата на който вождът придружи Големия крак. Дебелия Джими беше заведен до мястото на борбата от Олд Шетърхенд. Последният искаше отблизо да се увери, дали срещу дебелия нямаше да бъде използвана някаква измама.

Двамата противници се съблякоха до кръста и застанаха гърбом един до друг. Главата на Джими не можеше да достигне рамото на индианеца. Вождът държеше в ръката си ласо, с което завърза двамата един за друг. Ласото мина през пояса на индианеца и през гърдите на белия. Обаче за щастие и изгода на трапера дължината на ласото стигна дотам, че краищата му трябваше да бъдат вързани върху гърдите на дебелия; вождът ги завърза на джувка.

– Сега изобщо не е необходимо да режеш ласото, а само да го развържеш – каза му Олд Шетърхенд на немски.

След това двамата получиха по един нож в дясната си ръка и борбата можеше да започне. Вождът се оттегли и Олд Шетърхенд го последва.

– Дръж се, Джими, не се оставяй да те хвърлят! – извика Му Хобъл Франк. – Нали знаеш, че ако те намушка, ще остана завинаги сираче, а не вярвам да искаш да ми сториш това зло. Остави го да те ритне, а после хоп, и веднага върху него!

И червенокожият чуваше от много страни окуражителни викове. Той им отвърна:

– Намбов-ават не е Червената риба, който се остави да бъде победен. Намбов-ават само за няколко мига ще събори и смачка тази малка дебела жаба, увиснала на гърба му.

Джими не каза нищо. Гледаше спокойно и сериозно пред себе си,

но фигурката му действително изглеждаше доста смешна зад високия индианец. Предвидливо беше обърнал лицето си настрани, за да може да наблюдава движенията на краката на червенокожия. Нямаше намерение да започва първи схватката; това и не беше изгодно за него. Искаше да предостави началото на индианеца.

Големият крак стоя дълго време тих и неподвижен. Искаше да изненада и надхитри противника си с внезапна атака, но не му се удаде. Когато изведнъж протегна назад единия си крак, за да направи на Джими „марка“, белият ритна толкова силно другия му крак, който в момента му служеше за опора, че той за малко щеше да падне на земята.

След това нападенията се заредиха едно след друго. Червенокожият беше по-силен, а белият пък по-предпазлив и разсъдлив. Постепенно индианецът се ядоса от безполезността на усилията си. Но колкото повече беснееше и риташе назад, толкова по-спокоен ставаше белият. Изглежда, борбата щеше да продължи дълго. Не можеше да се каже, че някой от двамата получи някакво превъзходство над другия. Затова пък индианецът бе замислил да сложи толкова по-изненадващ край на борбата чрез една коварна постъпка.

С досегашното си поведение Намбов-ават бе имал единствена цел да приспи бдителността на противника си. Белият трябваше да си помисли, че той не знае никакъв друг начин за нападение. Но ето че индианецът хвана ласото, издърпа го здраво пред себе си, така че да се образува малко свободно място, за да може да обърне тялото си и се извъртя – само че наполовина.

Ако номерът му бе успял, той щеше да се намери с лице към гърба на белия и можеше просто да го смачка под себе си. Но Джими беше голяма лисица и внимаваше много. А и Хобъл Франк веднага разбра подлото намерение на червенокожия и бързо извика на дебелия:

– Хвърли го! Обръща се!

– Вече знам! – отвърна Джими.

Докато той изговаряше тези думи, индианецът бе успял да извърши полуизвъртането си и нямаше никаква здрава опора; Джими се наведе светкавично, рязко повдигна противника си и развърза ласото. Червенокожият размахна ръце във въздуха, праметна се през главата на Джими и падна на земята, изпусвайки ножа си. Дебелият коленичи светкавично до него, сграбчи го с лявата ръка за гърлото, а десницата му опря ножа до гърдите на Намбов-ават.

Може би Големият крак беше имал намерение да не се предава в никакъв случай, а да се защитава до последен дъх. Обаче премятането и

падането му така го бяха смаяли, а очите на дебелия го гледаха заплашително от такава близост, че той сметна за най-подходящо да остане да лежи неподвижно. Тогава Джими погледна към вожда и попита:

– Признаваш ли, че той загуби?

– Не – отвърна Големия вълк, като се приближи.

– Защо не? – намеси се веднага Олд Шетърхенд, който също присътпи към тях.

– Намбов-ават не е победен.

– Аз твърдя противното: победен е.

– Не е вярно, ласото се развърза.

– За това е виновен само Големия крак, защото се обърна, при което се развърза и ласото.

– Никой не е видял такова нещо. Пусни го! Той не е победен и борбата ще почне отначало.

– Не, Джими, не го пускай! – заповяда ловецът. – Ако се осмели да мръдне, забий му ножа си!

Тогава вождът гордо изпъна тяло и попита:

– Кой заповядва тук, ти или Овутс Ават?

– И ти, и аз – двамата. Ти си вождът на твоите хора, а аз заповядвам на моите. Ние двамата определихме условията на борбата. Който не спазва тези условия, нарушава нашия договор; той е лъжец и мошеник.

– Ти се осмеляваш да ми говориш така пред моите воини?

– За това не е необходима смелост. Казвам само истината и искам вяност и почтеност. Ако искаш да ми забраниш да говоря, добре, тогава ще заговори омагьосаната пушка. – Олд Шетърхенд беше опрял приклада на карабината си на земята. Сега я вдигна заплашително нагоре.

– Казвай какво искаш! – каза вождът малодушно.

– Признаваш ли, че двамата трябваше да се борят прави с гръб един към друг?

– Да.

– Но Големия крак дръпна ласото и се обърна. Нима е правилно? Ти нали го видя?

– Да – призна вождът колебливо.

– По-нататък беше уговорено да умре онзи, който бъде съборен и притиснат от другия. Спомняш ли си и това условие?

– Големия вълк го помни.

– Е, кой е отдолу?

– Големия крак.

– Кой е победеният?

– Той – беше принуден да отговори вождът, защото Олд Шетърхенд държеше карабината си така, че дулото ѝ почти опираше в гърдите на индианеца.

– Имаш ли нещо да възразиш?

При тези думи ловецът погледна вожда с такъв властен поглед, че въпреки великанската си фигура той се присви и отговори, както се и очакваше:

– Не. Победеният принадлежи на победителя. Кажете на твоя приятел, че може да убие Големия крак!

– Няма нужда да му го казвам, защото го знае вече. Но той няма да го направи.

– Да не би и той да иска да му подари живота?

– Ще решим по-късно. Но нека дотогава Големия крак бъде вързан със същото ласо, от което искаше да се освободи.

– Защо да го връзваме? Няма да ви избяга.

– Отговаряш ли за него?

– Да.

– Твоята дума ми стига. Сега може да отиде където си иска, но след завършването на другите единоборства трябва да се върне при победителя си.

Джими стана от земята и се облече. А Големия крак скочи и си проби път през кръга от индианци, които сами не знаеха дали да го презират, или не.

Индианците юта едва ли бяха преживявали друг път подобно нещо: един бял, в случая Олд Шетърхенд, да се отнася с тях и техния вожд по подобен начин и те да не смеят да му откажат онова, което желаше. Всичко това беше резултат от силата на неговата личност и от почти легендарната слава на името му.

Вождът беше, разбира се, ядосан, защото вече двама от най-добрите му воители бяха победени от противници, които изглеждаха далеч по-слаби от тях. Погледът му падна върху Хобъл Франк и настроението му веднага се подобри. За това джудже беше свършено невъзможно да настигне Скачащия елен. Поне тук победата на индианеца бе сигурна.

Той повика при себе си Скачащия елен, заведе го до Олд Шетърхенд и каза:

– Този воин е бърз като вятъра и досега не е побеждавал от никой друг. Не е ли по-добре да посъветваш приятеля си направо да се признае за победен?

– Не.

– Ще умре бързо и тази смърт няма да е позорна.

– А не е ли най-големият позор да се предадеш без борба? Не счисташе ли и ти Големия крак за непобедим, не каза ли и той, че ще смачка противника си, жабата, за няколко минути? Мислиш ли, че Скачащия елен ще има повече щастие от другите двама, които започнаха единоборствата така гордо, а ги завършиха така скромно и тихомълком се измъкнаха?

– Уф! – извика Скачащия елен. – То-октей може да се състезава и със сърните!

Олд Шетърхенд го огледа сега по-подробно. Да, той имаше телосложението на добър бегач, а краката му несъмнено бяха способни да изминават големи разстояния, без да се уморяват. Но изглежда, умствените му способности не се бяха развили пропорционално с краката. Той имаше истинско майmunско лице, лишено обаче от умния израз на тези животни.

Хобъл Франк също се бе приближил и огледа Елена.

– Какво мислиш за него? – попита Олд Шетърхенд.

– Прилича ми на един от онези глупаци, които наскачали в пропастта, изпълнена с мъгла като мислили, че е памук – каза дребният ловец. – Що се отнася до краката, той ме превъзхожда трикратно. Но що се отнася до главата, смятам, че моето превъзходство е същото. Нека най-напред се опитаме да разберем какво разстояние ще пробягаме. Може би ще тичам с главата си по-добре и по-бързо, отколкото той с краката си.

Олд Шетърхенд се обърна отново към вожда:

– Решено ли е вече, къде ще се състои надбягването на живот и смърт?

– Да. Ела, Овутс Ават ще ти покаже!

Олд Шетърхенд и Хобъл Франк го последваха през кръга от индианци. Скачащия елен остана на мястото си. Той вече знаеше докъде щяха да бягат. Вождът посочи на юг и каза:

– Виждаш ли дървото, което се издига по средата на разстоянието между нас и гората?

– Да.

– Ще тичат до него. Победител ще бъде този, който обиколи три пъти около дървото и се върне първи тук.

Хобъл Франк измери разстоянието на око, а след това и цялата околност, разположена на юг, и после каза на английски език, който

говореше, разбира се, правилно, без никакъв диалект: (горната забележка се явява необходима за обяснение на диалектната и литературната реч на Франк. Той говори литературно само когато се изразява на английски. Б. пр.)

– Надявам се, че и двете страни са длъжни да бъдат честни!

– Да не би да искаш да кажеш, че от нас може да се очаква измама?

– попита вождът остро.

– Да.

– Искаш ли да те смачка Големия вълк?

– Опитай се! Куршумът на моя револвер ще бъде по-бърз от ръката ти. Не се ли обърна преди малко Големия крак, въпреки че бе забранено? Честно ли беше?

– То не беше нечестно, а хитро.

– Аха! Значи такива хитрости са позволени?

Вождът се замисли. Ако кажеше да, тогава щеше да оправдае поведението на Големия крак, а може би щеше да даде възможност и на Скачащия елен да се възползва от някоя хитрост. Тези бели умееха да постигат повече, отколкото можеше да се очаква. Може би и това дребно човече бе някой добър бегач. Ето защо не беше излишно да се остави някоя вратичка и за червенокожия. Затова вождът отвърна:

– Хитростта не е измама. Защо да бъде забранена?

– Добре, аз съм съгласен и съм готов да започна надбягването. Откъде тръгваме?

– Ще забием в земята копие. Оттам ще започне и там ще завърши бягането.

Големия вълк се отдалечи за малко и белите останаха сами.

– Навярно имаш някаква идея? – попита Олд Шетърхенд.

– Да. Личи ли ми?

– Разбира се, нали виждам самодоволната ти физиономия.

– Да се спускаш от смях. Вождът искаше да ми навреди с неговата хитрост, а става тъкмо обратното – прави ми огромна услуга.

– Как така?

– Сега ще чуете. Що за дърво е онова, около което ще трябва да обикаляме три пъти?

– Прилича ми на бук.

– А сега погледнете малко наляво! Там расте друго дърво, но се намира почти на два пъти по-голямо разстояние. Какво е то?

– Бор.

– Добре. А накъде трябваше да бягаме?

– Към бука.

– Но аз ще тичам право към бора. ; – Да не си откачил?

– Не. С главата си ще тичам към бука, а с краката си към бора, въпреки че до него разстоянието е почти двойно.

– Но защо?

– Ще разберете по-късно и ще има да се радвате. Струва ми се, че няма да се излъжа в очакванията си. Щом погледна фасадата на Скачащия елен, всяко заблуждение ми изглежда изключено.

– Франк, бъди предпазлив! Става въпрос за живота ти!

– Ами, ако се отнасяше само до живота ми, нямаше защо да се напругам толкова. Ако ме победят, пак ще остана жив. Големия крак и Червената риба трябва всъщност да умрат, а ти сигурно ще пратиш вожда на земята. Би могло да бъде разменен срещу тримата. Ето защо не се страхувам за живота си. Но освен това става дума за честта ми. Нима може да пише в историята на четвъртата четвърт от деветнадесетия век, че аз, Хобъл Франк от Морицбург, съм бил надбяган от този индианец с овча физиономия? Няма да допусна такова нещо.

– Но обясни ми поне, какво намерение имаш. Може би ще мога да ти дам добър съвет!

– Почтено благодаря! Сам си дадох вече съвет и искам сам да си използвам изобретението. Само едно искам да ми кажеш: как е думата „бор“ на езика на юта?

– Овомб.

– Овомб? Странно наименование! А как ще бъде краткото изречение: „към онзи бор“?

– Инч овомб.

– Та то е още по-кратко, само две думи. Няма да ги забравя.

– Какво общо има това „инч овомб“ с плана ти?

– Туй изречение е пътеводната звезда в моя маратон. Но сега мълчете! Вождът идва!

Големия вълк се приближи отново. Заби едно копие в меката тревиста земя и заяви, че бягането започвало веднага. Франк свали всичките си дрехи, освен панталона. Скачащия елен носеше само една кожена престилчица. Той огледа противника си с такъв израз на лицето, който трябваше да изразява презрение, но всъщност беше олицетворение на глупостта.

– Франк, напрегни всички сили! – предупреди го Джими. – Спомни си, че Дейви и аз победихме!

– Само не ми хленчи! – успокои го Франк. – В случай че още не

знаеш дали имам крака, или не, сега ще видиш как ще се размахват като крила на пеперуда.

Вождът плесна с ръце. Скачащия елен нададе остър вик и полетя напред, а дребосъкът Франк се понесе след него със скокове, от които личеше, че понакуцва. Жителите на цялото село се бяха събрали пак, за да гледат надбягването. Още отсега, след три-четири секунди, за тях вече нямаше съмнение кой ще бъде победителят. Еленът беше изпреварил далеч своя противник и с всяка нова крачка преднината му се увеличаваше. Червенокожите ликуваха. Би било голяма глупост да се твърди все още, че белият би могъл да настигне, а камо ли да изпревари червенокожия.

Но направо учудващ беше и начинът, по който Франк използваше краката си въпреки телесния си недъг. Те се движеха толкова бързо, че почти не можеше да се различат, но въпреки това той продължаваше да изостава.

Изведнъж индианците станаха неспокойни. Чуха се отделни подигравателни викове, някои злорадстваха, смееха се и вярваха, че имат пълно основание за подобно поведение. Причината беше следната. Букът се намираще право срещу лагера, в средата на прерията, на разстояние, което нямаше хиляда метра. Вляво от него, но поне с шестстотин метра по-надалече, растеше споменатият бор и сега, когато двамата бегачи се бяха отдалечили достатъчно, можеше ясно да се види, че Франк тичаше не към буковото дърво, а към бора. Тичаше с всичките сили на малките си крачета към него. Картината бе наистина толкова смешна, че веселостта на индианците беше напълно разбираема.

– Твоят приятел ме е разбрал погрешно – извика вождът на Олд Шетърхенд.

– Не те е разбрал погрешно.

– Но той тича право към бора!

– Е да.

– Но така Скачащия елен ще го победи два пъти по-бързо!

– Няма да може.

– Няма ли? – попита Големия вълк учудено.

– Това е само хитрост, а употребата на хитрост беше разрешена от самия тебе.

– Уф, уф! Вярно!

– Уф, уф! – завикаха и другите индианци, когато вождът им съобщи думите на Олд Шетърхенд. Смеховете им заглъгнаха, напрежението у тях се удвои, не – би могло да се каже, че се удесетори.

За кратко време Елена стигна до бука. Трябваше да обиколи дървото три пъти. Още при първата обиколка той видя, че противникът му тича в съвсем друга посока, макар и само на триста крачки от него. Спря се смаян и започна да го следи с учуден поглед.

В този момент всички от лагера видяха, че траперът посочи с ръка към отдалечения бор. Но не можа да се чуе какво каза. А думите, които извика към червенокожия, бяха: „Инч овомб, инч овомб!“ (Към онзи бор, към онзи бор!)

Скачащия елен размисли дали беше чул добре. Мислите му го доведоха до единствения извод, че не бе разбрал правилно вожда и че целта на състезанието не е буковото дърво, а онзи бор. Франк беше отминал вече далеч-далеч, нататък. Нямахше повече време за мислене и колебание. Ставаше въпрос за живота му! Червенокожият напусна бука и се понесе към бора. За кратко време той прелетя покрай противника си и продължи да тича към новата цел, без да се обръща повече.

Това предизвика голямо вълнение сред индианците. Те закрещяха и вдигнаха такъв шум, като че ли животът на всички бе заложен на карта. Но пък толкова по-голяма беше радостта на белите, и особено на Дебелия Джими, когато видя, че хитрия номер на приятеля му има такъв блестящ успех.

Щом Скачащия елен изпревари Франк, последният се обърна и затича към бука. Щом се озова при дървото, той го обиколи веднъж, три, четири, пет пъти и бързо започна да бяга обратно. Когато измина четири пети от разстоянието към лагера, той се спря, за да погледне към бора. Там Скачащия елен стоеше неподвижно. Разбира се, от това разстояние не можеха да се различат ясно нито ръцете, нито краката, а още по-малко пък лицето на червенокожия, но се виждаше добре, че беше застанал неподвижно като статуя. Той не знаеше какво да направи, а недостатъчно развития му интелект не му позволяваше да разбере какъв чудесен номер му бяха скрили.

Хобъл Франк бе извънредно доволен и измина останалото разстояние бавно и спокойно. Индианците го посрещнаха с мрачни погледи. Но той не им обърна внимание, а се приближи до вожда и го попита:

- Е, old pal (англ. приятел, другар. Б. пр.), кой победи?
- Който изпълни условията – отговори Големия вълк гневно.
- Това съм аз!
- Ти ли?
- Да, нима не бях при бука?
- Овутс Ават те видя.

- А не съм ли първи тук?
- Да.
- Не обиколих ли дървото пет пъти вместо само три пъти?
- Защо го обиколи два пъти повече?
- От искрена любов към Скачащия елен. След като той обиколи дървото един път, побягна в друга посока, и аз допълних заради него липсващите му две обиколки, та да не му се сърди букът.
- А защо побягна той към бора?
- И аз исках да го питам. Но той префуча покрай мене толкова бързо, че просто не ми остана време. Като се върне, може би ще ти обясни.
- А ти защо тръгна най-напред към бора?
- Защото мислех, че е ела. Олд Шетърхенд твърдеше, че е бор, и аз реших да видя кой от двамата ни е прав.
- А защо се върна, преди да беше стигнал до него?
- Понеже Скачащия елен отиде дотам. И от него мога после да разбера също така добре дали аз съм се лъгал, или Олд Шетърхенд.
- Франк изрече това спокойно и непринудено. Вождът кипеше от гняв. Той почти изсъска, когато попита:
- Да не си подвел Скачащия елен?
- Да съм го подлъгал ли? Да не искаш да те смачкам? – престори се Франк на разгневен, като си послужи с предишните думи на вожда.
- Или си използвал някоя хитрост?
- Хитрост? За какво ли би ми послужила?
- Да изпратиш Елена към бора:
- Но това би било много глупаво от негова страна. Човек, който се състезава на живот и смърт, не се оставя да го пратят така далече от целта. Ако той направи подобно нещо, значи е без мозък, а неговите близки би трябвало да се срамуват, че не са го отгледали и възпитали по-добре. Само глупак би накарал такъв човек да се състезава с някой бял на живот и смърт. Не мога да те разбера, не проумявам и подозренията ти, защото по този начин засягаш собствената си чест.
- Ръката на вожда посегна към пояса и сграбчи дръжката на ножа. Той изпитваше голямо желание да забие ножа си в смелия и хитър Франк. Но разбра, че трябваше да усмири гнева си.
- Хобъл Франк се приближи до другарите си, които го поздравиха тихо, но сърдечно.
- Доволен ли си от мене? – попита той Джими.
- Разбира се! Много хитро измислено. Направо майсторска работа.
- Наистина ли? Тогава си го запиши старателно в паметта, на

страница сто тридесет и шеста, и си го препрочитай винаги, когато те прихване нещо и започнеш да се съмняваш в превъзходството ми! Но ето че Скачащия елен идва, само че не скача, а едва пълзи. Изглежда, съвестта му не е съвсем чиста, защото гледа да се измъкне встрани, сякаш ще го бият. Вижте само лицето му! И с такъв човек трябваше да се състезавам! Да, да, дори и при бягането краката не играят главната роля, а главата!

Изглежда, Елена искаше просто да се скрие някъде, но вождът го извика при себе си и му крясна:

– Кой победи?

– Бледоликият – гласеше смутеният отговор.

– Защо ходи при бора?

– Бледоликият ме излъга. Каза ми, че трябвало да тичаме до бора.

– И ти му повярва? Овутс Ават ти каза докъде да бягаш!

Олд Шетърхенд преведе на Франк, че го бяха нарекли лъжец. Малкият хитрец се обърна към вожда:

– Казал, че съм го излъгал, така ли? Бил съм му рекъл да тича до бора? Не е вярно! Видях го, че стои при бука. Гледаше ме учудено и имаше вид, сякаш щеше да умре от страх и мъка, че не разбира какво ли съм замислил. Тогава почувствувах състрадание към този нещастник и му извиках „инч овомб“ Казах му, че искам да отида до бора. Но защо той отиде дотам вместо мен, хич не мога да проумея. Може би и той самият не знае. Аз казах. Хау!

Олд Шетърхенд едва съдържа смеха си, когато малкият хитрец си послужи накрая с индианския начин на изразяване. Но това разгневи вожда още повече. Той извика:

– Да, ти каза и свърши. Но Овутс Ават още не е свършил и ще говори с тебе, щом му дойде времето. Сега вождът трябва да спази дадената дума. Животът, скалпът и имуществото на Скачащия елен ти принадлежат.

– Не, не! – размаха ръце Франк. – Нищо не ми трябва. Запазете си го за вас! Може да ви потрябва, особено ако пак се организира надбягване на живот и смърт.

Между индианците се разнесе тихо ядовито шушукане, а вождът изскърца със зъби на подигравката на ловеца и отвърна:

– Сега все още можеш да бълаваш отровни думи, но по-късно ще хленчиш за милост до небесата. Всяка отделна част от тялото ти ще умре по различен начин, а душата ти ще бъде изкарана на малки парченца от тебе, така че умирането ти ще продължи дълго време.

– Какво можете да ми сторите? Аз победих и съм свободен.

– Тука има един, който още не е победил: Олд Шетърхенд. Почакай малко и той ще лежи пред нас в прахта и ще моли да пощадим живота му. Тогава Овутс Ават ще му го подари срещу твоя живот и ти ще станеш моя собственост. Всички да дойдат с мене! Сега ще започне последната, най-голяма и решителна борба!

Индианците последваха вожда в безпорядък. Белите закрачиха бавно след тях.

– Прекалих ли с приказките си? – попита Хобъл Франк угрижено.

– Не – отвърна Олд Шетърхенд. – Добре е веднъж да се поокърши гордостта на воините им. Но вече разбрахме, че на тези червенокожи не можем да имаме вяра. Убеден съм, че в никакъв случай няма да ни оставят току-така да си идем миролюбиво;. Решиха се на тези единоборства, защото бяха твърдо уверени, че ние всички ще загубим. Но тъй като надеждите им не се оправдаха, сега ще измислят нещо друго. Трябва да бъдем нащрек.

Бяха достигнали до кръга, образуван от колибите и вигвамите. В центъра на този кръг започна подготовката за предстоящия вълнуващ двубой. Сред една камара от камъни, тежки по няколко десетки килограма, стърчеше дебел кол, за който бяха вързани две ласа. Всички мъже и жени на селото се бяха събрали наоколо, за да бъдат свидетели на зрелището. Олд Шетърхенд пристъпи в средата на кръга, където вождът беше вече застанал. Големия вълк, изглежда, не се съмняваше в успеха си. Той посочи двете ласа и обясни:

– Виждаш тези ремъци. Единият край на ласото е вързан за кола, а другият ще бъде завързан около поясите ни.

– Защо?

– За да се движим само в този тесен кръг и да не може никой да избяга.

– Не, аз ще ти кажа истинската причина. Ти мислиш, че съм по-сръчен и по-повратлив от теб, но не и по-силен. Чрез връзването ни с ласо се надяваш да премахнеш моето преимущество. Но нека бъде тъй! Все ми е едно. С какви оръжия ще се бием?

– Всеки ще получи нож в лявата си ръка и томахок в дясната. Ще се бием с тези оръжия, докато един от нас падне мъртъв.

Беше ясно, че вождът е избрал този начин на борба, защото мислеше, че така ще получи превъзходство над белия. Но ловецът заяви спокойно:

– Съгласен съм.

– Виж най-напред силата ми!

Вождът се приближи към един от големите камъни, вдигна го над главата си и отново го пусна на земята. Той притежаваше невероятна физическа сила и беше уверен, че белият не ще може да последва примера му. Наоколо от индианските гърла се разнесе едно „у ф“, което изразяваше задоволство.

– Силен мъж си – каза Олд Шетърхенд, – и се надявам, че ще разчиташ сам на себе си в тази борба!

– Така и ще направи Големия вълк. Та кой ще му помогне?

– Твоите воини. Изглежда, те все пак не изключват възможността да те победя. Защо са се въоръжили, сякаш отиват на битка?

– А твоите спътници не са ли въоръжени?

– Въоръжени са. Но ние ще отнесем всички наши оръжия във вигвама, който сте ни отстъпили. Ще покажеш ли, че и ти си смел?

– Нима искаш да обидиш Овутс Ават? – извика червенокожият гневно. – Той не се нуждае от помощта на други. Неговите воини ще отнесат всички свои оръжия във вигвамите си, ако и твоите приятели сторят същото.

– Добре! Съгласни сме. Аз ще задържа само ножа си.

Олд Шетърхенд даде пушката си на Хобъл Франк. Джими и Дейви последваха примера му. Същевременно той каза на Франк на немски език:

– Само привидно ще отнесеш оръжието във вигвама и когато никой не гледа натам, отново ще го измъкнеш навън под задната стена на вигвама. Няма да се връщаш. Всички ще гледат борбата и няма да забележат, че те няма. Ще пропълзиш под задната стена на вигвама и ще приготвиш конете ни за път.

Хобъл Франк се отдалечи. По заповед на вожда всички индианци дадоха оръжията си на жените да ги отнесат в шатрите. Вождът разголи горната част на тялото си, за да не му пречат дрехите. Олд Шетърхенд не последва примера му. Може би после с обличането си щеше да изгуби ценно време, което можеше да се окаже съдбоносно. Жените бързо се върнаха, за да не пропуснат нищо от зрелището. Погледите на всички бяха насочени към центъра на кръга и никой не обърна внимание на дребния саксонец.

– Сега желанието ти е изпълнено – каза Големия вълк. – Ще започваме ли?

– Най-напред един въпрос. Какво ще стане с моите спътници, ако ме убиеш?

– Ще бъдат наши пленници.

– Но нали победиха и са свободни да отидат накъдето пожелаят?

– Ще бъдат свободни, но на първо време ще останат при нас като заложници.

– Но това е против споразумението ни. Смятам обаче, че няма никакъв смисъл да си хабя повече думите. А какво ще стане, в случай, че те убия?

– Няма да има такъв случай – махна индианецът гордо с ръка.

– Все пак трябва да го предвидим като една възможност.

– Е, добре! Ако ме победиш, всички сте свободни.

– А никой ли няма да се опита да ни задържи?

– Абсолютно никой!

– Удовлетворен съм и можем да започваме.

– Да, нека започваме! Трябва да ни вържат. Ето ти един томахок.

Бяха оставени два томахока. Вождът, който, разбира се, беше въоръжен също така със собствения си нож, взе един от томахоките и го подаде на Олд Шетърхенд. Белият го разгледа и после го запрата високо и далече зад кръга от зрители.

– Какво правиш? – попита Големия вълк учудено.

– Хвърлям томахока, защото нищо не струва. Както виждам, твоят е изработен превъзходно. Но другият би се строшил в ръката ми още при първия удар.

Въпреки дебелия слой боя, който покриваше лицето на вожда, можеше да се забележи подигравателния му израз, когато каза:

– Никой не ти забрани да хвърлиш томахока. Но никой няма да ти даде друг.

– Не ми и трябва. Ще се бия само с ножа си, на него мога да разчитам. .

– Уф! Да не си полудял? Първият удар на томахока ми ще те погуби. Овуте Ават има сега нож и томахок, а освен това ти не си толкова силен като него.

Олд Шетърхенд се наведе и хвана камъка, който преди малко бе вдигнат от Големия вълк, изтегли го първо на височината на пояса си, после го изтласка над главата си, задържа го малко, след което го запрата на около девет-десет крачки от себе си.

– Опитай се да направиш същото! – извика той на индианеца.

– Уф, уф, уф! – чуха се наоколо викове. Вождът не отговори веднага. Погледът му зашари от ловеца към камъка и после от камъка пак към белия. Беше изненадан и едва след известно време отново се чу гласът

му:

– Да не мислиш, че ще изплашиш вожда? Не се самозалъгвай! Той ще те убие и ще вземе скалпа ти, ако ще борбата да трае и до довечера. Вържете ни с ласата!

Тази заповед беше отправена към двамата индианци, които стояха готови и чакаха. Те вързаха ласата около телата на вожда и Олд Шетърхенд, а после се отдръпнаха. Така двамата противници можеха да се движат само вътре в кръга, чийто радиус се определяше от Дължината на останалата част от ласата. Сега те бяха застанали така, че ласата образуваха права линия, т.е. диаметъра на кръга, Червенокожият държеше ножа в лявата ръка и томахока в десницата си, а Олд Шетърхенд имаше само нож в десния си юмрук.

Големия вълк, изглежда, си беше представял борбата така: единият от тях щеше да гони другия в кръг и щеше да има възможност да нанесе сигурен удар с томахока си или ножа. Той бе принуден да разбере, че противникът му наистина не му отстъпва по сила, и оръжията не бяха равностойни и вождът беше уверен в победата си, още повече че според него белият държеше ножа си съвсем неправилно. Олд Шетърхенд бе хванал ножа тъй, че острието му бе насочено нагоре, а не надолу. Следователно не му беше възможно да нанесе удар от горе на долу. Червенокожия тайно се радваше и не изпускаше противника от зоркия си поглед, за да не му се изплъзне нито едно от неговите движения.

Но и белият наблюдаваше индианеца зорко. Той нямаше намерение да напада пръв, а изчакваше нападението на противника си, като беше решил да търси решението на двубоя още в първата схватка. Най-важното в момента беше по какъв начин Големия вълк щеше да използва томахока си. Ако го употребеше за нанасяне на удари от непосредствена близост, нямаше основание за безпокойство. Но ако бе решил да го хвърли, тогава белият трябваше дяволски да внимава. Разстоянието между двамата не беше толкова малко и хвърленото оръжие можеше да бъде избягнато.

Противниците продължаваха да се дебнат неподвижно пет-шест минути. Вече започваха да се чуват тук и там между зрителите неодобрителни или окуражителни възгласи. Големия вълк подкани подигравателно противника си да започне. Отправи няколко обиди към него, но Олд Шетърхенд не отвърна нищо. Отговорът му се състоеше в това, че седна на земята тъй спокойно и непринудено, сякаш се намираще сред най-миролюбивото общество. Но всички негови мускули и жили бяха готови за мигновено действие.

Вождът възприе поведението му за израз на подценяване, докато то не беше нищо друго освен хитрост, целяща да предизвика индианеца към непредпазливи действия. И тя постигна целта си напълно. Червенокожият си помисли, че може да се справи със седнал противник много по-лесно, и реши бързо да използва това обстоятелство. Надавайки силен боен вик, той се втурна към Олд Шетърхенд с вдигнат томахок, готов да нанесе смъртоносен удар. На червенокожите им се стори, че вече виждат как този удар улучва белия. Мнозина от тях отвориха уста, за да нададат тържествуващ вик, когато белият, изправяйки се, отскочи настрана. Острието на ножа, което той държеше нагоре, свърши работата си. Ударът на вожда не улучи. Юмрукът му, който се спусна над ловеца с голяма сила, срещна изправеното острие на ножа му и томахокът се отърколи на земята. Един бърз удар на Олд Шетърхенд в лявата ръка на индианеца и неговият нож изхвъркна от ръката му. След това ловецът с мълниеносно, почти незабележимо движение на ръката удари своя противник с твърдата дръжка на ловджийския си нож в сърдечната област с такава сила, че червенокожият се строполи на земята като пън и остана да лежи неподвижно. Олд Шетърхенд вдигна ножа си и извика:

– Кой е победителят?

Никой не му отговори. Дори и онези, които бяха допусkali, че вождът им може да бъде победен, не бяха вярвали, че е възможно да стане по такъв начин и толкова бързо. Воините на юта стояха като вкаменени.

– Той самият каза, че скалпът на победения принадлежи на победителя – продължи Олд Шетърхенд. – Следователно неговият скалп ми принадлежи. Но аз не го искам. Аз съм приятел на червенокожите мъже и затова му подарявам живота. Може би съм счупил някое от ребрата му, но той в никой случай не е мъртъв. Нека моите червени братя го прегледат. Аз ще отида във вигвама си.

Той се отвърза и си тръгна. Никой не му попречи, никой не попречи и на Джими и Дейви да го Последват. Всеки искаше най-напред да се увери какво е състоянието на Големия вълк и всички се насъбраха около него. Така ловците стигнаха необезпокоявани до вигвама си. Зад него намериха оръжията си, там беше и Хобъл Франк с конете. Те се метнаха бързо на седлата и потеглиха; отначало подкараха бавно конете, търсейки прикритие зад колибите и шатрите. Но след това бяха забелязани от постовете, поставени около лагера. Червенокожите нададоха бойния си вик и започнаха да стрелят. Ето защо белите пришпориха конете и препуснаха в галоп. Когато се огледаха назад, видяха, че виковете и стрелбата на постовете бяха привлекли вниманието на останалите индианци и

те се втурнаха между вигвамите в безредни групи, надавайки гневни крясъци след бегълците. Ехото от околните планини повтори многократно виковете им.

Ловците препусаха в права посока към мястото, където планинският поток се вливаше буйно в езерото. Олд Шетърхенд познаваше местността достатъчно добре, за да знае, че клисурата, през която протичаше потокът, им предлага най-добрата възможност за по-бързо отдалечаване от лагера. Той беше убеден, че индианците ще започнат да ги преследват веднага, и затова трябваше да се отправят към такава местност, където разчитането на следите им щеше да затрудни червенокожите най-много.

Тринадесета глава Хобъл Франк и Леля Дрол

През същото утро група ездачи се движеше нагоре покрай потока по същия път, по който вчера вечерта бяха минали и индианците юта със своите пленници. Начело на групата бяха Олд Файерхенд и Леля Дрол. Зад тях яздеха Хъмпи Бил, Чичо Гънстик и англичанинът. Накратко, това бяха белите, участвали в приключенията край Игъл Тейл, след което бяха тръгнали към планините, за да стигнат до Сребърното езеро. В Денвър към тях се присъедини инженер Патерсън с дъщеря си Елен. Отначало той беше отишъл в града от фермата на зет си Бътлър. Момичето, което не искаше в никакъв случай да се раздели с баща си, седеше в набързо направена носилка, закрепена върху две малки, но издръжливи индиански понита.

Винету не се виждаше наоколо, защото яздеше напред като разузнавач. Олд Файерхенд бе избрал пътя през гората и беше минал точно през онази поляна, където Олд Шетърхенд и спътниците му се бяха сблъскали с индианците юта. От дирите ловците разбраха, че на това място индианците са заловили бели, и бяха готови веднага да тръгнат по следите и да им помогнат, ако беше необходимо.

Те не подозираха, че индианците юта в този район са изровили бойната секира. Както Винету, така и Олд Файерхенд знаеха, че племето ще ги посрещне миролюбиво, и двамата бяха убедени, че благодарение на приятелските им отношения ще могат да се застъпят за пленените бели.

Не знаеха къде точно червенокожите са разположили лагера си, но местоположението на езерото им бе известно и понеже околността му беше великолепна за лагериране, вярвах, че ще заварят юта край него. Въпреки очакванията за приятелско посрещане щеше да бъде съвсем в разрез с навиците на Запада да се появят пред червенокожите без предварително разузнаване и наблюдение. Ето защо Винету избърза напред – в ролята на съгледвач. Тъкмо групата беше достигнала мястото, където бреговете на потока се раздалечаваха, когато апачът се завърна. Яздеше в галоп и още отдалече им направи знак да спрат.

Това не беше добър признак и Олд Файерхенд го посрещна с думите:

- Моят брат иска да ни предупреди. Той видя ли воините на юта?
- Винету ги видя, видя и техния лагер.

– И апачът не биваше да им се покаже?

– Не, защото те са изровили томахока на войната. Винету го разбра по боите, с които бяха покрили лицата си, а също така и по големия им брой. Тъй като не се намираме в годишното време на голямото преследване на бизоните, нито във времето на големия лов, причината за събирането на толкова много воители може да бъде само изравянето на бойната секира.

– Колко са на брой?

– Винету нямаше възможност да ги преброи точно. Край езерото се намираха около триста души, но сигурно из вигвамите е имало и други.

– Край езерото ли? Толкова много? Какво ли е имало? Да не би да са подгонвали рибата към другия му край?

– Не. Когато хората гонят риба, се движат напред. Но юта стояха неподвижни и гледаха във водата. Винету мисли, че имаше състезание по плуване на живот или смърт.

– Имаш ли основание за подобно предположение?

– Да. Юта носят цветовете на войната и следователно гледат на белите, които са при тях, като на врагове. Пленниците е трябвало да бъдат убити. Но червените мъже не убиват бързо враговете си, а ги измъчват, докато умрат бавно. Често ги карат да се бият или състезават на живот или смърт с противник, който ги превъзхожда. Карат някой от пленниците да плува, за да удължат предсмъртния му страх.

– И аз мисля така. Отначало преброихме следите на четирима, а после и на още двама бели. Стават шест. Няма да накарат и шестимата да плуват, а за всеки ще изберат отделен начин да се бори за живота си. Трябва да побързаме да ги спасим, иначе са загубени.

Апачът отговори, усмихвайки се едва забележимо:

– Между бледоликите се намира един мъж, който няма да се остави да го убият току-така, нито себе си, нито някой от спътниците му.

– Кой е той?

– Олд Шетърхенд.

– Какво? – подскочи ловецът, – Олд Шетърхенд, с когото ти имаш намерение да се срещнеш горе при Сребърното езеро? Нима може да е вече тук?

– Олд Шетърхенд се появява точно както слънцето на небето.

– Видя ли го?

– Не.

– Е как можеш да твърдиш, че е тук?

– Винету го знае още от вчера.

– И не си ми казал?

– Мълчанието понякога е по-ценно от приказването. Ако Винету беше казал чия пушка е говорила вчера на поляната, вие нямаше да останете там, а щяхте да бързате напред.

– Говорила е пушката му? Откъде разбра?

– Когато претърсвахме околната гора и тревата на поляната, Винету откри едно дръвче с дупки от куршуми. Куршумите са от карабината „Хенри“ на Олд Шетърхенд. Винету е сигурен. Моят приятел е искал да спласи червените мъже и те сега наистина имат страх от карабината му.

– Ех, да ми беше показал дръвчето! Хмм! Ако Олд Шетърхенд се намира при тези бели, то наистина няма защо да се опасяваме чак толкова за тях. Но какво ще правим сега?

– Моите приятели ще последват Винету и ще яздят един зад друг. за да не могат юта да разберат от следите ни колко души сме. Възможно е все пак да се натъкнат на дирите ни. Хау! – Апачът насочи коня си надясно, без да се обърне, за да види дали другите са го последвали.

Както вече споменахме, бреговете на потока се раздалечаваха и образуваха постепенно ниски, а после все по-високи вериги от възвишения, които обграждаха малката равнина около езерото. По равнината не растяха дървета, но околните склонове бяха гъсто обрасли с гора, спускаща се до самата равнина, където завършваше с неширока ивица от храсталаци. Винету се движеше надясно, по склоновете, които обграждаха северната част на равнината и достигаша после до онзи планински масив на запад, чийто поток подхранваше водите на езерото. Винету използваше храстите и дърветата за прикритие.

По този начин белите заобиколиха равнината от изток на запад и когато стигнаха до потока, се видяха отдалечени на неколкостотин метра от езерото; тук те се озоваха сред дървета, между които можеха да наблюдават лагера. Слязоха от конете си, вързаха ги за дърветата и се разположиха в мекия мъх. Мястото беше изключително удобно за наблюдаване на неприятелския лагер.

Индианците се бяха насъбрали южно от селото си. После те забелязаха двама души, които се отделиха от тълпата и се затичаха на юг с всички сили. Олд Файрхенд извади далекогледа си, погледна през него и извика:

– Един индианец и един бял се състезават! Червенокожият е вече далеч напред и ще победи. Белият е дребничко човече. – Той подаде далекогледа на апача. Едва Винету бе насочил далекогледа към дребната фигура на белия, и извика:

– Уф! Това е Хобъл Франк! Този малък герой е принуден да бяга на живот и смърт, а е невъзможно да изпревари индианеца.

– Хобъл Франк ли? – попита Олд Файерхенд. – Тогава не бива да стоим със скръстени ръце, трябва да вземем някакво решение!

– Все още не е необходимо – обади се Винету. – Още няма непосредствена опасност. Олд Шетърхенд е при него.

Дърветата растяха така, че не позволяваха да се наблюдава цялото разстояние, по което бягаха двамата. Сега те изчезнаха надясно и всички очакваха появяването им, като разбира се, бяха убедени, че индианецът ще се появи първи. Какво беше учудването им, когато вместо него се появи дребната фигура на белия, който спокойно си ходеше, сякаш бе тръгнал на разходка.

– Хобъл Франк е първи! – извика Олд Файерхенд. – Как е възможно?

– Предполагам, че чрез някоя хитрина – отвърна Винету. – Той е победил и ние ще разберем как е постъпил. Чувате ли гневните викове на юта? Сега те се отдалечават и се връщат в лагера си. А, вижте, там стоят четирима бледолики! Винету ги познава.

– Сигурно – каза ловецът. – Това са Олд Шетърхенд, Дългия Дейви, Дебелия Джими и дребосъкът Хобъл Франк.

Тези имена предизвикаха всеобщо вълнение. Някои познаваха лично някои от тях, другите пък бяха чували достатъчно за останалите, за да се събуди у тях най-живо съчувствие към съдбата им. Бяха разменени най-различни забележки и Винету каза на Олд Файерхенд:

– Нашите приятели са все още въоръжени. Следователно положението им не може да е толкова лошо. Останете тук! Апачът ще се опита да научи какво ще става по-нататък.

Той взе бинокъл със себе си и изчезна между дърветата. Измина половин час, който се стори на всички цяла вечност. После той се върна и съобщи:

– В центъра на лагера ще се състои двубой. Индианците са застанали толкова нагъсто, че Винету не можа да види кой участва в борбата. Но забеляза как Хобъл Франк внимателно отведе конете зад вигвама и ги оседла. Белите се канят да тръгват тайно.

– Тайно ли? Значи ще бягат? – попита Олд Файерхенд. – Тогава ще застанем на пътя им и ще ги посрещнем, а може и да се отправим към тях.

– Няма да направим нито едното, нито другото – отвърна Винету, поклащайки глава. – Нека Олд Файерхенд размисли: какво ще направят

червенокожите, ако белите избягат?

– Ще ги преследват.

– Когато се преследват четири или шест човека, колко воини са необходими.?

– Е-е, двадесетина или тридесет.

– Добре. С такъв отряд ще се справим лесно. Но ако се покажем на юта, след нас ще се впусне цялото племе и тогава ще се пролее много кръв.

– Винету е прав. Но индианците ще разберат нашата численост от следите.

– Те ще гледат следите, които са пред тях, но не и следите, оставени зад тях.

– Аха, искаш да кажеш, че ние ще тръгнем след тях? Слушай! Какво е това?

Откъм лагера се разнесе страхотен рев, а после веднага видяха, че четирима ездачи изскочиха измежду вигвамите в галоп.

Бяха белите. Отправиха се към горния край на езерото: следователно се стремяха да достигнат потока и да продължат нагоре по него.

– Нека Олд Файерхенд ме последва! – отсече Винету. – Другите мои бели братя трябва да навлязат бързо с конете навътре в гората и да чакат там, докато се върнем. Нека вземат и нашите коне.

Двамата продължиха по високия бряг на потока, прикривайки се зад дърветата, докато стигнаха до едно място, откъдето можеха да наблюдават целия лагер, без самите те да бъдат забелязани. Там спряха.

Олд Шетърхенд се приближаваше бързо. Той и спътниците му се придържаха близо до водата, следователно язدهа долу, докато апачът и Олд Файерхенд се намираха високо горе. Изведнъж отгоре се разнесе глас:

– Уф! Нека моите бели братя спрат! Четиримата опънаха поводите на конете си и погледнаха нагоре.

– Винету, Винету! – извикаха те едновременно.

– Да, тук е Винету – отвърна апачът, – а до мен стои още един приятел на моите бели братя. – Той накара грамадния ловец да се покаже.

– Олд Файерхенд! – извика учудено Олд Шетърхенд. – Ти тука? Каква радостна изненада! Сами ли сте двамата?

– Не. С нас са около четиридесет ловци и рафтърци. Ще намериш добри познати между нас. Но сега нямаме време за разказване.

– Към Сребърното езеро ли отивате?

– Да. Тъй се уговорихме с Винету.

– Чудесно. А сега препускайте по-нататък! Щом преследвачите ви минат оттук, ще ги последваме и те ще се окажат помежду ни.

– Великолепно! – извика Олд Шетърхенд. – Какво щастие, че ви срещаме тук! Вижда ли се отгоре лагерът?

– Да.

– Тогава внимавайте да не бъдем изненадани. Искам да ви съобщя най-важното.

Той разказа всичко колкото се можеше по-накратко, след което се обади Винету:

– Моят брат Шарли познава дълбоката клисура, която бледоликите наричат Нйт Каньон. Оттука може да се стигне до нея за пет часа; в средата си тя се разширява, образувайки кръгло място, обградено с високи стени, които сякаш стигат до небето. Спомня ли си Олд Шетърхенд това място?

– Разбира се.

– Нека моят брат язди дотам. Нека заеме позиция отвъд разширението на каньона. Там проhodът е толкова тесен, че двама ездачи ще се разминат с мъка. Той сам би могъл да задържи с карабината си „Хенри“ стотици юта. Когато отрядът преследвачи стигне до това място, няма да може да продължи напред, но няма да може и да се върне, защото ние ще бъдем по петите им.

– Добре, ще последваме съвета ти. Но преди всичко искам да знам защо сте се отправили към Сребърното езеро с такава голяма група?

– Ще ти обясня – отговори Олд Файерхенд. – Горے се намира богата сребърна мина, но в една толкова безводна местност, че експлоатацията ѝ е направо невъзможна, ако не успеем да намерим вода. Тогава ми дойде мисълта да се опитам да прокарам вода от Сребърното езеро. Ако това ни се удаде, мината ще ни донесе милиони. Със себе си водя инженер, който ще огледа въпроса от техническата му страна, и в случай че оценката му е положителна, ще се заеме с изпълнението на проекта.

По лицето на Олд Шетърхенд пробягна лека усмивка, когато подхвърли думите:

– Мина ли? А кой я е открил?

– Аз самият участвувах в откриването ѝ.

– Хмм! Ако отведете водите на езерото към тази мина ще улучите с един куршум два заека! На дъното на езерото има такива съкровища, в сравнение с които вашата сребърна мина е съвсем нищожна.

– Ах! Съкровището в Сребърното езеро ли имаш предвид? Какво знаеш за него?

– Повече, отколкото си мислиш. Ще научиш по-късно. Но и ти самият спомена съкровището. От кого си чул за него?

– От... е, ще трябва и аз да ти разказвам после. Тръгвайте! Виждам, че от лагера излизат индианци на коне.

– Колко са?

– Петима.

– Pshaw! Няма защо да се страхуваме От тях. Сигурно е само челната група, която не бива да ни изпуска из очи. Главният отряд ще последва скоро. И така – напред! Довиждане в Найт Каньон!

Олд Шетърхенд пришпори своя Хататитла и скоро изчезна с тримата си другари. Олд Файерхенд и Винету залегнаха, за да наблюдават петимата юта. Те приближиха и отминаха, като погледите им бяха отправени зорко напред и към земята.

Сега двамата се върнаха при спътниците си. Останалите се бяха оттеглили навътре в гората и се намираха близо до мястото, където потокът се вливаше в езерото. Олд Файерхенд се канеше да им разкаже за какво бяха говорили с Олд Шетърхенд, когато погледът му забеляза няколко индианки, които се приближаваха към брега на езерото. Носеха различни риболовни принадлежности. С един многозначителен жест той ги посочи на Винету.

Жените приближаваха все повече, явно нямаше да ловят риба в езерото, а в устието на потока. Насядаха на това място една до друга, хвърлиха въдиците във водата и започнаха да приказват. Изглежда, и през ум не им минаваше, че въдичарят не бива да говори. Винету се запромъкна безшумно към тях и се скри зад храстите, до които седяха и те. Той остана там около четвърт час, а после се върна и каза:

– Ако тези скуоу ((индиан. – англ.) – омъжена жена. Б. пр.) не се научат да мълчат, никога няма да хванат ни една пъстърва. Те казаха всичко, което Винету искаше да знае. Петимата воители, яздещи след Олд Шетърхенд, имат задачата да направят следите на бегълците още по-ясни, а след малко, тръгва друга група от петдесет души начело с Големия вълк.

– Значи той не е ранен? – попита Олд Файерхенд.

– Ударът на Олд Шетърхенд е осакатил дясната му ръка, а после му е изкарал въздуха. Сега Големия вълк се е съвзел, а ранената ръка не му пречи да ръководи преследването. Останалите юта още днес ще се пръснат из цялата околност, за да ловуват и да натрупат запаси от месо, защото утре вдигат лагера си.

– Къде ще го преместят?

– Жените и децата се връщат при старите хора на племето в

планините, където ще бъдат на сигурно място. Воините обаче ще последват Големия вълк, за да отидат после заедно на сборното място на всички племена на юта.

– Къде е това място?

– Изглежда, жените не го знаят. Нищо друго не можа да научи Винету. Но и то е достатъчно за нашите цели.

– Тогава на нас не ни остава нищо друго, освен да чакаме, докато минат хората на Големия вълк.

Всички зачакаха. След около един час се зададе Големия вълк със своите индианци. Преминаха наблизко, без да погледнат към дърветата. Видът им беше повече от войнствен. Всички без изключение бяха въоръжени с пушки. Десницата на вожда бе превързана.

Слоят от бои по лицето му беше още по-гъст, отколкото сутринта. По раменете му и по гърба на коня се спускаше бойната му мантия, богато украсена с пера. Но на главата му не се виждаше украшението от орлови пера. Големия вълк беше победен и щеше да сложи отново отличieto си на вожд едва когато измиеше позора си. След десетина минути Винету тръгна сам след групата на юта, а след още десет минути потеглиха и останалите. Разбира се, не можеше и дума да става за някакъв път в истинския смисъл на думата. Конете вървяха все нагоре покрай потока. По време на пролетното пълноводие неговото течение беше подмило значително двата бряга. Навсякъде наоколо имаше навлечени камъни и изтръгнати корени, вследствие на което придвижването ставаше бавно, още повече че носилката на Елен Патерсън се пренасяше с големи трудности над тези препятствия. Но когато изкачиха планинския склон, положението се подобри. Голямата стръмнина беше вече-преодоляна, а колкото по-малък ставаше падът на водата, толкова по-малко разровена и непроходима бе околността около потока.

За да стигнат до Нйт Каньон, трябваше да прекосят Еленовите планини през най-тъсното им място. По високите части на планината минаха през девствени гори, в които нямаше ниски дървета и храсталак. Растящите на известно разстояние едно от друго дървета сплитаха короните си в толкова гъст покрив от зеленина, че само от време на време през него проникваше някой слънчев лъч. Почвата беше влажна и мека и в нея следите оставаха дълбоко отпечатани. На няколко пъти отрядът им се приближи до Винету дотолкова, че успяха да го видят. Държанието му беше явно безгрижно. Той знаеше, че индианците едва ли щяха да насочат вниманието си назад.

Когато Олд Файрхенд потегли от езерото, беше десет часът.

До един часа се движиха почти само из гора, а след това яздиха през равнина, осеяна с храсти, което бе добре дошло за белите. Защото, ако равнината беше открита, тогава трябваше да спазват много по-големи разстояния между отделните групи. Често тревистата равнина се спускаше надолу, образуваше някоя долина и пак се изкачваше нагоре. После отново навлязоха в гора, но не задълго, тъй като след десетина минути достигнаха откъдния ѝ край. Там се беше спрял Винету и очакваше спътниците си.

Пред очите на белите се откри неповторима картина. Еленовите планини вече бяха останали назад, а пред тях се простираше районът на Гранд Ривър с нейния каньон. Отляво, отдясно и от страната, където бяха застанали конниците, се спускаха надолу три черни наклонени скалисти равнини, прилични на огромни плочи, които се срещаха някъде долу. Наклонът им беше тъй голям и повърхността – толкова гладка, че не бе възможно да се остане в седлото на коня. Ако човек погледнеше към дълбоката бездна, побиваха го тръпки. От две страни надолу се стичаха два потока, но не даваха живот нито на някое дърво, нито на някакъв храст, нито на едно-единствено стръкче трева. Двата потока се сливаха долу и изчезваха в процеп между скалите.

Като посочи към този процеп, Олд Файерхенд обясни:

– Това е Нйт Каньон (Нощ. Б. пр.). Наричат го така, защото е толкова тесен и дълбок, че светлината на слънцето не може да прониква в него. И най-светлият ден изглежда в бездните му почти като нощ. Вижте там долу!

Той посочи надолу към мястото, където водата изчезваше в скалния процеп. Там се движеха малки фигурки. Бяха конници, но изглеждаха малки като играчки. Бяха индианците юта, които в този момент изчезваха между скалите.

Процепът беше прерязал почти отвесно една огромна каменна стена, над която се разпростираше обширна равнина, обградена от далечните, обвити в мъгли планински великани на масивите Бук. Леля Дрол погледна надолу в бездната и продума:

– Долу ли трябва да слезем? Ами че туй може да свърши само някой коминочистач! Рисуваме живота си. Ако ти, Дрол, седнеш тук на земята и някой те засили надолу, ще стигнеш до каньона като на шейна.

– Въпреки всичко трябва да стигнем долу – обади се Олд Файерхенд. – Слезте от конете и ги водете за юздите, но изкъсо! Ще направим както при спускането с шейни. Когато нямаш спирачки, можеш да убиеш скоростта само като се спускаш на зигзаг. Така ще постъпим и сега:

ще вървим ту наляво, ту надясно!

Всички последваха този съвет. Ако бяха тръгнали направо, сигурно нямаше да се размине без различни „крушения“. Но на зигзаг придвижването ставаше сносно. Въпреки това слизането им отне повече от половин час. Най-после те се озоваха долу и се подредиха, за да навлязат в каньона, който тук беше толкова тесен, че край водата можеха да минат само двама конници един до друг. Начело застана отново Винету. След него язدهа Олд Файерхенд и Кестъл-пул. После идваха ловците и рафтърите, между които бяха инженерът и неговата дъщеря. Групата се беше увеличила в Шеридън – към нея се бе присъединил Уотсън, ръководителят на смяна, заедно с неколцина работници.

Никой не биваше да разговаря, защото из пролома всеки шум се разнасяше много по-надалече, отколкото на открито. Тропотът на конските копита също можеше да ги издаде. По тази причина Винету остави коня си на един рафтър да го води и избърза напред, защото меките му мокасини не причиняваха никакъв шум.

Всички имаха чувството, като че ли яздят из някакво подземно царство. Пред тях и зад тях се извиваше тесният пролом, под тях бе скалистата пътека, осеяна с камъни, и тъмната зловеща вода на реката; отляво и отдясно – отвесно издигащите се скали, които бяха толкова високи, че небето изобщо не се виждаше, а нейде горе високо изглеждаше, сякаш скалите се сливат. Колкото повече навлизаха в каньона въздухът ставаше все по-студен и по-тежък, а дневната светлина се превръщаше в сумрак.

А каньонът беше дълъг, безкрайно дълъг! Понякога той се поразширяваше, така че имаше място, за пет-шест ездачи един до друг. Но след малко стените му отново се приближаваха една до друга и човек получаваше чувството, като че ще бъде смазан. Дори и конете станаха неспокойни. Пръхтяха страховито и бързаха напред, за да излязат по-скоро от зловещата теснина.

Измина четвърт час и после още толкова. И ето... всички спряха неволно... разнесе се гръм, сякаш десет оръдия бяха стреляли едновременно.

– За бога, какво е това? – попита Патерсън, инженерът. – Скалите ли се срутват?

– Беше изстрел от карабина – обясни Олд Файерхенд. – Моментът настъпи. Да останат тук по един човек на всеки три коня! Другите да излязат напред! Слизайте от конете!

В един миг скочиха на крака над тридесет души с пушки в ръце,

готови да го последват. Повървяха съвсем малко и видяха Винету, който беше с гръб към тях и държеше в ръцете си Сребърната пушка, готова за стрелба.

– Хвърлете оръжията, или омагьосаната ми пушка ще заговори – разнесе се силен глас. Не можеше да се разбере точно откъде идва гласът – дали отгоре, или нейде изпод земята.

– Хвърлете оръжията! – разнесе се още веднъж гръмовитият глас на езика на юта; тези няколко срички изгромоляха из тесния пролом като няколко последователни гръмотевици на приближаваща буря. После се чуха три бързи последователни изстрела. Можеше да се разбере, че те произлизаха от една и съща пушка. Несъмнено беше карабината „Хенри“ на Олд Шетърхенд, чиито изстрели имаха тук силата на оръдеен гръм. Веднага след това проблясна и дулото на Сребърната пушка на Винету. Ранените извикаха, а незабавно последва такъв рев, сякаш всички дяволи бяха излезли от пъкъла.

Олд Файерхенд стигна до Винету и вече можеше да види кой е пред него и какво става. Проломът се разширяваше пред тях на неголямо разстояние и образуваше пространство, където можеха да се поберат около стотина конници. Водата течеше от лявата страна. И тук цареше полумрак, но все пак можеше да се различи отрядът на юта.

Петимата воини, съставлящи челната група на отряда, бяха постъпили необмислено. Бяха спрели на това място, за да дочакат другарите си. Ако бяха продължили, четиримата бели, застанали в новото стеснение на каньона, щяха да бъдат принудени да ги заговорят и те биха могли да избягат обратно и да предупредят другите. Но тъй като бяха останали да дочакат следващия ги отряд и се бяха събрали с него, сега всички бяха обградени. Отвъд стоеше Олд Шетърхенд с карабината „Хенри“ в ръцете си, а до него беше коленичил Хобъл Франк, за да могат Дейви и Джими да стрелят над главата му. Червенокожите не бяха изпълнили веднага заповедта на ловеца да хвърлят оръжията си, бяха дадени няколко изстрела. Петима от тях лежах на земята. Останалите едва ли можеха да мислят за съпротива. И без това имаха достатъчно работа с усмиряването на конете си, подплашени от гръмотевичното ехо на изстрелите.

– Хвърлете оръжията си, иначе ще стрелям пак! – прозвуча отново гласът на Олд Шетърхенд.

А зад гърба на юта се разнесоха думите:

– Тук стоят Олд Файерхенд и Винету, вождът на апачите. Предайте се, ако искате да си спасите живота!

Никой от индианците нямаше смелост да вдигне пушката си срещу

тях. Те гледаха напред и назад объркано и не знаеха какво да направят. Тогава Дрол се промъкна покрай Винету и Олд Файерхенд, стрелна се към вожда, насочи дулото на карабината си към гърдите му и извика:

– Хвърли пушката или натискам спусъка!

Големия вълк втренчи погледа си в дебелията, чудата и непозната фигура пред себе си, сякаш виждаше някакъв призрак. Пръстите на лявата му ръка се разтвориха и пушката му падна на земята.

– Томахока и ножа – също!

Големия вълк се подчини и на тази заповед. След това Дрол се метна на коня на вожда, завърза ръцете му зад гърба и отново скочи на земята. Вождът стоеше така, като че ли не разбираше какво става с него. Сякаш се намираще в полусън. Но неговото поведение подейства и на останалите. Те се примириха със съдбата си. Незабавно бяха разоръжени и вързани също като него. Сега преди всичко трябваше да се измъкнат от каньона. Щом и последният индианец беше вързан и всичките им оръжия събрани, те продължиха пътя си. Най-отпред язدهа ловците, следвани от червенокожите, а най-накрая се движеха рафтърите.

Винету и Олд Файерхенд язدهа с Олд Шетърхенд начело на групата. Двамата му бяха подали тихомълком ръце – единственият поздрав, който беше възможен засега. Непосредствено пред пленените индианци язدهа двама души, които бяха много по-близки, отколкото подозираха в момента: Леля Дрол и Хобъл Франк. И двамата язدهа мълчаливо. След известно време Дрол извади краката си от стремената и без да слиза от коня, се премести в седлото с лице към опашката му.

– Heavens! Това пък какво означава? – попита Франк. – Каква комедия разигравате, сър? Да не би по-рано да сте били клоун в някой цирк?

– Не, сър – отговори Дрол. – Сядам наопаки, за да не ни потръгне на всичките наопаки. Помислете само че зад нас яздят петдесет индианци! В такъв случай винаги може да се случи нещо непредвидено. А от тази позиция ще ги наблюдавам непрекъснато и тъй като револверът ми е подръка, мога да им дам някой урок, щом трябва.

– Хмм! Вярно казвате. Едва ли моят кон ще ми се разсърди, ако и аз се обърна наопаки.

Само след минута и той седеше с лице към опашката на коня си, за да може по-добре да наблюдава индианците. Сега вече нямаше как – тези две комични фигури започнаха често да се споглеждат, при което погледите им ставаха все по-приятелски. Очевидно двамата си бяха допаднали. Това продължи така още известно време, без да продумат нито дума, докато най-сетне Хобъл Франк не можа повече да изтрае и

подхвана разговор:

– Не ми се сърдете, ако ви попитам за вашето име. Тъй както ви гледам да седите до мене, ми се струва, че съм ви виждал.

– Къде?

– Във въображението си.

– High day! Кой можеше да предположи, че си живея във въображението ви! А какви лихви са се събрали вече от наема, който не съм плащал? Как стои въпросът с напускането на тази квартира?

– Ще става изцяло по ваше желание. Но въображението вече си изпя песента, тъй като ви виждам лично пред себе си. Ако вие сте онзи, за когото ви смятам, тогава аз съм слушал много забавни неща за вас.

– А за кого ме смятате?

– За Леля Дрол.

– И къде сте слушали нещо за тази леля?

– На много места, където съм бил с Винету и Олд Шетърхенд: горе в местността Йелоустоун и после в Ляно Естакадо.

– Така, хмм! И аз съм чувал вече за вас, мистър Хобъл Франк. Апа-чът ни е разказвал за вас, а днес, когато се бяхме скрили край лагера на юта, той ви нарече „малък герой“.

– Малък... герой! – повтори Франк, като по лицето му се изписа блажена усмивка. – Малък... герой! Трябва да си го запиша! Наистина познахте кой съм. Но дали познах и аз?

– Разбира се. Но как дойдохте до заключението, че съм Леля Дрол?

– Подказа ми го вашето облекло и поведение. Често съм чувал да се казва, че Леля Дрол всъщност е много смел уестман, и когато ви видях какво направихте с вожда, веднага си помислих:

„Това е Лелята!“

– Голяма чест е за мене. Чувал съм, че сте немец, вярно ли е?

– Да. И то какъв. Саксонец съм!

– Behold А от къде по-точно? Кьониграйх? Алтенбург? Кобург-Гота? Майнинген-Хилдбургхаузен?

– Кьониграйх, Кьониграйх! Но откъде знаете тъй добре тези имена? Да не сте и вие немец?

– Разбира се! И то също от Саксония, от Заксен-Алтенбург.

– Гръм и мълнии! – възкликна Франк на немски език. – Саксонец, и то от Алтенбург? Възможно ли е? От града Алтенбург или от околността?

– От Лангенлойбе – отговори Дрол, който също продължи разговора на немски.

– Ланген... лойбе? – попита Франк и остана с отворена уста. – Лангенлойбе-Нидерхайн?

– Точно така. Известно ли ви е туй място?

– Как да не ми е известно?! Там имам роднини, при които съм бил два пъти като хлапак по време на събора. Ама слушайте, какви събори само стават в Алтенбургска околия! В продължение на две седмици се пекат най-различни сладкиши. И ако някъде съборът вече свърши, то виж че започнал съборът в съседното село. Затова там навсякъде се говори за Алтенбургското околийско ядене.

– Вярно! – кимна Дрол. – Но вие казахте, че имате там роднини. Как се казват тези хора и къде живеят?

– Дрол се казват, също като вас! И сме много близки с тях! Ето как стоят нещата: баща ми е имал кръстник, чиято блаженопочивша снаха се оженила отново в Лангенлойбе. По-късно тя умира, но нейният доведен син има зет, когото аз имам предвид. Беше човек на място, комуто всичко се удаваше. Работеше ту една, ту друга работа, но винаги успяваше да скърпва двата края с честен труд и...

– Чакайте! – прекъсна го Дрол, като сграбчи ръката на Франк. – Имал ли е деца?

– Цял рояк!

– Знаете ли как са се казвали?

– Не, не си спомням вече. Но най-голямото е все още в съзнанието ми, понеже го обичах. Казваше се Бастел, тъй както алтенбургци изговарят името Себастиан. Струва ми се, че се казваше още и Мелхиор, едно име, което се среща твърде често в Алтенбург.

– Вярно, много вярно! Всичко е съвсем вярно! Себастиан Мелхиор Дрол! Знаете ли какво е излязло от него?

– За съжаление не знам.

– Тогава ме погледнете, погледнете ме! Аз съм това, което е излязло от него.

– Вие? – попита Франк.

– Да, аз! Аз бях онзи Бастел и си спомням много добре кой идваше при нас на събора. Беше братовчедът Франк от Морицбург, който после стана помощник-лесничей.

– Но това съм аз, самият аз! Да се срещнат братовчеди, двама близки роднини сред тази дива местност! Ела, братко, трябва да те притисна до гърдите си!

– И аз също. Ето ме! – Единият се протегна насам, другият – натам. Прегръдката им беше свързана с известни трудности, тъй като и двамата

седяха на конете си наопаки, но все пак някак си ги преодоляха. Двамата не обръщаха никакво внимание на мрачните погледи и покритите с боя лица на пленниците, а язدهа щастливо един до друг с гръб към посоката на движение и разговаряха за щастливите юношески години. Едва ли разговорът им щеше скоро да замре, ако изведнъж колоната не беше преустановила движението си. Бяха достигнали края на тесния пролом, който излизаше на това място при друг, по-голям и много по-широк каньон.

Слънцето бе слязло вече ниско над хоризонта, тъй че лъчите му не достигаха вече дъното на широкия каньон, но тук поне беше светло, а въздухът бе чист и проветрен. Ездачите си отдъхнаха. Този каньон беше широк около двеста крачки и из него протичаше малка, тясна рекичка, през която можеше да се мине лесно. Край водата растяха трева, храсти и дори няколко дървета.

Червенокожите бяха свалени от конете и сложени на земята, след като краката им бяха вързани. Едва сега имаше време за размяната на по-сърдечни поздрави и всички се възползваха добре от него.

Отрядът на Олд Файрхенд носеше хранителни припаси и всички наситиха глада си. След това трябваше да се реши участието на червенокожите. Винету, Олд Файрхенд и Олд Шетърхенд бяха съгласни да ги освободят, но останалите настояваха за строго наказание. Англичанинът заяви:

– До момента, когато са приключили единоборствата, не виждам никаква вина у индианците. Но после е трябвало да ви пуснат на свобода. Вместо това започват да ви преследват, за да ви убият. Самото им намерение е наказуемо.

– А как мислите да накажете това намерение? – попита Олд Шетърхенд. – Със смърт в никакъв случай!

– Не.

– Тогава с арест, затвор, каторга?

– Pshaw! С един хубав пердах!

– Би било най-лошото, което бихме могли да направим, защото за индианеца няма нищо по-позорно от боя. Биха ни преследвали из целия континент, за да си отмъстят за такава обида.

– Тогава им наложете друго наказание! Вземете им конете и оръжията!

– Би било жестоко. Без коне и оръжия ще умрат от глад или ще паднат в ръцете на неприятелите си.

– Не ви разбирам, сър! Тъкмо вие не бива да бъдете тъй милостив,

защото точно вие сте засегнат от престъпните им действия.

– И именно защото съм засегнат, ние четиримата, аз, Франк, Дейви и Джими, ще решим съдбата на пленниците.

– Правете каквото искате! – каза лордът и се обърна недоволен. Но веднага пак се завъртя и попита ловеца:

– Искате ли да се обзаложим?

– За какво?

– За това, че тези нехранимайковци ще се отплатят за снизходителността ви с неблагодарност?

– Не се обзалагам.

Все повече и повече всеобщото мнение клонеше към предложението на Олд Шетърхенд, който беше за сключването на сигурен договор с индианците. Този път нямаше да се задоволят да водят преговорите само с вожда. Неговите воини също трябваше да чуят какво се говореше и обещаваеше. Може би тогава вождът щеше да спази обещанията си, защото щеше да се види принуден да запази доброто си име пред своето племе.

И така беше образуван широк кръг, който се състоеше от всички бели и червенокожи. Двама от рафтърите застанаха на пост от двете страни на каньона, за да могат веднага да съобщят за появяването на някой неприятел. Вождът беше седнал срещу Винету и Олд Шетърхенд. Той не ги поглеждаше, може би от срам, а може би и от упорство.

– Какво мисли Големия вълк сега за съдбата си? – попита го Олд Шетърхенд на езика на юта. Индианецът мълчеше.

– Вождът на юта се страхува. Затова не отговаря. Тогава той вдигна поглед, впи го със злобно изражение в лицето на ловеца и отвърна:

– Бледоликият е лъжец, ако твърди, че Овутс Ават се страхува.

– Тогава отговаряй! А ти самият изобщо не бива да говориш за лъжи, защото вече ни излъга.

– Не е вярно.

– Вярно е. Когато се намирахме още в лагера ти, аз те попитах дали ще бъдем свободни, ако те победи. Какво ми отговори?

– Че ще можете да си вървите.

– Това не беше ли лъжа?

– Не, защото си отидохте.

– Но вие ни преследвахте! Ще го отречеш ли?

– Големия вълк може да го оспори. Не сме искали да ви преследваме, а отивахме на сборното място на всички юта.

– А защо изпрати пет воини по следите ни?

– Овутс Ават не е правил такова нещо. Ние сме изровили томахока на войната, а щом е така, трябва да сме предпазливи. Бяхме решили да ви оставим да си вървите и удържахме думата си. Но вие ни нападнахте, отнехте ни всичко и убихте петима от воините ни.

– А защо стреляха постовеите край лагера, когато си тръгнахме?

– Не са знаели какво ви е обещал вождът.

– Защо всички твои хора нададоха бойния си вик? Те знаеха обещанието ти.

– Този вик не се отнасяше до вас, а до постовеите, които не биваше да стрелят повече. Тъкмо всичко онова, с което сме ви мислели доброто, ти го тълкуваш като зла умисъл от нас.

– Умееш да се защитавааш остроумно. Но аз разполагам с необори-мо доказателство за вината ти. Ние се промъкнахме близо до лагера ти и подслушахме твоите хора. Знаем, че сте имали намерение да ни убиете. Какво наказание ви се полага?

Червенокожият не отговори.

– Не ви бяхме сторили нищо, а искахте да ни отнемете живота. Това се наказва със смърт. Но ние не сме убийци. Ще получите дори свободата и оръжията си, но в замяна ще трябва да ни обещаете, че никога няма да докоснете когото и да било от нас.

– Дали това са думи на твоя език, или на твоето сърце? – попита вождът, като хвърли пронизващ поглед към Олд Шетърхенд. Лицето му изразяваше недоверие.

– Думите на моя език никога не са се различавали от думите на сърцето ми. Готов ли си да ми дадеш такова обещание?

– Да.

– И си готов да го подкрепиш с лулата на мира?

– Овутс Ават е готов – Големия вълк отговори бързо, без да се замисля много-много. От това можеше да се заключи, че даваше обещанието си напълно сериозно. Поради дебелия слой нанесена боя не можеше да се определи изразът на лицето му.

– Тогава нека лулата обиколи в кръг – продължи Олд Шетърхенд, – а аз ще ти казвам думите, които трябва да повториш.

– Кажй ги и вождът на юта ще ги повтори!

Тази готовност изглеждаше добър признак и ловецът се зарадва от сърце, но все пак му се стори необходимо следното предупреждение:

– Надявам се, че този път намеренията ти са честни. Винаги съм бил приятел на червените мъже. В случая се съобразявам с това, че юта са били нападнати, защото, ако не беше така, сега нямаше да се

отървете тъй евтино.

Вождът гледаше пред себе си, без да вдига очи към говорещия. Олд Шетърхенд свали от врата си калюмета и го натъпка с тютюн. След като го запали, развърза ремъците на вожда. Индианецът трябваше да стане, да пусне дим в познатите шест посоки и да каже:

– Големия вълк, вождът на ямпа-юта, говори от свое име и от името на своите воини. Той говори на бледоликите, които вижда, на Олд Шетърхенд, Олд Файерхенд, на всички други, както и на Винету, вожда на апачите. Всички тези воини и бели мъже са наши приятели и братя. Никога никой от нас не бива да им причинява зло и ние трябва по-скоро да сме готови да умрем, отколкото да допуснем те да ни считат за свои врагове. Това е моята клетва. Аз казах! Хау!

Той отново седна. Сега развързаха и другите индианци и лулата тръгна от уста на уста, докато се изредиха всички. Дори и малката Елен Патерсън трябваше да участва. После червенокожите получиха оръжията си. В това нямаше нищо рисковано, ако можеше да се вярва на клетвата им. Въпреки всичко белите бяха колкото се може по-предпазливи и всеки от тях държеше ръката си близо до револвера. Вождът взе коня си и каза на Олд Шетърхенд:

– Ще се връщаме в нашия лагер.

– Ах! Нали искахте да отидете на сборното място на всички юта! Сега признаваш, че вашият поход беше само заради нас.

– Не. Но вие ни забавихте, така че ще закъснеем много. Затова ще се върнем.

– През Найт Каньон ли ще се връщате?

– Да. Сбогом!

Вождът възседна коня си. После навлезе в тесния каньон, без да се обърне повече. Хората му го последваха мълчаливо.

– И все пак този човек е подлец! – обади се старият Блентър. – Ако нямаше цял пръст боя по лицето си, щяхме да забележим притворството му. Един куршум в главата му щеше да бъде най-доброто решение на въпроса.

Винету чу тези думи и отговори:

– Моят брат може би има право, но все пак, по-хубаво е да направиш добро, отколкото зло. През нощта ще останем тук, а Винету ще последва юта още сега, за да ги подслуша.

Той изчезна в пролома.

Всъщност така всички се чувстваха по-добре и по-свободно. Какво можеха да направят с индианците? Да избият всички? Невъзможно! Да

ги влачат със себе си като пленници? Също бе невъзможно! Сега се отърваха от тях, а те бяха поели задължението да се държат към тях миролюбиво и приятелски. Това беше по-хубаво от всичко друго.

Денят се канеше вече да отстъпи на нощта, а тук в каньона се мръкваше още по-рано. Няколко души се отдалечиха, за да съберат дърва за лагерния огън. Олд Файрхенд яхна коня си и се отправи на юг из каньона, докато Олд Шетърхенд тръгна на север. Дватама искаха да разузнаят околността, защото трябваше да бъдат предпазливи. Изминаха значително разстояние и понеже не забелязаха нищо подозрително, се върнаха. Присъединиха се към вечерящите, които днес бяха принудени да се задоволят с останалата оскъдна храна.

По-късно се появи и Винету. Въпреки непрогледната тъмнина в Найт Каньон той беше успял да се ориентира. Разказа, че юта били прибрали трупове на убитите си другари в каньона и наистина продължили пътя си. Проследил ги до другия край на тесния каньон и видял как се изкачили по стръмната скала и изчезнали горе в гората.

Въпреки това поставиха един пост в изхода на Найт Каньон, за да осуетят всяко нападение откъм тази страна. Други два поста вече бяха поставени в главния каньон на около стотина крачки под и над лагера. По този начин безопасността им бе достатъчно осигурена.

Разбира се, имаше много за разказване, и вече беше превалило полунощ, когато си легнаха да спят. Преди това Олд Файрхенд обиколи постовете, за да се убеди, че са бдителни, и да определи реда, при който щяха да бъдат сменявани. После огънят бе изгасен и в каньона се възцари тишина и тъмнина...

Винету беше видял добре – индианците юта бяха изчезнали горе в гората. Но не минаха през нея, а се спряха. Вождът нареди да свалят мъртъвците от конете, където ги бяха завързали. Приближи се до края на гората, погледна надолу към скалния процеп и каза:

– Сигурно са ни наблюдавали. Несъмнено долу стои някое бяло куче, което иска да види дали действително ще се отправим към нашия лагер.

– А какво друго можем да сторим? – попита един от по-низшите вождове.

– Нима мозъкът ти е колкото на прерийния чакал? – крясна му Големия вълк. – Трябва да отмъстим на тези жаби.

– Но нали сега са наши приятели и братя. Пушихме с тях лулата на мира.

– Кому принадлежеше лулата?

– На Олд Шетърхенд.

– Е, тогава клетвата важи само за него, но не и за нас. Защо излезе толкова глупав и не си послужи с моята лула! Сега разбираш ли?

– Големия вълк винаги има право – отвърна човекът, който бе напълно съгласен с остроумната изврътливост на своя вожд.

– Рано сутринта душите на бледоликите ще бъдат във Вечните ловни полета, за да ни слугуват по-късно там – продължи вождът.

– Искаш да ги нападнеш? За това сме твърде малобройни, а и не можем да се върнем през каньона, защото сигурно зорко го пазят.

– Тогава ще тръгнем по друг път и ще вземем с нас още толкова войни, колкото ще са ни нужни. Нима няма достатъчно червени мъже край Па-маф (Гора на водата. Б. а.)? А малко по-нагоре не пресича ли един път каньона, който бледоликите, изглежда, не познават? Мъртвите и техните коне ще останат тук заедно с двама пазачи. Останалите тръгват на север!

Това решение бе последвано. Гората наистина не беше широка, но ивицата ѝ бе толкова дълга, че индианците препускаха покрай нея с часове, докато стигнаха до един наклон, който водеше полегато до напърената клисура. По нея Големия вълк и неговите хора достигнаха главния каньон, където се намираха белите. Наистина клисурата излизаше в главния каньон на едно място, намиращо се поне на три английски мили над лагера на Олд Шетърхенд и неговите приятели. Срещу клисурата в главния каньон излизаше друг страничен тесен каньон, но все пак той не бе толкова тесен, като Каньона на нощта, в който днес се бяха сблъскали индианците и белите. Големия вълк и неговите хора се отправиха сега точно към този каньон. Изглеждаше, че вождът познава пътя много добре, защото въпреки тъмнината той не се поколеба нито веднъж.

Споменатият страничен каньон се изкачваше стръмно нагоре, в него не течеше никакъв поток. Скоро червенокожите се добраха до скалната равнина, която бе дълбоко прорязана от многобройните разклонения на каньоните. Горе беше светло. Луната сияеше на небето. Продължиха в галоп през равнината и след около половин час теренът започна да се спуска полегато надолу във формата на широк прорез между скалните маси. Отляво и отдясно скалата образуваше стени, които ставаха все по-високи, колкото по-надолу слизаше отрядът на Големия вълк. Отпред се появиха гъстите корони на дърветата, а под тях горяха множество огньове. Там имаше гора, истинска гора сред тази каменна равнина, обгорена и изсушена от слънцето и брулена от ветрове. Тази гора съществуваше единствено благодарение на дълбоката падина сред

скалите. Бурите преминаваха с рев над нея, без да могат да ѝ нанесат щети, а дъждовната вода се задържаше на дъното на падината в едно езеро, което даваше влага на насъбраната почва и живот на дърветата. Това беше Па-маф, Гората на водата, мястото, където искаше да отиде Големия вълк.

Лунната светлина не му бе необходима, за да се ориентира, защото многобройните огънове се виждаха отдалеч. В лагера цареше оживление, и то оживление на военен лагер. Не се виждаше никаква колиба, никаква шатра. Многобройните воители, събрали се в този лагер, лежах край огньовете върху одеялата си или просто на голата земя. Наоколо пасяха конете им. Това беше мястото, където се събираха отрядите на всички племена юта за големия военен поход.

. Когато Големия вълк се приближи до първия огън, спря коня си, скочи на земята, направи знак на хората си да го чакат, обърна се към един от седящите край огъня воители и попита за Нанап Неав. Тези две думи означават Стария вожд. Той беше сигурно върховният вожд на всички племена юта. Индианецът стана и отведе Големия вълк при езерото, където малко встрани от другите огънове гореше голям огън. Край него бяха насядали четирима индианци, украсили главите си с перата на орела. Един от тях непременно би привлякъл вниманието на всеки човек. Лицето му не беше изшарено с бои. То бе покрито с безброй дълбоки бръчки. Дълга снежнобяла коса покриваше плещите му. Този мъж беше най-малко на осемдесет години и въпреки това седеше тъй изправен, горд и властен, като че ли бе поне с тридесет години по-млад. Той изглежда новодошлия изпитателно, но без да каже нито дума, нито да го поздрави. И другите мълчаха. Големия вълк седна безмълвно и се загледа пред себе си. Така измина доста време. Най-сетне устата на стареца проговори:

– Листата на дървото опадват през есента. Но когато то ги изгуби, преди да е настъпила есента, това показва, че то не струва вече нищо, че е станало безполезно. Преди три дни те бяха още на него. А къде са сега?

Този въпрос се отнасяше до орловите пера, които Големия вълк не носеше вече. Въпросът безспорно криеше укор.

– Утре украсата отново ще блести на главата ми, а на пояса ми ще висят скалповете на десет или двадесет бледолики! – отговори Големия вълк.

– От бледолики ли е победен Големия вълк, та не носи вече символите на своята храброст и достойнство?

– Само от един бледолик, но неговият юмрук е по-тежък от ръцете на всички други.

– Това може да е само Олд Шетърхенд.

– Да, той е. Намира се наблизо. С него има и много други:

Олд Файерхенд, Винету, Дългия и Дебелия ловец и цяла група от пет пъти по десет души. Овутс Ават е дошъл, за да ви даде скалповете им.

– Уф! – извика неволно старецът. – Уф! – обади се и останалите. Старческото лице на Нанап Неав доби толкова напрегнато изражение, че много от бръчките му изчезнаха.

– Нека Големия вълк ни разкаже всичко! – подкани го той. Овутс Ават започна да разказва, като се стремеше да постави действията си в по-благоприятна светлина. Другите седяха безмълвно и внимателно го слушаха. Той приключи разказа си с думите:

– Нека Нанап Неав даде на Овутс Ават още петдесет воители, с които той ще нападне тези кучета. Скалповете им трябва да увиснат на поясите ни, преди да се е зазорило.

Бръчките на стареца отново се врязаха в лицето му, веждите му се сключиха и орловият му нос някак си се изтъни и удължи.

– Още преди да зазори? – попита той. – Нима това са думи на един червен воин? Бледоликите са решили да ни унищожат, а сега, когато Великият дух предава в ръцете ни най-прочутите и най-смелите от тях, ти искаш да умрат бързо и безболезнено, като дете в ръцете на майка си? Какво ще кажат моите братя за думите на Големия вълк?

– Белите ще умрат на кола на мъчението – заяви един от вождовете.

– Трябва да ги хванем живи – обади се друг. .

– Колкото са по-прочути, толкова по-големи трябва да бъдат и мъченията им – прибави третият.

– Моите братя казаха мъдри думи – похвали ги старият. – Ще изловим кучетата живи.

– Нека Стария вожд има предвид какви мъже се намират между тях! – предупреди Големия вълк. – В техните оръжия са скрити всички зли духове...

– Стига! – прекъсна го старецът гневно. – Нанап Неав знае, с какви сили и умения са надарени тези хора, но ние имаме достатъчно воители, за да ги смажем. Даваме ти триста мъже и ще ни докараш бледоликите живи. Ти имаш вече петдесет воители. Така на всеки бял ще се паднат по седем противници. Трябва да успеете да ги сразите и вържете още преди да са се събудили напълно: Вземете със себе си достатъчно ремъци! А

сега ела! Нанап Неав ще избере хората, които ще тръгнат с тебе.

Те станаха и започнаха да обикалят от огън на огън. Скоро бяха събрани триста души и освен тях още петдесет, които щяха да пазят конете, защото те не можеха да бъдат взети до самия лагер на белите. Големия вълк обясни на воините къде отиват, описа им цялото положение и им изложи плана за нападение. След това червенокожите се метнаха на конете си.

Минаха по същия път, по който беше дошъл Големия вълк. Но по него вървяха само до главния каньон. Там слязоха от конете си и ги оставиха на петдесетте индианци да ги пазят. При това голямо числено превъзходство походът изглеждаше едва ли не безопасен. Най-много конете на белите да успееш да надушат приближаващите се индианци и да ги издадат с неспокойното си поведение и силно пръхтене. Как можеше да се предотврати това? Вождът не си зададе този въпрос сам на себе си, а високо, така че стоящите около него го чува. Тогава един от воините се наведе, откъсна някакво растение, подаде му го и каза:

– Ето едно сигурно средство, което може да измами обонянието на конете.

Вождът позна растението по миризмата. Беше салвия. В Далечния запад се намират понякога огромни площи от много квадратни мили, покрити със салвия, и в този каньон, където слънчевите лъчи можеха да проникват, растението вирееше в големи количества. Съветът беше добър и воините го последваха веднага. Те натриха ръцете и дрехите си със салвия. Разнесе се толкова силна миризма, че имаше голяма надежда да бъде заблудено обонянието на конете.

Освен това Големия вълк забеляза, че слабият ветрец, който вееше тук, идваше откъм лагера на белите, а това беше благоприятно за юта.

Индианците се отправиха пеша по-нататък – оставаха им още три английски мили път. Отначало можеха да ходят бързо, но след като изминаха около половината от пътя, трябваше да се придвижват по-внимателна. По-нататък продължиха да вървят тихо – просто се промъкваха като змии: пристъпваха шестстотин човешки крака и въпреки това не се долавяше ни най-малък шум. Не се търкулваше ни едно камъче, не пропукваше ни едно клонче. Но ето че вождът, който вървеше първи, се спря. Бе съзрял огъня на един от постове. Това стана тъкмо в момента, когато Олд Файерхенд обикаляше часовите. Вождът беше забелязал още през деня, че белите бяха поставили един такъв пост над лагера и друг – под лагера. Те трябваше да бъдат обезвредени най-напред.

Заповяда тихо на хората си да спрат и да чакат и извика при себе си

само двама от тях. Като легнаха на земята, тримата продължиха да пълзят по-нататък. Скоро се приближиха до горния пост. Човекът тъкмо гледаше след Олд Файерхенд, който се отдалечаваше, и седеше с гръб към индианците. Изведнъж две ръце го стиснаха за гърлото, а четири други го хванаха здраво за ръцете и краката. Не можеше да си поеме дъх и изгуби съзнание, а когато се съвзе, ръцете и краката му бяха вързани и в устата му бе натъпкан парцал. До него седеше един индианец, опрял до гърдите му острието на ножа си.

Междувременно огънят беше изгаснал и вождът отново извика двама воини. Сега идваше ред на долния пост. Следователно трябваше да минат покрай лагера. Затова тримата прегазиха потока и запълзяха по другия му бряг, където нямаше никакви бели. Можеше да се предположи, че и този пост се намираще някъде приблизително на същото разстояние от лагера, както и първия и не беше трудно да се изчисли, колко път трябваше да изминат. Водната повърхност хвърляше сребристи отблясъци, а плясъкът на газещите във водата крака можеше да ги издаде. Затова червенокожите изминаха известно разстояние по отвъдния бряг на потока, после отново го прекосиха и запълзяха бавно напред на ръце и крака. Не мина много време и те забелязаха втория пост. Беше застанал на около шест крачки от тях с обърнато настрани лице. Още един миг, един скок, тихо, кратко ритане с крака и той също бе вързан. Двамата червенокожи останаха при него, а Големия вълк се върна сам обратно през потока, за да ръководи главното нападение.

Конете бяха разделени на две групи, които стояха между лагера и двата поста. Досега се бяха държали спокойно. Но ако индианците преминеха близо покрай тях, те сигурно щяха да станат подозрителни въпреки миризмата на салвията. Ето защо Големия вълк сметна, че ще е поуместно, ако хората му минат също през потока. Това бе направено, като всякакъв шум беше майсторски избегнат. На отвъдния бряг всички легнаха на земята, за да изминат пълзешком разстоянието от стотина крачки, докато се намерят точно срещу лагера. Най-трудното в случая беше, че толкова много хора бяха принудени да се придвижват върху твърде ограничено пространство, и то съвсем безшумно. След като най-сетне, налягали един до друг, се озоваха срещу хората и животните, конете въпреки всичко показаха признаци на безпокойство. Трябваше да се действа бързо. .

– Напред! – прозвуча тихата заповед на Големия вълк. Рекичката бе бързо прегазена. Никой от белите не се беше събудил. Те спяха още първия си сън и лежаха така нагъсто, че връхлитащите ги триста

индианци едва можеха да намерят пространство за действията си. По пет, по шест от тях се хвърляха върху един от белите, вдигаха го и още несъбудил се, го хвърляха към следващите ги индианци, за да сграбчат мигновено втория, третия, четвъртия... Всичко стана толкова светкавично, че спящите бели се намериха в ръцете на индианците, преди още да се бяха събудили окончателно. Юта работеха съвсем безшумно, противно на индианските обичаи, според които всяко нападение се придружава от бойни викове; едва когато белите започнаха да крещят, тогава и те нададоха пронизителния си вик, който се разнесе надалеч в нощта и стените на каньона го повториха многократно.

Създаде се невъобразим хаос от тела, ръце и крака, които не можеха да се различат добре в тъмнината. Само Олд Файерхенд, Олд Шетърхенд, Винету и неколцина други бяха успели да скочат навреме и да застанат с гръб към стената на каньона. Сега те се защитаваха с ножове и револвери срещу многократно превъзходящия ги противник, който не можеше да си служи с оръжията, защото белите трябваше да бъдат заловени живи. Но червенокожите ги притиснаха от всички страни така, че най-сетне им беше невъзможно да движат ръцете си и да се защитават. Бяха повалени на земята и вързани като спътниците си. Тържествуващият рев на индианците възвести успешния завършек на нападението.

Големия вълк заповяда да запалят огън. Когато пламъците осветиха бойното поле, стана известно, че над двадесет червенокожи бяха ранени или може би убити.

– Тези кучета ще заплащат с десеторни мъки! – закани се вождът. – Ще смъкнем кожата от телата им на ивици. Всички ще умрат от страшна смърт. Съберете убитите, конете и оръжията на бледоликите! Трябва да се връщаме!

– Кой ще вземе омагьосаната пушка на Олд Шетърхенд? – попита някой. – Тя е опасна за всеки, който я докосне.

– Ще я оставим тук и ще я затрупаме с камъни, та никой от червените мъже да не може да я докосне с ръката си. Къде е тя?

Започнаха да търсят с главни наоколо, но карабината я нямаше. Беше изчезнала. Обърнаха се към Олд Шетърхенд. Когато преди малко се бе събудил и скочил в разгара на битката, някой бе изтръгнал карабината от ръката му и я беше захвърлил настрана. Но той отказа да каже на вожда каквото и да било. Воините на ямпа-юта я бяха видели през деня в ръцете му и не можеха да си обяснят изчезването ѝ. Големия вълк почувства някакъв злокобен страх и бързо заповяда:

– Вържете пленниците на конете им и да се махаме оттука! Зли

духове са отнесли омагьосаната пушка. Не бива да стоим тук и да чакаме да ни повалят куршумите ѝ.

Тази заповед бе последвана мигновено и когато суеверните червенокожи тръгнаха обратно, от началото на нападението не беше изминало повече от час...

Големия вълк не можеше да знае, че Олд Файрхенд бе поставил трети пост – в Найт Каньон. Това беше Дрол, който трябваше да бъде сменен едва след два часа. Хобъл Франк се бе присъединил към него доброволно, за да си приказват за родните места. Седяха обгърнати от най-дълбока тъмнина, разговаряха шепнешком и от време на време се заслушаха към каньона.

Внезапно откъм входа на каньона дочуха подозрителен шум.

– Слушай! – прошепна Франк на братовчедата си. – Чу ли нещо?

– Да, чух – потвърди Дрол също така тихо. – Какво ли беше?

– Сигурно са станали някои от нашите хора.

– Не, не може да бъде. Трябва да са много повече на брой. Този шум е поне от двеста...

Дрол млъкна изплашен, защото в този момент нападнатите им другари се бяха събудили и се разнесоха викове.

– Гръм и мълнии! Бият се! – скочи Хобъл Франк. – Струва ми се, че сме нападнати!

– Да, нападнати сме! – съгласи се Дрол. – Сигурно са червенокожите мошеници, щом трябва!

В този миг проехтя и пронизителният боен вик на индианците.

– Боже помози! Наистина са те! – извика Франк. – Напред към тях! Тръгвай бързо с мене!

Той хвана Дрол за ръката и го задържа. Но известният с хитростта си ловец го задържа:

– Стой тук! Не бързай! Щом индианците са започнали нощно нападение, те са толкова много, че човек трябва да е извънредно предпазлив. Нека разберем най-напред как стоят нещата. След това ще знаем по-добре какво да направим. Да легнем на земята и да се промъкнем напред!

Те запълзяха внимателно към мястото, откъдето започваше главният каньон. Въпреки тъмнината можаха да разберат, че спътниците им са загубени. Численото превъзходство на червенокожите бе твърде голямо. Вляво от тях се беше завързала схватка. Чуваха се изстрелите на Файрхенд, Шетърхенд и Винету, но не задълго, след което от стотици гърла отекна победният вик на юта. Точно срещу изхода на Найт Каньон просранството беше свободно.

– Бързо след мен през потока! – прошепна Дрол на братовчедата си. Той запълзя по земята колкото се може по-бързо и предпазливо. Франк го последва. Изведнъж ръката му почувствува твърд продълговат предмет: пушка. По формата ѝ той я позна. Карабината „Хенри“! – мина му през ума. Взе я със себе си.

На двамата се удаде да се доберат до потока и да го преминат. На другия бряг Дрол хвана Хобъл Франк за ръката и го поведе след себе си в южна посока – надолу по каньона. Успяха да се измъкнат, защото наоколо беше тъмно и стъпките им се заглушаваха от виковете на индианците. Но скоро пространството между скалите и потока стана толкова тясно, че Дрол посъветва:

– По-добре е да се прехвърлим отново на другия бряг. Там сигурно мястото ще е по-широко.

Отново прегазиха потока. За щастие се озоваха доста по-надолу от мястото, където беше стоял постът. Затичаха се по-нататък. Понякога се блъскаха в скалите или се спъваха в някой камък, докато вече гласовете на индианците не можеха да се чуват. Тогава Хобъл Франк хвана приятеля си за ръката и каза с упрек в гласа:

– Е, спри се най-сетне, проклетнико! Защо всъщност побягна, та повлече и мен да избягам тъй позорно? В теб няма ли някакво чувство за чест?

– Чувство за чест ли? – попита Дрол, който едва си поемаше дъх от тичането. – Сигурно имам у себе си нещо такова, но ако някой иска да запази честта у себе си, трябва най-напред да опита да се спаси. Ето защо побягнах.

– Но това всъщност не е позволено!

– Така ли? А защо да не е позволено?

– Защото наш дълг е да спасим приятелите си.

– Аха! А по какъв начин щеше да ги спасиш?

– Щяхме да се нахвърлим върху червенокожите и да ги направим на пух и прах.

– На пух и прах! – изсмя се Дрол. – Нямахме да постигнем нищо, само щяха и нас да спипат.

– Да ни спипат? Да не би да искаш да кажеш, че нашите спътници са само пленени, а не застреляни, намушкани или пребити?

– Не, не са ги убили. Сигурно е. Ти чу ли изстрелите?

– Да.

– А кой стреля? Да не би да са стреляли индианците?

– Не. Изстрелите, които чух, бяха от револвери.

– Видя ли? Индианците изобщо не използват пушките си. Искали са да заловят белите живи, за да могат после да ги измъчат. Затова избягах. Сега ние двамата се спасихме и ще можем да направим за нашите хора много повече, отколкото, ако ни бяха заловили и нас.

– Прав си, братовчедо. Грамаден камък ми падна от сърцето. Нали ме разбираш. Нима може някой някога да Кажее за Хобъл Франк, че си е плюл на петите, когато животът на приятелите му е бил в опасност? Не и не! По-скоро бих се хвърлил в най-опасните места на полесражението. Още съм много развълнуван.

– И аз се изплаших. Но въпреки това не се шашнах. Нека изчакаме спокойно събитията!

– Лесно е да се каже. Какви ли индианци ни нападнаха?

– Юта, разбира се, Големия вълк не се е върнал в лагера си, а понеже е знаел, че наблизе се намират и други юта, ги е довел по някакъв друг път. Тъй като не знаем в каква посока ще се отправят сега, не бива да оставаме по-дълго тук. Трябва да се махнем и да потърсим място, където бихме могли да се скрием.

– А после?

– После ли? Е, ще почакаме да се съмне. След това ще разгледаме следите и ще вървим по тях след индианците, докато видим какво можем да сторим за нашите приятели. Ела!

Дрол хвана Франк за ръката, при което дланта му се допря до карабината.

– Какво? – попита той. – Ти две пушки ли имаш?

– Да. Когато пълзяхме към потока, намерих карабината „Хенри“ на Олд Шетърхенд.

– Много хубаво, великолепно! Може да ни помогне много. Но умеш ли да стреляш с нея?

– Ха, разбира се! Ние сме толкова добри приятели с Олд Шетърхенд, че познавам пушката му много добре. Тежко на индианците, тежко на целия Див запад, ако от главите на приятелите ни падне едновременно косъмче! Иначе съм добър човек, душа човек съм, така да се каже, но ядосат ли ме, мога да направя целия свят на пух и прах. – Той вдигна юмрук и го размаха заплашително назад.

Двамата продължиха пътя си на юг, като потокът остана от дясната им страна, а скалите от лявата. Вървяха около един час, докато каньонът направи завой на запад. На това място отдясно се появи луната на небото; те можеха да я видят само защото откъм тази страна започваше друг страничен каньон. Дрол се спря и каза:

– Стой! Тук трябва да помислим накъде да се отправим – наляво или надясно.

– Няма защо да се колебаем – каза Франк, – ще навлезем в страничния каньон, защото може да се предположи, че червенокожите ще останат в главния. Ако се скрием в страничния каньон, те ще минат покрай нас и тогава рано сутринта ще можем да тръгнем по петите им. Не си ли на същото мнение?

– Хмм. Тази идея не е лоша, още повече че луната е застанала точно над страничния каньон и ще ни осветява пътя.

– Да, луната ми влива утеха в сърцето. Да последваме сладката й светлина! Може би меките ѝ лъчи ще ни отведат до някое място, където ще можем да се скрием добре – а това сега е най-важното.

Те прескочиха потока и навлязоха в страничния каньон, където сега не течеше вода, но си личеше, че в друго годишно време цялото дъно на тесния пролом се Превръщаше във водно корито. Двамата се движеха точно на запад. Бяха вървели около половин час в тази посока, когато изведнъж спряха. Скалите от дясната им страна изведнъж изчезнаха, защото образуваха остър ъгъл с една скална стена, която идваше от север. Но пред тях не се простираше открита равнина, а гора, истинска гора, каквато никой не можеше да очаква да види тук, освен ако не познаваше местността. Храсти имаше само тук-там, затова пък короните на дърветата бяха толкова гъсти, че лунната светлина успяваше да ги пробие на много малко места. Това беше Гората на водата, където обединените юта бяха установили лагера си.

Долината, заета от гората, се простираше от север на юг и бе успоредна на главния каньон, който се намираше на около половин час път от нея. Между каньона и гората имаше два пътя, които ги свързваха, две странични клисури, едната от които, северната, бе използвана от Големия вълк, а другата, южната, беше пътят, по който минаха Дрол и Франк преди малко. Двете клисури, разположени в посока изток – запад, образуваха заедно с главния каньон и гората правоъгълник, чиято площ представляваше висок скален блок, по който можеше да се върви с часове и където водите на потоците бяха прегризали отвесно дълбоките си пътища.

– Гора, лес с истински дървета и храсти – не можа да съдържи учудването си Франк. – По-добро нещо не можехме и да намерим, защото гората ни предлага скривалище, и то какво. Не мислиш ли така?

– Не – отвърна Леля Дрол. – Тази гора ми се струва подозрителна и опасна. Нямам и доверие. Кой ще знае по-добре, че тук има гора – ние

или онези червенокожи юнаци?

– Индианците.

– Тъй. И те ще знаят тъй добре, както и ние, че в гората ще можем да се скрием най-хубаво. Но не ти ли обясних вече, че нейде наблизко сигурно се намират и други индианци?

– Да, нали от тях Големия вълк е потърсил помощ.

– А къде ще се намират тези хора? В пустия, гол каньон, или в уютната гора? Убеден съм, че имаме всички основания да бъдем много предпазливи. Бързо към гората, да се скрием в храстите и да се послушаме дали се чува нещо подозрително! Напред!

Двамата притичаха през осветеното голо място до гората. Щом стигнаха под дърветата, те се сгушиха ниско до земята и се послушаха. Нищо не се чуваше, нищо не се помръдваше. Но Дрол пое дълбоко въздух и каза тихо:

– Франк, я подуши малко! Мирише на дим. Не чувстваш ли?

– Да – потвърди дребният Франк, – но едва се усеща. Това е само някаква полуидея от една четвърт следа от дим.

– Защото идва отдалече. Трябва да се промъкнем по-наблизко и да разберем как стоят нещата.

Двамата братовчеди се уловиха за ръка и тръгнаха напред бавно и тихо. Под покрива на короните на дърветата беше много тъмно и те бяха принудени да разчитат повече на осезанието си. Колкото повече напредваха, толкова по-силна ставаше миризмата на дим. Продължиха да се промъкват, докато забелязаха светлината на огън. Вече се чуваха и неопределени звуци – далечни човешки гласове. Гората се простираше сега повече надясно от тях и те тръгнаха в тази посока. Скоро забелязаха и други огньовете.

– Голям лагер! – прошепна Дрол. – Сигурно са обединените юта, които се събират за големия поход срещу навахите. Положително тук са се стекли неколкостотин души.

– Няма значение, трябва да се приближим. Трябва да разбера какво ще стане с Олд Шетърхенд и с останалите. Ще...

Хобъл Франк беше прекъснат, защото изведнъж пред тях се разнесе ликуващ рев от много гърла.

– Докарали са пленниците – обади се Дрол. – Големия вълк идва от север, а ние от юг. Трябва да разберем на всяка цена какво ще решат да правят с тях.

До този момент те се бяха придвижвали изправени. Сега обаче започнаха да пълзят. Не след дълго се добраха до високата стена

образувана от скалите, която сякаш стигаше до небето. Тя представляваше източната граница на гората. Един до друг продължиха да се промъкват покрай нея. Многобройните огньовете пламтяха вляво от тях и те скоро забелязаха на юг малко езеро, на чийто западен бряг гореше огъня на вождовете. Продължиха да се промъкват в тази посока, докато се озоваха до високо дърво, долните клони на което можеха лесно да се достигнат с ръка. Ето че в големия огън бяха хвърлени нови дърва, пламъците лумнаха нависоко и осветиха пленените бледолики, които точно в този момент бяха докарани при огъня.

– Сега трябва да внимаваме много – каза Дрол. – Можеш ли да секатериш, братовчедо?

– Като катеричка!

– Тогава – на дървото! Отгоре гледката е по-хубава и по-просторна, отколкото отдолу.

Двамата се метнаха на клоните и скоро бяха високо на дървото, добре прикрити в листата.

Пленниците бяха принудени да вървят пеша и затова краката им не бяха вързани. Отведоха ги до огъня, където вождовете отново насядаха на земята. Сред тях се намираше и Големия вълк. Този индианец бе извадил скритите досега орлови пера и отново ги беше поставил в косата си. Като победител имаше правото пак да носи своите отличия. Погледът му, бе отправен към белите с израз на гладна пантера, но той все още мълчеше, защото само най-старият вожд имаше правото да заговори пръв.

Погледът на стария Нанап Неав зашари по лицата на пленниците, докато най-сетне се спря на Винету.

– Кой си ти? – попита го той. – Имаш ли име и как се казва краставото куче, което наричаш свой баща?

Той сигурно очакваше, че гордият апач изобщо няма да му отговори. Но апачът каза спокойно:

– Който не познава Винету, е сляп червей, който се храни с нечистотии. Пред тебе е вождът на апачите.

– Винету не е вожд, нито воин, а мърша на мъртъв плъх! – подигра му се старият. – Всички тези бледолики ще умрат от славна смърт на кола на мъчението. Но ние ще хвърлим Винету във водата, за да го изядат жабите и раците.

– Нанап Неав е стар човек. Видял е много лета и много зими и е събрал голям опит. Въпреки това, изглежда, не е чувал досега, че никой не може да се подиграва безнаказано на Винету. Вождът на апачите е

готов да понесе всички мъки, но няма да търпи да му се подиграва един юта.

– Какво може да ми стори апачът? – изсмя се старият. – Нали е вързан!

– Нека Нанап Неав размисли, че е много лесно на един свободен и въоръжен човек да се държи грубо към вързаните пленници! Лесно е, но не е достойно. Гордият воин никога не би сторил подобно нещо и ако Нанап Неав не се вслуша в думите ми, сам ще си понесе последствията.

– Какви последствия? Помирисвал ли е някога Винету вонята на чакала, на който дори и лешоядите не обръщат внимание? Такъв чакал е и той. Смрадта, която той...

Стария вожд не можа да продължи. Вик на уплаха се разнесе от гърлата на всички юта, намиращи се наблизо. Винету се хвърли към стария и му нанесе силен удар с краката си в тялото. Стария вожд отлетя далеч назад и падна на земята. Винету се върна спокойно на мястото си, но противникът му остана да лежи съвършено неподвижен.

След всеобщия вик за секунди настъпи дълбока тишина, така че силният глас на апача се разнесе надалеч.

– Винету го предупреди. Нанап Неав не пожела да се вслуша в думите му и вече няма да може да обиди нито един апач.

Другите вождове наскочаха и прегледаха стария. Нанап Неав бе ударил задната част на главата си толкова силно в един камък, че черепът му беше счупен. Той бе мъртъв. Червенокожите воители напиреха от всички страни, с ръце, хванали ножовете, отправили кръвожадни очи към Винету. Можеше да се очаква, че от постъпката на апача всички юти ще изпаднат в дива и шумна ярост. Но не бе точно така. Техният гняв остана безмълвен, още повече че Големия вълк вдигна ръка и заповяда:

– Назад! Апачът уби Стария вожд, за да умре той самият бързо и безболезнено. Мислил си е, че ще се нахвърлите върху него и ще го убие веднага. Но сметката му ще излезе крива. Той ще умре от такава смърт, от каквата още никой човек не е умирал. Ще се съвещаваме и ще решим. Загърнете Стария вожд в одеялото му и го отнесете, за да не могат очите на тези бели кучета да се наслаждават на безжизненото му тяло! Всички ще бъдат принесени в жертва на неговия гроб. Хау!

Пленниците бяха отведени на малка полянка в гората, където гореше малък огън. Сега им завързаха и краката ѝ ги наслагах на легнали на земята. Наоколо поставиха шест въоръжени воители. Те застанаха край дърветата, за да наблюдават цялата полянка. Всяко бягство изглеждаше

невъзможно.

Дрол и Франк видяха всичко от високото си скривалище много добре. Дървото, на което се намираха, бе отдалечено може би на стотина крачки от огъня на вождовете, така че успяха да разберат и по-голямата част от разменените думи. Сега най-важното бе да научат на кое място ще бъдат отведени пленниците.

Докато слизаха от дървото, при вождовете бяха донесени оръжията и другите предмети, отнети от пленниците. Натрупаха ги на земята. Край огъня при брега останаха само вождовете. Изглежда, по някаква причина другите воини се бяха събрали на друго място. Разнесоха се странни тъжни звуци. Известно време се чуваше само един-единствен глас, след което последва хор от гласове. Това продължи дълго без прекъсване, като гласовете ту се усилваха, ту отслабваха.

– Знаеш ли какво е туй? – попита Дрол братовчедата си от Морицбург.

– Може би е траурната ария за смъртта на Стария вожд.

– Да.

– Това е много важно за нас, защото при тези вайкания индианците много мъчно ще ни чуят. Трябва непременно да направим посещение на нашите. Най-важното е да ги развържем или да прережем ремъците им. Ако мястото, където са ги отвели, не е много далеч от огъня на вождовете, при който се намират оръжията им, ще спечелим играта. Цяло щастие е, че тук под дърветата е толкова тъмно. Огньовете само ще ни помагат, защото на светлината им ще забелязваме по-добре фигурите на червенокожите и ще можем да ги избягваме.

– Много си прав. А сега да скачаме на земята и да тръгваме! Аз ще пълзя първи. .

– Защо пък ти ще си първи?

– Защото съм бил по-дълго време в Дивия запад и разбирам от пълзене повече, отколкото ти.

– Ах, хайде бе! Я не си въобразявай много! Но ще ти направя удоволствието да си първи само защото си моят обичан братовчед. Ако някой отпред се опита да те наръга с ножа си, кажи само една дума, за да мога да ти помогна отзад.

Промъкнаха се като сенки на около петдесетина крачки от вождовете и незабелязано се приближиха до следващия огън, край който лежаха пленниците. Няколко пъти покрай тях преминаваше бързо някой червенокож. Веднъж Франк дори трябваше да се хвърли светкавично настрана, за да не го настъпи пробягалият съвсем наблизо индианец.

По-късно обаче движението сред индианците намаля и те притихнаха. Онези от тях, които останаха да оплакват убития, бяха налякали около трупа, останалите налягаха да спят.

Двамата се озоваха зад гърбовете на постовете, заобиколили полянката с пленниците. Дрол и Франк легнаха зад две съседни дървета. Пламъците на огъня бяха намалели и светлината му стана оскъдна. Едва можеха да се различат фигурите на пленниците. Дрол пропъгля още няколко крачки надясно, а след това и малко наляво, без да забележи нито един пазач. Щом се върна при Франк, той му пошушна:

– Моментът ми се струва благоприятен. Виждаш ли Олд Шетърхенд?

– Да. Той лежи най-близо до нас.

– Промъкни се до него и остани там неподвижно, като че ли и ти си вързан!

– А ти?

– Ще се промъкна до Олд Файерхенд и Винету, които лежат от другата страна.

– Опасно е!

– Не е по-опасно, отколкото тук. Как ли ще се зарадва Олд Шетърхенд, щом отново види карабината си! Побързай!

В този момент пламъците намаляха още повече – изглеждаше, че огънят ще угасне напълно. Стана толкова тъмно, че вече не можеше да се различават пленниците. Един от пазачите отиде при огъня и хвърли нови дърва. Но още преди да се разгорят, Дрол и Франк използваха тъмнината. Двамата се намериха на набелязаните места. Франк легна до Олд Шетърхенд. Опъна краката си, сякаш бяха вързани, побутна карабината „Хенри“ към съседа си и прибра ръце до тялото, за да не забележат пазачите, че не е вързан.

– Франк, ти ли си? – попита тихо Олд Шетърхенд. – Къде е Дрол?

– Легнал е от другата страна, при Файерхенд и Винету.

– Слава богу, че сте намерили следите ни и можяхте да пристигнете, преди да е изгряло слънцето!

– А ти знаеше ли, че ще дойдем?

– Надявах се. Когато индианците запалиха горе огъня, забелязах, че не се намирате между пленниците. Червенокожите търсиха пушката ми. Страхувах се да не ви намерят. Но те се върнаха без вас, а карабината ми беше изчезнала. Това ми обясни всичко.

– Да, без нас с теб бе свършено!

– Нищо не се знаеше. Я погледни! Франк се взря по-добре и

забеляза, че ловецът му показва свободната си дясна ръка.

– Вече освободих тази ръка – продължи Олд Шетърхенд, – а другата щеше да бъде свободна след около четвърт час. В един малък закътан джоб имам сгъваемо ножче, което щеше да тръгне от човек на човек, така че не след дълго всички щяхме да прережем ремъците си. След това щяхме да скочим бързо и да изтичаме при оръжията си, които са при вождовете. Но разбира се, по-добре е, че ни намерихте. По следите на червенокожите ли вървахте?

– Не, нищо подобно. Избягахме надолу по каньона и стигнах ме до една странична клисура, където можахме да се скрием. Имахме намерение едва при настъпването на деня да последваме дирите ви, за да видим с какво бихме могли да ви помогнем.

– Тогава всъщност не е ваша заслугата, че намерихте гората?

– Не, тази гора всъщност не сме я заслужили. Но тъй като добрата съдба ни я прати в ръцете, сигурно няма да ни се сърдиш, че после бяхме тъй невъздържани да ти направим необходимата визита.

– Знам каква стойност има помощта ти, драги Франк. Но я прибери пушката си към тялото! Може лесно да я забележат. И ми дай ножа си, за да освободя моя съсед! Той ще го предаде по-нататък.

– И след като всички ремъци са прерязани, тичаме право при оръжията, после при конете и дим да ни няма!

– Не, ще останем. Би трябвало да тичаме толкова бързо до оръжията и конете, че ще се създаде страхотна бъркотия. Никой няма да успее да намери собствената си пушка, нож и другото си имущество за толкова кратко време. Червенокожите ще се нахвърлят върху нас, преди да можем да стигнем до конете. А кой знае дали животните са все още оседлани. Не, трябва веднага да се скрием зад някакъв сигурен щит – а това са вождовете:

– Наистина великолепна идея!

– Ще пленим вождовете и можем да бъдем сигурни, че нищо няма да ни се случи. Но сега тихо! Огънят отново отслабна и пазачите едва ли ще забележат, че движим ръцете си.

Олд Шетърхенд разряза ремъците си и после стори същото с ремъците на своя съсед. Ножът беше предаден по-нататък. А и ножът на Дрол бе пуснат в употреба. След това от човек на човек беше предадено нареждането на Олд Шетърхенд, че всички трябва да се втурнат към вождовете, щом той изгаси огъня.

– Ще гасиш огъня ли? – промърмори Франк. – А как ще стане това?

– Ще видиш. Трябва да бъде изгасен, иначе куршумите на пазачите

могат да ни улучат.

Сега всички бяха готови. Олд Шетърхенд изчака, докато индианецът отново хвърли дърво в огъня, с което пламъците изчезнаха за кратко време. В този миг ловецът скочи, озова се светкавично при пазача, стовари юмрука си в слепоочието му, хвърли го в огъня, претърколи го няколко пъти върху него и така го изгаси. Всичко протече толкова светкавично, че наоколо бе станало вече съвсем тъмно, преди другите пазачи да разберат какво точно се беше случило. Предупредителните им викове закъсняхта твърде много, защото освободените пленници вече тичаха през гората към езерото.

Големия вълк току-що се беше отправил към своите воини. Край огъня бяха останали само другите трима вождове, които обсъждаха нещо. Изведнъж те чува виковете на пазачите и веднага след това видяха, че към тях тичат освободените пленници. Няколко секунди по-късно бяха разоръжени и вързани. Белите грабнаха пушките си, които се намираха наблизо. Когато пазачите изскочиха между дърветата, съзряха вождовете да лежат на земята, притиснати от колената на няколко бели, които бяха вдигнали ножовете си над тях. Зад тази група се бяха изправили останалите, с пушки, готови за стрелба. Червенокожите отскочиха назад уплашено и нададоха гневни викове, които привлякоха бързо и другите. Те застанаха скрити зад дърветата. Белите бяха ярко осветени от огъня. Но нямаше никакво съмнение, че още при първия изстрел ножовете им сяха да пронизат сърцата на вождовете.

Олд Шетърхенд, който беше повалил най-възрастния от вождовете, го попита със заповеднически глас как се казва. Той отговори:

– Ако Кунпуй (Огненото сърце. Б. а.) бъде освободен, той ще говори с вас!

– Ще те освободим тогава, когато се съгласиш с условията ни.

– Какво искате? Да ви освободим?

– Не, защото вече сами се освободихме. Ние искаме... Тук той бе прекъснат. Когато връзваха вождовете, беше оставил карабината си на земята. В този момент той я вдигна. Отвъд при дърветата стоеше Големия вълк, който предвидливо се беше скрил зад едно дърво. Той видя пушката и извика ужасен:

– Омагьосаната пушка! Пак се е появила! Духовете са му я донесли по въздуха!

– Омагьосаната пушка! Омагьосаната пушка! – чува се изплашените гласове на ямба-юта между дърветата.

Олд Шетърхенд се обърна отново към Огненото сърце:

– Искаме да ни оставите необезпокоявани да си отидем. Щом се разсъмне, ние тръгваме и ще вземем вас тримата като заложници. Щом се убедим, че не ни заплашва никаква опасност от ваша страна, ще ви освободим.

– Но това е голям позор за нас! – простена Огненото сърце. – Бяхте ни в ръцете, при изгрев слънце щяхме да забием коловете на мъчението, а сега ние сме пленниците, а вие ни поставяте условията!

– А ще се поправи ли положението ви, ако се откажете да изпълните нашите искания? Не забравяйте моята омагьосана пушка!

Това предупреждение се оказа особено резултатно, защото Огненото сърце попита:

– Накъде ще яздим? В каква местност отивате?

– От предпазливост бих могъл да те заблудя – отговори му Олд Шетърхенд, – но няма да го направя. Отиваме към Бук Маунтънс и после нагоре към Сребърното езеро. Ако видим, че се държите почтено, ще ви задържим само един ден. Сега ви давам четвърт час време да си помислите. Ако не се съгласите, преди да изтече даденият ви срок, пушките ни ще заговорят! Аз казах!

Огненото сърце наведе глава. Но ето че вниманието му бе привлечено от един приглушен глас откъм дърветата, който каза: „Май иве!“ Тези две думи означават: „Погледни насам!“ Бяха произнесени доста тихо и бе възможно да се отнасят до всеки от стоящите наоколо индианци; ето защо можеха да бъдат безразлични за белите. Въпреки това Олд Файрхенд, Олд Шетърхенд и Винету погледнаха скришом в тази посока. Онова, което видяха, бе доста странно. Там стояха двама червенокожи и държаха помежду си за горните два края едно одеяло също като завеса. Те повдигаха и спускаха одеялото също като завеса. Зад тях се виждаше светлината на един от огньовете. Двамата индианци разговаряха с Огненото сърце.

Както е известно, индианците умеят да разговарят чрез мимики или други движения, които са твърде различни за отделните племена. През нощта си служат със стрели, към които завързват сухи снопчета трева. Запалват тревата и започват да изстрелват стрела подир стрела. През деня запалват огън и държат над него животинска кожа или одеяло, за да задържа дима. При отстраняване на кожата или одеялото нагоре се издига облак дим, който представлява някакъв сигнал. Това е един вид телеграф, подобен на нашия, защото паузите между отделните облачета имат също така определено значение, както и нашите точки и тирета. Но не бива да се мисли, че едно племе си служи постоянно с едни и същи

знаци. Напротив, те биват от време на време променяни, за да бъде затруднен неприятелят в разгадаването на знаците колкото се може повече.

Веднага щом индианците започнаха да движат одеялото, Винету се премести няколко крачки настрана, така че застана точно зад Огненото сърце, за когото бяха предназначени сигналите. „Телеграфирането“ продължи може би около пет минути. През цялото време погледът на Огненото сърце не се отмести от двамата индианци. След като свършиха съобщението, те се изгубиха встрани, като едва ли можеха да помислят, че бяха наблюдавани от противниците си. Едва сега Огненото сърце забележа, че Винету беше застанал зад него. Това събуди подозрението му и той се обърна. Винету обаче се престори, че цялото му внимание е погълнато от блестящата водна повърхност на езерото, осветена от лунните лъчи. Огненото сърце отново се успокои. Но Винету се приближи бавно до Олд Шетърхенд и Олд Файерхенд. Тримата се отдръпнаха още няколко метра встрани и Олд Файерхенд попита тихо:

– Индианците говориха с вожда си. Успя ли моят червенокож брат да види и разбере думите им?

– Видях ги добре, но не можах да разбера всяка отделна дума – отговори Винету. – Въпреки това смисълът ми е ясен. Двамата индианци са млади вождове от племето сампиче-юта, чиито воини също са дошли тук. Съветват Огненото сърце спокойно да тръгне с нас. Щом като искаме да стигнем Сребърното езеро, ние ще трябва да прекосим най-напред Гранд Ривър и да навлезем в Тей-йуаф ((юта) – Еленова долина. Б. а.). Там лагерували сега много воини на племената таше-юта, капоте-юта, и виминуче-юта. Стекли са се в долината за похода срещу навахите и чакали пристигането на юта, които са се събрали тук. Ние сигурно ще се натъкнем на тези воини и те щели да освободят заложниците. Веднага щели да бъдат изпратени до тях няколко души и да ги уведомят. А за да не се изплъзнем в никакъв случай, тукашните юта щели да изоставят лагера щом тръгнем и щели да ни последват, така че да попаднем между двете групи!

– Behold! Този план не е лош. Какво ще каже моят червенокож брат?

– Винету е съгласен, че планът е добре измислен, но ние го знаем и ще направим каквото е необходимо.

– Но нали трябва да минем през Еленовата долина, ако не искаме да загубим четири дни заобикаляне.

– Няма да заобикаляме и въпреки това няма да попаднем в ръцете на юта. Попитай моя брат Шарли! Винету е бил заедно с него в

Долината на елените; Там бяхме преследвани от голяма група елк-юта. Успяхме да им избягаме, защото открихме пътека в скалите, по която преди нас вероятно не бе минавал нито един човек.

– Добре, тръгваме по този път! А заложниците няма да освобождаваме, докато не оставим зад гърба си опасната Еленова долина.

Вече бе изминал уговореният четвърт час и Олд Шетърхенд попита Огненото сърце:

– Времето изтече. Какво реши вождът на юта?

– Преди да може да ти отговори – започна Кунпуй, – вождът трябва да знае колко надалеч ще ни мъкнете със себе си като заложници.

– Ще ни придружите до Долината на елените. Ако дотогава не ни се случи нищо, ще считаме, че сте удържали думата си, и ще ви освободим.

– Ще ни се закълнете ли в думите си чрез лулата на мира?

– Да, но само пред тебе. Това е достатъчно, понеже ти говориш и пушиш от името на всички останали.

– Тогава свали калюмета си и го запали!

– По-добре да взема твоя!

– Защо? Лулата ти не е ли като лулата на Кунпуй? Или от твоята излизат само облаците на лъжата?

– Моят калюмет говори винаги истината. Но Големия вълк постъпи нечестно, а и ти имаш същата вина, защото му даде воини, за да ни залови. Не, ще пушим само от твоя калюмет. Ако не си съгласен, ще приемем, че се каниш да ни излъжеш. Решавай бързо!

– Тогава развържи Кунпуй, за да може да напълни лулата!

– Не е необходимо. Ти си заложник и трябва да останеш вързан, докато те освободим в Долината на елените. Аз самият ще напълня калюмета ти и ще ти го подам.

Огненото сърце предпочете да не отговаря повече. Олд Шетърхенд свали лулата от врата му, натъпка я с тютюн и я запали. След това пусна дим нагоре, надолу и в четирите посоки на света и заяви с кратки думи, че ще изпълни даденото обещание, ако юта се откажат от враждебното си отношение към тях. Огненото сърце беше изправен на крака и обърнат последователно в четирите посоки. И той трябваше да пусне дим шест пъти и да потвърди обещанието си от свое име и от името на другите индианци.

После бяха докарани конете на белите и на заложниците. Беше започнало да се развиделява. Белите счетоха за уместно да ускорят тръгването си колкото се можеше повече. Вождовете бяха качени на конете

и вързани за тях. След това от двете им страни застана по един бял. Ездачиците се отправиха към страничния каньон, през който Хобъл Франк и Леля Дрол се бяха промъкнали в лагера. Червенокожите се държаха спокойно. Само мрачните погледи, с които изпратиха белите, издаваха обзелите ги чувства.

Четиринадесета глава Индианска битка

Никой не беше толкова горд от щастливия завършек на това приключение колкото Дрол и Хобъл Франк. Когато вече бяха напуснали лагера, Дрол каза:

– Ама че радост за старата ми душа! Как ли са се ядосвали индианците, че трябваше да ни оставят да си ходим! Нали, братовчедо?

– Разбира се – кимна Франк. – И заслугата е наша, защото без нас другите щяха да лежат все още оковани и вързани също като Прометей, който дълги години можел да яде само черен дроб от орел.

– Е, знаеш ли Франк, струва ми се, че те все пак и сами щяха да се измъкнат.

– И аз го допускам, но нямаше да им бъде никак леко. Не съм се възгордял, но все пак усещам някакво възвисяващо чувство. Когато след години се оттегля на почивка и ми дойде вдъхновение, ще напиша мемоарите си, както правят всички прочути хора.

Сега групата се движеше към мястото, където страничният каньон излизаше в главния. Завиха надясно, за да тръгнат по страничния каньон. Винету, който познаваше пътя най-добре, яздеше начело както обикновено. Зад него следваха ловците, рафтърите, а сред тях бяха зложниците; после идваше носилката на Елен Патерсън. Баща ѝ яздеше до нея, а най-отзад следваха пак няколко рафтъри.

Елен се бе държала през цялото време извънредно храбро. За щастие индианците не се бяха отнесли така строго към нея, както към останалите пленници. Когато мъжете се освободиха от ремъците и се втурнаха към вождовете, и това малко същество, водено от баща си и стария Блентър, беше тичало с всички сили.

Тесният каньон водеше доста стръмно нагоре и след около един час ги изведе на откритата скална равнина, която, изглежда, бе оградена от тъмните масиви на Роки Маунтънс. Тук вече пришпориха конете и започнаха да се движат с най-голямата скорост, каквато им позволяваше носилката. По-късно бързата им езда беше прекъсната от една радостна за тях случка – забелязаха стадо антилопи, от които успяха да убият четири. Така се сдобиха с достатъчно месни запаси за целия ден.

Планините се приближаваха все повече. Изглеждаше, че платото достигаше до самото им подножие. Обаче съвсем не беше така, защото

между платото и планините се намираше долината на Гранд Ривър. Към обед, когато лъчите на слънцето станаха толкова силни; че измъчваха и хора, и животни, ездачите стигнаха до едно тясно място на скалистото плато, което се спускаше надолу.

– Това е началото на каньон, който ще ни отведе до реката – обясни Винету, отправяйки се към падината.

Сякаш някой великан беше сложил огромното си ренде, за да изстърже в твърдата скала път, който се врязваше все по-дълбоко в нея. Отначало стените отляво и отдясно едва се забелязваха, после станаха колкото човешки бой, колкото висока сграда и продължаваха да се издигат мощно нагоре, докато най-накрая сякаш се сляха. Долу в каньона стана тъмно и студено. По стените му се процеждаше вода, която се събираше на дъното, и ожаднелите коне можеха да се напият. И странно – този каньон не правеше нито един завой. Скалите бяха проядени в съвършено права линия, така че дълго преди да стигнат края му, хората видяха пред себе си светла черта, която ставаше все по-широка. Там бе изходът на дълбокия каньон.

Когато ездачите го достигнаха, пред очите им се разкри завладяваща гледка. Намираха се в долината на Гранд Ривър. Тази долина беше широка може би половин английска миля, реката течеше по средата ѝ, а от двете ѝ страни се простираха тревисти площи, достигащи до отвесните стени на каньона. Долината бе разположена в посока север-юг, като че ли бе чертана с линеал, а двете стени на каньона тук бяха гладки, без никаква пукнатина или издатина.

Без нито една пукнатина? Не! Точно срещу ездачите, откъм десния бряг на реката се виждаше в стената доста тесен пролом, от който се изливаха водите на буен поток. Винету посочи натам и каза:

– Трябва да тръгнем срещу течението на потока. Ще ни изведе в Долината на елените.

– Но как ще преминем отсреща? – попита Патерсън, като мислеше за дъщеря си. – Реката не е буйна, но изглежда дълбока.

– Малко по-нагоре от устието на потока има брод, който е толкова плитък, че в това годишно време водите му няма да достигнат носилката. Нека моите братя ме последват!

Подкараха конете през тревната площ към брода. Той беше разположен така, че след като достигнеха отсрещния бряг, трябваше да прегаят и потока, за да се озоват на десния му бряг, който бе по-широк, а с това и по-удобен за изкачване от левия. Винету вкара коня си във водата и останалите го последваха. Вече близко до отсрещния бряг той спря

внезапно коня и извика полугласно:

– Уф! По другия бряг са минавали конници. Той посочи по протежението на брега. Олд Файерхенд и Олд Шетърхенд подкараха конете си още няколко метра напред и също видяха следата. Тя беше широка и явно оставена от много ездачи. Тревата още не бе успяла да се изправи съвсем. Тримата излязоха на брега, скочиха на земята и разгледаха отпечатъците.

– Били са бледолики – заяви Винету.

– Да – съгласи се Олд Шетърхенд. – Индианците биха яздили един след друг и нямаше да оставят толкова широка и забележима диря. Мисля, че са били около двадесет души.

– Хмм – промърмори Олд Файерхенд, – струва ми се, че мога да отгатна, кои са хората пред нас: Червения Корнъл с бандата си.

– Хмм – обади се и Олд Шетърхенд, – не е изключено. Според изчисленията ми тези негодници може да са вече тук. А това би съвпаднало и с чутото от Кнокс и Хилтън. Но накъде са се отправили? Ето там надясно са завили, значи не са продължили по Гранд Ривър, а са тръгнали нагоре по потока към Долината на елените. Отиват право в ръцете на индианците юта. Сами са си подготвили тази участ. Нищо не можем да променим.

– Охо! – извика Олд Файерхенд. Тогава ще изгубим плана, скицата, която Корнъл е откраднал. Ако не намерим тази скица, може би никога няма да научим къде се намират съкровищата на Сребърното езеро.

– Да, но помисли каква преднина имат трамповете! И недей да забравяш, че и аз знам нещо за съкровището!

Олд Файерхенд се наведе, за да разгледа тревата още веднъж, след което каза разочаровано:

– Били са тук преди пет часа. Ще попаднат в ръцете на червенокожите още преди да сме изминали и половината път. Но какво ли става с вестоносците; които ямпа-юта се канеха да изпратят в долината? Те са тръгнали сигурно преди нас, обаче не видяхме никакви следи от тях.

– Тези хора навярно не яздят коне, а тичат – обясни Винету. Пътят е много по-къс пеша, защото мокасинът може да мине през такива места, където ездачът би си счупил врата. Нека моите братя не мислят повече за Корнъл, а за това, че трябва да заличим тези следи.

– Защо пък ще ги заличаваме?

– Знаем, че ямпа-юта ще ни последват. Трябва да ги накараме да помислят, че следата на Корнъл, която тук наблизо завива към Долината на елените, е нашата следа. Тогава те ще я последват, без да

предположат, че сме им се измъкнали встрани. Ето защо не бива да забележат, че преди нас други конници са яздили по долината на реката. Нека моите бели братя заличат следата, докъдето се вижда оттук. Когато пристигнат юта, тревата ще бъде изправена, а само там, където сме минали ние, ще бъде изпотъпкана.

Този план беше отличен. Ловците се върнаха по следите на Корнъл на едно разстояние от около стотина метра, поръсиха тревата с вода и я изправиха, като тръгнаха бавно назад, влачейки след себе си одеялата. Останалото трябваше да свърши слънцето. Който минеше по-късно оттук, щеше да си помисли, че следите, завиващи в коритото на потока, са само следите от Олд Файерхенд и неговите спътници.

Пленените индианци наблюдаваха всичко мълчаливо. Изобщо от както бяха тръгнали, никой от тях не беше обелил дума. Това, което виждаха сега, им се стори подозрително. Започнаха да схващат, че коварните им намерения са разкрити, и наведоха глави.

Тръгнаха по широката следа, оставена от Корнъл и неговите хора. Коритото на потока се изкачваше постепенно нагоре, лъкатушейки непрекъснато. Клисурата ставаше нагоре все по-широка и скоро се появиха храсти и дървета. Най-сетне тя се разклони в няколко странични проломи, откъдето се стичаха малки вадички, подхранващи потока, който извираше някъде наблизо. Винету тръгна нагоре по най-пълноводния от тези потоци, чиито пролом бе доста широк на около Четвърт час път, а после внезапно образуваше тясна скална цепнатина, зад която потокът продължаваше да тече през зелена поляна. След като ездачите преминаха през тясната цепнатина, Винету спря и каза:

– Това място е чудесно за лагеруване. Конете ни са изморени и гладни, а и ние се нуждаем от кратка почивка. Нека моите братя слезнат от конете и изпекат антилопите!

– Но тогава индианците ще ни настигнат! – възрази Олд Файерхенд.

– Докато е светло няма да се приближат. А и нищо не биха могли да ни направят, защото, ако поставим само един човек на входа на теснината, той ще ги забележи още отдалеч и ще ни предупреди.

Съветът на апача бе последван. Поставиха стражи, вързаха пленниците за дърветата, пуснаха конете да пасат и скоро се разгоряха четири Огъня, над които поставиха месото да се пече. Не след дълго можеха да ядат. Индианците също получиха своя дял. Дадоха им и вода.

Лордът бе в отлично настроение. Беше извадил бележника си, за да изчисли сумите, които дължеше на Бил и Чичото за различните

приключения.

- Да се обзаложим ли? – попита той Хъмпил Бил.
- За какво? .
- Че ви дължа вече над хиляда долара.
- Не се обзалагам.
- Страшно жалко! Щях да спечеля този облог.
- Радвам се. Впрочем днес ще трябва да нанесете още някоя и друга сума, сър, защото скоро пак ще се започва.

След това всички се приготвиха отново за тръгване. Продължиха нагоре през поляната по планинския склон, а после стигнаха до истински лабиринт от пропасти и каньони, които, идвайки от различни посоки, изглежда, се стремяха към една и съща точка. И тази точка беше входът на широка, пуста, изсечена в скалите клисура, из която можеше да се върви с часове, без да се види ни една тревичка. Скални отломъци от всякаква големина и форма бяха пръснати наоколо или натрупани един върху друг на огромни купчини. Човек добиваше впечатление, че тук в праисторическо време се е срутил някакъв огромен естествен тунел.

Сред тази каменна пустош беше извънредно трудно непрекъснато да се следят дирите на по-продължително разстояние. Само тук-там се забелязваха някои камъни, изместени от старите им места, или пък други, издраскани от конските копита; само тези белези показваха, че трамповете са минали оттук. Винету посочи с ръка пред себе си и каза:

– След около два часа тази каменна пустиня ще се спусне надолу и ще премине в голямата зелена Долина на елените. Но ние ще завием тук наляво. Нека Олд Файрхенд и Олд Шетърхенд слязат от конете си, да ги оставят на някой да ги води и да вървят последни, за да могат да заличават малкото следи, които остават след нас. Така ямпа-юта няма да забележат, че сме се отклонили встрани!

Винету се насочи наляво между каменните блокове. Двамата ловци последваха съвета му и възседнаха конете си едва когато се бяха отдалечили достатъчно от пътя в старата посока. Апачът доказа, че има несравнима памет за местности. Изглежда, познаваше всеки камък, всяка скала, всеки наклон и всеки завой в този хаос от каменни късове, където бе минавал вече веднъж преди няколко години.

Изкачваха се нагоре, докато стигнаха малко пусто плато, по което се понесоха в галоп. Слънцето вече беше изчезнало зад планинските върхове, когато стигнаха края на платото. Апачът спря коня си, посочи напред и обясни:

- На петстотин крачки оттук скалите се спускат отвесно надолу

тъй, както пада водната капка към земята; от другата страна скалите са също така отвесни. Но между тях се намира Долината на елените, където има хубава вода и голяма гора. Към нея е известен само един път, пътят, от който се отклонихме, и само един изход – откъдето започва пътят към Сребърното езеро. Но Олд Шетърхенд и Винету откриха и втори вход към долината. Винету ще ви го покаже.

Той се приближи до ръба на пропастта. Покрай него лежах един друг големи скални късове, наподобяващи защитна стена. Винету изчезна между два от тези отломъци и другите го последваха един подир друг.

Странно, но между тях можеше да се мине. Отдясно зееше пропастта, в която искаха да слязат. Но пътят водеше наляво в отвесната стена на скалния масив и беше толкова стръмен, че всички предпочетоха да слязат от конете и да ги водят за юздите. Огромният каменен колос, дълъг и широк няколко мили, се бе пропукал и пукнатината криволичеше по него от горе до долу. Падащи камъни я бяха запълнили с течение на времето така, че се беше образувала здрава основа, на която човек спокойно можеше да се довери.

Въпреки големия наклон на тази пътека, конете не можеха да се подхлъзнат в пропастта, защото тя не представляваше гладка скала, а беше покрита с натрошени камъни. Колкото по-надолу се спускаха, толкова по-тъмно ставаше наоколо. Олд Файерхенд беше качил Елен Патерсън на коня си, вървеше отстрани и я подкрепяше. На всички се стори, че спускането продължи часове; най-после наклонът свърши, пътят стана по-равен, а скалната пукнатина се разшири дотолкова, че образува нещо като голяма зала без покрив. Тук Винету се спря и каза:

– Вече сме почти в долината. Ще останем тук, докато тъмнината ни позволи да се промъкнем незабелязано покрай индианците юта. Отведете конете назад, където има вода, и затъкнете устата на пленниците, за да не вдигат шум!

Той взе няколко ловци със себе си, за да им покаже къде се намират. Отпред, където „залата“ отново се стесняваше, се виждаше изход; който беше толкова тесен, че през него едва можеха да минат един до друг двама души. Този проход водеше пак нагоре, но не стигаше много далече. След няколко завоя мъжете се озоваха пред естествена завеса от пълзящи растения. Винету ги отмести малко встрани и те видяха пред себе си стара гора от високи и дебели дървета с такива гъсти корони, че последната светлина на деня не можеше да проникне през тях.

Винету се промъкна напред, за да се огледа. Когато се върна,

съобща:

– Вдясно от нас, на север, горят много огньове под дърветата.

Там лагеруват юта. В долната част на долината е тъмно. Ще се прокраднем през нея. Може би там изобщо няма индианци. Най-много да са поставили двама или трима души да пазят входа на Еленовата долина. Ще можем лесно да обезвредим тези постове и да напуснем безопасно долината, но при условие че Червения Корнъл не се намира в нея. Трябва да разберем непременно какво е станало с него. Затова, щом стане още по-тъмно, Винету ще се промъкне към огньовете заедно с Олд Файрхенд и Олд Шетърхенд, за да научи нещо.

След два часа тримата тръгнаха. Предпазливо закрачиха из гората. Нищо не се виждаше и нищо не се чуваше. Огньовете горяха доста надалеч. Бяха много. По техния брой можеше да се заключи, че тук лагеруваха много индианци. Тримата се промъкваха от дърво на дърво. Винету беше първи. Колкото повече приближаваха огньовете, толкова по-лесно изпълнима ставаше задачата им. Светлината от пламъците улесняваше различаването на предметите пред тях. Движеха се покрай дяната страна на долината. Огньовете се намираха към средата ѝ. Може би червенокожите нямаха доверие на каменната стена. Скалните отломъци, забили се в земята, след като бяха изпочупили няколко дървета, доказваха, че много лесно може да се откърти и да падне някое парче от високата скална стена. Тримата мъже напредваха бързо. Вече се бяха изравнили с първите огньове. Вляво от тях гореше силен голям огън, който беше отделен малко настрана от останалите. Край него седяха петима вождове, които се разпознаваха по орловите пера, поставени в косите им.

Тъкмо в този миг един от тях се изправи. Беше хвърлил бойната си мантия. Горната оголена част на тялото, ръцете и лицето му бяха изписани с крещящо жълта боя.

– Таб-вагаре! ((юта) – Жълтото слънце. Б. а.) – прошепна Винету. – Той е вождът на капоте-юта и притежава силата на мечка. Вижте тялото му! Какви едри и здрави мускули, какви широки гърди!

Таб-вагаре направи знак на един друг вожд, който също стана. Този индианец беше по-висок от другия и едва ли бе по-малко як.

– Това е Тсу-ин-кутс (Четири бизона. Б. а.) – обясни Олд Шетърхенд. – Получил е такова име, защото преди години е убил четири бизона само с четири стрели.

Двамата вождове размениха няколко думи помежду си и се отдалечиха от огъня. Може би искаха да отидат при постовете. Те заобиколиха

другите огньовете и така се приближиха значително към отвесната стена на скалите.

– Ах! – обади се Олд Файерхенд. – Ще минат близо покрай нас. Какво ще кажеш, мистър Шетърхенд, да ги пипнем ли?

– Да ги хванем живи?

– Разбира се!

– Би било хубав номер! Лягай бързо на земята! Заеми се с първия, а аз с втория!

Двамата юта се приближаваха. Вървяха един след друг. Изведнъж иззад тях изскочиха две фигури. Два силни юмручни удара – и двамата се строполоиха на земята.

– Добра работа! – прошепна Олд Файерхенд. – Хванахме ги. А сега бързо да ги отнесем в нашето скривалище!

Всеки от двамата взе по един от индианците на гръб. Винету остана да ги чака, а те се отправиха към скривалището в скалите. Там оставиха новите пленници, които веднага бяха вързани, и се върнаха при Винету. Апачът чакаше на същото място. Сега не беше толкова необходимо да подслушват останалите трима вождове, ала трябваше да издирят мястото, където се намиреше Червения Корнъл с бандата си. За тази цел се налагаше да пребродят цялата долина. Тримата смели мъже продължиха да вървят покрай високите скали, като оставиха огньовете от лявата си страна.

Наляво имаха добра видимост; но пред тях беше съвсем тъмно. Трябваше да бъдат внимателни. Там, където окото беше безпомощно, бяха принудени да се придвижват пипнешком. Винету се промъкваше първи, както ставаше обикновено в такива случаи. Изведнъж той се спря и издаде едно твърде силно и неспокойно „уф!“ Другите двама също спряха и се послушаха напрегнато. След като всичко наоколо остана спокойно, Олд Файерхенд попита тихо:

– Какво има?

– Човек – отвърна апачът.

– Къде?

– Тук пред мен, в ръцете ми.

– Дръж го здраво! Не му позволявай да вика!

– Той не може да вика, защото е мъртъв.

– Удуши ли го?

– Беше вече умрял. Вързан е на кола на мъчението.

– Боже милостиви! На кола на мъчението.

– Да. Скалпът му е взет. Цялото му тяло е в рани. Вече е изстинал,

ръцете ми са целите в кръв.

– Тогава белите са вече мъртви, а тук е мястото, където са ги измъчвали. Нека потърсим!

Започнаха да търсят пипнешком наоколо и след около десет минути намериха двадесетина трупа, които бяха вързани за дървета и колове.

– Твърде късно! – обади се Олд Шетърхенд тихо. – Обикновено червенокожите изчакват с измъчването на пленниците си поне до следващия ден. Но в този случай са избързали.

– А планът, скицата – възкликна Олд Файерхенд. – Загубена е вече!

– Още не е. Разполагаме с пленените вождове. Може би ще ни се удаде да ги разменим срещу скицата.

– Ако все още се намира тук и ако не е унищожена.

– Унищожена? Едва ли. Индианците са се научили вече да ценят стойността на такива хартии. Впрочем сетих се защо трамповете са били убити тъй бързо.

– Защо?

– За да има място за нас. Нашето пристигане им е било съобщено. Следователно ни очакват утре рано сутринта, а ако не се появим дотогава, сигурно ще изпратят разузнавачи да ни търсят.

– Пратениците, които са тръгнали, за да съобщят за идването ни, са несъмнено вече тук, но ямпа-юта още не са се появили – каза Винету.

– Не, няма ги още. Сигурно са изминали часове, преди да са се решили да се покажат на мястото, където лагерувахме, а пък после – да навлязат в теснината. Може би ще пристигнат едва рано сутринта, тъй като последната част от пътя е много трудна и през нощта не биха... слушайте. Ама наистина, идват, те са тук!

По-нагоре от мястото, където бяха застанали тримата, изведнъж се разнесоха силни радостни викове, на които отдолу отговориха веднага други гласове. Ямпа-юта идваха въпреки тъмнината и въпреки лошия път. От огньовете бяха измъкнати главни, с които лагеруващите индианци се затичаха да посрещнат новодошлите. Гората се освети и оживи така, че тримата се намериха в голяма опасност – можеха да бъдат забелязани всеки момент.

– Трябва да се махаме – прошепна Олд Файерхенд, – но в каква посока? И пред нас, и зад нас е пълно с хора.

– На дърветата! – посъветва Олд Шетърхенд. – В гъстите клони можем да изчакаме, докато премине вълнението им.

– Добре, да се качваме! Ах, Винету е вече горе! Да, апачът не си беше губил времето с питане. Беше се метнал на долните клони и се беше

скрил в короната на дървото. Двамата ловци последваха примера му, като се покатериха на съседните дървета.

При светлината на факлите и огньовете можеха да наблюдават идването на ямпа-юта. Щом новодошлите разбраха, че тук са били измъчвани и убити над двадесет души бели, помислиха, че са преследваните от тях хора, и поискаха да ги видят. Индианците се приближиха с няколко главни, за да им ги покажат и сега пред очите на скритите в листака се разкри гледка, която беше двойно по-ужасна при несигурната и трептяща светлина на главните.

Ямпа-юта разбраха, че тези трупове не са на търсените от тях хора. Всички започнаха да приказват един през друг. В този момент откъм долната част на долината проехтя проточен вик, един вик, който никога не може да бъде забравен, щом си го чул вече веднъж – предсмъртният вик на човек.

– Уф! – извика уплашено един от стоящите под дърветата вождове. – Какво беше това? Там са Жълтото слънце и Четирите бизона!

Разнесе се още един подобен вик и след това изстреляха няколко изстрела.

– Навахиите, навахиите – извика един от вождовете. – Винету, Олд Шетърхенд и Олд Файерхенд са ги довели, за да си отмъстят. Напред, воини, нахвърлете се върху кучетата! Унищожете ги! Оставете конете и се бийте между дърветата!

Няколко секунди изминаха в хаотично тичане насам-натам. Всеки търсеше оръжията си. В огньовете бяха нахвърляни дърва, за да има достатъчно светлина за битката. Разнасяха се викове и крясъци. В гората отекваше многократно бойният вик на индианците. Тръсъкът на изстрелите се приближаваше все повече. Тъмни силуети пробягваха от едно дърво към друго и дулата на пушките им бълваха пламъчета.

Юта отговаряха на стрелбата; отначало стреляха поединично и безразборно, но после образуваха отделни групи, които можеха да окажат сериозна съпротива. Нямаше едно общо полесражение, а около всеки огън се разгоряха отделни схватки.

Да, наистина нападаха навахиите. Бяха се опитали да изненадат юта, но не успяха да обезвредят безшумно постовете при изхода на долината. Техните предсмъртни викове предупредиха неприятелите им и сега трябваше да се бият гърди срещу гърди с тях; изходът от битката щеше да се реши от храбростта и броя на участващите в нея.

Оказа се, че индианците юта превъзхождат навахиите по численост. Освен това познаваха местността по-добре от неприятелите си и ето

защо постепенно навахите бяха изтласкани, въпреки че се биеха изключително храбро. Схватките се водеха с огнестрелно оръжие, ножове и томахоки. За тримата скрити зрители битката на живот и смърт между двете индиански племена беше изключително вълнуваща гледка. На една страна се биеха двама, надавайки страхотни викове; на друга страна пък неколцина се избиваха в сатанинско мълчание. Където някой паднеше, противникът му веднага скачаше върху него, за да му вземе скалпа и да загуби може би в следващия миг своя собствен скалп.

От тримата вождове, които бяха седели край огъня, двама се биеха ожесточено заедно с воините си, за да ги въодушевяват с личния си пример. Третият се беше облегал на едно дърво близо до огъня, следеше внимателно развоя на битката и високо крещеше заповедите си наляво и надясно. Той бе пълководецът, който държеше в ръцете си всички нишки на отбраната. Дори и когато навахите бяха отблъснати далеч назад, той не напусна мястото си.

Битката се отдалечаваше все повече и повече. Вече беше време за тримата неволни свидетели да се погрижат за сигурността си. Пътят им към скривалището бе свободен. Слязоха от дърветата. Вождът все още продължаваше да стои на същото място. Шумът от битката се чуваше доста надалеч.

– А сега обратно! – каза Винету. – По-късно ще бъдат запалени огньовете на победата и тогава ще бъде късно за нас.

– Няма ли да пипнем и този вожд? – попита Олд Шетърхенд.

– Да. – отвърна Олд Файерхенд шепнешком. – Аз ще... Той млъкна учудено. Из тъмнината изскочи като светкавица дребно, слабовато и накуцващо човече, замахна с пушката си и повали вожда на земята с добре прицелен удар на приклада. После хвана индианеца и го повлече назад в тъмнината. Същевременно от устата му се чуха не много високо казаните, но съвсем разбираеми думи:

– Каквото могат Олд Шетърхенд и Олд Файерхенд, туй можем и разбираме най-често и ние саксонците!

– Хобъл Франк! – не скри учудването си Олд Файерхенд. – Това човече е полудяло. Трябва бързо да го последваме, за да не направи някоя глупост.

– Съвсем не е полудял! – отвърна Олд Шетърхенд. – Вярно, той е забавен дребосък но е смелчага и съвсем не е лекомислен. Учил съм го на много неща и мога да кажа, че просто му се радвам.

Затичаха се след Франк и изчезнаха в тъмнината. Почти бяха достигнали входа на скривалището си, когато чуха точно пред себе си

изстрел. Веднага след това се разнесе смехът на Франк:

– Глупако, та внимавай къде се целиш! Ако искаш да ме улучиш, не бива да стреляш в луната! Ето каквото ти се полага и лека нощ!

Последва тъп удар, а после настана тишина. Тримата продължиха да вървят напред и се натъкнаха на Франк:

– Назад – заповяда той. – Тук се стреля!

– Стой, не стреляй! – предупреди го Олд Шетърхенд. – Ние сме!

– А, Олд Шетърхенд! – заговори Франк на родния си диалект. – Благодарни на бога, че си отвори устата! Ако не те бях познал по гласа, честна дума, щях да те направя на решето.

– Защо си напуснал скривалището? – попита Олд Шетърхенд.

– Само грижата ми за вас ме накара да навлека ризницата си. Едва бяхте тръгнали, и се раздадоха такива крясъци, сякаш враговете на тевтонците се бяха връзали в редиците им. После дочух стрелбата и започнах да бера страх заради вас. Ето защо грабнах пушката си и се измъкнах, без другите да забележат нещо в това абсолютно затъмнение. Наляво се стреляше. Вие се бяхте отправили надясно; натам тръгнах и аз. И там край едно дърво стоеше вождът като истукан. Това ме ядоса и аз го цапардосах вертикално, след което той падна на земята хоризонтално. Реших да го занеса на сигурно място и го повлякох. Но по едно време ми дотежа и седнах за малко върху неговия корпус юрис да си почина. Тогавя отнякъде се промъкна някакъв червенокож четник и се прицели с пушката в мене. Избих я встрани и куршумът ѝ отлетя към Млечния път. С помощта на моя приклад го положих редом до вожда. А сега как-во ще правим с тези момчета? Не мога да ги мъкна сам.

– Ще ти помогнем. Да се махаме бързо оттук! Стрелбата вече престана и трябва да се очаква завръщането на юта.

Двамата индианци, изпаднали в безсъзнание, бяха отнесени в скривалището, където ги вързаха и им запушиха устата като на останалите.

Да, воините на юта се върнаха, и то като победители. Запалиха много огньовете, взеха главни и започнаха да претърсват гората за убити и ранени. Наваките бяха взели със себе си своите, както повелява индианският обичай. При всеки намерен убит юта надаваха печални и ядни викове. Трупове бяха събрани на едно място, за да бъдат погребани с почести. Забелязаха липсата на тримата вождове и предположиха че са пленени от наваките. При това откритие гората отново прокътня от гневните викове на воините. Двамата останали вождове събраха около себе си по-изтъкнатите воини и започнаха съвещание, по време на което се произнесоха високо гневни речи.

Това наведе Винету на мисълта да се промъкне отново в долината, където може би щеше да разбере какво решение ще вземат юта. Задачата му не беше толкова трудна. Червенокожите бяха убедени, че са сами, и считаха всяка предпазливост за излишна. Отблъснатите навахи положително нямаше да се върнат, а и дори да станеше това, долу при изхода на долината имаше постове. Но никой от тях нямаше и най-малката представа, че вътре в самата долина се намираха много по-опасни противници от навахите. Така Винету успя да чуе всичко, което юта се казваше да предприемат.

Още през нощта искаха да погребат убитите. Оплакването и траурните песни бяха отложени за по-късно. Сега най-важното бе да освободят пленените вождове. Беше дори още по-важно от изчакването на Винету и белите му спътници, тъй като те бяха тръгнали към Сребърното езеро и бездруго сигурно щяха да попаднат в ръцете на юта. Затова сега юта искаха да извършат всички необходими приготовления, за да могат да започнат преследването на навахите още в ранни зори.

Винету започна да се оттегля бавно и предпазливо. Недалече от скривалището забеляза няколко коня. По време на битката тези животни се бяха подплашили и отделили от другите коне. Апачът се сети, че ще трябва да вземат със себе си новите пленници – тримата вождове и война. Тези коне можеха да им послужат. Нуждаеха се от четири коня. Наблизо нямаше жива душа. Конете не се подплашиха при появяването му, защото беше индианец. Той хвана един от тях за оглавника и го поведе към скривалището. Олд Файрхенд стоеше скрит зад завесата от пълзящи растения. Той пое животното. По този начин бяха докарани още три коня. Наистина те се разпръхтяха за известно време, но скоро Винету ги успокои. След това апачът заличи грижливо всички следи, които водеха към скривалището им.

Вътре в скривалището никой не скучаше. Имаше толкова много за разказване и слушане. Хобъл Франк беше седнал до своя приятел и братовчед. По-рано той не се отделяше от Дебелия Джими и въпреки всички спорове с него бяха винаги едно сърце и една душа. Но след като намери братовчедата си от Алтенбург, нещата се промениха. Дрол никога не искаше да се покаже по-начетен и го оставяше да си приказва, без да го поправя. А това привърза братовчедата му с още по-голяма сила към него.

Понеже за следващия ден се предвиждаха нови изморителни преживявания, определиха постове чрез хвърляне на жребий, а останалите се опитаха да заспят, нещо, което естествено дълго не им се удаваше.

Заспаха едва след полунощ, а още в ранни зори трябваше да стават, защото и без това не можеше да се спи при шума, вдиган от индианците при тръгването им. Скоро в долината не остана нито един юта. Вече можеха да напуснат скривалището си.

Най-напред за по-голяма сигурност оставиха постове при входа и изхода на долината, след което тя беше най-обстойно претърсена. Намериха един масов гроб, направен просто от каменна грамада, която беше издигната върху труповете. Намериха и няколко мъртви коня, убити от заблудени куршуми. Пътят към Сребърното езеро водеше (ако искаха да избягнат среща с юта) през пусти неплодородни местности. Щеше да им бъде много трудно да си намират храна. Убитите коне им бяха в този случай добре дошли. Уестманът не е много капризен. Той утолява глада си и с конско месо, ако няма друго. Често когато гостува на някои индианци, му сервират и печено месо от угоено куче. И така, избраха най-хубавите парчета месо от конете, нарязаха ги и запалиха няколко огъня, на които всеки можеше да изпече своя дял, за да трае по-дълго време.

След оттеглянето на юта устата на пленниците бяха освободени от кърпите. Но когато поискаха да бъдат пуснати, им обясниха накратко, че намеренията им са разгадани още в Гората на водата, където бе забелязано съобщението с огнените сигнали; затова засега им отказаха да ги освободят. После пленниците вече не пророниха нито дума.

Сега трябваше преди всичко да огледат труповете на убитите бели. Те бяха умрели при големи мъки. Мъжете, които ги бяха наобиколили, бяха видели и преживели много неща. Но въпреки това ги побиха тръпки от ужас, когато видяха телата на мъртвците, покрити с многобройни рани. Трамповете бяха пожънали, каквото бяха посяли. Най-лоша се оказа участта на Корнъл. Висеше завързан за кола надолу с главата напълно гол, също като всички негови съучастници. Червенокожите си бяха поделили дрехите им помежду си. Откраднатата от Корнъл скица на съкровището беше изчезнала. Ако не успееш да я получиш обратно от юта, трябваше да разчитат само на онова, което знаеше Олд Шетърхенд за мястото, където лежах скрити легендарните съкровища, освен ако двете Мечки случайно не пожелаеха да разкрият тайната на Сребърното езеро.

Свалиха мъртвците от коловете на мъчението, положиха ги един до друг и ги затрупаха с камъни. После, водени от Винету, всички се отправиха към Сребърното езеро по таен и заобиколен път.

Петнадесета глава

При Сребърното езеро

Пред очите на белите се разкри величествен пейзаж, когато след няколко дни се приближиха вече до целта на изпълненото си с трудности пътуване. Техният път водеше през не много стръмен каньон, от двете страни на който се издигаха като вкаменели колоси огромни, високи скални маси с такива блестящи цветове, че просто заслепяваха очите. Към небето се извисяваха огромни пирамиди от пясъчници една до друга или пък една зад друга, също като декори; тези устремени към небесата пирамиди се състояха от различно оцветени пластове, наподобяващи етажи. Те ту образуваха прави отвесни стени, ту приличаха на стари замъци със своите многобройни колонади, издадени напред ъгли, ръбове и стърчащи нагоре остри върхове. Слънцето беше застанало косо над тези великолепни творения и под лъчите му проблясваше цялото им неописуемо великолепие от цветове. Някои скали имаха блясъка на най-светлото синьо, а други – на наситено златисточервено. Между тях се намираха жълти, маслинозелени и блестящи огненомедни пластове, докато в падините се таеше тъмносиня сянка. Но цялата тази картина беше мъртва, мъртва, докдето стигаше погледът на пътника. Липсваше ѝ живот, липсваше ѝ движение. Между скалите не течеше ни капка вода, не се виждаше ни стръкче трева и в дълбокото дъно на каньона. По безжизнените каменни стени не се забелязваше нито едно клонче, нито едно-единствено зелено листо, чийто цвят би зарадвал окото.

Но някои следи, които ясно личаха по скалите и от двете страни на каньона, доказваха, че тук в някои годишни времена тече вода. Тогава сухият сега каньон се превръща в корито на широка, дълбока и буйна река, която излива водите си в Колорадо. По това време каньонът става недостъпен за човешки крак и само много рядко някой смел уестман или индианец може да поеме риска да се впусне в развълнуваните води с крехкото си и несигурно кану.

По тази причина дъното на каньона беше покрито със заоблени камъни, между които имаше пясък. Това правеше пътя труден, защото заоблените камъни се изплъзваха изпод копитата на конете при всяка крачка и ги изморяваха толкова много, че от време на време трябваше да спират, за да си отпочинат животните.

Олд Файрхенд, Олд Шегърхенд и Винету язدهа начело. Олд

Файрхенд оглеждаше местността с такова внимание, което не можеше да не направи впечатление. На едно място, където две огромни каменни колони допираха нейде високо челата си, оставяйки долу помежду си разстояние, не по-широко от три метра, стесняващо се навътре още повече, ловецът спря коня си, хвърли наоколо изпитателен поглед и каза:

– Сигурно това е мястото, откъдето излязох, когато открих жилата. Но нека най-напред се огледам. Възможно е и да се лъжа.

Той понечи да слезе от коня си, за да разгледа мястото. Но апачът подкара своя жребец към процепа между скалите и подкани спътниците си по неговия спокоен и уверен начин:

– Нека моите братя ме последват, защото оттук започва един път, който значително скъсява разстоянието. И за конете е по-удобен от каменистото дъно на каньона.

– Нима Винету познава този процеп? – попита Олд Файрхенд изненадано.

– Да. Отначало той се стеснява още повече, но после пак се разширява, обаче не в клисура, а се превръща в гладка скална равнина, издигаща се постепенно нагоре като великанска плоча.

– Вярно е! Значи се намирам на прав път! Тази плоча продължава стотици метри нагоре. Знаеш ли какво следва после?

– Горният край на тази огромна плоча се спуска изведнъж стръмно надолу в една обширна котловина, от която започва нагоре тесен процеп между скалите с безброй завой. Той извежда в широката красива долина на Сребърното езеро.

– И това е вярно. А може би си видял в котловината нещо забележително?

– Не. Няма нищо, нищо не може да се намери, нито вода, нито трева, нито животни. Дори и насекоми не пълзят по вечно сухите й камънци.

– Тогава ще ти докажа, че там може да се намери нещо, което е много по-ценно от водата и тревата.

– Да не би Олд Файрхенд да има предвид сребърната жила, която е открил?

– Да. Заради тази скалиста котловина предприех това далечно пътуване. Напред, да завием насам!

Те навлязоха с конете си един след друг в тесния процеп. Нямаше място за двама ездачи един до друг. Но скоро скалите започнаха да се отдръпват настрани и пред конниците се разкри огромен, гладък каменен триъгълник, обърнат с върха си към теснината, от която бяха

излезли; той се издигаше нагоре между постепенно раздалечаващите се каменни стени, а високо горе хипотенузата му се открояваше на светлото небе като контрастна права линия.

Продължиха да се изкачват. Изглеждаше сякаш конете трябва да изкатериТ някакъв великански покрив. Но наклонът не беше толкова голям, че да представлява особена трудност. Измина почти един час, докато се Изкачат горе, където пред очите им се разстла каменна равнина, продължаваща няколко мили на запад; в предната ѝ част се виждаше котловината, за която бяха говорили Олд Файерхенд и Винету. Отгоре можеше да се види как от тази котловина започва тъмна черта, водеща на юг. Беше споменатата теснина, която извеждаше чак при Сребърното езеро.

Продължиха пътя си надолу. Наклонът бе толкова голям, че трябваше да слязат от конете. На някои места спускането ставаше опасно. Пленниците бяха свалени от конете, а краката им – развързани. Но щом стигнаха долу, отново ги качиха на конете и ги вързаха.

Олд Файерхенд искаше да покаже сега на приятелите си находището, което бе открил. Но пленниците не биваше да научат нищо. Затова ги отведоха на известно разстояние в тесния пролом и при тях оставиха няколко рафтърри, за да ги пазят. Останалите изобщо не се бяха качвали отново на конете си. Новината, че се намират при мечтаното находище, ги бе развълнувала.

Котловината имаше поне една английска миля в диаметър. Дъното ѝ беше покрито с дълбок пясък и отделни камъни с големината на човешки юмрук. Патерсън, инженерът, се огледа внимателно наоколо, след което каза:

– Възможно е да се натъкнем тук на някоя богата бананса. Ако наистина има благороден метал, може със сигурност да се очаква, че ще бъде в големи количества. Тази огромна падина е била промивана от водите в продължение на хилядолетия. Водата е нахлувала през теснината между скалите откъм юг и понеже не е могла да се изтече по-нататък, е образувала огромни водовъртежи, които са разкъртвали скалите и са ги стривали на дребни камъчета и пясък. Дъното, на което стоим, се е образувало от наносите на довлечените от водите скални частици и сигурно съдържа и промит метал, който вследствие на по-голямата си тежест е останал най-отдолу и сега се намира под пясъка. Ако започнем да копаем до няколко метра дълбочина, ще разберем дали пътешествието ни е било напразно, или не.

– Не е необходимо да копаем. Достатъчно е да се докаже, че

стените на този някогашен воден басейн съдържат търсения метал! – обади се Олд Файерхенд.

– Така е. Ако в тези стени има сребро, то с положителност и дъното на котловината е осеяно със сребро.

– Тогава елате! Ще ви дам и доказателства! – Олд Файерхенд закрачи напред. Останалите го последваха, обхванати от най-голямо възбуждане.

– Братовчедо, разхлопа ми се сърцето – призна си Хобъл Франк на Дрол. – Ако намерим тук сребро, аз си напълвам джобовете и се връщам в къщи, в Саксония. Там, на красивия бряг на Елба, ще си построя една така наречена вила и от рано до късно ще стоя на прозореца, за да показвам на хората каква изискана и видна личност съм станал.

– А аз – заяви Дрол, – ще си купя чифлик и двадесет коня и осемдесет крави и кози и няма да правя нищо друго освен извара и козе сирене. Това е най-важното в Алтенбургска околия.

Олд Файерхенд бе стигнал до скалната стена, която беше подмита и разядена на това място. Извади един камък, после още един и още един, така че скоро се откри пукнатина, запълнена в следствие с тези камъни. Първоначално тя е била естествена, а после е била изкуствено разширявана, нещо, което ясно си личеше. Олд Файерхенд бръкна вътре с ръка и каза:

– От това, което открих тука, бях взел със себе си проба и я дадох за изследване. Сега искам да видя дали и мнението на мистър Патерсън ще бъде същото.

Когато извади ръката си, той държеше в нея някакво парче подобно на дебела тел, бяло на цвят, само тук-там с кафеникав оттенък; подаде го на инженера. Щом Патерсън го пое и погледна, той силно възкликна:

– Небеса, та това е чисто самородно сребро! От тази цепнатина ли го извадихте по-рано?

– Да, цялата беше пълна с такова сребро. Изглежда, че продължава доста навътре в скалата и е много богата на метал.

– Тогава мога да ви уверя, че добивът ще бъде изключително богат. Сигурно тук наоколо има още доста такива пукнатини и жили, съдържащи самородно сребро.

Олд Файерхенд се усмихна и извади още един, много по-голям предмет. Оказа се парче руда, голямо колкото два юмука, което Патерсън грижливо разгледа и после възкликна:

– Наистина химическият анализ е по-сигурен, но мога отсега да се закълна, че имаме работа със сребърен хлорит, значи кераргирит!

– Вярно е. Резултатът от химическия анализ беше сребърен хлорит.
– А какъв е процентът на среброто?
– Седемдесет и пет процента чисто сребро.
– Какво находище! Но вярно е, че в щата Юта се среща предимно сребърен хлорит. Къде се намира жилата?

– Ей нататък в другия край на котловината. Затрупал съм я с дебел пласт камъни.

– Мистър Файерхенд, тук се намират милиони и откривателят им е богат човек! – извика Уотсън, предишният ръководител на смяна.

– Само откривателят ли? Не. Всички ще участвате в печалбата. Аз съм открил находището, мистър Патерсън е инженерът, а другите ще помагат в експлоатацията. Нали затова ви взех със себе си. Условията, при които ще работим заедно, и делът, който всеки ще получава, ще бъдат определени допълнително.

Думите му предизвикаха всеобща шумна радост, радост, която дълго не стихна. Повечето изявиха желание да започнат веднага на място по-нататъшните проучвания, но Олд Шетърхенд ги възпря, като ги предупреди:

– Не прибързвайте, джентълмени! Най-напред трябва да помислим за някои други неща. Не се намираме сами в тази местност.

– Но нали сме изпреварили червенокожите – забеляза англичанинът.

– Изпреварихме ги, да, но са наблизно. Навахите ще пристигнат при езерото най-много няколко часа след нас, а след тях положително веднага ще последват и юта. Нямаме никакво време за губене, необходимо е да се подготвим за тази среща.

– Това е вярно – намеси се Олд Файерхенд. – Все пак бих искал да разбера дали експлоатирането на мината ще срещне някакви затруднения. Мистър Патерсън ще може да ни го съобщи вероятно само за няколко минути.

Инженерът огледа местността с изпитателен поглед, след което се осведоми:

– На какво разстояние отгук се намира Сребърното езеро?

– След два часа ще бъдем там.

– На по-голяма височина ли се намира от това място?

– Значително по-високо е.

– Тогава е налице нужният пад на толкова необходимата ни вода.

Но ще се нуждаем от тръби, а на първо време може да използваме и дървени улеи. Има ли наблизно дървета?

– Колкото искате. Сребърното езеро е обградено отвсякъде от гора.

– Чудесно! Може би няма да е необходимо да прокаравме тръби по цялото разстояние. Малко по нагоре оттук можем да направим водохранилище. От езерото до водохранилището водата ще тече свободно. Но оттам надолу трябва да я хванем в тръби, за да получим необходимото налягане.

– Аха, за водното промиване на метала, нали?

– Да, разбира се, че няма да работим с кирки и лопати, а ще ломим скалите с вода. Само там, където водата се окаже безсилна, ще прибегваме до барута. И при пясъчното дъно на котловината ще работим с вода, за да се доберем до металното и съдържание.

– Но нали водата трябва да се оттича някъде, иначе котловината ще се напълни и няма да можем да работим.

– Правилно, оттичането! Трябва тепърва да се погрижим за него. Мисля, че на първо време ще ни свърши работа една помпена инсталация, с чиято помощ ще можем да изкачваме и изхвърляме водата през височината, която преодоляхме. Оттам нататък тя сама ще се стича през процепа към каньона. Всичко това наистина изисква машини. Но те не са проблем. За два месеца ще можем да имаме всичко необходимо. Обаче има нещо, което ме кара да се замисля: кому принадлежи тази земя?

– На тимбачите. Авторитетът на Винету ще е достатъчен да ги склони да ни я продадат, а после ще регистрирам официално продажбата пред властите.

– Това ме удовлетворява. Най-важното остава възможността да се докарат водите на езерото дотук. По време на по-нататъшното ни пътуване ще се оглеждам да видя какво може още да се направи. Да продължаваме напред!

Затрупаха отново малката цепнатина, отворена от Олд Файрхенд. После всички се качиха на конете, за да продължат прекъснатото си пътуване.

Минаха през нещо като овраг, където пленниците и пазачите им ги бяха чакали; той представляваше един улей, образуващ многобройни извивки, отдавна издълбан от водата в скалата, който на най-тясното си място беше широк три метра, а в най-широкото – не повече от шест метра. И тук нямаше никаква растителност. Някогашният поток бе пресъхнал изцяло и може би само през пролет та задържаше малко влага, но тя не беше в състояние да осигури живот на никакви растения.

Още не бяха достигнали Сребърното езеро, когато някогашното речно корито се разшири изведнъж, за да образува малко, равно място,

оградено от скалите, сред което имаше неголямо езеро. Тук за първи път от доста време видяха трева. Конете бяха твърде изтощени от жегата, липсата на вода и трудния път. Не се подчиняваха вече на ездачите си, а искаха да пасат. Всички скочиха на земята и ги оставиха да задоволят глада си. Събраха се на групи и заговориха за богатствата, които се надяваха да спечелят тук.

Инженерът беше оглеждал пътя с най-голямо внимание. Ето че съобщи резултата от наблюденията си:

– Засега съм извънредно доволен. Пътят позволява не само докарването на вода, но и на всякакви предмети, от които имаме нужда. Трябва да кажа, че природата ни посреща дружелюбно.

– Слушай – обади се Хобъл Франк и ръгна братовчеда си в ребрата, – чу ли какво каза инженерът? Като че ли ще излезе нещо от моята вила.

А също така и от моя чифлик! А-а, дръж се, Алтенбург, когато най-прочутите твои синове пристигнат с чувал пари, дълъг няколко метра! Братовчеде, ела, трябва да те прегърна!

– Все още не! – възпротиви се Франк. – Аз съм... Той бе прекъснат, защото инженерът извика загрижено:

– Елен! Къде е Елен! Не я виждам!

Момичето беше видяло тук не само първата трева от два дена, но и няколко цветя и като момиче бе побързало да си набере. Влагата от Сребърното езеро достигаше чак дотук. Ето защо нагоре започваше все по-гъста растителност, покрила дори дефилето, водещо към Сребърното езеро. Елен продължаваше да бере цветя и да се отдалечава, докато стигна един завой. Тъкмо беше решила да се връща, когато иззад завоя се появиха трима мъже, трима въоръжени индианци. Момичето се вцепени от страх, опита се да извика за помощ, но не можа да издаде нито звук. Индианецът има придобито присъствие на духа. Във всяка ситуация той действа бързо и решително. Едва тримата бяха съзрели момичето, и двама от тях се хвърлиха, за да я хванат. Единият запуши устата ѝ с ръка, а другият насочи ножа си към нея и я заплаши на завален английски:

– Тихо. иначе мъртъв!

Третият се промъкна малко напред, за да види хората, с които бялата жена беше дошла, защото бе съвсем ясно, че не може да бъде сама на това място. Не бяха изминали и две минути, когато той се върна и прошепна на спътниците си няколко думи, които тя не разбра. После я повлякоха със себе си, без Елен да посмее да издаде никакъв звук.

Не след дълго дефилето свърши. То излизаше пред невисок

планински склон, обрасъл в долната си част с храсталаци, преминаващи постепенно нагоре в гора. Елен бе помъкната между храстите към дървета, където се бяха разположили група индианци. Бяха оставили оръжията си на земята, но щом видяха другарите си с момичето, наскочаха и грабнаха оръжията.

Елен видя отпращените към нея застрашителни погледи и си помисли, че се намира в голяма опасност. В този момент се сети за тотема, който бе получила от Малката мечка на парахода. Той ѝ беше казал, че тази кожа ще я закриля срещу всякакви враждебни действия от страна на червенокожите мъже. Тя извади шнурчето с окачения на него тотем, развърза го и го подаде на индианеца, който имаше най-страшен вид, поради което тя го считаше и за най-опасен от всичките.

Червенокожият разгъна кожата, разгледа фигурите, извика от изненада и подаде тотема на стоящия до него. Тотемът започна да обикаля от ръка на ръка. Лицата наоколо станаха по-дружелюбни, а индианецът, който беше заговорил Елен, попита:

– Кой... ти дал... това?

– Нинтропан Хомош – отговори му тя.

– Къде?

– На парахода.

– Голямо огнено кану?

– Да.

– На Арканзас?

– Да.

– Това вярно. Нинтропан Хомош на Арканзас бил. А... кои мъже... там? – Той посочи назад към дефилето.

– Винету, Олд Файерхенд, Олд Шетърхенд.

– Уф! – извика индианецът. – Уф! – разнесоха се и виковете на останалите. Той искаше да я попита още нещо, но храстите изшумоляха и тримата споменати се появиха начело на останалите бели, които се втурнаха и веднага заобиколиха индианците. Долу при дефилето разузнавачът не беше успял да види Винету. Сега той го разпозна.

– Великият вожд на апачите! – извика той. – Това бяло момиче притежава тотема на Малката мечка и затова е наша приятелка. Взехме я с нас, защото не знаехме дали мъжете, които я придружават, са наши приятели, или врагове.

Индианците бяха покрили лицата си със сини и жълти ивици боя. Това даде основание на Винету да попита:

– Вие сте воини на тимбабачите, нали?

- Да.
- Кой е вашият вожд?
- Чиа-нитзас. – Това име означава Дълго ухо. Сигурно този човек беше известен с острия си слух.
- Къде е сега той? – попита пак Винету.
- При езерото.
- Колко воини има тук?
- Сто.
- Има ли и други племена при езерото? .
- Не. Но ще дойдат още двеста воини на навахите. Заедно с тях ще тръгнем на север, за да вземем скалповете на юта.
- Внимавайте да не изгубите собствените си скалпове! Поставихте ли стражи?
- Не, защо? Не очакваме никакви врагове.
- Идват повече врагове, отколкото ще ви бъде приятно. Голямата мечка при езерото ли е?
- Да, а също и Малката мечка.
- Заведи ни при тях!

Току-що откъм дефилето се зададоха няколко рафтъри с конете и пленниците, тъй като останалите бели бяха последвали Винету и ловците пеша. Сега всички се метнаха на седлата и тимбабачите застанаха начело, за да ги водят. Изминаха известно разстояние по планинския склон между дърветата. След това теренът започна отново да се спуска надолу и скоро видяха блясъка на водата. Бяха стигнали Сребърното езеро!

Долината, която вероятно можеше да се прекоси на дължина за два часа, а на ширина за около един час, беше обградена от огромни каменни бастиони, които блестяха в най-различни цветове, също като стените на каньона. Зад тези бастиони се издигаха нови и нови планински великани, изправили челата си един над друг. В многобройните клисури, които ги пресичаха, растяха дървета и храсти. Гората, спускаща се по-надолу, ставаше по-гъста, стигаше почти до езерото, оставяйки свободна само една тясна ивица, покрита с трева .

В средата на езерото се намиреше зелен остров с една причудлива постройка от тухли, сушени на слънце. Изглежда, тя беше останала от времето на най-старите обитатели на тези земи, преди те да бъдат прогонени от сегашните индианци. На откритата крайбрежна ивица, покрита с трева, бяха построени няколко колиби близо до които се виждаха няколко лодки кану, завързани за колчета на брега. Островът имаше

кръгла форма и диаметърът му беше може би около стотина крачки. Старата сграда бе покрита отчасти с цъфтящи пълзящи растения. Останалата част от острова бе обрасла с цветя и храсти също като някоя градина.

Гората оглеждаше върховете на дърветата си във водата на езерото, а планинските върхове хвърляха сенките си върху него. Въпреки това водата не беше нито зелена, нито синя, нито пък имаше някакъв друг тъмен цвят. Тя блестеше по-скоро в сребристосиво. Никакъв ветрец не браздеше повърхността ѝ. Човек би могъл да си помисли, че дъното на долината пред него е напълнено с живак.

В колибите и около тях бяха налягали стотина тимбабачи. Те наскочаха развълнувани, като видяха, че към тях се приближава група от бледалики. Но щом разпознаха при тях и своите другари, бързо се успокоиха. Белите още не се бяха приближили съвсем, когато отсреща, на острова, от постройката излязоха две мъжки фигури.

Апачът сложи ръка на устата си и извика към тях:

– Нинтропан Хауей! Винету дойде!

Отгатык отекна вик вместо отговор. После всички видяха, как двете фигури се качиха в едно кану и загребаха към брега.

Бяха двете Мечки, баща и син. Сигурно бяха много учудени да видят толкова познати лица, но те не го издадоха с нито едно движение или гримаса. Когато Голямата мечка слезе на брега, той вдигна ръка, за да поздрави Винету, и каза:

– Великият вожд на апачите е навсякъде и където отиде, внася радост в сърцата на хората. Нинтропан Хауей поздравява Олд Шетърхенд, когото познава, поздравява и Олд Файерхенд, който бе с него на парахода!

Когато забеляза Леля Дрол, по лицето му се изписа усмивка. Спомни си за последната си среща с него и подавайки му ръка, рече:

– Моят бял брат е смел човек. Той уби пантерата и Голямата мечка го поздравява с добре дошъл!

Той така вървеше от човек на човек, за да поздрави всеки лично. Синът му се приближи към Елен, която беше слязла от носилката. Поздрави я и каза на завален английски:

– Малката мечка не мислил за възможно да вижда отново мила мис. Каква цел има нейно пътуване?

– Целта ни беше Сребърното езеро – отговори тя. Лицето му просветна радостно и той не можа да скрие израза на изненада.

– Значи мис ще остане известно време тук? – попита той.

– Ще остана дори по-дълго време. – отговори тя.

– Тогава Нинтропан Хомош моли да му позволи бъде край нея! Тя трябва познае всички дървета, растения и цветя. Ще ловим риба в езерото и ще ловуваме в гората. Ще му разреши ли?

– С удоволствие. Радвам се, че те заварих тук. – Тя му протегна ръка, която той пое колебливо, но после я задържа известно време в дланта си.

Конете на новодошлите бяха отведени от тимбабачите в гората, където бяха и техните коне. Вождът им бе седял досега в колибата си, но ето че бавно излезе от нея с навъсено лице, защото никой не му бе обърнал особено внимание. Той беше мрачен човек с дълги крайници, които му придаваха донякъде вида на орангутан. Вождът се спря на известно разстояние и се загледа към планините над главите на белите, сякаш изобщо не го засягаха. Но си беше направил криво сметката, защото Леля Дрол пристъпи до него и каза:

– Защо Дългото ухо не се приближи? Не иска ли да поздрави прочутите воители на бледоликите?

Вождът промърмори нещо неразбираемо под носа си на своя език, но това не мина току така при Дрол, защото ловецът го потупа по рамото като стар познат и извика:

– Говори ми на английски, момче! Не съм учил езика ти. Червенокожият отново изломоти няколко завалени думи и затова Дрол продължи:

– Не се преструвай! Знам, че говориш английски доста сносно.

– Но! – отрече вождът.

– Не говориш ли? А познаваш ли ме?

– Но.

– Хмм! Я си помисли. Сигурно ще си спомниш за мене.

– Но.

– Виждали сме се с тебе долу във форт Дифайънс!

– Но.

– Там седяхме трима бели и единайсет индианци. Поиграхме малко карти и пийнахме. Индианците пиха повече от белите и накрая не си помнеха вече имената. След това спаха цял следобед и през цялата нощ. Спомняш ли си вече, друже?

– Но.

– Не? Добре! Ние, белите, също легнахме да спим при индианците в дървената барака, защото иначе нямаше никакво място. Когато се събудихме, червенокожите ги нямаше. Знаеш ли къде бяха отишли?

– Но.

– Но с тях беше тръгнала и пушката ми, а и патронташът ми.

На цевта на пушката ми имаше гравирано едно Л. Д., Леля Дрол. Странно е, че тези букви се намират на цевта на твоята пушка. Може би знаеш как са попаднали там?

– Но.

А моят патронташ беше украсен с мъниста и също така имаше буквите Л. Д. Носех го на пояса си, също както и ти твоя. А както забелязвам за моя радост, твоят има същите букви като моя. Не знаеш ли откъде са се взели буквите на твоя патронташ?

– Но...

– Затова пък аз знам много добре как моите вещи са попаднали у тебе и ще те освободя от тях.

Той измъкна светкавично пушката от ръцете му и дръпна патронташа от колана му. После му обърна гръб. Ала вождът мигновено се намери при него и му заповяда на доста добър английски:

– Дай ги!

– Но! – отговори сега Дрол.

– Тази пушка принадлежи на Дългото ухо!

– Но!

– И патронташът също!

– Но.

– Ти си крадец!

– Но.

– Дай ги, иначе вождът ще те принуди!

– Но.

Тогава червенокожият извади ножа си. Дрол се изсмя весело и извика:

– Ти си Дългото ухо. Познавам те. Но пръстите ти са по-дълги от ушите. (Игра на думи, защото буквално преведеният немски израз „права дълги пръсти“ означава „крада“. Б. пр.) Признай си почтено истината и ще получиш предметите! И така отговори ми честно: познаваш ли ме?

– Йес! – отговори червенокожият най-неочаквано.

– Бяхме ли заедно във форт Дифайънс?

– Йес.

– Беше ли се напил?

– Йес.

– А след това изчезна ли с пушката ми и патронташа?

– Йес.

– Добре, тогава ще ги получиш обратно. Ето, вземи! А ето ти и ръката ми! Нека бъдем приятели. Но ще трябва да говориш английски и повече няма да свиваш. Разбра ли?

Дрол хвана десницата на червенокожия, разтърси я и му върна вещите. Червенокожият ги взе с безизразно лице, но каза с приятелски тон:

– Моят бял брат е приятел на Дългото ухо. Той знае кое е справедливо и кое не е; той намери тези вещи у Дългото ухо и му ги върна. Той е приятел на червенокожите мъже и ние го обичаме.

– Да, приятелю, и аз ви обичам. Ще го разберете много скоро, защото, ако не бяхме дошли, беше много вероятно юта да ви вземат скалповете.

– О-о, те едва ли ще дойдат! Навахите са ги разбили и скоро ще последваме победителите, за да можем и ние да вземем много скалпове от юта.

– Лъжеш се.

– Но нали виждаме при нас пленени вождове и воини на юта, значи юта са победени.

– Пленихме вождовете за наша сметка. Но навахите бяха позорно разбити и обърнати в бяг. Сега юта ги преследват и може би ще се появят при Сребърното езеро още днес.

– Уф! – извика Дългото ухо и от смайване забрави да си затвори устата.

Нима Леля Дрол говори истината? – попита Голямата мечка.

– Да – увери го Олд Файерхенд. – Ще ви разкажем всичко, но най-напред трябва да се уверим, че неприятелят няма да ни изненада. Появяването му може да последва всеки миг. Нека петдесет войни на тимбабачите слязат веднага долу в каньона. Франк, Дрол, Дейви, Джими, Бил и Чичото да тръгнат с тях! Ще яздите до мястото, където каньонът се стеснява и ще залегнете зад скалите! Там има достатъчно издатини и вдлъбнатини в скалите, за да намерите прикритие. Сигурно юта здравата ще напреднат зад навахите, за да достигнат заедно с тях Сребърното езеро. Трябва да помогнете на приятелите ни и щом забележите врага, веднага да изпратите някого да ни извести. Заведете най-напред конете си на водопой! И вие се напийте с вода, защото долу няма никаква вода, а Голямата мечка ще ви даде нещо за ядене.

Имаше достатъчно големи запаси от месо. Парчета месо бяха нанизани на кожени ремъци и окачени между дърветата да съхнат. Вода за пиене имаше в изобилие. От планините се спускаха няколко потока,

които подхранваха езерото. Отведоха конете до един от потоците, за да утолят жаждата си. Скоро петдесетината индианци и шестимата бели бяха готови да тръгнат на път. Малката мечка ги поведе.

Долината на Сребърното езеро се простираше от север на юг; източната и западната ѝ страна бяха недостъпни, а откъм север в нея можеше да се проникне само през каньона и скалната теснина, откъдето бяха дошли белите, а изходът на долината водеше на юг, където езерото изливаше водите си в една клисура. Откъм юг засега не се очакваше неприятел – напротив по-скоро оттам се очакваха да дойдат навахите, които бяха техни приятели.

Всеки който огледаше внимателно околността на Сребърното езеро в северната му част, щеше скоро да стигне до убеждението, че по-рано водите му не са изтичали на юг, а откъм северната му страна, в каньона. Но сега между езерото и каньона се издигаше доста широко възвишение, подобно на дига, което не се е намирало по-рано на това място. То не беше образувано по естествен път. Следователно възникваше предположението, че е било издигнато изкуствено. Но ръцете, извършили тази работа, отдавна се бяха превърнали в прах, защото по дигата растяха дървета, които бяха поне на сто и петдесет години. Защо е била издигната тази огромна преграда? Дали все още можеше да се намери човек, който би могъл да даде отговор на този въпрос?

Изпратената от Олд Файрхенд група мина по дигата, зад която започваше каньонът. Той беше широк на това място само десетина метра и бе доста плитък, обаче постепенно се връзваше в скалите и ставаше по-дълбок. Колкото повече се увеличаваше дълбочината, толкова по-голяма ставаше и ширината му. Близко зад дигата изчезваха дърветата и храстите и скоро не се виждаше вече дори и трева.

Бяха яздили не повече от десет минути, когато стените на каньона достигнаха височина от тридесет метра. След около още петнадесет минути изглеждаше, сякаш стигат до небето. Тук вече се намираха и онези обли камъни, които толкова много затрудняваха ездата. След още четвърт час каньонът изведнъж стана много по-широк, двойно по-широк отколкото бе досега. Стените му бяха прорязани от горе до долу в най-различни форми. На места изглеждаше, като че ли скалите се крепяха на колони, образуващи сводести коридори, из които човек можеше да се скрие.

– Тук ще спрем – каза Малката мечка, който яздеше начело заедно с белите. – Наоколо има достатъчно дупки и пещери, където можем да намерим прикритие.

– А конете трябва да бъдат отведени малко назад – обади се Дрол, – за да не могат да се виждат отгук, където вероятно ще се завърже сражение.

Предложението му беше прието. Петдесет и седемте мъже се скриха из скалите от двете страни на каньона. Не чакаха дълго в това положение и ето че се чуха стъпките на един уморен кон, който се препъваш в камъните по дъното на каньона. Скоро се появи и ездачът – наваха, чийто кон едва вървеше. Индианецът изглеждаше ранен, защото дрехите му бяха покрити с кървави петна. Въпреки това той непрекъснато се опитваше да подкара коня си по-бързо напред, служейки си с крака и ръце.

Малката мечка излезе от прикритието си. Щом навахът го видя, спря коня си и извика:

– Уф! Моят малък брат! Пристигнаха ли вече очакваните воини на навахите?

– Още не са.

– Тогава сме загубени! Великия Дух ни изостави и започна да помага на кучетата юта. Нападناхме ги в Долината на елените, но ни победиха. Побягнахме и те започнаха да ни преследват, а днес рано сутринта към тях се присъедини нова голяма група. Сега са четирикратно по-многобройни от нас и ни следват по петите.

– Уф! Тогава вашите хора сигурно са унищожени?

– Почти. На около десет пушечни изстрела по-надолу се води жестока битка. Изпратиха ме, за да доведе помощ от езерото, защото си мислехме, че очакваните воини са вече тук. А сега нашите хора са загубени.

– Все още не са. Слез от коня и си почини тук! Ще ви изпратим помощ.

Трябваше по най-бързия възможен начин да се окаже помощ на навахите, изпаднали в такова положение, и да им се даде възможност да се оттеглят. Изпратиха един вестonosец към Сребърното езеро, оставиха наваха при конете и всички се втурнаха бързо към полесражението.

Да, положението на навахите наистина беше лошо. Повечето от конете им бяха застреляни. Воините намираха зад трупове на животните единственото прикритие, защото стените на каньона тук бяха прави и гладки и не предлагаша никаква защита. Изглежда, навахите бяха пред свършване на стрелите, защото стреляха само тогава, когато бяха сигурни в улучването на целта. Неколцина от най-смелите тичаха наоколо и събираха стрелите на юта. Противникът им бе толкова многоброен, че

се беше подредил в няколко редици една зад друга, които изпълваха цялата ширина на каньона. Те водеха боя без конете си; бяха ги оставили назад, за да не бъдат улучени в разгара на битката.

Сега бойните викове на индианците заглъхнаха за кратко време. Всички видяха пристигането на подкрепленията. Белите застанаха най-открито в средата на каньона, щом се убедиха, че разстоянието позволява на куршумите им да стигат до воините на юта; вдигнаха пушките си, прицелиха се и дръпнаха спусъците. Виковете от редиците на юта доказаха, че стрелците се бяха целили добре. Последваха нови шест изстрела и нови викове. Тимбачите се запромъкнаха напред, за да се приближат до враговете си дотолкова, че да могат да ги обстрелват.

Хъмпи Бил изрази мнението, че шестимата бели не бива да стрелят наведнъж, защото в този случай възниква твърде голяма пауза при пълненето на пушките. Предложи трима да стрелят и трима да зареждат; другите се съгласиха. Скоро стана ясно какво могат да направят шест отлични стрелци с добри пушки. Всеки изстрел улучваше някого. Юта започнаха да се оттеглят. Само онези от тях, които имаха пушки, продължаваха да оказват съпротива. Но пушките им не биеха надалеч, а те не смееха да се приближат повече. Тогава Хобъл Франк извика на Малката мечка:

– Ние шестимата ще задържаме противника. Кажи на навахите да се изтеглят зад нас!

Синът на вожда последва тази покана, навахите скочиха и побягнаха назад, за да заемат позиции зад белите. Едва сега можеше да се забележи колко са големи загубите на навахите. Бяха оцелели в най-добрия случай към шестдесет души, от които поне половината бяха без коне. За щастие сега имаха възможност да се изтеглят безпрепятствено, защото заедно с белите останаха и тимбачите, които държах юта в шах.

Постепенно започнаха да се оттеглят и спасителите на навахите. Юта се движеха просто по петите им. Те пешяха стрелите си и се сражаваха само с пушки. Така едните се изтегляха от едно място на друго, а другите ги следваха, докато отстъпващите достигнаха до мястото, където се бяха скрили преди. Белите предложиха всички да се изпокрият бързо в пещерите и вдлъбнатините на скалите. Малката мечка играеше ролята на преводач. След малко всички изведнъж се отдръпнаха назад и от доскоро тъй наблизко преследваните хора не остана и следа. Намираха се на сигурно място, защото наоколо имаше прикрития срещу стрели и куршуми, докато воините на юта нямаше къде да се скрият. Ако и очакваната помощ дойдеше скоро, можеха съвсем спокойно да гледат на по-

нататъшния развой на битката.

А тази помощ вече се беше отправила на път. Олд Файрхенд бе разказал накратко на Голямата мечка случилото се. Лицето на индианеца доби загрижен вид и той каза:

– Нинтропан Хауей предупреждаваше навахите. Посъветва ги да почакаат, докато се съберат всички техни воители. Но те мислеха, че юта още не са се обединили, и смятаха да унищожат отрядите им поотделно. А сега ги сполетя същата съдба, която искаха да приготвят на враговете си. Дори да успеят да избягат в планината, броят на преследвачите им ще нараства непрекъснато и никак не е изключено да видим тук, край Сребърното езеро, събрани около хиляда юта.

– А какво е твоето положение? Дали юта ще се отнесат към тебе като към неприятел?

– Сигурно.

– Тогава се намиращ в опасност.

– Не.

– Може би защото разчиташ на тимбабачите и очакваш още навахи?

– Не. Нинтропан Хауей разчита само на себе си.

– Не мога да те разбера.

– Той не се страхува и от хиляда юта, защото само ако вдигне ръката си, те ще бъдат загубени. Само един кратък миг ще ги убие всичките.

– Хмм! Всичките ли?

– Не ми ли вярваш? Да, вие бледоликите сте много умни хора, но никой от вас няма да се сети за подобно нещо.

Той изрече тези думи гордо и спокойно. Олд Файрхенд повдигна рамене. Погледът му обходи скалите и планините около езерото. После по лицето му заигра лека усмивка и той каза:

– Но и ти не си бил човекът, който се е сетил за това.

– Не. Но кой ти каза?

– Аз самият го разбрах. Ти спомена, че ние белите не бихме могли да се сетим за подобно нещо. Е, аз ще ти докажа обратното. Ние сме достатъчно умни, за да можем да надникнем в душите ви.

– Ти мислиш, че знаеш защо Голямата мечка не се страхува и от хиляда неприятели?

– Да.

– Каж ми!

– Добре! Казваш, че ще убиеш хиляда юта за няколко мига?

– Да.

– Ако се намират в каньона?

– Да.

– Това не може да се постигне с ножове, пушки или други някакви оръжия, а само чрез някаква природна сила. Чрез въздуха, чрез буря? Не. Чрез огън? Пак не. Значи с помощта на вода.

– Мислите ти са добри и умни. Но, ще стигнат само дотук.

– Ще видим! Къде ще намериш достатъчно количество вода, за да убиеш толкова много хора? В езерото. Ще влязат ли тези хора в езерото? Не. Следователно езерото трябва да отиде при тях. Водите му ще се излеят внезапно в каньона. Как може да стане това? Между езерото и каньона се издига висока и здрава дига. Е, някога тази дига не се е намирала там. Била е построена, а същевременно е било направено някакво съоръжение, с чиято помощ тя може внезапно да се отваря, тъй че сухи каньон да се превърне в буйна река само за един миг. Отгатнах ли?

Въпреки че индианците умеят да запазват спокойствие при всякакъв случай, Голямата мечка скочи и извика:

– Ти да не си всезнаещ?

– Не, но мога да мисля.

– Наистина отгатна! Но как е достигнала тази Тайна до Голямата мечка?

– Той я е наследил.

– А как се отприщва дигата?

– Ако ми разрешиш да я разгледам по-подробно, ще мога скоро да ти отговоря на въпроса.

– Не, Нинтропан Хауей няма право да ти даде такова разрешение. Но можеш ли да отгатнеш защо е била издигната дигата?

– По две причини. Първо, като средство за защита. Всички завоеватели на южните области са идвали откъм север. Този голям каньон е бил обикновено техният път. Дигата е била Построена, за да препречи този път и за да може водата от езерото внезапно да се излива в каньона.

– А втората причина?

– Съкровището.

– Съкровището? – попита вождът, като отстъпи крачка назад. – Какво знаеш за него?

– Нищо. Но мога да отгатна много неща. Виждам езерото, бреговете му, околността му и размислям. Преди да е била построена дигата, не е имало и езеро, а дълбока долина, през която потоците са се стичали надолу по каньона, който сами са издълбали в скалите. Тук е живял богат народ. Дълго време се е борил срещу нахлуващите завоеватели. Но

най-сетне този народ разбрал, че трябва да отстъпи скъпоценностите си, свещените си съдове, тук, в долината, и издигнали дигата, за да се образува голямо езеро, чиито води да бъдат безмълвни пазачи на съкровището.

– Мълчи, мълчи! – извика Голямата мечка уплашено. – Да не говорим за съкровището, а само за дигата! Да, Голямата мечка може да я отприщи. Може да удави хиляда и повече юта, ако те се намират в каньона. Да го стори ли, ако дойдат?

– За бога, не! Има и други средства да ги слошим.

– Какви? Оръжията ли?

– Да, а също така и заложниците, които лежат там в тревата. Неприятелите ни ще бъдат принудени да се съгласят с някои наши условия, за да спасят вождовете си. Затова заловихме тези заложници и ги докарахме с нас.

– Тогава трябва да откараме пленниците на сигурно място.

– Има ли наоколо подходящо място?

– Да. Но нека първо ядат и пият. След това ще ги преместим. Развързаха ръцете на пленниците. Те получиха месо и вода, след което отново ги вързаха. После с помощта на неколцина тимбабачи ги пренесоха на острова в няколко от стоящите до брега канута. Олд Файерхенд, Олд Шетърхенд и Винету също се прехвърлиха на острова. Бяха любопитни да разгледат вътрешността на постройката.

Тя разполагаше само с приземен етаж, разделен от стена на две помещения. В едното от тях имаше огнище, а другото представляваше спално помещение, обзаведено много оскъдно. В него се намираха един хамак и една постеля и това бе всичко.

– Нима ще оставим пленниците тук? – попита Олд Файерхенд.

– Не, защото все пак оттук могат да избягат. За тях има едно много по-сигурно място. – Голямата мечка отмести постелята настрана. Тя се състоеше от една дървена рамка от сковани напречни дървени парчета, върху които бяха постлани розогки и одеяла. Отдолу се показва четириъгълен отвор, през който се слизаше по дебелия ствол на дърво също като стълба, защото в него бяха изсечени вдлъбнатини. Вождът започна да се спуска надолу. Олд Шетърхенд го последва, а останалите трябваше да подават пленниците един подир друг.

През отвора влизаше малко светлина, която можеше да освети подобното на мазе помещение. То бе по-голямо от горното спално помещение. Удължението му се падаше откъм страната на градината. Отсрещната му страна беше заградена със стена от непечени тухли, в която

нямаше нито врата, нито някакъв друг отвор. Когато ловецът удари няколко пъти по нея, по звука успя да разбере, че отвъд има друго помещение и че стената не е дебела. И така от другата страна се намираще второ подземно помещение, и то точно под горната стая с огнището. Но въпреки че горе ловецът се бе огледал старателно наоколо, не забеляза никакъв отвор в пода.

Пленниците бяха свалени в мазето и поставени един до друг на пода. Олд Шетърхенд се страхуваше, че няма да имат достатъчно въздух за дишане. Когато изказа гласно опасенията си, Голямата мечка обясни:

– Ще имат достатъчно въздух. Близо до тавана има дупки, които водят извън самата постройка. Там е строено с кухи тухли, тухли с канали. Някогашните жители в тази област са знаели много добре какво вършат.

– Олд Шетърхенд направи уж неволно няколко по-твърди крачки из помещението. Подът на мазето също издаде глух звук. Несъмнено още преди изкуственото създаване на езерото островът е бил иззидан във вид на висока кука постройка, която после била укрепена от страни с водонепроницаем „кожух“ от камък и глина. Беше ли възможно нейде долу, в дълбочините под острова, да се пази съкровището?

За по-нататъшни изследвания сега нямаше време, защото и последният пленник беше сложен на земята и вождът се заизкачва обратно нагоре. Олд Шетърхенд трябваше да го последва. Под стряхата на сградата висяха големи парчета сушено и опушено месо, нанизани на пръчки. Взеха в лодките малък запас от месото, за да го занесат на брега. Тъкмо когато стъпиха на него, се появи, покрит в пяна, конят на пратеника, който бе пристигнал, за да иска помощ. Всички грабнаха оръжията си и се затичаха към конете. Разбира се, Елен трябваше да стане, а с нея и баща ѝ, за да я пази. Голямата мечка ги посъветва да се пренесат на острова, където щяха да бъдат в безопасност. Инженерът се качи с нея в едно кану, взе оръжията си и се отблъсна от брега, щом останалите препуснаха към каньона.

От предпазливост поставиха силна охрана при теснината, през която днес белите бяха пристигнали при Сребърното езеро. Тази охрана бе напълно достатъчна, за да прикрива тила им.

Останалите пришпориха конете в много по-бърз галоп от предишната група. Препускаха презглава и за четвърт час изминаха пътя, за който на другите бяха необходими четиридесет и пет минути. Достигнаха мястото, където стояха конете на биещите се. Пред тях се разнесоха изстрели. Сkochиха от конете, оставиха ги при другите, разделиха се

бързо наляво и надясно и успяха да стигнат незабелязано от юта до отделните пресечени групи скали, където се бяха укрепили приятелите им.

Юта си мислеха, че все още имат работа с онези, които бяха видяли. Решиха, че вече отдавна щяха да спечелят битката, ако бяха предприели бързо нападение, и се приготвиха да наваксат пропуснатото. Внезапно се разнесе дивият им боен вик и те се хвърлиха напред. Изминаха само две минути, през които непрекъснато се стреляше и от двете страни, а после юта се оттеглиха, оставяйки много убити и ранени.

Олд Шетърхенд беше застанал зад една колона и бе стрелял няколко пъти, стремейки се само да ранява атакуващите индианци. Сега забеляза, че тимбачите изскочиха с намерение да скалпират убитите. И вождът им беше с тях.

– Стой! – извика ловецът със силен глас. – Не пипайте убитите!

– Защо? Тези скалпове ни принадлежат! – отговори Дългото ухо. – При тези думи той извади ножа си и се наведе над един ранен, за да вземе скалпа му. В следващия миг Олд Шетърхенд се озова до него, насочи револвера си към главата му и го заплаши:

– Ако направиш и едно рязване с ножа, ще те застрелям!

Дългото ухо се изправи и попита учудено:

– Та какво толкова имаш против това? Юта също биха ни скалпирали.

– Ако се намирах при тях, също нямаше да го направят. Не мога да търпя такова нещо, а още повече при ранените.

– Нека тогава ранените си запазят скалповете, но ще скалпираме убитите.

– С какво право?

– Дългото ухо не може да разбере! – отвърна индианецът смаяно. – Всеки убит враг трябва да бъде скалпиран!

– Но тук лежат много убити. Ти ли ги победи всичките?

– Не. Вождът повали един.

– Кой е той?

– Вождът не може да каже точно.

– А мъртъв ли е? Покажи ми един убит, в когото ще се намери куршумът от твоята пушка. Него можеш да скалпираш, но друг не!

Вождът се оттегли, мърморейки, към прикритието си и неговите хора го последваха. Ето че откъм мястото, където се намираха отблъснатите юта, се разнесоха викове. Докато ловецът беше стоял между тимбачите, те не го бяха забелязали. Но сега, когато бе останал за момент сам на открито, го познаха и се развикаха:

– Олд Шетърхенд! Омагьосаната пушка, омагьосаната пушка! Той се запъти бавно към тях и когато стигна на разстояние, от което можеха да го чуят, извика:

– Приберете вашите убити и ранени! Подарявам ви ги! Един от вождовете им излезе малко напред и отвърна:

– Вие ще стреляте по нас!

– Няма.

Олд Шетърхенд се върна зад прикритието си. Колкото и вероломни да бяха юта, те не допускаха този ловец да ги измами, да постъпи предателски. Затова изпратиха отначало само двама от хората си, за да видят как ще реагират противниците им; двамата вдигнаха един ранен и го отнесоха. После се върнаха и отнесоха втори. Тъй като и сега никой не предприе някакво враждебно действие срещу тях, доверието им бе спечелено и скоро се приближиха повече индианци. Олд Шетърхенд отново излезе напред и им извика:

– Чакайте, останете! Няма да ви сторим нищо лошо. Те спряха. Ловецът отиде до тях и попита:

– Колко вождове има сега при вас?

– Четирима.

– Кой е най-главният от тях?

– Кай-унуне. ((юта) – Тътнещия гръм. Б. а.)

– Кажете му, че искам да говоря с него! Нека дойде на половината разстояние между нас, където ще го чакам. Така ще се срещнем по средата. И двамата ще бъдем без оръжия.

Те съобщиха това на вожда си и донесоха отговора му:

– Ще дойде заедно с другите трима вождове.

– Аз ще взема само двама мои другари. Щом си свършите тук работата, нека вождовете дойдат.

Скоро от двете страни един към друг се отправиха четиримата вождове и Олд Шетърхенд заедно с Олд Файерхенд и Винету. Срещнаха се по средата между двете позиции, поздравиха се мълчаливо и насядаха едни срещу други на земята; Гордостта не позволяваше на червенокожите да започнат да говорят веднага. Личеше си, че Големия вълк не се чувстваше съвсем спокоен. Известно време двете противни страни се оглеждаха едни други, докато най-после най-възрастният от юта, а това беше Тътнещия гръм, изгуби търпение и реши да заговори. Той стана, изпъна фигурата си, зае поза, изпълнена с достойнство, и започна:

– Когато голямата земя принадлежала все още само на синовете на Великия Маниту и при нас не е имало бледолики...

– ... тогава сте могли на воля да държите дълги речи – прекъсна го Олд Шетърхенд. – Но бледоликите обичат да се изразяват по-накратко и затова и сега ще постъпим така.

Когато червенокожите имат съвещание, то може да се проточи безкрайно. И сегашният разговор щеше да трае часове, ако Олд Шетърхенд не беше прекъснал още уводните му думи. Вождът му хвърли поглед, в който се четеше учудване и гняв, после седна отново и каза:

– Тътнещия гръм е прочут вожд. Той е видял много повече лета от Олд Шетърхенд и не е свикнал да бъде прекъсван от млади мъже. Хау!

– Един мъж може да е видял много лета и въпреки това да е видял и научил по-малко неща от някой по-млад човек. Ти искаш да говориш за времената, когато при вас още не е имало бледолики. Но ние имаме намерение да говорим за днешния ден. И щом като аз съм онзи, който те повика, то аз ще бъда и човекът, който ще вземе първи думата, за да ти съобща, какво искам от тебе. И аз казах. Хау!

Това беше много остра забележка. Червенокожите мълчаха и Олд Шетърхенд продължи:

– Ти спомена името ми, значи ме познаваш. Познаваш ли и двамата воини, които седят до мене?

– Да. Те са Олд Файерхенд и Винету, вождът на апачите.

– Тогава сигурно знаеш, че винаги сме били приятели на червенокожите мъже. А защо ни преследвате?

– Защото сте приятели на нашите врагове.

– Не е вярно. Големия вълк ни плени, без да сме му сторили и най-малката злина. За да спасим живота си, трябваше да се защищаваме срещу юта.

– А защо убихте в Гората на водата Стария вожд и пленихте другите вождове?

– Пак само за да се спасим.

– Но сега се намирате при навахите и тимбабачите, които са наши врагове.

– Не, нямаме никакви лоши намерения. Искахме да стигнем до Сребърното езеро и ги заварихме тук. Чухме, че предстои въоръжена борба между вас и тях, и побързахме да ви помирим.

– Ние искаме отмъщение, а не мир!

– Знаем, че сте били тежко обидени. Но не е справедливо от ваша страна да си отмъщавате на невинни хора. Ако всичко зависеше от вас, ние отдавна да бяхме умрели на кола на мъчението като другите бледолики в Долината на елените.

– Какво знаете за тях?

– Всичко. Ние погребяхме труповете им.

– Значи ти си бил там?

– Да. Бяхме посред вас. Чухме, което говореха юта, и видяхме, каквото правеха. Намирахме се между дърветата, когато дойдоха навахите, и видяхме как ги прогонихте.

– Не е възможно! Не е вярно!

– Ти знаеш, че не лъжа. Попитай вождовете на юта, които бяха там.

– Как да ги попитам? Те изчезнаха. Великият Дух ги е извикал при себе си.

– Не е. Великият Дух не иска и да знае за такива вероломни и подли мъже. Той ги предаде в ръцете ни.

– Езикът ти не казва истината. Той изговаря тези думи само за да ни принуди да сключим мир.

– Да, ще ви принудя да сключите мир, но сега ви казвам истината. Вечерта, когато бяхме при вас в Долината на елените, пленихме тримата вождове. Ще ти докажа, че говоря истината. Какво е това?

Олд Шетърхенд измъкна от джоба си тесен кожен ремък с прикрепени към него парчета от пъстри мидени черупки, изрязани в цилиндрична форма, и го показа отблизо на Тътнещия гръм.

– Уф! – извика уплашено старият вожд. – Вампумът на Жълтото слънце!

– А този? – ловецът измъкна втори вампум.

– Вампумът на вожда Четирите бизона!

– А третият?

Когато той показа и третия вампум, вождът сякаш загуби способността си да говори. Направи едно движение, изразяващо уплахата му, и процеди през зъби:

– Никой вожд не дава другиму вампума си. Той е най-свещеното нещо за него. Който притежава вампума на някой друг, го е убил или пленил. Живи ли са още тримата вождове?

– Да. Те са наши пленници.

– Какво ще правите с тях?

– Живот за живот, кръв за кръв? Сключете мир с навахите и тимбачите и ще ви върнем пленниците!

– И ние имаме пленници. Да ги разменим човек за човек!

– Ти за някое момче ли ме смяташ, та си мислиш, че не знам, че един вожд се разменя поне срещу тридесет воини? Аз ти казвам: ако не сключите мир с нас, много малко от вас ще видят отново родните си

вигвами!

Тътнещия гръм се загледа мрачно и нерешително в земята. Тогава се изправи Олд Файерхенд, изпъна великанската си фигура с израз на досада и каза:

– Pshaw! Защо приказваме, щом имаме оръжия! Нека Тътнещия гръм ни каже бързо дали иска война, или мир. Тогава ще знаем какво да правим и ще му дадем заслуженото: живот или смърт.

– Не можем да решим нещата така бързо.

– Защо не? Мъже ли сте, или жени?

– Ние не сме жени, а воини. Но на мъжа не подобава да има гореща кръв. Сега ще се върнем и ще обмислим какво да направим.

– Помислете, че след половин час ще се спусне нощта!

– И през нощта можем да ви кажем какво сме решили. Онзи, който иска да съобщи на другите нещо, било ние, или вие, трябва да даде първо един изстрел и после да извика високо. Другите ще му отговорят. Аз казах. Хау! – Индианецът стана, кимна едва забележимо с глава и се отдалечи. Другите последваха примера му.

– Тъпчем все на едно и също място! – гневеше се Олд Файерхенд.

– Моят брат говори твърде ядосано – обади се Винету спокойно. – Той трябваше да остави Олд Шетърхенд да говори по-нататък. Тътнещия гръм се беше замислил сериозно и не след дълго щеше да се вразуми.

Изглежда, Олд Файерхенд разбра правотата на тази забележка, защото не отговори нищо. Когато се върнаха при другите, Дългото ухо ги посрещна с въпроса:

– Вождовете на юта бяха четирима. Защо отидохте само вие тримата при тях?

– Защото бяхме достатъчно – отвърна му Олд Файерхенд троснато.

– Но тук има и други мъже. Дългото ухо също е вожд и трябва да участва в съвещанията, както и вие.

– Стига сме приказвали излишни неща. Нямахме нужда от четвърти човек.

Дългото ухо замълча. Ако лицето му не бе покрито с бои, щеше да издаде гнева му. Той се намираше изобщо в лошо настроение, защото беше уличен в кражба от Дрол, а бе принуден да преглътне яда си. После Олд Шетърхенд го унижи пред собствените му хора, като му забрани скалпирането. Този вожд беше един страхливец, който не притежаваше смелостта открито да се противопоставя. Затова пък гневът, който той старателно прикриваше, го гризеше отвътре с все по-голяма сила.

Започна да се смрачава и скоро настана нощ. Не можеше да се очаква, че юта ще рискуват да нападнат отново, но все пак бе необходимо да вземат мерки за осуетяване на подобни опити. Трябваше да бъдат поставени стражи. Дългото ухо предложи доброволно себе си и няколко от тимбабачите, които щяха да поемат тази задача; желанието му не можеше да бъде отхвърлено.

– Заедно с вожда общо пет души образуваха верига напреко през каньона. Дългото ухо се намираше най-надясно. Гневът продължаваше да го яде отвътре. Имаше силното желание да покаже на тези бели, че той е важна личност, която не бива току-така да бъде заобикаляна. Да речем, нямаше да бъде лошо, ако юта крояха някоя подлост и той успееше да се промъкне и да ги подслуша! Тази мисъл не му даваше покой и най-сетне той се реши да я приведе в изпълнение; Запромъква се предпазливо напред. Но това не бе толкова лесно, както си го беше представял, защото заоблените камъни постоянно се изплъзваха под дългите му крайници. Ето защо той насочи вниманието си повече надолу, към земята, по която пълзеше, отколкото пред себе си. Отново се изгърколи един камък под него – отстрани се появи някаква тъмна маса – пред него също. Две яки ръце се склучиха около гърлото му като железни скоби, две други ръце притиснаха лактите му към тялото. Дишането му спря и той загуби съзнание.

Когато се съвзе, видя, че лежи между двама души, допрели острието на ножовете си до голите му гърди. Ръцете и краката му бяха вързани, а устата му запушена. Той направи леко движение и то беше забелязано от третия човек, който бе седнал до главата му. Последният сложи ръка върху челото му и тихо каза:

– Ние познахме Дългото ухо. Ако вождът е умен, няма да му се случи нищо лошо. Но ако не е умен, ще усети ножовете ни в тялото си. Нека кимне с глава, ако чува думите на Тътнещия гръм!

Плененият вожд направи желания знак. Той се намираше между живота и смъртта и беше съвсем понятно, че той избра живота.

– Нека Дългото ухо ни даде да разберем дали ще говори тихо, ако освободим устата му! – продължи другият.

Вождът кимна отново и парцалът беше изваден от устата му, но Тътнещия гръм го предупреди веднага:

– Ако кажеш високо само една-единствена дума, ще умреш.

Но ако искаш да се побратимиш с нас, ще получиш и част от плячката ни. Отговори ми!

Плячка! При тези думи през главата на тимбабача премина

светкавично една мисъл. Веднъж бе подслушал разговор между Голямата и Малката мечка, разговор, който още звучеше в ушите му. Плячка! Да, щеше да има плячка, и то плячка, каквато не е била поделяна досега след никоя битка! От този миг той беше предан тялом и духом на юта.

– Дългото ухо ненавижда и презира тези бели – заяви той. – Ако му помогнете, ще ги унищожим.

– И Мечките ли?

– И тях. Но моите воители трябва да останат живи!

– Обещаваме ти. Но защо досега беше наш враг?

– Защото вождът не знаеше някои неща, които научи днес. Бледоликите го обидиха така, че той трябва да пролее кръвта им.

– Ще можеш да им отмъстиш. Но Кайунуне скоро ще разбере дали си искрен, или искаш да го измамиш.

– Дългото ухо е искрен и ще ти го докаже.

– Тогава ми кажи най-напред дали е вярно, че бледоликите държат пленени в ръцете си нашите вождове!

– Вярно е! Дългото ухо ги видя.

– Тези кучета сигурно са в съюз със Злия Дух, иначе нямаше да успяват да вършат неща, които са невъзможни за други хора. Къде се намират сега вождовете на юта?

– В къщата на острова в езерото.

– Кой ги охранява?

– Един-единствен бледолик с едно момиче, което му е дъщеря.

– Нима е възможно? Един-единствен мъж и някакво момиче да държат в плен няколко храбри и прочути воители?

– Дългото ухо ти казва истината. Трябва да имаш предвид, че пленниците са вързани.

– Тогава ще ти повярваме. Но разказвай по-нататък! Колко воители се намират на брега на езерото?

– Само няколко бледолики. Те охраняват другия вход към Сребърното езеро.

– Уф! Нима пътят през този каньон не е единственият? Нима има и друг?

– Да. Ако искаш, Дългото ухо ще ти го покаже.

– Къде е този път?

– Малко по-надолу оттук, между две колони в скалата има цепнатина, която извежда на една височина, а после се слиза в дълбока котловина; от нея започва дефиле, стигащо чак до езерото. Дългото ухо е яздил по този път заедно с Голямата мечка.

– А колко време ще ни е необходимо, за да се доберем до езерото?

– Три часа.

– Твърде много!

– Но наградата е голяма. Всички твои врагове ще паднат в ръцете ти, ще освободиш вашите вождове и воини и...

– И? Говори по-нататък!

– ... и освен това ще намериш такава плячка, каквато още никой не е виждал.

– Плячка ли? От навахите? Сигурно имаш предвид конете и оръжията им?

– Дългото ухо не говори за навахите, а за двете Мечки и тяхното Сребърно езеро, на дъното на което са скрити несметни съкровища, огромно количество злато, сребро и скъпоценни камъни.

– Кой те е метнал така?

– Никой. Дългото ухо сам го чу от двамата. Една вечер лежеше в тъмнината между дърветата. Те се приближиха и спряха близо до него. Тогава говориха за съкровищата.

– А как са попаднали тези съкровища в езерото?

– Някакъв народ, който живял тук преди дълго време и после бил поробен, ги скрил на дъното.

– Но как може да бъдат извадени, шом са на дъното на езерото? Би трябвало да се изчерпи водата.

– Не. На това място, където сега е езерото, по-рано имало суха земя. Онзи народ издигнал висока кула и нейният връх представлява сега островът в езерото. От тази кула през долината та чак до каньона бил построен здрав тунел. После била издигната мощна широка дига, за да не може водата да изтича на север. Долината се изпълнила с вода и се превърнала в езеро, от което сега стърчи само върхът на кулата като остров. Когато долината се напълнила, водата започнала да изтича на юг. А краят на тунела бил закрит с камъни.

– Нима всичко това е истина?

– Разбира се. Дългото ухо сам се убеди, той тайно отстрани камъните и намери тунела. При входа на тунела са оставени факли, с които може да се осветява вътрешността. Тунелът води по дъното на езерото към острова, първоначалната кула, в най-долната част на която се намират съкровищата. А този тунел е направен и за да може в случай на нужда по него да се пусне водата в каньона и да унищожи намиращите се там врагове. На едно място тунелът се отваря, водата нахлува в него и се излива в каньона, където ще издави всичко живо.

– Уф! Това би могло да ни послужи. Ех, да можехме да издавим бледоликите!

– Не можем да го направим, защото и моите тимбабачи ще се издавят заедно с тях.

– Вярно, така е. Но щом всичко, което ни каза, е истина, белите и без това са загубени. Ще се справим с тях, ако си искрен. А сега искаш ли да ни водиш към езерото?

– Да, Дългото ухо е готов. Но каква част от богатствата ще получи той?

– Това ще определи Кай-унуне, когато се убеди, че си ни казал истината. Сега ще те развърже и ще ти даде кон. Но при най-малкия опит за бягство си загубен.

Вождът даде заповедите си с тих глас. Скоро всички юта бяха на конете си и се спуснаха надолу по каньона, като отначало дяволски внимаваха да не предизвикат и най-малкия шум. Достигнаха мястото, където белите бяха завили от каньона в котловината, и тръгнаха в същата посока.

Сега, през нощта, ездата беше още по-тежка, отколкото през деня. Но червенокожите имаха истински котешки очи, а и конете им се справяха добре с трудния терен. Изкачиха се по наклонената равнина, спуснаха се в котловината и после навлязоха в теснината между скалите по същия път, по който бяха минали й белите. Втората част от пътя им бе улеснена от изгрялата луна.

Бяха изминали точно три часа, когато индианците достигнаха мястото, откъдето започваха дърветата. Тук Дългото ухо се спря и каза:

– Входът към долината е толкова тесен, че постове могат да го бранят срещу вас много лесно. Но вие ще се появите откъм гърба им.

– А как е възможно да стане това?

– През тунела, за който Дългото ухо ви говори вече. Входът му е разположен само на няколко крачки оттук. Ще го отворим, като махнем камъните, и ще се спуснем в него. Запалим ли факлите, ще можем лесно да вървим напред. Така ще стигнем до кулата, ще се изкачим горе и ще се озовем на острова. Там има винаги няколко лодки, с които ще се прехвърлим на брега. Ще се озовем в гръб на неприятелите и ще ги победим лесно, още повече че моите тимбабачи ще преминат на наша страна, щом вождът им заповяда.

– Добре! Половината от воините ми ще останат тук, а другата половина ще ни последват в тунела. Покажи ни го!

Юта бяха слезли от конете си. Дългото ухо ги отведе малко

настрани до едно място, където до скалите беше нахвърляна камара камъни.

– Трябва да махнем тези камъни – обясни тимбачът, – и тогава ще видите входа.

Купчината камъни беше преместена и на нейно място се показва тъмна дупка, широка около метър и висока два метра. Вождовете влязоха вътре и пипнешком намериха голям запас от факли, приготвени от еленова и бизонска лой. Факлите бяха разпределени и запалени с помощта на пункс. Тогава индианците потеглиха през тунела.

Въздухът в него бе застоял, но не беше влажен. Изглежда, тунелът бе изключително здраво построен и обвит с дебел пласт здраво трамбована глина, за да може да устои толкова дълго време на водите на езерото.

Всички се стремяха да вървят колкото се може по-бързо, за да не дишат дълго този въздух, който ставаше още по-лош от дима на факлите; след известно време, сторило им се цяла вечност, те стигнаха до широка зала.

В горната част на залата завършваше отворът на някаква шахта. Нагоре водеха тесни иззидани стъпала, чиято форма не приличаше съвсем на формата на нашите стъпала. По тях можеше да се изкачва само един човек. Ето защо индианците трябваше да се наредят един зад друг.

Дългото ухо пръв се закатери нагоре с факел в ръката. Но още не беше достигнал най-горното стъпало на първия етаж, когато под него се разнесе вик, последван от виковете на ужас от много гърла. Той се спря и погледна назад. Това, което видя, бе напълно достатъчно, за да го изпълни с панически страх. От тунела, където се намираха още много, много юта, нахлуваше вода и го беше изпълнила целия. Факлите осветяваха тъмната бучаща стихия, която беше изпълнила широката зала до половин човешки бой и се издигаше нагоре с ужасяваща бързина. Намиращите се все още в тунела бяха безвъзвратно изгубени. Водата ги бе издавила веднага. И всички онези, които стояха по стъпалата, бяха също обречени. Започнаха да се блъскат нагоре, всеки искаше да се спаси, всеки се опитваше да свали човека пред себе си. Захвърлиха факлите, за да могат да се бранят и с двете си ръце. По този начин никой не успяваше да се задържи на стъпалата. В същото време водната стихия се издигаше с такава бързина, че една минута след като се бе разнесъл първият вик, тя достигна до устата на червенокожите. Водата ги повдигна и понесе. Те заплуваха, бореха се със смъртта и помежду си – напразно.

Само шестима се бяха изкачили вече толкова нависоко, че беше

възможно да се спасят. Тътнещия Гръм и Големия Вълк бяха между тях. Имаха само един-единствен факел, който беше в ръцете на тимбабача. Един тесен отвор водеше към по-горния етаж, където се виждаха също такива стъпала.

– Дай ми факела и ме пусни да мина първи! – Заповяда Тътнещия гръм на тимбабача. Той посегна към факела, но Дългото ухо се възпротиви. Завърза се кратък спор, но той бе достатъчен, за да позволи на водата да ги наближи. Тя нахлу през отвора и в този етаж, а той беше тесен, значително по-тесен от долния. Ето защо водната стихия пълзеше по стените му по-бързо.

Дългото ухо беше по-млад и по-силен от Тътнещия гръм. Той се отскубна от него и като го блъсна силно, го събори на земята. Но сега другите юта се нахвърлиха върху него. Той нямаше оръжие и само едната му ръка бе свободна, за да се отбранява.

Големия вълк вече вдигна пестник, за да запрати Дългото ухо на земята, когато последният извика:

– Стой, иначе Дългото ухо ще хвърли факела във водата и тогава сте загубени! Няма да можете да виждате накъде да се изкачите и водата ще ви застигне.

Това му помогна. Другите разбраха, че ще могат да се спасят само ако имат светлина. Водата бе достигнала вече до поясите им.

– Тогава дръж факела и се качвай нагоре, куче такова! – отговори му Тътнещия гръм. – Но после ще ми платиш!

Тимбабачът се намираще вече на стъпалата и забърза нагоре. Отново достигна до тесен отвор, през който премина на следващия етаж. Заплахата на стария вожд беше изречена напълно сериозно. Дългото ухо го знаеше добре. Ето защо, след като премина през отвора, той се спря и погледна надолу. Оттам се подаде главата на Тътнещия гръм.

– Ти ме нарече куче и искаш да си отмъстиш – извика му Дългото ухо. – Ти самият си куче и трябва да умреш като куче. Върви във водата!

Дългото ухо така ритна индианеца в лицето, че старият вожд изчезна в отвора, падайки назад. След малко се появи главата на следващата юта. И той получи силен ритник и падна надолу; същата съдба последва и третия. Дългото ухо дишаше тежко от страх и напрежение. Но същевременно по лицето му се изписа дива победоносна радост.

Но ето че от тъмния отвор се появи мощна и яка ръка и един железен юмрук сграбчи тимбабача за крака. Дългото ухо почувства с ужас, че ще падне. Веднага след това от дупката се появи и разкривеното от

гняв лице на Големия вълк.

Отчаянието придаде на Дългото ухо великанска сила. Със страховтен замах той заби горящата факла в едното око на противника си. Големия вълк изрева и се хвана с две ръце за главата. В същия миг той получи още един безмилостен удар с главнята. Олюля се и изчезна в бучащата стихия, която нахлу покрай него със зловеща бързина и в този етаж.

Дългото ухо остана сам. Беше единственият оцелял от всички онези, които навлязоха в тунела.

Той продължи трескаво да се изкачва все по-нагоре, а водата го следваше по петите със същата бързина. В един момент почувствува, че въздухът започва да става по-свеж. Вътрешното пространство в кулата беше вече съвсем тясно, стъпалата изчезнаха и бяха заменени от подпрян на стената ствол на дърво, в който имаше изсечени вдлъбнатини за изкачване. Вече беше поставил пръстите на краката си в първата вдлъбнатина, когато над него се разнесе глас:

– Стой, остана долу, иначе ще стрелям! Юта искаха да ни унищожат, но сега те всички са загубени и ти ще умреш последен! Беше гласът на Голямата мечка. Тимбабачът го разпозна.

– Аз не съм юта! Не стреляй! – извика той, обхванат от страх.

– А кой си тогава?

– Твоят приятел, вождът на тимбабачите.

– А-а, Дългото ухо! Та ти си заслужил смъртта най-много от всички, защото си подлец и предател.

– Не, не! Заблуждаваш се!

– Не се заблуждавам. По някакъв начин си се добрал до моята тайна и си я издал на юта. Сега се удави, както се издавиха и те!

– Нищо не съм издавал! – започна да го уверява Дългото ухо, изпълнен със страх, защото водата достигна вече до колената му.

– Не лъжи!

– Пусни ме да се изкача горе! Помисли си, че винаги съм бил твой приятел!

– Не, долу ще стоиш!

Товага се чу гласа на Олд Файерхенд:

– Остави го да се изкачи! Достатъчно ужасни неща се случиха вече.

Той ще си признае вината.

– Да, всичко ще ви разкажа! – увери го Дългото ухо, защото водата достигна до пояса му.

– Добре, ще ти подаря живота, но се надявам да ми бъдеш благодарен.

– Благодарността ми няма да има граници.

– Ще видим дали ще удържиш думата си. Качвай се! Червенокожият хвърли факела във водата, за да може да се изкатери с двете си ръце. Като се измъкна от дупката, той се видя в постройката на острова, и то в помещението с огнището. Пред отворената врата гореше огън и при нахлуващата светлина на пламъците той съзря Голямата мечка, Олд Файерхенд и Олд Шетърхенд. Строполи се от умора и от големия страх, който беше изживял, но скоро отново скочи на крака и като се канеше да изхвъркне навън, извика:

– Да бягаме, да бягаме навън, иначе водата ще нахлуе, преди да успеем да се спасим!

– Стой тук! – заповяда му Голямата мечка. – Няма защо да се страхуваш повече от водата, защото тя не може да се изкачи тук по-нависоко, отколкото е навън, в езерото. Ти си спасен и сега ще ни разкажеш как напусна поста си и как дойде тук...

Беше изминал около един час от смяната на постовете, когато Олд Файерхенд реши да ги обиколи отново. Той се промъкна нататък, отправяйки се най-напред към мястото, където трябваше да бъде Дългото ухо. То беше празно. Той се насочи към най-близкия тимбабач, за да го попита, и научи от него, че вождът се е отдалечил от поста си.

– Накъде отиде?

– Към юта. И още не се е върнал.

– Кога тръгна?

– Почти преди един час.

– Тогава сигурно му се е случило нещо лошо. Ще видя какво е станало. – Ловецът легна на земята и запълзя към мястото, където преди това бе забелязал неприятелските постове. Там нямаше никой. Той продължи по-нататък. Там, където юта бяха препречили целия каньон, сега не се виждаше нито един от тях. Олд Файерхенд продължи издирванията си с най-голяма предпазливост. Не можа да види нито един юта, но не видя и вожда. Това беше обезпокоително. Той измина значително разстояние през каньона, без да се натъкне на неприятел, и се завърна със съобщението, че юта са изчезнали. Това обстоятелство не би било нещо непонятно или тревожно, ако Дългото ухо не беше изчезнал заедно с тях.

– Пипнали са го – продължи Голямата мечка. – Много рисковано се е приближил до тях. Свършено е с него.

– А може би и с нас – обади се Олд Файерхенд.

– Защо пък с нас?

– Прави ми впечатление, че са се махнали. Сигурно са имали някоя съвсем особена причина. Обстоятелството, че Дългото ухо е попаднал в ръцете им, само по себе си не може да бъде причина за неочакваното им оттегляне. Несъмнено има нещо друго, което обаче е свързано по някакъв начин с вожда.

– Какво ли може да е то?

– Хмм! На Дългото ухо му нямам доверие. Никога не ми е харесвал.

– Нинтропан Хауей не вижда защо не бива да му имаме доверие. Той никога не се е държал враждебно към нас.

– Възможно е. Но въпреки това той не е човекът, на когото бих могъл да разчитам. Запознат ли е подробно с околността?

– Да.

– Известен ли му е пътят, който води към езерото през котловината?

– Известен му е, защото заедно сме минавали по него.

– Това ми е достатъчно. Трябва веднага да тръгваме към езерото.

– Защо?

– Защото вероятно е издал на юта този път. Дали се лъжа, или не, дали доброволно се е раздрънкал, или са го принудили, сега е без значение. Убеден съм, че юта са тръгнали още преди един час и след два часа ще се появят при езерото.

– И аз съм на същото мнение – обади се Олд Шетърхенд.

– Дългото ухо няма добро лице – каза Винету. – Нека моите братя побързат към езерото, иначе юта ще пристигнат там преди нас и ще пленят Патерсън и дъщеря му.

Качиха се на конете и тръгнаха нагоре по каньона толкова бързо, колкото им разрешаваше тъмнината. Може би измина около час, докато достигнат входа на долината на езерото. На входа оставиха постове, и то бели, защото сега, когато липсваше вождът им, на тимбабачите не можеше да се има доверие.

Патерсън не се намираще вече на острова. Беше седял с дъщеря си вътре в постройката. Точно под тях бяха пленниците, които разговаряха. Гласовете им достигаха глухо до тях. Този звук беше тъй призрачен, че Елен бе започнала да се страхува и беше помолила баща си да напуснат острова и да се прехвърлят на брега. Той изпълни молбата ѝ и се добрах до брега с една лодка. Когато настъпи нощта, той запали огън, но беше достатъчно предпазлив да не остане край него, а двамата с Елен се отдръпнаха назад в тъмнината, откъдето можеха да наблюдават

осветеното от огъня място, без самите те да бъдат забелязани. И за двамата бе твърде неприятно да седят сами в запустялата и опасна околност на езерото и затова радостта им беше толкова по-голяма, когато видяха, че приятелите им се връщат заедно с тимбабачите.

С изключение на постовеите, белите се разположиха около огъня. Тимбабачите запалиха още един огън, около който насядаха, разговаряйки за изчезването на вожда си. От предпазливост белите не споделиха с тях подозренията си за предателство.

Откакто бяха пристигнали при Сребърното езеро, някогашният ръководител на смяна Уотсън не бе намерил подходящият случай да говори с Голямата мечка. Но сега, когато бяха седнали край огъня близо един до друг, белият се обърна към индианеца:

– Моят червен брат не е разговарял още с мене. Аз съм един от онези двама бледолики, които прекараха веднъж тук една цяла зима. Тогава твоят дядо, Икачи-татли, бе още жив, но беше болен и ние се грижехме за него, докато умря.

– Нинтропан Хауей ти благодари – каза простичко Голямата мечка.

– Да, ние се грижихме за него и той ни подари нещо. Беше една тайна, която сподели с нас, тайната на някакво съкровище, скрито в езерото.

– Старият вожд не е имал право да говори за тази тайна. Но е бил уморен и отслабнал, а благодарността му е попречила да си спомни, че е дал клетва за вечно мълчание. Той имаше право да завещае тази тайна само на наследниците си, на своя син и внук.

– В такъв случай си на мнение, че нямам правото да говоря по този въпрос?

– Голямата мечка не може да ти забрани. Но трябва да се откажеш от използването на тайната. Съкровището бе отдавна извадено от дъното на езерото и преместено, защото тук не беше вече в безопасност; все по-често се появяваха бели ловци и враждебно настроени индианци. И така, не мисли повече за златното съкровище! Но всяко друго твое желание ще изпълня с удоволствие.

– Сериозно ли говориш? – попита бързо Олд Файрхенд, който от думите на Голямата мечка разбра, че скицата на Корнъл бе станала вече и без това безпредметна. – Тогава аз ще изразя едно желание от името на нашия спътник.

– Добре! Ако е по силите на Голямата мечка, той ще го изпълни с удоволствие.

– Кому принадлежи земята, на която се намираме сега?

– На Нинтропан Хауей. Някога той ще я завещае на сина си, на Малката мечка. ?

– Можеш ли да докажеш правата си над нея?

– Да. Между червените мъже важи думата. Но белите искат хартия с черни букви. Една такава хартия беше изготвена и подписана от белите вождове. На нея има и голям печат. Заради нея Голямата мечка ходи в града на Белия баща (така индианците са наричали президента на САЩ Б. пр.). Земята около Сребърното езеро, която е оградена от планините, принадлежи на Голямата мечка. Той може да прави с нея, каквото си поиска.

– А чия собственост е скалистата котловина, през която минахме днес?

– На тимбабачите. Белите вождове измериха цялата местност и я нарисоваха. После Белия баща във Вашингтон се подписа, че тя принадлежи на тимбабачите.

– Следователно те могат да я продават, подаряват или дават под наем, както си искат, нали?

– Да.

– Тогава ще ти кажа, че искам да купя от тях котловината.

– Голямата мечка не може да им забрани да я продават, нито пък на тебе да я купиш.

– Не става въпрос за това, а дали на тебе ще ти е приятно нашето съседство.

Лицето на Голямата мечка придоби лукаво изражение, докато задаваше въпроса:

– Защо искате да живеете на това място, където няма вода и нито стръкче трева? Белият купува само такава земя, която му носи полза. Голямата мечка отгатва мислите ви. Камъните, скалата има стойност за вас.

– Вярно е. Но тя ще придобие стойност едва тогава, когато намерим вода.

– Вземете си от езерото!

– Това е и моята молба към тебе.

– Можеш да вземеш колкото ти трябва.

– А мога ли да построя водопад?

– Да.

– Ти ще ми продадеш това право и аз ще ти го платя, нали?

– Щом като продажбата е необходима, тогава ще я извършим. Можеш да определиш цената, но Нитропан Хауей ще ти подари водата.

Вие му направихте голяма услуга. Ако не бяхте вие, той щеше да попадне в ръцете на юта. Затова той ще ви помогне да извадите съкровищата от скалистата котловина.

– Туй вече ми харесва – пошепна Хобъл Франк на братовчеда си. – В общи линии имаме вече вода. А когато и среброто потече така послушно като нея, ще можем не след дълго да играем ролята на красове.

– Да не би да искаш да кажеш „крезове“? Крез е бил онзи цар, който е бил страшно богат, нали?

– Ама и ти започваш като Дебелия Джими! Ако искаш да си останеш мой приятел и братовчед, тогава... я слушай!

Откъм входа на долината се разнесе изсвирване. Беше сигналът, уговорен с рафтърите. Белите наскочаха и бързо се отправиха към входа. Там научиха, че откъм теснината между скалите се бил дочул шум като от конски копита. Бързо бяха взети необходимите мерки. Белите се изпокриха зад дърветата и зачакаха с напрежение развитието на събитията. Но доста време измина, без да чуят или видят нещо. Това беше подозрително. Ето защо Винету се промъкна напред на разузнаване. След около четвърт час той се върна при Олд Файерхенд, Олд Шетърхенд и Голямата мечка и им съобщи:

– Воините на юта са се разделили. Половината от тях са спрели с конете там наляво, където свършва пътят откъм котловината. Другата половина се намира вдясно при началото на каньона. Там са разкрили някаква дупка, където изчезват един по един.

– Дупка ли? – попита Голямата мечка изплашено. – Значи тунелът им е известен и тайната ми е издадена. Това не може да е сторил никой друг освен Дългото ухо. Но как я е научил? Елате с мен! Трябва да видя дали е истина!

Нитропан Хауей забърза напред към дигата и тримата го последваха. Скоро видяха между дърветата да се светлее началото на каньона. Купчината камъни беше преместена и на лунната светлина можеха да се различат фигурите на юта, които навлизаха в тунела.

– Да, тайната ми е разкрита – каза Голямата мечка. – Те искат да се промъкнат до острова и да ни нападнат в гръб, а също и да вземат съкровищата ми, като мислят, че са все още на дъното на езерото. Ще ми платят за това. Трябва да отида бързо на острова. Нека Олд Файерхенд и Олд Шетърхенд ме придружат! Но Винету нека остане тук! Трябва да му покажа нещо.

Той отведе апача няколко крачки напред до едно място, където дигата се спускаше отвесно към езерото. Там на земята лежеше скален

къс, който тежеше много центнери (мярка за тежест, равна на 50 или 100 кг. Б. пр.); той се намиреше върху пласт от по-дребни камъни, подредени по странен начин. Голямата мечка посочи един от тези камъни и обясни:

– Щом Винету забележи отгук, че запаля огън на острова, нека изкърти този камък, след което скалата ще падне във водата. Но нека моят червен брат отскочи бързо назад и не се плаши, когато чуе силен трясък.

Нинтропан Хауей се отдалечи тичешком и двамата ловци го последваха. Той измъкна бързо от огъня една главня и скочи с нея в една лодка. Докато той се стараеше да запази пламъка ѝ, Олд Файерхенд и Олд Шетърхенд взеха веслата. Отблъснаха лодката от брега и се отправиха към острова. Когато го достигнаха. Голямата мечка се втурна в постройката. В огнището имаше натрупани сухи съчки и дърва. Той ги извади навън и ги запали.

– Нека моите братя се послушат! – подкани той ловците, сочейки с ръка към мястото, където бе останал Винету.

Отначало оттам се разнесе кратко глухо търкаляне на камъни, после шумното разплискване на големи водни маси сякаш се бе срутила цяла къща.

– Успяхме! – извика Голямата мечка и въздъхна дълбоко. – Входът е затрупан, юта са обречени. Елате с мене!

Той се върна отново в постройката и влезе в помещението. Сега ловците видяха, че огнището бе поставено върху подвижна основа. Червенокожият го премести настрани без усилия. Отдолу се откри тъмен отвор, в който Голямата мечка се заслуша.

– Вътре са, чувам ги да идват – каза той. – А сега бързо да им пуснем водата!

Той изскочи навън и отиде зад постройката. Двамата ловци не можаха да видят какво направи там. Но когато се завърна, той посочи към едно място във водата на езерото и обясни:

– Виждате ли как се движи водата ей там? Образува се водовъртеж, защото водата се всмуква надолу и нахлува в тунела, който аз отворих.

– Господи! Но юта ще се издавят като кучета! – извика Олд Шетърхенд.

– Да, всички до един! Никой няма да се отърве!

– Ужасно! Нямаше ли друг изход?

– Не. Не бива никой да избяга от онези, които узнаха тайната.

– Но ти разруши собствената си постройка!

– Да, разрушена е и никога не може да бъде възстановена. . Всичко

ще се напълни догоре с вода. Елате вътре!

Тръпки на ужас побиха двамата бели. Изкачващата се вода изтласкаваше нагоре застоялия въздух. Чувстваше се нахлуването му от отвора в пода. Това означаваше смърт за повече от сто човека.

– Но и пленниците ни в съседното помещение ще се удавят! – каза Олд Шетърхенд. – Нали са още тук!

– Няма. Тази стена ще противостои на водата известно време. Но после ще трябва да ги измъкнем оттам. Слушайте! – Отдолу се разнесе шум и скоро се показа един червенокож с факел в ръка. Беше Дългото ухо. Голямата мечка искаше да удави и него, но Олд Файерхенд успя да го убеди да не извършва и тази жестокост. Едва тимбабачът се озова на сигурно място, и нивото на водата вътре в острова се изравни с водата в езерото; приличният на фуния водовъртеж изчезна.

Дългото ухо седна до огъня. В момента му беше невъзможно да стои прав. Голямата мечка седна срещу него, измъкна от пояса си револвер и му заповяда заплашително:

– А сега нека вождът на тимбабачите разкаже как е попаднал в тунела заедно с юта. Ако излъже Нинтропан Хауей, той ще му изпрати куршум в главата. Дългото ухо знаеше ли тайната на острова?

– Да – призна вождът.

– Кой ти я издаде?

– Самият ти.

– Не е вярно!

– Вярно е. Бях седнал отвъд под стария дъб, когато ти се приближи със сина си. Спряхте се наблизко и започнахте да говорите за острова, за вашите съкровища и за тунела, от който може да се пусне водата в каньона. Спомняш ли си?

– Да.

– От думите ви разбрах, че тунелът започва от купчината камъни. На другата сутрин вие двамата подгонихте един елен и аз се възползвах от това, за да махна камъните. Влязох във входа и намерих факлите. Вече знаех достатъчно и поставих камъните на старото им място.

– А не отиде при юта, за да им издадеш тайната, така ли?

– Не. Исках да ги подслушам, но ме хванаха. Само за да се спася, заговорих за тунела и острова.

– Това е подло. Ако Олд Файерхенд не беше забелязал, че те няма, предателството ти щеше да успее и душите ни още сутринта щяха да се намерят във Вечните ловни полета. Какво заслужаваш, кажи!

Тимбабачът мълчеше.

– Заслужаваш да умреш десетократно! Но ти беше мой приятел и другар, а и тези бледолики не желаят да те убивам. Ще останеш жив, но само ако изпълниш условията ми.

– Какво искаш?

– Да направиш каквото Олд Файрхенд поиска от тебе. Той желае да живее в скалистата котловина и да я купи от вас. Ще му продадеш мястото заедно с пътя, който води оттам до Сребърното езеро.

– Ние не се нуждаем от котловината, защото е безполезна. Конете не могат да пасат там.

– Какво искаш за нея?

– Най-напред трябва да говоря с другите тимбачи.

– Ще ти кажа какво можеш да поискаш. Олд Файрхенд ще ти даде двадесет пушки и двадесет фунта барут, десет одеяла, петдесет ножа и тридесет фунта тютюн. Това не е малко. Съгласен ли си?

– Съгласен съм и ще се помъча да накарам и другите да се съгласят с тези условия.

– Ще трябва да отидеш с Олд Файрхенд и няколко свидетели до най-близкия вожд на бледоликите, за да може продажбата да бъде призната, за което ще получиш допълнително подарък; дали ще е голям, или малък, зависи от тебе и от Олд Файрхенд. Както виждаш, аз ти мисля доброто. Но се надявам, че и ти с поведението си ще ме накараш да забравя предателството ти. А сега повикай неколцина от твоите хора, за да пренесат пленниците на брега, та да не се удавят и те!

Дългото ухо се подчини на нарежданията му, защото бе крайно време да се погрижат за безопасността на пленниците. Скоро след като и последният от тях беше изнесен навън пред постройката, отвътре се чу прашене и бълбукане. Водата беше изкъртила тънката стена и навлязла в избата.

Пленниците бяха пренесени в лодки до брега, където ги оставиха под надзора на тимбачите. Дългото ухо обаче не бе допуснат до тях, защото му нямаха все още доверие. Накараха го да ги придружи до входа, където белите стояха все още нащрек, защото срещу тях се намираще втората половина от индианците юта, които не се бяха оттеглили.

Тези червенокожи не знаеха какво да правят. Повечето от хората, които се канеха да проникнат до острова, бяха навлезли вече в тунела, когато той беше просто смачкан отгоре от огромна маса камъни и земя. Тази маса бе затиснала и убила много от навлезлите в тунела индианци и беше затрупала и задръстила тунела напълно, тъй че водата от езерото не можеше да излезе през него навън. Голямата мечка беше целял точно

това. Водата не биваше да изтече в каньона, а да нахлуе във вътрешността на острова.

Индианците, които не бяха затрупани, отстъпиха уплашени назад и побързаха да отидат при другата група и да разкажат за случилото се. Никой не знаеше дали всички, намиращи се в тунела, бяха загинали, или на някои от тях се беше удало да достигнат острова. Ако се беше случило последното, то тези воители щяха да нападнат белите в гръб. Всички чакаха минута след минута, но времето си минаваше, без надеждите им да се сбъднат. И вече едва ли можеше да има съмнение, че всички в тунела са станали жертва на водата.

Денят вече бе настъпил, а юта все още стояха с конете си на същото място. За да не бъдат изненадани от бледоликите, бяха поставили на известно разстояние постове. Те видяха между дърветата Олд Шетърхенд, който се приближаваше към тях. Той им каза, че иска да говори с техния предводител. Когато двамата се срещнаха, Олд Шетърхенд му зададе въпроса:

– Знаеш ли, че няколко от вашите вождове и воители са пленени от нас като заложници?

– Знам – отговори мрачно индианецът.

– А знаеш ли какво стана с вашите воители, които влязоха в тунела?

– Не.

– Тунелът се срути и водата нахлу в него. Всички се издавиха. Само Дългото ухо се избави. Току-що пристигнаха очакваните двеста навахи. Ние сме далеч по-многобройни от вас, но не желаем да проливаме кръвта ви, а искаме да сключим мир. Бъди разумен и ела сега с мен! Ще те заведа при вашите вождове. Говори с тях и после пак ще можеш да се върнеш тук.

Човекът се загледа известно време пред себе си и после попита:

– Ще удържиш думата си и ще ме пуснеш да си ида, нали? Вярвам ти и ще дойда с тебе.

Той съобщи на хората си за своето намерение, остави оръжията си и последва ловеца към езерото. А там цареше голямо оживление, защото навахите наистина бяха пристигнали. Те горяха от желание да отмъстят на юта за поражението на съплеменниците си и беше необходимо изключително изкуство, за да ги придумат да се откажат от воинствените си намерения.

Заложниците бяха освободени от ремъците. Седяха един до друг, добре охранявани, когато Олд Шетърхенд доведе техния съплеменник. Той седна при тях, а след това им изпратиха и Дългото ухо, за да им

разкаже как са загинали юта в тунела. Разговорът им трая дълго време. Най-сетне Дългото ухо съобщи, че са взели решение да приемат предложението за мир. Последва тържествено съвещание, в което участваха по-изтъкнатите червенокожи и бели. Съвещанието трая няколко часа, бяха произнесени много речи, докато най-после лулата на мира обиколи целия кръг. Резултатът беше – „вечен“ мир между всички участващи групи. Някоя от страните нямаше да плаща обезщетение. Пленниците бяха освободени и всички юта, навахи и тимбабачи поеха задължението да запазят приятелските си отношения към белите, които щяха да живеят и работят в скалистата котловина, както и да им съдействат с каквото могат.

Картата за мястото на съкровището, притежавана от Червения Корнъл, не се намери. Впрочем тя бе станала свършено излишна.

Съвещанието бе последвано от голям лов, който трая до вечерта и приключи с голяма плячка. На следното утро настана часът за раздяла. Юта потеглиха на север, а навахите на юг. Тимбабачите също се върнаха в селата си. Дългото ухо обеща да свика съвещание за продажба на котловината и да съобщи резултата от него. Той се върна още на третия ден и каза, че общото събрание се е съгласило с продажбата и с цената, определена от Голямата мечка. Сега оставаше само продажбата да бъде регистрирана и заверена от съответните власти.

Всичко това създаде толкова вълнения и надежди за всички; само един-единствен не ги споделяше, и той беше англичанинът. Нали се беше уговорил с Хъмпи Бил и Чичо Гънстик да го заведат до Фриско, но сега на двамата и през ум не им минаваше да се отдалечат от това място при дадените обстоятелства и лордът трябваше да се примири. Впрочем до започване на работата в котловината щеше да измине доста време. Лордът все още имаше възможност да потърси и други приключения с двамата си водачи из планините.

Най-напред Олд Файерхенд тръгна за Солт Лейк Сити заедно с Голямата мечка и Дългото ухо; там щяха да уредят официално продажбата. Това селище беше и подходящо място за поръчване на необходимите машини и инструменти. Леля Дрол също тръгна с тях, за да може чрез свидетели да докаже пред нотариуса, че Червения Бринкли е мъртъв. После той получи възнаграждението си.

Почти след два месеца машините пристигнаха при Сребърното езеро и инженерът се залови за работа. Водопроводът бе построен и започна експлоатацията на мината в котловината. Тук се разкриха наистина богати залежи и печалбата се увеличаваше с всеки изминал ден. Всяка

вечер металът се теглеше и оценяваше и когато резултатът радваше, Дрол пошепваше доволно на братовчедата си:

– Ако продължава все така, скоро ще мога да купя чифлика. Работите ни вървят блестящо.

А Хобъл Франк винаги му отговаряше:

– И моята вила е вече готова в общи линии, ако не цялата, поне покривът ѝ. Тя ще бъде величествена постройка на красивия бряг на Елба, а името, което ще ѝ дам, ще бъде къде-къде по-величествено. Аз казах. Хау!

КРАЙ

© 1989 Веселин Радков, превод от немски

Karl May
Der Schatz im Silbersee, 1891

Източник: <http://bezmonitor.com>
Spellchek: Victor

Публикация:

ИЗБРАНИ ПРОИЗВЕДЕНИЯ. Т. 4. СЪКРОВИЩЕТО В СРЕБЪРНОТО ЕЗЕРО.
ЗАВЕЩАНИЕТО НА ИНКАТА. 1989. Изд. Отечество. София. Романи. III и I изд.
Съставител: Веселин РАДКОВ. Превод от немски: Веселин РАДКОВ [Der Schatz Im
Silbersee; Das Vermachtnis Des Inka – Karl MAY]. Художествено оформление: Васил
ИНДЖЕВ. Печат: ДП Георги Димитров, София. Формат: 16/60/90. Печатни коли:
46.50. Цена: 5.99 лв.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1862>]